ASLIHAN AKAGÖZ

Hasret Rüzgârları

POSTİGA

ASLIHAN AKAGÖZ

Hasret RÜZGÁRLARI

İlk aşkın büyüsüne kapılmış iki toy yürekti onlarınki.
İlk göz göze gelişlerinde birbirlerinin kaderlerine yazılmışlardı.
İki farklı hayata ait olsalar da, yaşanılması gerekenlerin önüne geçecek güçleri de yoktu. Birbirlerini saf bir aşkla sevip, ömür boyu mutlu olmanın hayaliyle yaşıyorlardı. Hasret, Onur'u büyük bir aşkla seviyordu.
İlk kez onun gözlerine korkusuzca bakıp, onun ellerini tutmuştu.
Birini hayatına ortak etmenin ne anlama geldiğini onunla birlikte öğrenmişti.
Onur Hasret'in her zaman ilki ve hatta sonu olacaktı.
Onlar bir ömür birlikte mutlu yaşayacaklardı.
Fakat hiçbir şey genç kızın umduğu gibi olmadı...
'Hasret Rüzgârları' çok erken esmeye başladı.

Onur, iyi ki hayatıma girdin. Biliyorum, zaman zaman seninle hiç tanışmamış olmayı dilediğim oluyor,
ama o anlar bile sırf bir türlü yenemediğim suçluluk duygumdan.
Yoksa ben bir kez daha dünyaya gelecek olsam,
yine seni sevmeyi seçerdim.
Hayatımda kimse olmasa da, yanımda bir tek sen ol isterdim.

9 786059 724029

₺20

POSTiGA
www.postigayayinlari.com
/postigayayin

Teşekkür

Bir yazar, yazarak hayal dünyasını okurlarıyla tüm içtenliğiyle paylaşır. Tüm mutluluğunu, tüm hüznünü ve tüm hayal kırıklıklarını yazdığı satırların arasına saklar. Hatta kimi zaman hayatına derin izler bırakan kişilerden de izler barınır kelimelerinde.

Benim de hayatımda iz bırakmış olan insanlar var. İyi, kötü hepsi zihnimde. Bugüne gelirken yanımda olan kişilere ne kadar teşekkür etsem az bu yüzden.

Öncelikle canım aileme, anne, babama ve kardeşlerime, en çekilmez olduğum anlarda bile bana tahammül ettikleri ve yazma konusunda sonsuz desteklerini benden hiç esirgemedikleri için teşekkür ederim.

Yazmak uğruna zaman zaman istemeden de olsa vakit ayıramadığım ama asla şikâyet etmeyen arkadaşlarıma, bu kadar anlayışlı oldukları için teşekkür ederim.

Her zaman yanımda olup, bu kitap yazılırken güzel afişleriyle ve sonsuz desteğiyle yüzümü güldüren, ayrıca benim için bir kız kardeşten farksız olan Gizem Yıldarı'ya teşekkür ederim.

Kitabı yazarken benden kitapla ilgili düşüncelerini eksik etmeyen Esra Ercan'a ve Tuğba Kutun'a teşekkür ederim.

Kitabın yazılma sürecinde her anımda yanımda olup, moralimi yüksek tutmama sebep olan herkese, ama özellikle de İlknur Birdal'a, Fırtına Hamide'ye ve Nurhayat Turna'ya teşekkür ederim.

Yayınevim Postiga Yayınları'nın bir tanecik yazarlarının tümüne ama özellikle Başak Kızıltan, Burcu Demet, Burçin Çelik, Ezgi Bağcı, Müjde Albayrak ve Nurdan Keleş'e hep benimle oldukları için teşekkür ederim.

Sanal dünyada tanışıp, sonrasında gerçek hayatta da yollarımın kesiştiği ve bana her zaman güler yüzlerini gösteren, başta Burcu Şardağ, Nesibe Ünal, Sümeyye Akarçay ve Şule Nur Haki olmak üzere herkese teşekkür ederim.

Ayrıca fan grubumuzda yaptıkları her güzel paylaşım ve yorumla yüzümü güldüren Afife'ye, Berna'ya, Elif'e, Eylül'e, Fatma'ya, Günel'e, Havva'ya, Naz'a, Neşe'ye, Sibel'e, Sümeyye'ye, Yeşim'e, Zeynep'e ve adını saymayı unuttuğum herkese teşekkür ederim.

Başta, sevgili Nurettin Hacıkurtiş olmak üzere kitabımın sizlerle buluşmasına vesile olan ve emeği geçen tüm Postiga Yayınları çalışanlarına ayrı ayrı teşekkür ederim.

En büyük teşekkürüm ise hiç kuşkusuz siz sevgili okurlarıma ait. Sizler yazdıklarımı okuyup sevmeseydiniz, ben şu anda Onur ile Hasret'i sizlerle buluşturmuş olamazdım. İyi ki varsınız... Hep benimle kalın.

Kısım 1

Yüreğin Yüreğime Emanet

Birinci Bölüm

Yatağının üstüne çöküp kalmıştı genç kız. Bakışları odanın bir köşesine takılı kalmışken, gözyaşlarını akıtmamak için tüm gücüyle direnmekteydi aynı zamanda. Ağlamamalıydı...

Üstünde birkaç gün önce severek aldığı elbisesi vardı. Saçlarını ise bu güne özel yapmış, taşlarla süslü bir taç bile takmıştı. Tüm bu hazırlığın sebebi ise en yakın arkadaşı Meryem'in ağabeyinin düğününe katılacak olmasıydı. Kısacası bu düğün için kendisine çok özenmişti. Çünkü ilk kez bir mahalle düğünü görecekti.

En azından Hasret göreceğine kendini inandırmıştı. Tüm hayalleri babasının tek bir sözüyle tarumar olana kadar da bu inancını korumuştu. Sahi ne demişti babası?

"Senin bir kenar mahalle düğününde, o varoş insanların arasında ne işin var? Otur oturduğun yerde, hiçbir yere gitmiyorsun!"

Hayatında ilk kez babasına karşı öfke duyuyor, onun insanları sınıflandırmasından nefret ediyordu. Zaten sırf ailesi yoksul diye Meryem ile arkadaşlık kurmasına bile başlarda birçok laf etmemiş miydi? Sonrasında Hasret'in yalvarışları karşısında biraz olsun yumuşamış olsa da, düşüncelerinin tümüyle değişmesinin asla mümkün olmayacağını biliyordu genç kız. Babası yoksulluğu bir illet gibi görüyor, maddi gücü yetersiz insanlara, onlarla selamlaşacak kadar bile değer vermiyordu.

Bunun sebebini kendini bildi bileli hep merak etmişti. Neden babası o insanlara karşı bu kadar katıydı? Fakir olmak suç muydu? O insanların elinde olsa o yoksul hayatı mı seçerlerdi? Tüm bu soruların cevapları koca bir 'Hayır'dı. Sadece babası Memduh Bey zenginliğiyle fazlasıyla övünen bir adamdı ve kendi sınıfına ait olmayan insanları küçük görme gibi bir huya sahipti.

Buna rağmen kızını bir devlet okuluna göndermekte bir sakınca görmemişti. Bunun sebebini hep merak etmişti Hasret ama babasından hiçbir zaman tatmin edici bir cevap almayı başaramamıştı.

Telefonunun sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Komodinin üzerindeki telefona uzandığında arayan kişinin Meryem olduğunu gördü. O an dudaklarının kenarında beliren buruk tebessüme engel olamadı.

"Alo?"

"Hasret neredesin?"

"Evde," dedi genç kız üzgün bir sesle.

"Düğüne gelmeyecek misin?"

Bu soruya bir cevap vermeden önce ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. "Gelmek istiyorum ama gelemiyorum. Babam beni odaya kilitledi, düğüne de gitme yasağı koydu."

"Ciddi misin? Peki ama neden?"

Dilinin ucuna kadar gelen gerçekleri yutmak zorunda kaldı genç kız. Babasının tavrını Meryem'e anlatamazdı, çünkü arkadaşını üzmeyi göze alamıyordu. Bu yüzden yalan söylemeyi seçti. "Geçenki matematik sınavından zayıf aldığımı öğrendi, kendince beni bu şekilde cezalandırıyor işte."

"Üzüldüm. Oysa ben kendimi senin düğüne geleceğine çok hazırlamıştım. Neyse, sağlık olsun."

Hasret de bu gecenin hayalini uzun bir zamandır kuruyordu. Bu yüzden hayallerinden böyle kolayca vazgeçmek istemiyordu! Bakışları pencereye doğru kay-

dığında, aklına gelen kurtuluş yoluyla birlikte gözleri parladı. "Ben ne olursa olsun o düğüne geleceğim Meryem."

"Nasıl geleceksin? Baban seni odaya kilitlemedi mi?"

"Kilitledi ama ben gerekirse kapı yerine pencereden çıkar yine de gelirim o düğüne."

"Aklımdan geçeni yapmayacağını söyle bana Hasret! Pencereden kaçmayı mı düşünüyorsun? Sakın yapma öyle bir şey! Ya düşer yaralanırsan? Ya daha kötü bir şey olursa?"

"Sakin ol! Ben ağaç tepelerinde dolanmaya alışkınımdır. Hiçbir şey olmaz bana."

"Hasret..."

"Hadi benim güzel arkadaşım, biraz sonra görüşürüz."

Arkadaşının itiraz dolu sözcüklerini sıralamasına bile izin vermeden telefonu aceleyle kapattı. Bir an önce planını uygulamaya koyması gerekiyordu. Öncelikle pencereyi ardına kadar açtı. Aşağıya baktığında, çok yüksek olmadığını görerek sevindi. Pencerenin hemen yanındaki ağaç sayesinde aşağıya ulaşmayı başarabilirdi ama elinden geldiğince sessiz olması gerekiyordu.

İlk önce ayaklarındaki topuklu ayakkabıları çıkararak, küçük el çantasıyla birlikte aşağıya attı. Ardından dikkatli olmaya çalışarak, pencereden çıkıp ağaca ulaştı. Ayaklarının altındaki dalların sağlam olduğuna emin olduğunda tutmakta olduğu soluğunu rahatlayarak vermişti. "Hadi bakalım Hasret, paslanmadığını göster."

Küçüklüğünden beri ağaçlara tırmanmaya bayılırdı. Babasının tüm azarlamalarına rağmen bu zevkinden vazgeçmeyi bir türlü başaramamıştı. İyi ki de vazgeçmemişti. Çünkü geçmişte yaptığı antremanlar şu an gerçekten çok işine yarıyordu.

Sonunda ayakları taş zemini bulduğunda olduğu yerde zafer dansı yapmamak adına kendisini zorlaması gerekmişti. İnatçı kişiliği bir kez daha galibiyetini ilân

ederken, babasına yakalanmadan önce bir an evvel bahçeden çıkması gerektiğini biliyordu. Ayakkabılarını ve çantasını eline alarak, evden hızla uzaklaşmaya başladı. Biraz yürüdükten sonra çokça beğenerek aldığı ayakkabılarını ayağına geçirdi. Tabanlarının sızladığını ise o an fark etti. "Olsun, buna değer," diye düşündü gülerek. O düğüne katılmak uğruna canının birazcık yanmasından şikâyetçi değildi.

Sızlayan ayaklarma rağmen oldukça hızlı yürüyordu. Arkadaşının eviyle kendi evinin arasında fazla bir mesafe olmamasına sevindi. Yürüyerek sadece on dakikasını alıyor, bu da Hasret'in işini kolaylaştırıyordu. Son birkaç yüz metreyi düğünün özel hiçbir anını kaçırmamak adına koşar adımlarla arşınladı.

Düğünün Meryem'lerin evlerinin yakınındaki boş arazide yapılacağını biliyordu. Zaten o tarafa doğru yaklaştıkça, düğüne katılan kalabalığı tek tek seçmeye bile başlamıştı. Etrafın küçük renkli ampullerle aydınlatılmış olması ise ortama şirin bir hava katmıştı.

Kalabalığa doğru ilerlerken arkadaşı Meryem'i annesinin yanında ayakta misafirlerini karşılarken gördü. Bir an önce ona ulaşabilmek adına adımlarını daha da hızlandırdığı sırada ise, ayağının yerdeki bir taşa takılmasıyla sendeleyerek ellerinin üstüne düşmekten kurtulamadı. Acı içerisinde inlerken tüm bu başına gelenleri hak etmediğini düşünüyordu. Önce babası, şimdi de şu lanet olası taş genç kızın canını yakmıştı.

"İyi misin?" Duyduğu sesle birlikte başını şaşkınlıkla kaldırdı ve gözleri bir çift mavi gözle buluştu. Karşısındaki gence öylece bakakaldı. Adamın meraklı bakışlarını ayırt edebildiğindeyse, kendini zorlayarak konuşmaya çalıştı. "İ-iyiyim... Sadece ayağımı burktum."

Genç adamın elini ayak bileğinde hissettiğinde soluğu kesildi birden. "Evet, sadece burkulmuş gibi görünüyor. Kalkabilecek misin?"

"Kalkarım sanırım," diye gülümsediğinde adamın bakışlarının dudaklarına kaydığını fark etti. "Kalkarım."

Söylediğini yapmak için ayaklandığında bileğindeki sızıyı hissetmesiyle fazla bir adım atamayacağının farkına da varmış oldu aynı şekilde. Yine de bunu belli etmemeye çalışarak ilk adımını attı ve aynı anda acıyla olduğu yerde inledi.

"Koluma gir."

Başını yanına doğru çevirdi. Genç adam kendisine kolunu uzatıyordu. "Hadi ama, bir süre ayağına fazla yüklenmesen iyi olur. Sanırım sen de benim gibi şu ilerideki düğüne gidiyordun? Oraya kadar sana eşlik etmekten onur duyarım."

"Ben... ben size zahmet vermek istemem."

"Onur."

"Ne?"

"Bana 'siz' yerine 'Onur' diyebilirsin. Benim ismim Onur."

"Anladım," diyerek yavaşça Onur'un koluna girdi Hasret. Kalbinin o anda ağzında atmasına ise mantıklı bir açıklama bulamadı.

"Senin ismin ne?"

Onur'un bakışlarının yüzüne odaklandığının farkındaydı ama nedense bir türlü ondan tarafa dönüp de bakamıyordu. Bu duygunun adı neydi? Utanç mı? Ömrü hayatında hiç utangaç biri olmamıştı ki. Hatta girişkenliği sayesinde kendine kolaylıkla yeni arkadaşlar edinmek gibi özel bir yeteneğe bile sahipti. Şimdiyse hiç tanımadığı bir adamın bakışları karşısında utandığını hissediyordu. "Hasret."

"Hasret."

İsmi adamın dudaklarından âdeta güzel bir melodi gibi dökülmüştü. Bu düşünceyle sonunda gözlerini kaldırarak Onur'un yüzüne bakma cesaretini gösterebildi ve o anda bakışları bir kez daha buluştu. Ne kadar ça-

balarsa çabalasın gözlerini kaçıramadı. Kaçırmak istediğinden bile emin değildi.

"Hasret? Ne oldu sana?"

Arkadaşının telaşlı sesiyle tüm bedenini çepeçevre sarmalayan büyüden hızla kurtuldu. Aynı şeyin Onur içinde söz konusu olduğunu, onun bakışlarını Meryem'e çevirmesinden anlamıştı.

"Önemli bir şey değil canım, sadece ayağım burkuldu. Beyefendi de yürümekte zorlandığım için sağ olsun bana buraya kadar eşlik etti."

"Onur," diyerek dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleştirdi genç adam.

Hasret kızarmamaya çalışarak, "Yani Onur bana eşlik etti," diye düzeltti cümlesini.

"Sağ ol Onur ağabey."

Arkadaşının Onur'a 'ağabey' diye seslenmesi Hasret'in dikkatini çekti. Demek ki tanışıyorlardı. "Ben de teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok. Kim olsa yardım ederdi," diyerek gülümsedi genç adam, ardından, "Küçük hanımı senin güvenli kollarının arasına bırakıyorum Meryem, ben de gidip bir ağabeyine bakayım," diye ekledi.

"Tamam Onur ağabey."

Onur yanlarından ayrılmadan önce son kez kendisinden tarafa döndüğünde, Hasret farkında olmadan bir kez daha soluğunu tuttu, "Sonra görüşürüz... Hasret."

Hasret'in dudaklarından ise sadece kısık bir sesle, "Görüşürüz," kelimesi dökülebildi. Onur yanından uzaklaşırken, arkasından uzun uzun bakakaldığını ise ancak çok geç idrak edebildi.

Meryem'in yönlendirdiği masada otururken elinden geldiğince rahat olmaya çalışıyordu Hasret. Meryem'in

annesini önceden tanıdığı için bir sorun yoktu ama masadaki diğer yüzler kendisine tümüyle yabancıydı. Arkadaşı ufak bir işi olduğunu, hemen geri döneceğini söyleyerek yanından ayrıldığından beridir de sakince yerinde oturmaya çalışıyordu. Bu arada bakışları sürekli tek bir kişinin üzerinde takılı kalıyordu.

Uzun boylu ve sarışındı. Kirli sakalıyla birlikte aslında hiç tipi olmadığına karar vermesi gerekirken, gözlerini anımsadıkça bu karar hükmünü bir anda yitiriveriyordu. Onur'un mavi gözleri zihnini bulandırıyor, aklına her geldiğindeyse kalbinin ritmini şaşırmasına sebep oluyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Kendisine neler olduğunu bilmeye acilen ihtiyacı vardı. Bu hissettikleri de neyin nesiydi? Onur bakışlarını her üstüne doğru çevirdiğinde elini ayağını nereye koyacağını bilememesi de cabasıydı. Onun göz hapsine alınırken Hasret'in tek yapabildiği aynı şekilde genç adamın gözlerinin içine bakmaktan ibaretti. Dili damağı yaşadığı heyecan sonucu kurumuş olmasına rağmen, aralarındaki bakışmayı kesmeyi bir türlü göze alamıyordu.

"Kusura bakma canım, seni de yalnız bıraktım ama gelen giden çok olunca birinin onlarla ilgilenmesi gerekiyor işte."

Arkadaşının sesiyle bakışlarını sanki bir suç işlemiş gibi aceleyle genç adamdan kaçırdı. Daha önce hiç karşı karşıya gelmediği birine bu kadar dikkatle, hatta uzun uzun baktığı için utanmıştı. "Önemli değil canım."

"Ayak bileğin nasıl oldu? İstiyorsan bir koşu eve gidip bileğine koyman için bir buz torbası getirebilirim."

Arkadaşını rahatlatmak istercesine gülümsedi Hasret. "Hiç gerek yok. Sızı kalmadı fazla, sanırım ciddi bir burkulma değildi."

Ardından bakışları tekrar gayriihtiyari genç adamı buldu. Onur yanındaki bir arkadaşıyla koyu bir sohbe-

tin ortasındaydı. Yan profiline bakmak bile Hasret'in nefesinin kesilmesine sebep oluyordu. Başını hafifçe iki yanına salladı. Daha sadece birkaç dakikadır tanıdığı bir adamdan etkileniyor olamazdı.

"Onur ağabeyle nerede karşılaştınız?"

Başını kaldırarak tekrar Meryem'den tarafa döndü. "Onur mu?"

"Evet, sizi birlikte görünce şaşırdım."

"Buraya gelirken hemen şu ileride ayağım burkuldu. O da sağ olsun bana yardımcı oldu. İyi birine benziyor."

"Öyledir. Ağabeyimin çocukluk arkadaşıdır ve mahallemizin en delikanlı ve efendi gençlerinin başında yer alır, herkes onu kendi çocuğuna örnek olarak gösterir."

"O kadar seviliyor yani?" diye sorduğunda şaşkınlığını gizleyemedi Hasret.

"Elbette. Onu sevmeyen kimseyi bulamazsın bu mahallede ama özellikle kızlar bayılırlar ona." Arkadaşı keyifle kıkırdarken, Hasret'in kaşları istemsizce çatıldı. Duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Peki ama neden? Onur'un kızlar tarafından çokça sevilmesine niye bozulmuştu ki? Onur kimdi, onun neyi oluyordu?

"Sanırım sizin mahallenin gençleri bayağı çapkın."

"Eh biraz öyledirler." Hasret'in kınayan bakışlarını gördüğünde sözlerine bir açıklama getirme ihtiyacı hissetti Meryem. "Öyle olsalar bile, hayatlarının aşkını bulunca duruluyorlar. Örnek olarak ağabeyim Muzaffer'i gösterebilirim sana. Yengeme âşık olduğu an, çapkınlık mapkınlık kalmadı onda."

"Anladım." Yani Onur Bey bir kıza âşık olana kadar çapkınlık turlarına devam edecekti öyle mi? Kendi kendine sorduğu bu soru kaşlarının daha çok çatılmasına sebep oldu. Nedense onun başka bir kıza âşık olma ihtimalini, onun günübirlik ilişkiler yaşamasından daha rahatsız edici bulmuştu. Derin bir iç çekerken sonunda kafayı yemek üzere olduğunu düşündü.

Onur'un yerinden kalktığını fark ettiğinde bakışlarını onun yüzüne yöneltmekten bir kez daha kendisini alamadı. Onun kendisine ufak bir baş selamı vermesi sonucunda heyecan içerisinde gülümsemiş ve ardından onun damadın yanına kendinden emin adımlarla gidişini gözünü kırpmadan seyretmişti.

Bir süre sonra Onur ve Meryem'in ağabeyi Muzaffer pistte karşılıklı yerlerini alırlarken, Hasret farkında olmadan nefesini tuttu. Genç adamın kendinden emin hareketlerini izlerken ise bulunduğu ortamdan tümüyle soyutlanmıştı. Tek görebildiği Onur'du. Tek yapabildiği ise onun ara sıra kendisinden tarafa çevirdiği bakışlarına istekle karşılık vermekti.

Bakışlarına bir türlü söz geçirmeyi başaramıyordu genç adam. Onlar izin almadan hep bir çift yeşil gözde demir atıp duruyor, bu da Onur'un hem aklının hem de hislerinin epey bir karışmasına sebebiyet veriyordu.

Oysa bu günü hiç böyle hayal etmemişti.

Güne neşeyle başlamıştı. Çocukluk arkadaşının sonunda sevdiği kızla evleniyor oluşu karşısında mutluydu. Bu önemli günde onun yanında olmak ise en doğal hakkıydı. Bu yüzden gün boyu düğün evinin tüm ihtiyaçlarıyla hiç gıkını bile çıkarmadan yakından ilgilenmiş, yeni damadın heyecanını biraz olsun yatıştırmak için elinden geleni yapmıştı.

Tüm bunları yaparken ise yeşil gözlü bir huriyle karşılaşacağı aklının ucundan dahi geçmemişti.

Genç bir kızın toprak yolda ayağını tutarak çöküp kaldığını gördüğü an adımlarına söz geçirememişti. Soluğu hızla onun yanında alırken karşılaşacağı yüzün etkisine saniyesinde kapılacağını da aynı şekilde hesap edememişti. Onunla ilk göz göze gelişlerini ömrü bo-

yunca unutmasına imkân yoktu ve bu kendisi için oldukça sıradışıydı. Daha önce hiç bu şekilde hissettiği olmamıştı.

Kızın konuştukça yanaklarının ala boyanması ve gülerken güzel dudaklarının zarifçe kıvırılışı karşısında kalbinin teklemesine engel de olamamıştı. Onur hayatında ilk kez adını sanını bilmediği birinden hoşlanmıştı. Hislerine bir ad koyacak kadar olgun olduğu kadar hiçbir zaman da duygularından kaçan biri olmamıştı. Bu sebeple ondan hoşlandığını anında kabullenmişti.

Kızın burkulan bileğine dokunduğundaysa eli âdeta cayır cayır yanmıştı. Onun yumuşak tenini teninde hissetmek kalbinin dört nala koşmasına sebep olmuştu. Kısacası Onur kendini Hasret'te kaybetmekten kurtulamamıştı.

"Dünyadan Onur'a, dünyadan Onur'a!"

Arkadaşının seslenmesiyle bakışlarını Meryem'le sohbet eden kızın üstünden güçlükle koparabildi. Semih'e doğru dönerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Nerelere daldın oğlum böyle? Bugün pek bir sessizsin. Oysa Muzaffer'in düğününde kurtlarını dökeceğin konusunda iddialı konuşuyordun."

"Dökeceğim elbette. Aramızda ilk evlenen o oldu, bu fırsatı kaçırır mıyım hiç?" diyerek etkileyici gülümsemesinin yakışıklı çehresine yayılmasına izin verdi.

"O zaman kalk da, damatla bir harmandalı oynayın. Nicedir sizi izlemenin keyfine varamıyoruz," dedi bir diğer arkadaşı.

"Şimdi mi?"

"Elbette şimdi. Hadi kalk, yeni gelin gibi nazlanma."

Arkadaşının sözüne gülerek kalktı oturduğu sandalyeden ve işte o an bir kez daha bakışları Hasret'i buldu. Genç kızın da kendisinden tarafa baktığını fark ettiğindeyse, gülümseyerek ona bir baş selamı verdi. Hasret'in

karşılığında utangaçça gülümseyişi Onur'un kalbine hiç iyi gelmedi. Yine teklemişti.

Damadı gelinin yanından çekip alarak ortadaki piste doğru yönlendirdi. Müziğin alanda yankılanmasıyla her iki genç adam eskiden gelen bir alışkanlıkla kollarını kaldırıp oyuna başladı. O dakikadan itibaren etraftan çıt dahi çıkmadı. Herkes büyük bir dikkatle mahallenin iki yakışıklı gencinin ustaca sergiledikleri oyuna kilitlenmiş durumdaydı.

Onur ise fırsatını bulduğu her an Hasret'in oturduğu tarafa kaçamak bakışlar atmaktan kendini alıkoyamıyor, her göz göze gelişlerindeyse yüreğinin ona doğru daha çok kayışını engelleyemiyordu. Hissettikleri garipti.. ama aynı zamanda çok güzeldi.

Müzik sona erip de gençler son hareketlerini bitirdiklerinde, davetlilerin arasında büyük bir alkış koptu. Onur arkadaşının omzuna vurarak, "Aferin sana hamlamamışsın," dedi.

"Ne hamlaması? Daha senin düğününde de oynayacağız. Buna kendini hazırlasan iyi olur," diyerek Muzaffer de arkadaşının omzunu dostça sıktı.

Onur ise yerine geçip oturmadan önce yine bakışlarına söz geçiremeyerek Hasret'in bulunduğu tarafa baktı. Genç kız da direkt gözlerinin içine bakıyordu. Kendi duygularının bir yansımasını onun bakışlarında gördüğüne yemin edebilirdi o anda.

Arkadaşlarının bulunduğu tarafa yöneleceği sırada birden ayaklarının onu dinlemeyeceği tutmuştu. Mantığından çok kalbinin komutlarını dikkate alarak Meryem ile Hasret'in oturdukları masaya doğru yaklaştı. Ve yaklaşırken, Hasret'in önce şaşkınlık; sonra sevinç, ardından utanç ifadelerinin güzel yüzünü yoklamasını keyifle seyretti. Artık emindi. Hasret de kendisinden hoşlanıyordu.

"Yine harikaydınız Onur ağabey."

"Sağ ol Meryem." Meryem'le konuşurken bile bakışları bir tek Hasret'in üzerindeydi. Bir süre ayakta sohbet ettiler ama bu sohbet sadece Meryem ile Onur arasında yaşanıyordu. Hasret hiçbir şekilde konuşulanlara dâhil olmuyordu.

Bir süre sonra Meryem'in birkaç akrabasını görüp yanlarından ayrılması gerekince, Onur da genç kızın boşalan sandalyesine geçip oturdu. "Peki sen nasıl buldun?"

Hasret kısa bir an bu sorunun kendisine sorulduğunu algılayamadı. Onur'un varlığını bir kez daha yanı başında hissetmesiyle zaten tüm ezberi bozulmuştu. "Ben mi?"

Hasret'in şaşkın bakışları karşısında yüzündeki gülümseme büyüdü. Bu kız çok tatlıydı. Hem tatlı hem de aşırı güzeldi. "Evet, sen."

"Ben... Çok güzeldi, tebrik ederim gerçekten," dedi sonunda Hasret ama bu cümleyi nasıl kurduğunu hiç bilmiyordu. Çünkü aklı ve kalbi çoktan Onur'un yüzündeki gülümsemenin peşine takılmış firar ediyordu. Bu adama gülümsemek çok yakışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra aralarında kısa süren bir sessizlik yaşandı. Ardından Onur kendine hâkim olamayarak, "Meryem'in okuldan arkadaşı mısın?" diye sordu. Hasret hakkında daha çok şey öğrenme isteğini bastıramıyordu bir türlü.

"Evet, aynı sınıfa gidiyoruz."

"O zaman sen de on yedi yaşındasın?"

'Daha çok küçük,' dedi içinden ama bu saatten sonra kızın yaşından dolayı hislerine söz geçirebileceğini pek sanmıyordu.

"Evet." Onur'un yüzünün asılır gibi olduğu Hasret'in dikkatinden kaçmadı. Niye birdenbire böyle bir tepki vermişti ki? Hem kendisi de ona yaşını sorsa mıydı? Sorsa söyler miydi? Gerçi Meryem'in ağabeyinin

arkadaşı olduğuna göre yirmi üç-yirmi dört yaşlarmda olmalıydı. "Sen... sen kaç yaşındasın?" diye sormayı sonunda başardı.

"Yirmi üç."

"Anladım."

"Gerçekten anladın mı?" diyerek yüzünü Hasret'e doğru daha çok yaklaştırdı. Kızın o kendine has kokusunu derince içine çekti. "Senden altı yaş büyüğüm."

"Evet." Bunu biliyordu, peki ama Onur bunu niye özellikle vurguluyordu? Yoksa... "Sana ağabey dememi istiyorsun?"

Onur gözlerini önce dehşetle açtı. Ardmdan gülerek kafasını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle diyemezsin! Hoşlandığım kızın bana 'ağabey' demesi başıma gelebilecek en büyük felaketlerden biri olurdu sanırım."

Dudakları yavaşça aralanırken, göz bebekleri yaşadığı şaşkınlık sonucu büyüdü. Kalbi ise... Sahi kalbine ne olmuştu? Atıyor muydu? Belki de çoktan durmuştu. Çünkü onu bile hissedemiyordu. Hasret'in tüm duyuları o an bir tek Onur'un üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Hasret, gel bak seni kiminle tanıştıracağım."

Meryem'in zamanlaması bir kez daha harikaydı. O an Onur ilk kez kendi kardeşi gibi görüp sevdiği kıza öfkelendiğini hissetti. Eğer biraz daha geç gelseydi, Hasret'in sözlerine ne tepki vereceğini görebilecekti.

"Ta-tamam. Geliyorum." Gerçekten de gitmeliydi. Biraz daha Onur'un yanında kalmaya devam ederse, sevinçle onun boynuna atlaması kaçınılmaz olacaktı.

Düğünün sonuna gelindiğinde Hasret yüreğine çöreklenen büyükçe bir acı hissetti. Bu düğünün bitmesi Onur'u bir daha hiç göremeyeceği anlamına geliyordu ve daha tanışalı birkaç saat olmuş bir adamın arkasın-

dan yas tutuyor oluşuna inanamıyordu. O bir yabancıydı. Bunu beynine kazısa bile, kalbine kabul ettirmeyi bir türlü başaramıyordu. Çünkü kalbi çoktan o yabancı dediği adama doğru akarak, ona aitliğini ilan etmişti.

Aralarında geçen o kısa konuşmadan sonra bir daha yan yana gelmeyi başaramasalar da, Hasret onun bakışlarını sürekli üstünde hissetmişti. Aynı şekilde kendisi de fırsatını bulduğu her an onun yakışıklı yüzünü seyre dalmaktan dolayı mutluluk duymuştu ve o anlarda Onur'a sesli bir şekilde söyleyemediği o cümleyi defalarca kez içinden tekrar ederken bulmuştu kendisini. *'Ben de senden hoşlanıyorum.'*

Gelin ve Damadın evlerine gitmelerinden sonra konuklar da birer birer düğün alanını terk etmeye başlamıştı. Hasret de kaçınılmaz olan o sonla yüzleşmeyi seçti. Daha fazla orada duramazdı. Sonuçta daha tırmanılması gereken bir ağacı vardı. "Meryem, ben de gideyim artık."

Arkadaşına sıkıca sarılarak, "Tamam canım. Babana rağmen geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi.

"Asıl ben teşekkür ederim. Senin sayende yeni yeni şeyler öğreniyor ve bu sırada oldukça da eğleniyorum."

"Peki gecenin bu saatinde eve kadar nasıl gideceksin?"

Ağzını açıp, *'Tek başıma yürüyerek giderim, ne olacak ki?'* diyeceği sırada arkasından gelen sesle dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ben bırakacağım."

İkisi de Onur'a doğru dönerken şaşkındı ama Hasret'in o anda yaşadığı heyecan, şaşkınlığını bastırıyordu.

"Buna hiç gerek yok," diyerek hemen itiraz etti ama kalbi ise 'çok gerek var' dercesine hızlı hızlı atmaya devam ediyordu.

"Bence çok iyi olur Onur ağabey. Benim de aklım Hasret'te kalmamış olur böylelikle. Hem evi bize çok uzak sayılmaz."

"Tamam gidelim o hâlde." Genç kızın yanına kadar geldiğinde, onun Meryem ve ailesiyle vedalaşmasını sabırla bekledi. Bir süre sonra mahalleden birlikte uzaklaşırlarken Onur gece boyunca olduğu gibi yine gülümsüyordu. Kolunu kıza doğru uzatarak, "Ayağın sancıyorsa yine koluma girebilirsin," demekten kendisini alamadı.

Hasret kısa bir tereddüdün ardından yavaşça genç adamın koluna tutundu. Böylelikle ona biraz daha yaklaşmış oldu. Kalp atışlarının onun tarafından duyulmamasını dileyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Oysaki ayağı sancımıyordu. Sadece genç adama daha yakın olma fırsatını kaçırmak istememişti.

"Oturduğun yer çok uzak mı?"

"Hayır, yürüyerek bir on dakikamızı alır sadece."

'On dakika' dedi içinden. Çok kısaydı... Oysa Hasret'le saatlerini geçirse, yine de ona doyamazdı.

Yol boyunca havadan sudan konuştular. Ne kadar isteseler de bir türlü aralarında konuşulmamış o konuyu dillendiremediler. Birdenbire her ikisinin de üstüne bir çekingenlik gelip yerleşmişti sanki. Özellikle yaklaştıkları lüks muhit Onur'un aklını karıştırmıştı. Dört bir yanı duvarla çevrili ve kapısında bekçisi bulunan alandan içeri girdiklerinde, "Buradaki evlerden birinde mi oturuyorsun?" diye sormadan edemedi genç adam.

Onur'un bu durumdan rahatsız olduğunu ses tonundan anlamıştı ama sebebini çözemedi. "Evet, biraz ötedeki evlerden birinde."

"Anladım."

"Gerçekten anladın mı?" diyerek yan bir bakışla Onur'a takıldı genç kız. O gece ilk kez Onur'un yanında daha rahat davranıyordu.

Onur gülümseyen gözlerini Hasret'in yüzünden ayırmadan, "Elbette anladım. Sen de benden hoşlanıyorsun," dedi.

"Ben öyle bir şey..." Cümlesini 'demedim' şeklinde tamamlayacaktı ama dili varmadı. Çünkü Onur'un gülümsemesinin kendisi yüzünden solmasına dayanamazdı. "...demeye çalışmış olabilirim." O sırada evinin önüne geldiklerini fark ederek, yüzünün asılmasını engelleyemedi. "Geldik, burası."

Onur karşısında bir sarayı andıran tripleks eve bakakaldı. Kızın yoksul bir çevreden gelmediği üstündeki kıyafetin kaliteli oluşundan belliydi aslında ama yine de onun bu kadar zengin bir aileye mensup olduğu aklının ucundan dahi geçmemişti. Bakışlarını Hasret'e doğru çevirdiğinde onun beklentiyle yüzüne baktığını fark etti. Muhtemelen aklında 'Bundan sonra ne olacak?' sorusu dönüp duruyordu. Bu sorunun cevabını aynı zamanda Onur da çok merak ediyordu.

Hasret'i eve bırakmayı planlarken aklından geçen bu gece ne yapıp edip ondan telefon numarasını almaktı ama şimdi bunu yapmaya bile cesareti kalmamıştı. Bu kız zengindi. Kendisi ise öksüz ve yetim tamircinin tekiydi. Bu kızın yanına yakışmazdı. Ona istediklerini vermeyi ise asla başaramazdı. Birlikte oldukları takdirde ona ancak ayak bağı olurdu. En iyisi yol yakınken bu sevdadan vazgeçmekti.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. İyi geceler, Hasret."

Adamın birdenbire buza kesen bakışlarına ne anlamlar yüklemesi gerektiğini bilemedi genç kız. Ondan güzel bir söz duymayı beklerken, basit bir veda cümlesiyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Ne yani, kendisinden telefon numarasını istemeyecek miydi? 'Seninle tekrar görüşmek istiyorum' demeyecek miydi? Onur'un kararlı yüzüne baktıkça, tüm bunları duymayacağından emin oldu. Yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemeyerek, "Ben de memnun oldum. Ayrıca beni eve kadar bıraktığın için teşekkürler ve iyi geceler," dedi.

Hasret yavaş adımlarla yanından uzaklaşırken, Onur ceplerindeki ellerini yumruk yaptı. Onu nasıl üzdüğünü anbean solan gülümsemesi sayesinde anlamıştı. İçi o anda kan ağlasa da doğru olan buydu. Bu kıza daha fazla bağlanmadan onun etkisinden kurtulması gerekiyordu.

'Affet beni Hasret, ama sen ve ben... bizim 'biz' olmamız imkânsız.'

İkinci Bölüm

Kocasının çayını tazelerken, Nisa Hanım'ın bakışları sürekli kızının üzerinde yoğunlaşıyordu. Birkaç gündür bir derdi var gibiydi. Ne boğazından doğru dürüst lokma geçiyor ne de o her daim gülen yüzünde bir gülümsemenin kırıntıları beliriyordu. Hasret'in bir şeylere çok üzüldüğünü bilmekten çok hissediyordu. Anne yüreği evladının mutsuzluğuna karşı kayıtsız kalamıyordu.

"Niye yemiyorsun kızım?"

Hasret başını önünden kaldırdığında bir çift endişeli ela gözle karşılaştı. "İştahım yok pek."

"Neden? Canını sıkan bir şey mi var? Kaç gündür doğru dürüst yemek yediğini görmedim, yüzün kaşık kadar kaldı."

"Abartma annem, hâlâ eskisi gibiyim, sadece iştahım yok. Üzerimde de hafif bir kırgınlık var. Sanırım hasta olmak üzereyim."

Nisa Hanım telaşla ayaklanarak kızının yanına giderken, Memduh Bey anne-kızı kınayıcı bakışlarla izliyordu. Karısının Hasret'in üzerine bu kadar düşmesini doğru bulmuyor, ama ona bir türlü söz geçirmeyi de başaramıyordu. Evliliklerinin ilk on beş senesinde tüm denemelerine rağmen bir çocukları olmamış, Hasret, bebek sahibi olma umutlarını kestikleri bir zamanda gelmişti. Bu yüzden Nisa Hanım için çok kıymetliydi.

Memduh Bey de kızını severdi ama sevgisini gösterme konusunda acizdi.

"Ateşin var mı bakayım."

Annesinin serin elini alnında hissettiğinde gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim anne, ateşim yok."

"Evet, yok ama çıkabilir. Sen çok çabuk hastalanırsın. Bugün okula gitme, odana çık ve yatağma gir. Ben sana nane limon kaynatırım, ondan sonra kendini daha iyi hissedersin."

O ana kadar sessizliğini koruyan Memduh Bey kaşlarını çatarak konuşmaya dâhil oldu. "Hasret bu yıl üniversite sınavlarına hazırlanıyor Nisa Hanım. Öyle kafasına estiği gibi okula gitmemezlik edemez."

"Kızımızın sağlığı şu durumda her şeyden daha önemli Memduh Bey."

Aldığı cevapla yaşlı adamın kaşları daha çok çatıldı. Çoğunlukla sessiz sakin olan Nisa Hanım bir tek kızı söz konusu olduğunda kocasından lafını esirgemiyordu. Bu durum Memduh Bey'in hâlâ rahatsızlık duyduğu konuların en başında geliyordu. "Nisa Hanım..."

"Anne ben gerçekten iyiyim," diyerek araya girdi Hasret. Anne ve babasının kendisi yüzünden tartışmalarından nefret ediyordu. "Okula gideceğim. Babam haklı, gitmeliyim."

"Ama kızım..."

Annesinin hâlâ alnında duran elini alıp dudaklarına götürdü. "Hem kendimi kötü hissedecek olursam, söz veriyorum eve geri geleceğim."

Kızının gerçekten okula gitmek istediğini anlayınca bu durumu kabullenmek zorunda kaldı. "Pekâlâ, ama bak söz verdin."

"Söz Nisa Sultan... Kızının söz verip de tutmadığını ne zaman gördün sen?"

Yavrusunun saçlarının arasma küçük bir öpücük kondurduktan sonra, onun gözlerinin içine şefkatle bak-

tı yaşlı kadın. "Hiç görmedim, ama içimin rahat etmesini istiyorsan, en azından kahvaltını yapacaksın. Seni aç aç okula göndermek istemiyorum."

Hasret, annesini kırmadı. Onun dikkatli bakışlarının altında elini portakal suyuna doğru götürdü. Zor da olsa, birkaç lokmayı boğazından geçirmeye çalıştı. Son günlerde gerçekten iştahı yoktu. Zihnini ve yüreğini meşgul eden kişi, genç kıza diğer her şeyi unutturuyordu. "Bitirdim. Ben artık çantamı alıp okula gideyim," diyerek sandalyesinden kalktı. "Size afiyet olsun."

Anne ve babasının yanından ayrılır ayrılmaz adımlarını üst kata doğru yönlendirdi. O arada bir kez daha kalbinin sıkıştığını, nefes almakta güçlük çektiğini hissetti. Son birkaç gündür hâli gerçekten içler acısıydı. Bu üstündeki hüznü hayatında sadece bir kez görüp konuştuğu birine bağlamak istemese de, öyle olduğunu biliyordu. Toplasan sadece bir-iki saat görüştüğü bir adamı unutamaması normal miydi? Peki ya onu özlemesi? Onun varlığını bir kez daha yanı başında hissetmek istemesi... Tüm bunlar da ne demek oluyordu?

Odasından içeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı. Gözleri yanıyordu ama ağlamamalıydı. Geceler boyu buna değmeyecek bir adam için gözyaşı döktüğü yeterdi. Sahi neden üzülüyordu ki bu kadar? Onu sadece bir kerecik görmüş, sadece birkaç dakika sohbet etmişti. Aralarında daha fazlası yaşanmamıştı. Hakkında adı ve yaşından başka bir şey bilmediği biri için kendini kahredecek ne vardı? 'O bir yabancı!' diye tekrarladı kendi kendine. Her bir kelimenin üstünden ağır ağır, vurgulayarak geçti. Sanki bu şekilde aklından geçeni kalbine de kabul ettirebilecekmiş gibi...

Oysa tüm çabalarının boşuna olduğunun kendisi de gayet farkındaydı. 'Sadece bir-iki saat görüştüm' dediği adama sırılsıklam âşık olmuştu. Hem de onunla ilk göz göze geldikleri o an ona vurulmuştu. Sesini ilk duydu-

ğu an ise, onu ömrünün sonuna kadar seveceğini fark etmişti. Bu gerçeği kabulleniş süreci uzun sürmüş de olsa, Hasret daha o ilk sohbetlerinde Onur'u yüreğine almıştı.

Peki Onur ne yapmıştı? Hasret'in tüm umutlarını tek tek yıkmıştı. O gece bir daha görüşmek istemediğini sözleriyle olmasa da, gözleriyle genç kıza bildirmişti. Kısacası Hasret'in hissettikleri ömrünün sonuna kadar tek taraflı olmaya mahkûmdu.

Yanağından süzülen damlaları hırsla sildi. Daha fazla onu düşünmemeliydi. Kendini toparlayıp, tümüyle derslerine odaklanmak zorundaydı. Bu sene istediği gibi bir üniversitenin Güzel Sanatlar Fakültesini kazanmalıydı. Hayatında bir aşk acısına yer yoktu.

Aceleyle çalışma masasının yanındaki çantasını aldı ve ardından kararlı adımlarla odadan dışarı çıktı. Okula gidecek ve kendisini sadece derslerine verecekti. Onur ve onun kalbinde açtığı yarayı tümüyle görmezlikten gelecekti.

Arabanın kaputunu kapatarak elindeki ingiliz anahtarını yanındaki gence uzattı. "Al şunu, arabayı güzelce bir temizle."

"Peki Usta."

Adımlarını tamirhanenin bir köşesinde bulunan küçük lavaboya doğru attı. Hareketleri aceleci değil, tam aksine daha önce hiç olmadığı kadar yavaştı.

Zaten hayatında aceleci olmasını gerektiren hiçbir şeye sahip de değildi. Bir kendisi, bir de bu küçük mekânı vardı. Bu zamana kadar da zaten sahip olduklarını hep yeterli görmüştü. Onur'a göre daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Çünkü kendisinden başka bu hayatta sorumlu olduğu kimsesi bulunmuyordu.

Buna rağmen bir süredir hayatından hiç memnun değildi. Belki de ömründe ilk kez sahip olamadıkları için hayıflanıyor, daha fazla imkâna sahip olmayı her şeyden çok istiyordu. Peki bunun sebebi neydi? Neden birdenbire kendisini her konuda tatmin eden hayatı, onu aniden mutsuzluğa sürüklemeye başlamıştı?

Bu sorunun cevabı bir çift yeşil gözde gizliydi.

Onur o gözleri gördüğü andan itibaren dünyaya tek kişinin gözlerinden değil iki kişinin gözlerinden bakmayı öğrenmişti. Hayattaki yalnızlığı sanki bir anda bir son bulmuş, ömrünün en kalabalık dönemiyle merhabalaşmıştı. O akşam her şey çok güzel başlamış ama hüsranla sonuçlanmıştı. İlk kez bir kızdan çok etkilenmiş, aynı zamanda ilk kalp ağrısıyla sınanmıştı.

Onur âşıktı. 'Nasıl'ını ve 'Neden'ini sorgulamadan seviyordu o kızı. Bunu onunla ilk göz göze gelişlerinde yüreğinin en kuytu köşesine kadar hissetmişti. Onun gözlerinde kendi duygularının bir yansımasını gördüğüne ise emindi. İşte bu cesaretle ona 'Senden hoşlanıyorum' demekten hiç çekinmemişti ama sonucunda yine genç kızın yanından boynu bükük ayrılmasının sorumlusu olmuştu.

O an, ilk kez yoksulluğundan utanmıştı. Eskilerin 'davul bile dengi dengine' sözünün haklılığını görmüştü. Hasret çok farklı bir dünyaya aitti. Onun olduğu yer güllük gülistanlıktı. Onur ise kir, toprak, çamurun olduğu yerlerde büyümüştü. O kıza dokunamazdı. Kendisiyle birlikte onu da kirletir ve bu yüzden büyük bir vicdan azabının altında ezilirdi. Sevdiği kızı mutsuz ederdi. Üstüne bir de onu mutsuz ettiği için kahrolurdu. İşte o gece ona içinden geçen ve dilinin ucuna kadar gelen, "Seni tekrar görmek istiyorum," cümlesini yutmasının asıl sebebi buydu. Hasret hep o ait olduğu yerde, güvende kalmalıydı.

"Usta yanmadın mı?"

Çırağının sesiyle düşüncelerinin arasından hızla sıyrıldı ve o an ilk kez elindeki yanma hissiyle acı içerisinde inledi. Elleri sıcak suyun altında durmaktan kıpkırmızı olmuştu. Oysa Onur canının acısını bile hiç hissetmemişti. Düşünceleri Hasret'le o kadar doluydu ki, gerçek dünyadan kısa süreliğine soyutlanmıştı.

"Yandım... Hem de çok fena yandım," dedi sadece kendisinin duyabileceği bir sesle ama asıl yanan elleri değil, yüreğiydi.

"Ellerin çok kötü görünüyor, ben bir koşu gidip eczaneden yanık kremi alıp geleyim Usta."

"Abartma Metin, az bir kızarıklık var sadece. Gerçek yanık bile değil."

"Ama..."

"Uzatma, hadi işinin başına dön."

Genç çocuğun uzaklaşmasıyla tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Az önce gerçekten de ellerinin yandığını hissetmemişti. Çünkü yüreğindeki sancı daha da can yakıcıydı. Günlerdir gidip Hasret'i görmemek için kendisini zor tutuyordu. Oysa 'unuturum' sanmıştı. Aşkla yanan kalbini bu şekilde avutmayı ummuştu ama başaramamıştı.

Sadece birkaç saat gördüğü kıza geri dönüşü olmayacak bir biçimde bağlanmış, günlerini, gecelerini, kısacası her saniyesini onu düşünerek geçirir olmuştu. Onu düşündüğü her an farkında olmadan dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Onu düşünmek güzeldi. Peki ya onun yanında olmak nasıl hissettirirdi? İşte bunu merak etmekten bir türlü kurtulamıyordu.

Sızlayan elini bu sefer soğuk suyun altına tuttu. Keşke yüreğindeki sızıyı elindekini geçirmek kadar kolay olabilseydi. Hasret'e duyduğu aşkı, böyle kolayca içinden söküp atabilseydi.

"Onur Usta!"

"Ne oldu Metin?" diyerek adımlarını içeriye doğru yönlendirdi. Başını kaldırdığında ise, aklının ve kalbinin sahibini tam karşısında buldu.

Hasret gelmişti.

Okul çıkışı Meryem'lerin evine gitme kararı almıştı iki genç kız. Önlerindeki zorlu sınavları başarıyla atlatabilmek adına sürekli birlikte ders çalışırlar, birbirlerine ellerinden geldiğince yardımcı olurlardı. Sadece son birkaç gündür Hasret'in üzerindeki neşesizlik sebebiyle çalışmaları aksamıştı. Bu yüzden aşk acısının yanında bir de vicdan azabı duyuyordu Hasret. Sabah aldığı kararı kesinlikle uygulamalıydı. Onur'u unutup, kendini sadece derslerine vermeliydi.

"Sen iyi misin?"

Meryem'in sesiyle kendine geldi. Bakışlarını yan tarafına doğru çevirerek arkadaşının yüzüne baktı. "İyiyim, neden sordun?"

"Birkaç gündür çok durgunsun. Eskisi gibi gülmüyor, konuşmuyorsun. Bir şey var değil mi?"

"Yok, ne olabilir ki canım?" Meryem'in kolundan tutmasıyla olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

"Bak doğruyu söyle, yoksa baban benimle arkadaşlık etmeni istemiyor mu?"

Hasret şaşkınca, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Geçen düğüne gelmene izin vermedi ve sen o günden bu yana çok üzgünsün."

Hareketlerinin bu denli yanlış anlaşılabileceğini düşünememişti Hasret. Oysa bu durgunluğunun sebebi bambaşkaydı. "Yok öyle bir şey. Babam seninle arkadaşlık etmeme sesini bile çıkarmıyor. Yanlış düşüncelere kapılma."

"Peki o hâlde neyin var?"

"Ben..." İçine derin bir nefes çekti ama konuşamadı. İçini en yakın dostuna bile dökemedi. "Bana biraz zaman verebilir misin? Sana anlatacağım ama şimdi değil, aradan biraz zaman geçmesi gerekiyor sadece. İyi olacağım Meryem."

"Tamam canım. Sen nasıl istersen öyle olsun, ama bir derdin sıkıntın olduğunda bana anlatmaktan çekinme."

Ardından yine kol kola taş yolda ilerlemeye devam ettiler. Hasret aslında o anda dertleşebileceği birine çokça ihtiyaç duyuyordu ama Meryem kendisini olduğu kadar, Onur'u da yakından tanıyor, bu yüzden tuhaf bir şekilde anlattıkları sonucu alabileceği tepkiden korkuyordu. Saçmaydı... Meryem asla onu yargılamazdı, bunu biliyordu ama galiba biraz utanıyordu. Onun 'ağabey' dediği birine, Hasret âşık olmuştu.

"Hadi gel şuradan Onur ağabeye bir merhaba diyelim."

Duyduğu isimle bakışları ışık hızıyla Meryem'i buldu. "O-Onur mu?"

"Evet, bak şu küçük tamirhane onun."

Meryem o 'küçük tamirhane' dediği yerin, Hasret için ne anlama geldiğinin farkında bile değildi. Günler ve gecelerdir özlediği adam oradaydı. Bedeni olduğu yerde taş kesmiş, kalbi ise yine ritmini şaşırmıştı.

"Hasret gelmiyor musun?" diye arkasına doğru dönüp soran arkadaşına aceleyle, "Geliyorum!" dedi ve onun ardı sıra ilerlemeye başladı.

Daha az önce Onur'u unutacağını söyleyen kişi kendisi değildi sanki! Şimdi tıpkı o gece olduğu gibi yine Onur'un yörüngesine girmişti. Onu görme isteği diğer her şeyi anlamsız kılmıştı. Onur'a olan kırgınlığını bile unutmuştu. Onu görmeliydi. Sesini bir kez daha duyup, gülümsemesinin güzelliğine tekrar kapılmalıydı.

Meryem'le birlikte küçük tamirhaneden içeri adım attıklarında kalbi ağzında atıyordu. Heyecanlıydı.. ama

sevinci daha da fazlaydı. O an arkadaşına içten içe teşekkür etti. O farkında olmadan Hasret'in iyi olmak için muhtaç olduğu ilacını ayağına kadar getirmişti.

"Meryem abla, buyur hoş geldin," dedi Metin kendisinden sadece iki yaş büyük kıza.

"Hoş bulduk. Onur ağabey yok mu?" O sırada Hasret de meraklı bakışlarını etrafında gezdirmeye başladı. Daha önce bir tamirhaneden içeri adımını atmışlığı yoktu ama garip bir şekilde bu yıkık dökük, duvarları kirli yeri sevmişti. Buraya bu kadar kolay ısınmasının sorumlusu da mı Onur'du? Sırf ona ait diye mi bu küçük tamirhaneyi yadırgamamıştı?

"Burada... Dur çağırayım," diyen çocuğun başını çevirerek, "Onur Usta!" diye seslendiğini işitti.

"Ne oldu Metin?"

Onur'un sesini duymasıyla Hasret bir kez daha nefes almayı unuttu. Bakışlarını genç adamın yüzüne doğru çevirdiğindeyse, onun da en az kendisi kadar alt üst olduğunu gördü ve bu durumdan garip bir şekilde haz aldı. Kendisi günlerce çile çekerken, onun hâlinden memnun ve mutlu olmasını isteyecek kadar iyi kalpli değildi. Onur da en az kendisi kadar acı çeksin istiyor, bunun izlerini onun yüzünde görmeyi arzu ediyordu.

Ama gördükleri sadece bununla sınırlı kalmamıştı. Bir an için genç adamın gözlerinde sanki sevince şahit olmuştu. Onun dudaklarının mutlulukla kıvrılmak istediklerini fakat güçlükle hareketsiz kalmayı başardıklarını fark etmişti. Onur kendisini gördüğü için mutlu mu olmuştu? Bu düşünceyle kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Usta, Meryem ablalar geldi."

Onur ise transa girmiş bir hâlde adımlarını genç kızlara doğru attı. Gidip gül yüzünü görmemek için kendini çokça zorladığı kız şimdi tam karşısındaydı. Daha az önce 'ayrı dünyaların insanıyız' diye düşünmüş olmasına rağmen, yüreğinde beliren sevince engel olmayı hiç

istemedi. Dudaklarının mutlu bir tebessümle kıvrılmasını ise zar zor önleyebildi.

"Hoş geldiniz," dedi elinden geldiğince ses tonunun normal çıkmasına çabalayarak. Meryem ve Metin olmasa aslında Hasret'e çok daha fazlasını söyleyesi vardı. Mesela, 'İyi ki geldin' diyebilirdi. 'Sana olan Hasret'imi dindirdin' demeyi çok isterdi. İçine derin bir nefes çekerken, yalnız olsalar dahi bu cümlelerin hiçbirini söyleyemeyeceği gerçeğini kabul etmek zorunda kaldı. Sadece bir an için önünü arkasını düşünmeden yaşamak isteği ağır basmıştı.

"Hoş bulduk Onur ağabey, nasılsın?" diye gülümseyen yüzüyle sordu Meryem.

"İyiyim, siz okuldan mı geliyorsunuz?" Kızların kıyafetleri öyle olduğunu kanıtlıyordu. Meryem'i birçok kez okul üniformasıyla görmüşlüğü vardı, ama Hasret'i ilk kez liseli bir kız olarak karşısında buluyordu. Saçlarına yanlardan tokalar takmış, bu sayede uzun güzel kahve rengi saçlarının kendisini rahatsız etmesini önlemişti. Bu hâliyle çok tatlıydı. Onur'un onu kollarıyla sıkıca sarıp, göğsüne, kalbinin tam üstüne bastırma isteğini körükleyecek kadar tatlı.

"Evet, eve doğru gidiyorduk. Sana bir 'merhaba' diyelim dedik. Öyle değil mi Hasret?" Meryem arkadaşının sessiz kalışından rahatsızdı. Ayrıca bu durumu garipsiyordu. Çünkü onun tanıdığı Hasret konuşmayı çok severdi.

Hasret kendini toparlayarak, "Evet, öyle," dedi ama bakışları hâlâ Onur'un gözlerinin içine odaklıydı. İstese de başını çevirip başka bir yere bakamıyordu.

"İyi yapmışsınız. Gelin size birer çay ısmarlayayım. Metin git üç çay kap gel."

"Tamam Usta."

Onur'un önden yürümesiyle Hasret içeri girdiklerinden beri ilk kez Meryem'e doğru döndü. "Kalacak mıyız?" diye sordu umutla.

"Birer çay içelim kalkarız, yoksa ayıp olur Onur ağabeye." Hasret'in canına minnetti. Onur'un yanından ayrılmak gibi bir isteği zaten bulunmuyordu.

Tamirhanenin en uç köşesinde bulunan sandalyelere doğru ilerlerken, Hasret bakışlarını Onur'un üstünden ayıramıyordu. Üstündeki işçi tulumuyla düğün gecesindeki centilmen gencin aksine oldukça asi bir görünüm sergiliyordu. Onur'un bu hâlini de çokça sevdiğini kendine itiraf etmesi pek zor olmadı;

"Şu gazeteleri serelim de, üstünüz başınız kirlenmesin."

Onur'un sesindeki o garip tınıyı neye yoracağını bilemedi Hasret. Sanki bir anda karşı karşıya kaldığı durumdan rahatsızlık duymuş gibiydi.

Genç kız düşündüklerinde gerçekten haklıydı. Onur o an hayatında bir ilki daha yaşıyordu. Sevdiği kızın yaşadığı ortamı yakından görmesinin utancıydı bu. Ona oturmasını söyleyebileceği doğru dürüst, en önemlisi temiz bir sandalyesi bile yoktu. Bu kızdan nasıl sevgilisi olmasını isteyebilirdi ki?

Yan yana sandalyelere geçip oturduklarında, aralarında kısa süren bir sessizlik yaşandı. Aslında Meryem dışında kimse rahatsız değildi bu durumdan. Çünkü Onur ile Hasret çaktırmamaya çalışarak birbirlerini süzüyorlar, ayrı kalacakları günler için fazladan birkaç anı depolamaya çalışıyorlardı.

Çaylarm gelmesiyle toparlandılar. Sırasıyla önce Meryem'e, ardından Hasret'e çayını uzattı genç adam. O arada bakışları bir an için birbirine kenetlendi. Hasret gözlerini kaçırarak Onur'un uzattığı çaya uzandı ve gördükleri sonrasında endişeli bir sesle, "Ellerine ne oldu?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Aaa gerçekten Onur ağabey, ne oldu ellerine?"

İki kızın da merak ve endişelerini yüzlerinden okuyabiliyordu ama Hasret... İşte onun endişesinin sebebi-

nin kendi yüreğinde filizlenen duygularla aynı olduğunu bilmek acısını hafifletiyordu. "Önemli bir şey değil, küçük bir yanık sadece."

Hasret gözlerinin dolmak üzere olduğunu hissediyordu. Onur 'Önemli bir şey değil,' derken, Hasret için ne kadar önemli olduğunu göremiyor muydu? Sevdiği adamın canının yandığına emindi ama o bunu bile kendisine dürüstçe söylemek istememişti. "Bir yanık merhemi sür bence, iyi gelir," dedi yine de kendini tutamayarak. Onur için önemsiz biri olsa da, Hasret onun canının yanmasını istemiyordu. Az önce düşündükleriyle nasıl da çelişiyordu hisleri. Onun kendisi yüzünden bile olsa canının yanmasına dayanamayacağını o an fark etti.

"Gerek yok, ciddi bir yanık değil," diye geçiştirse de, Hasret'in kendisiyle ilgilenmesinden hoşnuttu. Keşke o hep bu şekilde gözlerinin içine baksaydı.

Bir süre sessizce oturdular. Bu sırada getirilen çaylarını yudumlamaya devam ettiler. Bir tek Hasret çayını yarılayamamıştı. "Neden içmiyorsun?"

Bardağının üstündeki bakışlarını genç adama doğru çevirdi. Onun ilgiyle bakan gözlerine aynı şekilde karşılık verdi. "Ben çayı fazla sevmem."

Hasret hakkında yeni bir şey daha öğrendiği için mutlu oldu Onur. "Öyle mi? Ben de tam aksine tam bir çay tutkunuyumdur. Her gün tek başıma bir demlik çayı içebilirim," dedi gülümseyerek.

O gün ilk kez Onur'a gülümsedi. Bu adamın etkisine çok çabuk giriyordu. O konuşurken, hatta kendisine tatlı tatlı gülümserken, ona karşı kayıtsız kalabilmesi mümkün değildi.

"Artık kalkalım mı Hasret? Bizimkiler merak etmesinler."

Arkadaşının sözleriyle yüzündeki gülümseme solmaya yüz tuttu. Gitmek istemiyordu. Onur'un yanında biraz daha kalmayı, onun varlığını daha çok hissedebilmeyi

arzu ediyordu. Buna rağmen, "Kalkalım," dedi güçlükle. Gitmek istemese bile, gitmek zorundaydı. Hem ayrıca kendisine 'Gitme' diyen bir Onur zaten yoktu.

Onur da onlarla birlikte ayağa kalktı. Hasret'in gitmesini istemiyordu ama onu durdurmaya hakkı olmadığını da biliyordu. "Geldiğiniz için sağ olun. Yine beklerim." Son cümlesini Hasret'in gözlerinin içine bakarak söylemişti. Oysa o gece 'tekrar görüşeceğiz' manasında tek bir cümle bile kurmamaya özen göstermişti. Şimdi ne değişmişti? Kıza resmen 'Beni görmeye gel,' demiş sayılmaz mıydı?

"Görüşürüz," dedi Hasret de gülümseyerek. Gerçekten de onunla görüşmek istiyordu. İki sevgili olamasalar da, iki iyi arkadaş olamazlar mıydı? Hem bu sefer Onur da olumlu bir tepki vermişti. Onu tekrar görmek istediğini hem sözleri hem de bakışlarıyla belli etmişti.

Meryem ile Hasret yanından ayrılırken Onur onların arkasından uzunca süre olduğu yerde bakakaldı. Gözünün önünde hâlâ genç kızın gülen yüzü vardı. Keşke ona içinden geçtiği gibi sıkıca sarılabilseydi. Saçlarının kokusunu yakından duyumsayabilseydi.

"Onur Usta, ben çıkıyorum," diyen çırağının sesiyle silkinip kendine geldi.

"Tamam, sabah geç kalma."

"Kalmam Usta."

Genç çocuğun çıkıp gitmesiyle Onur bir kez daha yalnızlığıyla baş başa kaldı. Yıllardır alıştığı bir şeydi bu ama nedense bugün bu durum canını çok daha fazla yakıyordu. Hasret'in yalnızlığını gidermesini ne çok isterdi ama bu düşündüğü sadece hayallerinde olabilecek bir şeydi. Genç kız bu sefil hayatı gördükten sonra, bir daha asla dönüp de Onur'dan tarafa bakmazdı.

Hasret'in aklı hâlâ Onur'daydı. Onu o yaralı hâliyle arkasında bırakmış olmaktan dolayı rahatsızdı. Oysa

yanında olup acısını dindirmeye çalışmayı ne çok isterdi. Genç adamın ellerindeki kızarıklıkları düşündükçe hâlâ canı yanıyordu. Onur'un ellerindeki sızının aynısını tam kalbinde hissediyordu.

O an kararını verdi. Onur'a gidecekti.

Hızla Meryem'e doğru dönerek, "Meryem?" diye seslendi.

"Efendim canım?"

Şimdi ne söyleyecekti? Yanından ayrılış sebebi olarak ne gibi bir bahane öne sürecekti? "Benim eve gitmem gerekiyor, ders notlarımı evde unuttum," dedi aklına gelen ilk yalana sarılarak.

"Benimkilerle çalışırız."

"Olmaz, yani ben ancak kendi notlarımla çalışabiliyorum. Her konuyu anlayabileceğim şekilde not almıştım."

"Ama şimdi buradan eve kadar gitmeye üşenmeyecek misin? Birkaç dakikaya kadar bizim eve varmış oluruz zaten."

"Üşenmem ben. Bir koşu gider gelirim."

Meryem sonunda durumu kabullenerek, "Peki, geç kalma ama," dedi.

"Kalmam merak etme." Yaşadığı sevinci arkadaşına yansıtmamak adına büyük bir çaba sarf etti. Ardından o evine doğru yürümeye devam ederken, kendisi Onur'un tamirhanesine doğru attı adımlarını ama oraya gitmeden önce yolunun üstündeki eczaneye uğrayıp bir yanık kremi almayı unutmadı. Zorla da olsa bu krem Onur'un eline sürülecekti.

Fazla zamanının olmadığını bilerek adımlarını daha da hızlandırdı. Tamirhaneden içeri girmeden önce ise kısa bir an durup içine derin bir nefes çekti. Birazdan o nefese çok ihtiyacı olacaktı. Çünkü Onur'la ne zaman karşı karşıya gelseler, genç kız nefes alma ihtiyacını bir anda unutuveriyordu.

İçeri girdiğinde genç adamı bir başına buldu. Bu duruma sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğini bilemedi. Onunla bir yerde yalnız olmak akıl sağlığı açısından büyük bir tehdit oluşturuyordu.

Onur bir arabanın motoruna doğru eğilmişti, bu yüzden Hasret'in geldiğini henüz daha fark etmemişti.

Genç kız yavaşça ona doğru yaklaştı. Bu arada hâlâ içine derin derin nefesler çekmekle uğraşıyordu. Çünkü birazdan onun yüzünü gördüğü an, yine nefessiz kalacağını biliyordu.

"Metin niye geri döndün?" diyerek doğrulduğunda, göreceği yüzün Hasret'e ait olabileceğini bir an olsun düşünmemişti Onur. Bu yüzden genç kızı tekrar karşısında bulmuşken, dudaklarının şaşkınlıkla hafifçe aralanmasına engel olamadı. "Hasret?"

İsmi ne güzel de çıkmıştı sevdiğinin ağzından. Bu küçücük şey bile genç kızın mutlu olmasına yetiyordu işte. "Şey... Ben... Ben bunu getirdim," diyerek çantasındaki küçük kutuyu çıkardı.

Onur kendini toparlayarak genç kızın yanına yaklaştı. Şaşkındı... Onu bu kadar kısa süre içerisinde tekrar karşısında bulmayı beklememişti. "O nedir?"

"Yanık kremi."

Onur dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyle baktı genç kızın utançla pembeleşen yüzüne. "Benim için mi?" diye sordu. Cevabını çok iyi biliyordu. Buna rağmen bunu bir kez de Hasret'ten duymak istiyordu.

"Evet," dedi Hasret tüm cesaretini toplayarak.

"Teşekkür ederim," diyerek elini kremi almak için uzattı. Hasret'in o an bir adım geri çekilmesiyle neye uğradığını şaşırdı ve bakışlarını tekrar genç kızın yüzüne yöneltti.

"Ben süreceğim. Nedense senin bunu yapacağına dair bir inanca sahip değilim."

"Hasret..."

"Hadi gel, oyalanma," diyerek Onur'un yanından hızla geçip, daha biraz önce oturdukları tarafa doğru yönlendirdi adımlarını. Onur ise yüzünde anbean büyüyen gülümsemenin eşliğinde takip etti onu. Onunla fazladan zaman geçireceği için çok mutluydu.

Sandalyesini Onur'un oturduğu sandalyeye daha çok yaklaştırdı Hasret. Ardından onun ellerine doğru uzandı. Genç adamın ellerini kendisinden kaçırması karşısında ise şaşkın bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Ben sürerim Hasret, ellerim kirli şimdi sen..."

"Ne olmuş kirlilerse?" diyerek Onur'u onu tanıdığından beri ilk kez azarladı. Bu durum karşısında en az genç adam kadar şaşkındı. "Ben süreceğim." Ve bu sefer Onur'un tüm itirazlarına rağmen o elleri tuttu. Aynı zamanda o ilk temas sırasında bedenini yoklayan heyecan dolu titremeyi bastırmakta güçlük çekti. İlk kez onun ellerini tutuyordu.

Parmakları önce okşarcasına o elin üzerindeki kızarıklarda gezindi. Sonra kendine engel olamayarak onları dudaklarına doğru yaklaştırarak, serin nefesiyle sızısını almak istercesine üfledi. "Çok canın yandı mı?"

Onur'un aklı ve kalbi bir kez daha karışmıştı. Ellerini tutan eller, sahip olduğu tüm mantık kırıntılarını yok etmiş, bir süre sonra teninin üzerinde hissettiği nefesle birlikteyse aklı başından tamamıyla uçup gitmişti. Onur bir başka âleme doğru çoktan yol almış gidiyordu. "Ben... yok acımadı," dedi toparlanmaya çalışarak. Hasret'in gözlerinde gördüğü acıdan dolayı kendini suçlu hissediyordu o sırada. "Gerçekten acımadı. Hem ben alışkınımdır böyle şeylere."

Onur'un kendisiyle dalga geçen gülümsemesini gördüğünde rahatlamak yerine öfkelendiğini hissetti genç kız ama bunu dile getirmedi. Onun yerine yanında getirdiği kremi yavaşça o ellere sürdü ve okşayan dokunuşlarla iyice tenine yedirmeye çalıştı.

O sırada ikisi de susmuş, sadece hislerine odaklanmışlardı. Onur başı eğik eline krem süren kızı gönlünce seyrederken, Hasret parmaklarının altında sevdiği adamın tenini hissetmenin hazzını yaşıyordu.

Bakışları birkaç yara izinin üzerinde takılı kaldığında ise, "Gerçekten de canını hiç düşünmüyorsun öyle değil mi?" diye sormadan edemedi.

Onur hiçbir şey anlamamıştı. "Nasıl yani?"

Hasret genç adamın elini tutup kaldırarak, "Ellerin yara bere içinde. Az önce dedin ya 'Bu durumlara alışkınım,' diye, gerçekten de canının kıymetini bilmiyorsun," dedi bir kez daha ses tonunu yükselterek. Çünkü bu adam kendisi için çok değerliydi ama o kendi canını hiç ama hiç önemsemiyordu. Bu yüzden Hasret'in canını ne kadar çok yaktığını göremiyordu.

"Yaptığım işte normal olan bir şey bu. Önemsememekle alakası yok Hasret." Bir kez daha aralarındaki uçurumu net bir şekilde görmüştü Onur. Bakışları kızın ellerine kaydığında üstlerinde tek bir yanık izine bile rastlamadığına şaşırmadı. O eller her akşam en pahalı bakım kremlerine bulanıyor olmalıydı. Bu kız Onur'un bir ayda kazanabildiği paranın tümünü tek bir kreme vermekten çekinmeyen kesime aitti. Bu düşünceyle ellerini geri çekmeye yeltendi ama; Hasret'in tutuşu sert, bakışları kararlıydı. O elleri bırakmadı.

Genç kız Onur'un sözlerindan sonra içinde büyük bir utanç duyuyordu. Onur haklıydı. O sadece ekmeğinin peşinde koşan biriydi. Sırf keyfinden kendine zarar vermezdi. Bu yüzden onun ellerini daha çok sahiplendi. Onur'a karşı beslediği aşkın yanına bir de hayranlık duygusu eklendi. "Özür dilerim," derken dudaklarını o ellere, tam da o yaraların üstüne bastırmaktan kendisini alamadı. Tüm acılarını almak istercesine küçük küçük öptü. "Ben özür dilerim, düşünemedim."

O dudakları teninde hissettiği an, Onur'un direnci tümden kırıldı. Kızın yaşlarla dolu gözlerini üstüne çevirmesiyle, sadece içinden geçeni yaptı. Hasret'i kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. "Hasret," diye fısıldarken genç kızın saçlarının kokusunu iliklerine kadar içine çekti. "Sen nasıl bir şeysin böyle?"

Hasret kollarını genç adamın beline dolarken gülümsüyordu. Olmayı en çok istediği yerdeydi sonunda. Konuşmak için dudaklarını araladı, ama tek bir kelime bile söyleyemedi. Onun yerine gözlerini yumup, Onur'un sıcaklığına daha çok sığındı.

"Hasret... Hasret ben seni seviyorum."

Sonunda söylemişti işte. Daha fazla içinde tutmasına imkân yoktu ki. Seviyordu bu kızı. Başka bir dünyaya ait olsa dahi, seviyordu işte. O bu kadar anlayışlı ve tatlıyken ondan uzak durması nasıl mümkün olabilirdi? Buna gücü yoktu. Bir tek Hasret isterse Onur'u kendisinden uzak tutabilirdi.

Üçüncü Bölüm

Hasret duydukları sonucu göz kapaklarını şaşkınlıkla araladı. Bulunduğu kolların arasından sıyrılarak, bakışlarını Onur'un yüzüne yöneltti.

"Ben... ben doğru mu duydum?" diye sordu elinde olmayarak. Çünkü yanlış duymuş olmaktan korkuyordu. Onur'un da günün birinde kendisini sevmesini o kadar çok dilemişti ki, şimdi aklının kendisine oyun oynadığını düşünüyordu. Oysa genç adamın sarılışı bile duygularını kanıtlayacak cinsten sahipleniciydi. Duyduğu her cümlenin doğruluğuna inanmak istercesine bakışlarını o mavi gözlerden ayırmadı.

Karşısındaki kızın duyduklarının gerçekliğine inanmaya hevesli hâli karşısında yüzündeki gülümseme büyüdü. Az önce diline hâkim olamamış, yüreğinden geçenleri bir bir ortalığa dökmüştü. Buna pişman değildi. Eğer söylemeseydi, asıl pişmanlığı o zaman yaşardı. Hasret'in yanağını hafifçe okşadı ve öyle konuştu. "Doğru duydun. İlk gördüğüm andan beri âşığım ben sana. Günlerdir, gecelerdir aklımdan çıkmıyorsun. Hep seni düşünüyorum. Hep senin yanında olmak istiyorum."

"Peki o zaman neden gelmedin? Niye beni hiç aramadın?" diye gözyaşlarının eşliğinde sordu. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu. Çünkü seven insanın sevdiğine karşı bu kadar kayıtsız kalabilmesinin imkânsızlığına inanan biriydi o.

"Çünkü sen... sen zengin bir ailenin kızısın."

"Öyleysem ne olmuş?" Hasret gerçekten hiçbir şey anlamamıştı. Zengin bir aileye mensup olmak suç muydu? Onur da tıpkı babası gibi kendisinden farklı insanları dışlıyor olabilir miydi? 'Hayır' dedi kalbi. Onur öyle biri değildi. Öyle biri olsaydı, Hasret onu sevmezdi.

"Bir kendine, bir de..." diyerek ellerini kaldırdı ve işçi tulumlu hâlini işaret etti. "... bana bak. Aramızdaki farkı görebiliyor musun?"

"Ben sana baktığımda sadece sevdiğim adamı görüyorum," dediğinde Onur'un şaşkınlığına anbean tanıklık etti Hasret. Sonunda kendisi de aşkını itiraf edebilmişti. "Ben de seni seviyorum."

Onur bunu biliyordu. Hasret'in de kendisini sevdiğini, onun ilgili tavırlarının muhattabı olduğu ilk an anlamıştı ama bu gerçeği duymak... İşte o bambaşkaydı. Hayatında ilk kez bir put gibi kalakalmasının sebebiydi. Kalbinin ritmini şaşırmasının sorumlusuydu ve Onur'un o an sayamayacağı birçok şeyin de asıl nedeniydi.

"Hasret... Sen benim ne iş yaptığımın farkında mısın? Peki ya nasıl bir hayat sürdürdüğümün?" Bu soruyu sorması gerekiyordu. Sevdiği kızı kucaklayıp, 'Benimsin' demeden önce, onun bu ilişkiye 'Evet' dediği anda kendisini nelerin beklediğini bildiğinden emin olmalıydı. En önemlisi de onun tüm zorlukları göğüsleyebilecek kadar cesur olduğuna inanmalıydı.

"Tamircisin... Anladığım kadarıyla bu küçük tamirhane de senin. Sonra Meryem'in ağabeyinin en yakın arkadaşısın. Onlarla aynı mahallede yaşıyorsun." Cümlelerini bitirdikten sonra, "Bilmem gereken başka bir şey daha var mı?" diye ekledi.

"Var," dedikten sonra Hasret'in elini sımsıkı tuttu. "Burası bana ait olabilir ama fazla bir gelir sağlamıyor. Kıt kanaat geçinip gidiyorum. Senin gibi varlıklı bir ai-

lem de yok. Aslına bakarsan bu hayatta bir dayım dışında hiç kimsem yok. Anne ve babamı çok küçük yaşta kaybettim ben."

"Onur," diyerek genç adamın sözünü kesmek istedi. Onun bakışlarındaki hüzne dayanamıyordu. Sonra içinden 'üzülme' demek geçti, ama diyemedi. İnsan annebabasının yokluğu karşısında nasıl üzülmezdi?

"Sen başka bir dünyaya aitsin Hasret. Tertemiz senin hayatın. Benimki ise kirli. Senden benimle olmanı istemeye hakkım bile yok. Çünkü ben sana asla alışmış olduğun o lüks hayatı veremem. Senin ihtiyaçlarını bile karşılayamam. Ben beş parasız serserinin tekiyim. İşte bu yüzden bunca zaman senden uzak durdum."

"Benim düşüncelerimi hiçe saydın!" diyerek elini hırsla Onur'dan kurtardı.

"Hayır, sadece doğru olanı yaptım."

"Kimin için doğru olanı?" diye şaşkınlıkla sordu. "Sen benim o günden beri ne hâlde olduğumu biliyor musun? Doğru dürüst yemek yemedim, uyuyamadım, kendimi derslerime bile veremedim... Seni düşünüp, gözyaşı dökmekten başka bir şey gelmedi elimden. Sonra bir de kendime feci şekilde kızdım. Sadece birkaç saat gördüğüm bir adamın benim için bu kadar önemli biri hâline gelmesinden dolayı kendimi suçladım! Ben sen yokken perişan oldum Onur!"

Hasret'in güzel gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolması karşısında Onur mantıklı tarafını bir kez daha unuttu. Genç kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben de senden farklı değildim. Aklım fikrim hep sendeydi; ama yanına gelemedim. Başlamamış bir şeyi unutmak daha kolay olur sandım. Bir süre sonra aklıma bile gelmezsin diye kendimi avuttum. Yanılmışım. Ben seni üstünden yıllar geçse dahi unutmayı asla başaramam Hasret. O kadar çok seviyorum ben seni."

Hasret de Onur'un yanağına dokundu okşarcasına. "O zaman beni kendinden uzak tutma."

"Yanımda kalırsan acı çekersin."

"Sensiz daha çok acı çekerim."

"Ama benim yanımda kalırsan yoksullukla tanışırsın. Bu yüzden belki de günün birinde beni bile suçlayacaksın."

"Suçlamam!" dedi Hasret kararlılıkla. "Ben seninle olabilmek için her şeyi göze alırım. Para pul hiçbir zaman değerli olmadı ki benim için. Ben sadece seninle olmak istiyorum. Bundan sonra ancak seninleyken mutlu olabilirim."

Hasret'in bakışlarındaki kararlılık Onur'un rahatlamasını sağladı. Sevdiği kızın doğruyu söylediğini görebiliyordu. O gözler yalan söylemiyordu. Dudakları mutlu bir tebessümle kıvrılırken, işi şakaya vurarak, "Son kararın mı?" diye sordu.

Hasret de gülümsedi ve başını aşağı yukarı sallayarak konuştu. "Son kararım."

"Pişman olmayacak mısın?"

"Olmayacağım!"

Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Bundan sonra söyleyecekleri yüreğinden geçenlerdi. "O zaman şimdi sen benim... sevgilim misin?"

Hasret'in ürkek kalbi duyduğu kelimenin güzelliği karşısında heyecanla tekledi. "Bilmem, öyle miyim?"

Hasret'in tatlılığı karşısında Onur'un kendisine engel olması mümkün değildi. Dudaklarını, genç kızın yanaklarına değdirdi. Bu ufak dokunuş karşısında Hasret'in kızaran yüzüne hayranlıkla baktı. "Öylesin, sen benim küçük sevgilim, canımsın."

"Sen de benim... sevgilim, her şeyimsin."

Utanıyor olmasına rağmen Hasret'in sergilediği cesaret büyülüyordu Onur'u ve aynı zamanda içinde onu öpme isteği de uyandırıyordu. Genç kızın heyecanla

ısırdığı dudaklarının tadını merak ediyordu ama o ürkek bakışları gördükçe, bunun henüz zamanı olmadığını kabul etmek zorunda kalıyordu. Her şey çok hızlı gelişmişken, en azından bundan sonraki adımları düşünerek atmalılardı. Yine de Hasret'in dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurmadan edemedi ve o an zaman her ikisi için de bir süreliğine durdu.

"Ya ben bu soruyu çözemiyorum. Bir baksana belki sen çözersin." Bakışlarını ders kitabından kaldırarak arkadaşına doğru çevirdi Meryem ama bir kez daha onun eli çenesinde dalıp gitmiş hâliyle karşılaştı. "Hasret," diyerek kolunu dürttü.

"Hı? Efendim?" Hasret bakışlarını arkadaşına çevirdiğinde oldukça şaşkındı.

"Neyin var senin? Nerelere dalıp gidiyorsun böyle?"

"Hiç... Gelecek haftaki sınavı düşünüyordum," dedi bakışlarını kaçırarak. Bunun berbat bir yalan olduğunu biliyordu ama Meryem'e sürekli Onur'u düşündüğünü söyleyemezdi. Gerçi ilişkilerinin bir sır olup olmadığını bile bilmiyordu. Onur bu konuda kendisine hiçbir açıklama yapmamıştı. Sadece tamirhanedeki o güzel dakikalardan sonra genç kıza Meryem'lerin evine kadar eşlik etmişti. Bir tek el ele tutuşamamış olmaları canını sıkmıştı. Yaşadıkları yer oldukça küçük bir mahalleydi ve insanların Hasret'in hakkında kötü konuşmalarını göze alamamıştı genç adam.

"Sen çok kötü bir yalancısın." Meryem gözlerini şüpheyle kıstı. "Evinden ders notlarını alıp gelmen de çok uzun sürdü zaten."

"Nereye koyduğumu hatırlayamadım, aramam gerekti dedim ya sana."

"Peki ya Onur ağabeyle nerede karşılaştınız?" Hasret'in ağzı şaşkınlıktan açık kalırken, Meryem gördüklerini bir kez daha zihninden geçiriyordu. İkisinin vedalaşırken birbirlerine attıkları bakışlar hâlâ gözlerinin önündeydi. Tensel bir temas kurmamış olsalar da, sanki birbirlerine gözleriyle sarılmış gibi bir hâlleri vardı. "Sizi pencereden gördüm."

"Biz... biz yolda karşılaştık. O da bana buraya kadar eşlik etmeyi teklif etti. Öyle işte."

Meryem ellerini kitabının üstünde birleştirdi ve Hasret'e bakarak tane tane konuşmaya başladı. "Ben Onur ağabeyi doğduğumdan beri tanırım." Hasret'in bu sözlerin altında yatanı anlamadığı belliydi. "Yani onun gündüz vakti tamirhaneyi kapatıp bir yerlere gitmeyeceğini çok iyi biliyorum. Çırağı Metin sadece yarım günlüğüne çalışıyor. Tamirhanede akşama kadar Onur ağabey duruyor. O ancak kendisi için çok önemli bir şey olduğunda ekmek kapısına kilit vurur."

"Demek ki önemli bir işi vardı." Konuşurken dosdoğru arkadaşının gözlerinin içine bakamıyordu çünkü utanıyordu. Meryem'in olanları öğrendiğinde kendisini kınamasından korkuyordu belki de.

"Hasret ben kör değilim," dedi genç kız oflayarak. "Sizin aranızda anlayamadığım bir şeyler var. Benim yanımdan ayrıldıktan sonra ona gittiğine de neredeyse eminim. Anlat bana, ben senin dostun değil miyim?"

"Öylesin."

"O zaman bana ne olup bittiğini anlat."

Hasret içine derin bir nefes çekti. "Beni kınamandan korkuyorum."

"O dediğin asla mümkün değil," diyerek arkadaşının elini güç vermek istercesine sıktı.

Gerçekten de anlatmalıydı. Meryem en yakınıydı ve kendisi için bu kadar özel olan bir konuyu bilmek en doğal hakkıydı. Hem ayrıca Hasret'in Onur'u birilerine an-

ısırdığı dudaklarının tadını merak ediyordu ama o ürkek bakışları gördükçe, bunun henüz zamanı olmadığını kabul etmek zorunda kalıyordu. Her şey çok hızlı gelişmişken, en azından bundan sonraki adımları düşünerek atmalılardı. Yine de Hasret'in dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurmadan edemedi ve o an zaman her ikisi için de bir süreliğine durdu.

"Ya ben bu soruyu çözemiyorum. Bir baksana belki sen çözersin." Bakışlarını ders kitabından kaldırarak arkadaşına doğru çevirdi Meryem ama bir kez daha onun eli çenesinde dalıp gitmiş hâliyle karşılaştı. "Hasret," diyerek kolunu dürttü.

"Hı? Efendim?" Hasret bakışlarını arkadaşına çevirdiğinde oldukça şaşkındı.

"Neyin var senin? Nerelere dalıp gidiyorsun böyle?"

"Hiç... Gelecek haftaki sınavı düşünüyordum," dedi bakışlarını kaçırarak. Bunun berbat bir yalan olduğunu biliyordu ama Meryem'e sürekli Onur'u düşündüğünü söyleyemezdi. Gerçi ilişkilerinin bir sır olup olmadığını bile bilmiyordu. Onur bu konuda kendisine hiçbir açıklama yapmamıştı. Sadece tamirhanedeki o güzel dakikalardan sonra genç kıza Meryem'lerin evine kadar eşlik etmişti. Bir tek el ele tutuşamamış olmaları canını sıkmıştı. Yaşadıkları yer oldukça küçük bir mahalleydi ve insanların Hasret'in hakkında kötü konuşmalarını göze alamamıştı genç adam.

"Sen çok kötü bir yalancısın." Meryem gözlerini şüpheyle kıstı. "Evinden ders notlarını alıp gelmen de çok uzun sürdü zaten."

"Nereye koyduğumu hatırlayamadım, aramam gerekti dedim ya sana."

"Peki ya Onur ağabeyle nerede karşılaştınız?" Hasret'in ağzı şaşkınlıktan açık kalırken, Meryem gördüklerini bir kez daha zihninden geçiriyordu. İkisinin vedalaşırken birbirlerine attıkları bakışlar hâlâ gözlerinin önündeydi. Tensel bir temas kurmamış olsalar da, sanki birbirlerine gözleriyle sarılmış gibi bir hâlleri vardı. "Sizi pencereden gördüm."

"Biz... biz yolda karşılaştık. O da bana buraya kadar eşlik etmeyi teklif etti. Öyle işte."

Meryem ellerini kitabının üstünde birleştirdi ve Hasret'e bakarak tane tane konuşmaya başladı. "Ben Onur ağabeyi doğduğumdan beri tanırım." Hasret'in bu sözlerin altında yatanı anlamadığı belliydi. "Yani onun gündüz vakti tamirhaneyi kapatıp bir yerlere gitmeyeceğini çok iyi biliyorum. Çırağı Metin sadece yarım günlüğüne çalışıyor. Tamirhanede akşama kadar Onur ağabey duruyor. O ancak kendisi için çok önemli bir şey olduğunda ekmek kapısına kilit vurur."

"Demek ki önemli bir işi vardı." Konuşurken dosdoğru arkadaşının gözlerinin içine bakamıyordu çünkü utanıyordu. Meryem'in olanları öğrendiğinde kendisini kınamasından korkuyordu belki de.

"Hasret ben kör değilim," dedi genç kız oflayarak. "Sizin aranızda anlayamadığım bir şeyler var. Benim yanımdan ayrıldıktan sonra ona gittiğine de neredeyse eminim. Anlat bana, ben senin dostun değil miyim?"

"Öylesin."

"O zaman bana ne olup bittiğini anlat."

Hasret içine derin bir nefes çekti. "Beni kınamandan korkuyorum."

"O dediğin asla mümkün değil," diyerek arkadaşının elini güç vermek istercesine sıktı.

Gerçekten de anlatmalıydı. Meryem en yakınıydı ve kendisi için bu kadar özel olan bir konuyu bilmek en doğal hakkıydı. Hem ayrıca Hasret'in Onur'u birilerine an-

latmaya çok ihtiyacı vardı. "Biz... Onur ve ben... biz..." O tek kelimeyi söylemek ne zordu. Oysa Onur'dan duyduğu andan beri kendisini bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

"Sevgilisiniz?" diyerek kocaman açtığı gözleriyle baktı arkadaşına. Onun bir şey söylemek yerine başını eğişi karşısında ise eliyle ağzını kapatarak, "Ay inanmıyorum! Gerçekten sevgilisiniz," dedi.

"E-evet."

"Peki ne zamandır? Düğün akşamından beri mi?"

"Hayır, bugünden itibaren." Meryem'in şaşkın bakışlarını görünce Hasret, Onur'la aralarında geçenleri çok detaya girmeden kısaca anlattı. Anlattıkça da rahatladığım hissetti.

"Hiç şaşırmadım. Onur ağabey böyle düşünceli biridir. Seni mutsuz etmekten korkmuş işte. Peki gerçekten aranızdaki tüm bu farklılıklar seni korkutmuyor mu? Biraz olsun endişelenmiyor musun?"

Hasret başını kararlılıkla iki yana salladı. "Korkmuyorum. Ne olursa olsun ben bu ilişkiyi denemek istiyorum, çünkü ben... ben Onur'u gerçekten çok seviyorum. Ondan vazgeçmek istemiyorum."

"Canım..." diyerek Hasret'in sırtını rahatlatmak istercesine sıvazladı. "Umarım gerçekten çok mutlu olursunuz ama arkadaşın olarak seni bir konuda uyarmam gerekiyor."

Hasret merakla, "Hangi konuda?" diye sordu.

"Baban Hasret, baban konusunda... Olur da günün birinde daha ciddi düşünecek oldunuz..."

"Daha yaşımız kaç ki Meryem? O konuları düşünmeye daha çok var," dese de, aslında içten içe Onur'un yanında eşi sıfatıyla bulunabileceği günün hayalini çoktan kurmaya başlamıştı bile.

"Ben de ondan günün birinde dedim ya zaten. Oldu da o gün geldi, sence baban Onur ağabeyi damadı olarak kabul eder mi?"

Bu soruya cevap vermesi için düşünmeye bile ihtiyacı yoktu Hasret'in. Babasını tanıyordu ve Onur'a vereceği tepkiyi çok iyi biliyordu. "Etmez," dedi bu yüzden acı içerisinde. Yoksulluktan nefret eden adamın, Onur'u damadı olarak bağrına basmayacağı kesindi.

"Bak gördün mü işte? İleride çok daha fazla üzülebilirsiniz, Onur ağabey sana bunu anlatmaya çalışmış. Belki de bu konu üzerinde biraz daha düşünmelisin Hasret. Şimdi çok gençsin, ya hislerinde yanılıyorsan? Zaman geçtikçe Onur ağabeyi sevmediğini anlarsan?"

"Bu söylediğin asla olmayacak! Ben duygularımdan eminim."

"O zaman aileni karşına mı alacaksın?"

Hasret başını iki elinin arasına alarak, "Hayır elbette! Bana bunu niye yapıyorsun Meryem? Niye hevesimi kursağımda bırakıyorsun?" diye acıyla inledi.

"Ben sadece senin her şeyin farkında olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"İnan bana farkındayım, ama elimden bir şey gelmiyor." Yanağından tek bir damla yaş süzüldü o an. Meryem bu sayede biraz fazla ileri gittiğini anlamış oldu.

"Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim."

"Sen sonuna kadar haklısın ama kalbime söz geçiremiyorum Meryem. Ben ilk görüşte Onur'a âşık oldum. O günden beridir de etrafta ruh gibi dolanıyorum. Ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Hayatımda Onur olmadıkça ben yaşayamıyorum."

"Bu kadar çok mu seviyorsun?" diye fısıltıdan farksız sesiyle sordu genç kız. Arkadaşının aşkının bu kadar büyük olduğunu düşünmemişti ama onun gözlerindeki yaşlar ve konuşurken elini kalbinin üstüne bastırması durumun vehametini daha iyi anlamasına yardımcı olmuştu.

"Çok seviyorum, öyle çok seviyorum ki, kalbim acıyor."

"Canım benim," diyerek Hasret'e sımsıkı sarıldı. "Tamam ağlama artık. Senin mutluluğun her şeyden önemli. Hem sözlerimi de unut. Zamanı geldiğinde neler olacağını kim bilebilir öyle değil mi? Belki de Memduh amca senin mutluluğun için Onur ağabeyi kabullenir. Biricik kızına kıyamaz sonuçta o."

Keşke Hasret de aynı sözleri söyleyebilseydi ama garip bir şekilde söz konusu babası olduğunda kesin konuşamıyor, küçüklüğünde bile sevgisini fazla hissettirememiş bir adamın, mutluluğu için ilkelerinden ödün vereceğini düşünemiyordu.

Akşam yatağında sırt üstü uzanmışken bakışları telefonun küçük ekranına odaklıydı ve orada okuduğu isim kalp ritmini bozuyordu. Eli sürekli yeşil tuşa bir gidip, bir geliyordu. İçinden geçen sevdiğinin sesini duymakken, ilk arayan olmayı gururuna bir türlü yediremiyordu.

Oysa Onur bugün telefon numarasını istediğinde ne kadar da mutlu olmuştu. O düğün gecesi yaşayamadığı mutluluğu bu kez daha yoğun bir şekilde yaşamıştı. Onur numarasını almıştı almasına ama gün boyu da hiç aramamıştı. Sahi neden aramıyordu? İnsan sevgilisini her saat başı aramaz mıydı? Hasret onun sesini duyabilmek için sabırsızlanırken, Onur şu anda evinde gayet rahat mıydı? Tüm bu sorular derin bir 'Of' çekmesine sebep oldu.

"Arasam ne olur sanki? Hem ilk adımı hep erkekten beklememek lazım," diye sesli bir şekilde düşündü. Mantığı bas bas bağırıp, 'Hayır' dese de, kalbinin 'Evet' diyen sesi kazandı. Parmakları arama tuşuna doğru gitti. Tam o anda telefonu çalmaya başlamıştı. Gördüğü isimle Hasret'in güzel yüzü mutlu bir tebessümle aydınlanırken, uzandığı yerden hızla doğrularak içine

derin derin nefesler çekti. Sonra titrek sesiyle aramayı cevaplandırdı. "Alo?"

"Sevgilim."

Gözleri duyduğu tek bir kelime karşısında hızla kapandı. Yüzünde beliren hülyalı ifadenin ise o anda farkında değildi. "Aramayacaksın sandım."

"Aramamı mı bekledin?"

"Sence?"

Hasret'in sitemli sesi genç adamı gülümsetti. Onun kendisini aramasını beklediğini biliyordu. Zaten Onur da bir an önce genç kızı aramaya can atmıştı ama akşam yemeğine dayısına davetli olunca bu arzusunu birazcık ertelemesi gerekmişti.

"Ben de seni özledim," dedi sesine tüm aşkını da katarak.

Hasret sıcacık gülümsedi. "Bak şimdi, ben öyle mi dedim?"

"Demesen de ben anlarım. Unuttun mu? Bizim aramızda çok güçlü bir bağ var. Senin demeye çalıştığın, ama kelimelere dökemediğin her şeyi hissederim ben."

"Peki şu anda kalbimden geçenleri de hissediyor musun?" diye sordu mutlulukla.

"Kalbin beni sevdiğini söylüyor."

Bu cevap karşısında yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Bu adamı sevmekte haksız olmadığını bir kez daha anlamıştı. "Hem de çok seviyor. Sen aramadıkça çok da üzülüyor."

"Özür dilerim güzelim. Akşam yemeğine dayımlara davetliydim. Bu yüzden aramam ancak bu saati buldu."

"Olsun, önemli olan aramış olman."

Bir süre aralarında garip bir sessizlik yaşandı. Konuşmak yerine birbirlerinin nefes seslerini dinlemeyi tercih ettiler ama sonra Hasret kendine hâkim olamayarak, "Meryem her şeyi biliyor," dedi.

Onur rahatlıkla kurulduğu eski püskü koltuğunda hızla doğruldu. Bu haber karşısında telaşlandığından

değil, sadece böyle bir şeyi beklemediğinden bu tepkiyi vermişti. "Sen mi anlattın?"

Onur'un sesinden rahatsız olup olmadığını anlayamamıştı genç kız. "Ben söyledim ama beni iyice köşeye sıkıştırmıştı. Pencereden bizi görmüş, birlikte ne işimiz olduğunu sorunca da mantıklı bir yalan bulamadım." Sonra kısa bir duraksamanın arkasından, "Kızdın mı?" diye sordu.

"Sana kızabilir miyim ben hiç?" diye sesine kattığı şefkat tınılarıyla konuştu.

"Bilmem, belki de aramızda olanların bilinmesini istemezsin diye düşündüm."

"Sevgili olduğumuzun bilinmesini neden istemeyeyim? Ben sadece senin zor durumda kalmanı istemem. Bu yüzden açıklama konusunu sana bıraktım. Açıklamak istediğinde Meryem'le konuşursun diye düşündüm."

"Onur..." dedi genç kız mutlulukla. Onun ismini söylerken bile içi titriyordu.

"Sevgilim." Genç kızın ağzından kendi ismini duymak bile yüreğini titretiyordu. Oysa Onur, kızlar konusunda tecrübesiz bir erkek değildi. Gençliğin o deli zamanlarında birçok kız arkadaşı olmuş, ama hiçbirinde şimdi hissettiklerini hissetmemişti. Değil yüreğinin aşkla ısınması, bir çift güzel göz karşısında heyecanlandığı bile görülmemişti.

"Ben... seni çok seviyorum."

Hasret'in yanaklarının şu an tatlı bir pembeliğe büründüğüne emindi Onur. Onun utangaçlığına rağmen içinden geçenleri özgürce dile getirmesine bayılıyordu. "Ben de seni çok seviyorum."

Okul çıkışı arkadaşının yüzüne sırıtarak baktığını gördüğünde kaşlarını çattı Hasret. Yine ne yaptıysa

onun diline düşmeyi başardığı belliydi. "Ne oldu? Neden sırıtıyorsun?"

"Dersi dinlemedin."

"Elbette dinledim!" diyerek ani bir tepki verdi. Bu Meryem'in daha çok sırıtmasından başka bir işe yaramadı. Sonra derin bir iç çekerek, "Belki çok dikkatli dinlememiş olabilirim," diye itiraf etti.

"Tüm ders boyunca kendi kendine sırıtıyordun. Hoca fark edecek diye çok korktum. Âşık olmak sana hiç yaramadı Hasret, böyle giderse dersleri iyice sereceksin sen."

Bir kez daha içini çekti ama bu seferki mutluluktandı. Günlerdir Onur'la uyuyup, Onur'la kalkıyordu. Onunla birbirlerini yakından tanımak adına buldukları her fırsatı değerlendirir olmuşlardı ve aradan geçen her yeni günle birlikte Hasret Onur'a çok daha fazla bağlanıyordu. Onsuzluğu düşünemeyecek bir hâle gelmişti. "Dersleri serme gibi bir şansım yok, e malum sınavlar kapıda."

"O zaman kendini zorlayıp, derslere daha çok odaklanmalısın. Birkaç gündür birlikte çalışamıyoruz bile. Çahşmak için toplandığımızda da sen yine hayallere dalıp gidiyorsun."

Hasret mahcupça gülümsedi. "Özür dilerim Meryem ama ne yapabilirim, aklım hep Onur'da. Ben ona çok fena bağlandım. Onu düşünmediğim tek bir anım bile yok."

"Aşk güzel şey galiba?" Hasret'in gülen yüzüne baktıkça bu sözün doğruluğuna daha çok inanıyordu Meryem. Onun adına gerçekten seviniyordu. Aynı zamanda Onur'a da çok güveniyordu. Arkadaşım üzmeyeceğine, ona her zaman sahip çıkacağına dair inancı tamdı.

"Çok güzel... Yani önceden bana anlattıklarında inanasım gelmezdi. İnsan ancak başına gelince anlıyor. Umarım bu duyguyu sen de yaşarsın canım."

"Okulum bitene kadar istemem öyle bir şey. Her şey zamanında olmalı."

"Aşkın zamanı olmaz," dedi bilge bir tavırla Hasret, ardından neşeyle kıkırdadı. Bir süre sonra arkadaşıyla yollarının ayrılacağı sokağa geldiklerinde ondan tarafa döndü. "Yarın okuldan sonra bana gel, bizde ders çalışırız."

"Ders çalışabileceğine inanıyor musun?" diye kaşlarını alayla kaldırarak sordu genç kız.

"Elbette inanıyorum! Sen de beni kendine iyi eğlence ettin."

"Tamam, tamam kızma," diyerek arkadaşına sarıldı. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Arkadaşının yanından ayrıldıktan sonra ellerini ince ceketinin cebine sokarak yürümeye devam etti. Aylardan Ekim'di. Havalar gittikçe daha çok soğumaya yüz tutmuştu. Zaten elleri sürekli üşürdü. Bu aylarda bu durum daha da dayanılmaz oluyordu.

Biraz yürüdükten sonra garip bir şekilde takip edildiği izlenimine kapıldı. Kendi kendine saçmaladığını söyleyerek başta aldırmadı, ama hemen arkasından gelen ve giderek yaklaşan ayak seslerini işittiğinde neredeyse sakinliğini kaybetme noktasına gelecekti. Koşarak evine doğru yol almayı düşündü bir an ama arkasından gelen sesle olduğu yerde kalakaldı.

"Hasret."

Sesin sahibine doğru döndüğünde dudaklarının arasından şaşkınlıkla, "Onur" ismi döküldü. Ardından yüzünü tatlı bir tebessüm kapladı. Aralarındaki bir iki adımı hızla kat ederek kendini sevdiğinin güvenli kollarının arasına bıraktı. "Beni çok korkuttun, niye arkamdan öyle sessiz sessiz geliyorsun?" diyerek başını genç adamın göğsüne gömdü.

"Seni özledim. Hasret'ine dayanamayıp, peşine düştüm."

Onur'un keyifle söylediklerini başını bulunduğu yerden kaldırdı ve gülümseyen gözleriyle sevdiğinin yüzüne baktı. "Ne zamandır peşimdesin?"

"Okuldan çıktığınızdan beri." Dudaklarını usulca genç kızın alnına değdirdikten sonra ciğerlerini onun güzel kokusuyla doldurdu. Ardından bir adım uzaklaşarak elini tuttu. Hissettiği soğuklukla birlikte kaşları çatıldı. "Sen üşümüşsün," diyerek diğer elini de avuçlarının arasına aldı ve nefesiyle onları ısıtmaya çalıştı.

"Endişelenme, benim ellerim hep üşür."

"Benim yanımda üşümelerine izin vermem." Onur'un elini üstündeki deri ceketin cebine sokup ısıtmaya çalışması karşısında kocaman gülümsedi. Bu adamı boşuna sevmediğini biliyordu.

"Hadi gel, bir yere oturup çay içelim," dedi Onur ve beraberinde Hasret ile yürümeye başladı. Birkaç gündür genç adam hareketlerinde artık daha rahattı ve bu durum Hasret'i mutlu ediyordu.

Bir süre sonra küçük bir çay bahçesinde karşılıklı oturuyorlardı. Onur çayının şekerini karıştırırken, Hasret çay bardağını daha çok ellerini ısıtma aracı olarak kullanıyordu. O çayın yanındaysa genç kız için çift kaşarlı bir tost gelmişti. "Hadi ye," dedi Onur bakışlarını sevgilisinin yüzüne yönelterek.

"Aç değilim." Onur'un kaşlarının çatılmasıyla dudaklarını tekrar birbirine bastırdı.

"Benim hatırım için ye."

Sevgilisinin başını omzuna doğru eğerek söylediği bu cümleler Hasret'in tüm direncini derinden sarstı. Uysal bir kız olarak önündeki tosttan bir ısırık aldı. Zor da olsa o lokmayı yuttu. Sonrasında, "Senin hatırın için her şeyi yaparım ben," dedi gülümseyerek.

Onur uzanarak sevgilisinin yanağını okşadı hafifçe. Ona gün geçtikçe daha çok bağlanıyordu. Hasret'i, sevgilisi... O hayatının merkezini oluşturuyordu artık. Onsuzluğu düşleyemiyordu bile. "Canım benim, tatlı sevgilim."

Hasret utanarak başını eğdiğinde bakışlarını çevresinde gezdirdi. Herkesin ortasında genç adamdan gelen bu ani tepkiler tüm dengesini alt üst ediyordu. "Onur," dedi bu yüzden kısık bir sesle. Onun ufak dokunuşlarını teninde hissetmeyi seviyordu ama yine de utanıyordu işte.

"Tamam, tamam," diyerek gülümsedi genç adam. Küçük sevgilisini daha fazla utandırmamak adına elini yavaşça geri çekti. Sonra bakışlarıyla tabağını işaret ederek, "Hadi tostunu bitir," dedi.

Genç kızın tostunu yemesini izlerken, onun çayına hiç dokunmadığı dikkatinden kaçmadı ve birkaç gün önce tamirhanesinde geçen bir konuşmayı anımsadı. "Çayına hiç dokunmamışsın."

"Şey ben... Çayı pek sevmem."

Onur gülümsedi. "Biliyorum, ama bunu anlayamıyorum. Bu yüzden benimle birlikteyken çayı sana sevdirmek için elimden geleni yapmaya kararlıyım," dedikten sonra garsonlardan birini çağırarak Hasret'in çayını tazelemesini istedi. "Bu işe hemen bugün başlayacağız."

Hasret gülerek başını iki yana salladı. "Çayı bana sevdireceğine eminsin yani?"

"Elbette eminim."

"Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sonuçta bu yaşıma kadar kimsenin başaramadığı bir şey bu."

Onur bardağındaki son yudumu da içtikten sonra keyifle gülümsedi ve bakışlarını genç kızın gözlerinin içine sabitledi. "Beni seviyor musun?"

Hasret hiç düşünmeden başını sallayarak verdi cevabını. "Çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bu yüzden senin sevdiğin her şeyi de aynı şekilde çok severim. Mesela senin en sevdiğin yemek bir kereviz yemeği olsaydı, onu bile sırf sen seviyorsun diye sever ve yirmi küsür yıldır ağzıma bile sürmememişken afiyetle yerdim."

"Kereviz sevmez misin?" diye gülerek sordu Hasret.

Onur yüzünü buruşturarak, "Nefret ederim," dedi.

"O zaman Allah'tan en sevdiğim yemek kereviz değil." Hasret yüzündeki gülümsemeyi bir türlü silmeyi başaramıyordu. Çünkü o anda içi içine sığmıyordu. Onur'un şakayla karışık söylediği sözlerin aslında gerçeği yansıttığını biliyordu. Onun sırf kendisi için sevmediği şeyleri bile seve seve yapacağına inanıyordu.

"Peki sen aynı şeyi benim için yapmaz mısın? Benim için çay içmez misin?"

O sırada önüne bırakılan çaya kısa bir bakış attı genç kızve çok düşünmeden içine iki tane şeker atarak karıştırdı. Sıcak çayın damağına değmesine izin verdikten sonraysa kendisine ışıl ışıl gülümseyen sevdiğine baktı. "İçerim. Hatta ben de senin için çayı bundan sonra çok severim."

Dördüncü Bölüm

Sevgili Günlük...

Elindeki kalemi ağzına götürerek küçük deftere yazdığı bu iki kelimeyi tekrar tekrar okudu Hasret. Sonrasında o iki kelimenin üstünü karalayarak, en baştan denemeye çalıştı. Ömrü hayatında günlük tutmuş biri değildi. Bundan önceleri buna hiç gerek görmemişti. Oysa şimdi içinden taşmak için fırsat kollayan duygularını biriyle paylaşmaya çok ihtiyacı vardı.

Aslında Meryem'le uzun uzun Onur'u konuşabiliyor, arkadaşından sevdiği adam hakkında merak ettiği her şeyi teker teker öğrenebiliyordu. Hatta çoğu zaman Onur kendisini ve geçmişini anlatarak, Hasret'in onu daha yakından tanımasına fırsat sağlıyordu. Buna rağmen arkadaşı Meryem'le bile konuşmaktan çekindiği şeyler vardı. Mesela Onur her elini tuttuğunda kalbinin nasıl yerinden çıkacakmışçasına attığını ona detaylıca anlatamıyordu ya da genç adamın dudakları yanağına her değdiğinde olduğu yere yığılıp kalmamak için nasıl büyük bir çaba sarf ettiğinden de bahsedemiyordu. Çünkü utanıyordu...

İçine derin bir nefes çekerek, yazmayı tekrar denedi.

'Sana 'Sevgili Günlük' diye hitap etmek açıkçası bana çok saçma geliyor. Sanki beni duyabilecekmişsin gibi sana seslenmek çok da akıl kârı olmasa gerek. Buna rağmen yazdıkça rahatlayacağımın da farkındayım. Bu yüzden sana 'sevgili

günlük' diye hitap etmeden sadece içimdekileri senin şu beyaz sayfalarına aktarmaya çalışacağım.'

Cümlenin sonuna noktayı koyduktan sonra gülümsedi. Bu işte acemi olmasına rağmen iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

"BEN AŞIK OLDUM!!!" yazdı büyük harflerle ve cümlenin sonuna üç tane ünlem işareti eklemeyi de unutmadı. Çünkü bu hayatında başına gelen en güzel şeydi. *Aşk*... Bu yaşına kadar sadece kitaplarda tanımıştı onu. Gerçekliğinden bile hiçbir zaman emin olamamıştı. Oysa şimdi Onur hayatına girdikten sonra gerçek aşkın gerçekten var olduğunu son nefesini verene kadar savunabilirdi.

'Onur benim ilk aşkım, sevgilim, her şeyim... Onu tanıdığım ilk günden itibaren sanki kalbimi tümüyle ele geçirmiş gibi. Onu düşünmediğim tek bir anım bile yok. Onun yanında olmayı istemediğim tek bir günü hatırlamıyorum.

Daha önceleri bir insanın bu kadar çok sevilebileceğini hayal dahi edemezdim hâlbuki. Meğerse ben Onur'u tanımadan önce sevmenin ne demek olduğunu bilmiyormuşum. Bir insanı kendi canından bile öte tutmanın ne anlama geldiğini de aynı şekilde.

Onunla geçen her günü Allah'tan bana bahşedilmiş bir ödül olarak görüyorum. Çünkü böylesine mutluluğu ben ömrü hayatımda hiç yaşamadım. Sanki birdenbire o çok aradığım şeyi bulmuş gibiyim. İçimde varlığından dahi haberdar olmadığım o boşluk birdenbire doldurulmuş gibi hissediyorum.

Seviyorum ve sevildiğimi biliyorum. Onur'la birlikte olduğum şu son bir ayda bunu bana her defasında kanıtladı o. Elimi tutarken bile öyle nazik ki... Sanki tutuşu biraz fazla sert olsa kırılacakmışım gibi ürkek. Beni incitmekten ölesiye korkuyor. Bunu açıkça dile getirmese de, artık onun aklından geçenleri tahmin edecek kadar tanıyorum sevdiğim adamı.'

Son cümlesinden sonra yanaklarının tuhaf bir şekilde ısındığını hissetti. Onur'dan 'sevdiğim adam' diye

bahsedişinde bile utanıyordu. Sonra aklına dün akşam birbirlerine veda ettikleri o an geldi. Yanaklarındaki kızarıklık bir ton daha koyulaştı. Genç adam onu yanağından öpmüştü. Bu hiç kuşkusuz ilk değildi ama bu sefer dudakları kendi dudaklarının hemen kenarına değmişti. Bir milim daha öteye gitse, dudakları ilk kez birbirine dokunmuş olacaktı. O anı düşünmek bile nefessiz kalmasına sebep oluyordu.

'Beni öpsün istedim,' yazdı sonra deftere ve gözlerini kapatarak o anı hayal etti. Onur'un dudakları dudaklarına değseydi ne olurdu? Kalbi o anda dururdu kesin! Onun eli eline değdiği anda bile kalp atışları ritmini şaşırırken, dudakları dudaklarına değdiğinde olabilecekleri kestiremiyordu işte bu yüzden.

'Çok mu utanmazım? Belki de öyleyim.. ama hislerime artık söz geçiremiyorum. Onur'a daha yakın olma isteğimin önüne bir türlü geçemiyorum. Ben onu çok seviyorum. Hem ayrıca onun da en az benim kadar bu yakınlığı arzuladığını biliyorum. Söylemese de, yanımda olduğu her an bunu hissedebiliyorum. Sadece korkuyor... Yaşımın küçük olması onu hâlâ endişelendiriyor...'

Kendini yazmaya o kadar çok kaptırmıştı ki, oda kapısının tıklatılmasıyla uzandığı yerde irkildi ve hemen toparlanmaya çalıştı. Şaşkınlığını üstünden atar atmaz, elindeki günlüğü komodinin çekmecesine sakladı. "Gir."

İçeri giren kişi annesiydi. Onu görür görmez Hasret'in tüm yüzüne tatlı bir tebessüm yayıldı. "Gel anne," diyerek yaşlı kadına elini uzattı.

"Ders çalışırken meyve yemeye bayılırsın, bu yüzden senin için elma soydum."

"Bir tanesin sen." Yanına oturan kadının yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "İhtiyacım olanı nasıl böyle kolaylıkla bilebiliyorsun?" diye sordu sonra dilimlenmiş elmalardan birini ağzına atarken.

"Çünkü sen benim kızımsın, gözümün nurusun... Seni her şeyden çok seviyorum ve sana duyduğum bu sevgi, senin neye ihtiyacın olduğunu anında kulağıma fısıldayıveriyor."

"Gizli güçlerin olduğunu biliyordum zaten," diyerek gülümsedi genç kız. Sonra derin bir iç çekti.

"Hasret... Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor anne."

"Son günlerde çok mutlusun, yüzünden gülümseme bir an olsun eksik olmuyor. Beni yanlış anlama, senin mutluluğun benim mutluluğum demek, ama sanki bana anlatmadığın bir şeyler varmış gibi hissediyorum."

Annesinin kendisindeki değişiklikleri fark etmesine şaşırmadı. Nisa Hanım, kızının her hareketini yakından gözlemleyen ilgili bir anneydi. Hasret ona yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Zaten annesi bu yaşına kadar her konuda dert ortağı olmuştu. "Aslında bir şey var ama sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi çekingen bir sesle.

"Dinliyorum yavrum, ben senin annenim, benden çekinmene gerek yok. Hem benim aklıma bir neden geliyor ama emin olamıyorum."

"Muhtemelen düşündüklerinde yanılmıyorsun," dedi Hasret, annesinden bakışlarını kaçırarak. Annesi de olsa bazı konuları onunla konuşurken ister istemez çekiniyordu.

"Yani... bir erkek arkadaşın mı var?"

"Evet anne, bir erkek arkadaşım var."

Nisa Hanım bu habere şaşırmamıştı. Günlerdir ortalıkta leyla gibi dolanıyordu Hasret. Bu yüzden kızının gönlünü birine kaptırdığı düşüncesi bir kurt gibi beynini kemirip durmuştu. "Peki ismi ne? Kimlerden?"

"Tanıdığın çevreden değil," diyerek ürkek gözlerle annesinin yüzüne baktı. Onur'u ona anlatınca ne tepki vereceğini merak ediyordu. Babası gibi maddiyatçı biri

değildi annesi, ama yine de ondan olumsuz sözler işitmekten korkuyordu.

"Bu ne demek Hasret? Kim bu çocuk?"

"Meryem'in ağabeyinin arkadaşı, ismi Onur. Yirmi üç yaşında ve küçük bir tamirhanesi var." Soluk almadan, tek nefeste birbiri ardına sıralamıştı kelimeleri genç kız. Çünkü bir kere sustuğunda, devam edemeyeceğini biliyordu.

"Bir tamirci mi?" Nisa Hanım hayatının şokunu yaşıyordu o anda. Pamuklara sararak büyüttüğü yavrusu âşık olmuştu, hem de kendisinden çok farklı birine.

"O hayatımda tanıdığım en düşünceli, en dürüst ve en sevilesi insan anne. Tanısan, eminim sen de çok seversin."

"Kızım bu durum babanın hiç hoşuna gitmeyecek."

"Babamın başta karşı çıkacağını ben de biliyorum, ama umursamıyorum. Çünkü ben Onur'u gerçekten çok seviyorum, o da beni çok seviyor."

"Seni sevdiğine nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya sadece paran..."

"Cümleni sakın bitirme anne!" diyerek annesinin sözünü kesti. "Onur'u tanımıyorsun, onu böyle şeylerle suçlama. Ben ona güveniyorum. Hatta başta bu birbirinden farklı hayatlarımız yüzünden benden uzak durmaya bile çalıştı. O da birlikte olamayacağımızı düşünüyordu ama benim için bu imkânsız değil anne. Aşk varsa, birlikte her zorluğu aşabiliriz biz."

"Babanı aşamazsınız Hasret! Lütfen kızım, mantıklı ol. Üzülmeni istemiyorum."

"Bana destek olmayacak mısın yani? Zamanı geldiğinde babamın karşısına çıktığımda, yanımda yer almayacak mısın?" diye sordu hayal kırıklığı yüklediği sesiyle.

"Kızım..." Hasret'in saçlarını okşadı usulca Nisa Hanım. "Ben sana kıyamam, gözünden bir damla yaş aksın

istemem ama babanı sen de tanıyorsun. O senden benden inatçıdır. Yapma güzel kızım, çok üzülürsün. Yol yakınken vazgeç bu sevdadan."

"Yapamam anne," dedi dolu dolu olmuş gözleriyle. "Ben Onur'dan vazgeçemem. Onsuz artık yaşayamam."

"Ah, kuzum." Kızını kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı yaşlı kadın. Onun aşkının büyüklüğü gözlerinden okunuyordu, ama anne yüreği çaresizdi. Kocasının söz konusu yoksul insanlar olduğunda nasıl acımasız olabildiğini çok iyi biliyordu. Kendi kızının onlardan birine âşık olduğunu öğrendiği an öfkeden deliye dönecek, hem kendine hem de kızına hayatı zehir edecekti. "Ben hep senin yanında olacağım, ne olursa olsun yalnız bırakmayacağım seni."

"Sağ ol anne. İyi ki varsın," diyerek yüzünü annesinin güvenli kucağına daha çok gömdü. Her şeyin güzel olacağına yürekten inanıyordu.

Parmakları son günlerde sıkça olduğu gibi küçük telefonunun tuşlarında büyük bir ustalıkla geziniyordu. Yazdığı her kelimeden sonra yeni yetme delikanlılar gibi sırıtmaktan ise kendini bir türlü alıkoyamıyordu.

"Yarın okul çıkışı seni alayım mı? Birlikte biraz vakit geçiririz, seni özledim."

'Gönder' tuşuna bastıktan sonra Onur için heyecanlı bir bekleyiş başlamış oldu. Bu küçük kız dengesini fena sarsmıştı. Onu düşünmediği tek bir saniyesi bile yoktu. Onun yanında olmak için resmen saatleri sayar hâldeydi. Onur bu kez gerçekten âşıktı. Elindeki telefonun titreşmesiyle düşüncelerin arasından sıyrıldı.

"Yarın babamın doğum günü, eve erken dönmek zorundayım."

Onur'un yüzü anında düştü. Midesinde uçuşan kelebekler duruldu. Her şeyin istediği gibi gideceğini nasıl

düşünebilmişti? Tam iç çekip, kendince olağan bir cevap yazacağı sırada, Hasret'ten bir mesaj daha geldiğini gördü.

"Ama belki bana okul çıkışı hediye seçimi konusunda yardımcı olmak istersin, bu konuda oldukça berbatım (: Ve bu arada... ben de seni özledim."

Hasret kesinlikle bir melekti. Sadece bir sözüyle Onur'un dünyasını aydınlatmayı, onu mutluluğa boğmayı böyle kolaylıkla başarmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Yarın görüşürüz, rüyanda beni gör."

Son mesajı da yolladığında yüzündeki gülümseme bariz bir sırıtışa dönüştü.

"Şebek gibi ne sırıtıyorsun öyle?" diyen dayısının sesiyle gerçek hayata geri dönmek zorunda kaldı. Zaten hangi akla hizmet dayısının evinde sevgilisiyle mesajlaşıyordu ki?

"Hiç, bir arkadaş bir fıkra yollamışta, ona gülüyorum," dedi lafı kıvırmaya çalışarak.

"Buna sen inandın mı Sevcan?"

"Pek inanamadım vallahi."

Dayısı ile yengesinin diline düşmüştü. İçine derin bir nefes çekip bakışlarını onlardan tarafa çevirdiğinde, bu seferde küçük kuzenlerinin saldırısına uğradı.

"Onur ağabey âşık oldu kesin," dedi on dört yaşındaki Semih.

"Kim o kız Onur ağabey? Güzel mi? İsmi ne?" diye sorularını birbiri ardına sıralayan kişiyse evin cadısı Sema'ydı.

Onur sıkıntıyla alnını kaşıdı. "Bu bilgileri şimdilik kendime saklasam iyi olur."

"Ay gerçekten bir sevdiği var bu çocuğun!" diyerek şaşkınlıkla aralanmış ağzını eliyle kapattı Sevcan Hanım.

"Yenge..."

"Galiba yakında düğünümüz var hanım, şimdiden hazırlıklara başlamak lazım."

"Dayı!" Onur başına gelenlere inanamıyordu. İki dakikada düğün planları kurulmuş, herkes kafasında onu evlendirmişti. Hasret'le evlenmeyi elbette istiyordu. Bu düşüncenin beynine ne zaman gelip yerleştiğini bilmiyordu ama ömrünün sonuna kadar yanında olmasını istediği tek kadın oydu. Yine de dayısı ile yengesinin diline düşmekten hoşlanmamıştı. Bu sonuçta kendi hayatıydı, ne zaman evleneceğine de kendisi karar verirdi.

"Kimlerden peki gelin hanım? Tanıdık mı?" diye soran yengesine ne cevap vereceğini bilemedi.

"Tanımazsınız, bu çevreden değil." Cevabı kısa kesmek işine gelmişti. Hasret'in zengin bir aileye mensup olduğunu söylemek istememişti. Şu anda ailesinden olumsuz sözler duymayı kaldırabileceğini pek sanmıyordu.

"İsmi ne peki?" diye ısrarını sürdürdü Sevcan Hanım.

"Peki güzel mi Onur ağabey?" Bu sorusuyla annesinden bayrağı Sema devraldı. Ailesindeki kadınlar gerçekten meraklıydı!

Oturduğu yerden kalkarak, "Ben artık evime gidiyorum, sabah tamirhaneyi erkenden açacağım," dedi. Sabah çahşıp, öğlene sevgilisiyle buluşacaktı çünkü.

"Kaç bakalım Onur efendi, 'dayı kız istemeye gidelim,' diye nasıl olsa çok yakında kapıma geleceksin sen," diyerek parmağını yeğenine doğru salladı Altan Bey.

"O gün gelsin, bolca bana takılmana izin vereceğim, söz." Onur sırıtarak adımlarını kapıya doğru yönlendirdi ve içinden günün birinde gerçekten de ailesiyle Hasret'i babasından isteyecek duruma gelebilmeyi diledi. Çünkü hâlâ iki aile arasındaki büyük farklar canını sıkıyordu.

Ertesi gün öğlen saatlerinde okulun biraz ilerisinde elleri ceplerinde voltalar atarak Hasret'in dersten çıkmasını bekliyordu Onur. Heyecanlıydı... Bir aydır bu duruma pek alışmış da sayılmazdı. Hasret'in kendisine hissettirdiklerinin eşi benzeri yoktu. Onunlayken dünyadaki en mutlu erkek olduğuna yemin edebilirdi.

Elinin birini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdiği sırada küçük sevgilisinin koşar adımlarla kendisine doğru yaklaştığını gördü. Onur'un yüzünü anında tatlı bir tebessüm kapladı ve kollarını kocaman açarak genç kızın kucağına sığınmasına izin verdi. Onu sıkıca sararken burnunu saçlarının arasına gömdü. Kokusunu derince içine çekerken, "Çok özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni çok özledim." Yüzünü Onur'un boynuna daha çok gömerek, bulunduğu kucağın keyfini doyasıya sürdü. Etraftan gelen geçen meraklı bakışları bile umursamıyordu. Onur'dan başka her şey gözünde önemsizdi.

"Buradan gidelim bir an önce," diyerek geri çekildi genç adam ve sevgilisinin elini sıkıca tuttu.

"Tamam, gidelim. Yoldan bir taksi çevirelim."

"Taksiye ne gerek var?" diye şaşkınca sordu Onur.

"Alışveriş merkezine gideceğiz ya hediye seçmek için. Yürüyerek akşama anca varırız." Hasret şirince gülümseyerek sevdiği adamın koluna girdi.

"Anladım, peki o zaman taksi yerine dolmuşla gitmeye ne dersin?" Sevdiği kızı dolmuşa bindirme düşüncesinden nefret ediyordu aslında ama taksinin ücretini karşılamaya gücü yetmezdi. Ayrıca kendisi dururken Hasret'in ödemesini de asla kabul edemezdi.

"Sen yanımda olduğun sürece neyle gittiğimizin hiçbir önemi yok."

Bu kızı hak etmek için ne gibi bir sevap işlediğini bilmiyordu Onur. Varlıklı bir aileye sahip olmasına rağmen çok alçak gönüllüydü. Onun yanında kendini kasması gerekmiyordu.

Birkaç dakika içerisinde gelen dolmuşun tıka basa dolu olması genç adamın yüzünün asılmasına sebep oldu. Bunu Hasret'e belli etmemek ise her şeyden zordu.

"Buna bineceğiz öyle değil mi?" diye hevesle sordu Hasret. Sonra da gördükleriyle, "Ama bu zaten dolu," dedi.

"Bir sonrakini bekleyelim."

Hasret, Onur'la daha çok zaman geçirdikçe onun yüz ifadesindeki değişikliklerin ne anlama geldiğini anlamakta iyice ustalaşıyordu. Az önce göreni kıskandıracak bir gülümsemeye ev sahipliği yapan çekiçi yüz hatları şimdi ne kadar sıkıntılı olduğunu vurguluyordu. "Bir sonraki boş olacak mı?"

"Muhtemelen hayır," dedi Onur sıkıntıyla.

"O zaman buna biniyoruz."

Hasret'in kararlılıkla söylediklerine gülümserken buldu kendini genç adam ve düşünmeyi kendisine yasaklayarak sevdiği kızla dolmuşa bindi. İçerideki kalabalık bir an için rahatsız olmasına sebep olduysa da, Hasret'in güven vermek istercesine elini sıkması üzerine eski neşesi tekrar yerine geldi. Bulabildikleri en boş köşeye geçtikten sonra Hasret'in arkasında yerini aldı ve sahiplenici bir tavırla tek kolunu onun ince beline doladı. Bu yakınlıktan memnun bir şekilde başını hafifçe eğerek kızın çiçek kokusunu derince içine çekti. O an etraftaki tüm gürültü ve kalabalığa rağmen gerçekten mutluydu.

Hasret ise Onur'un güçlü kolunu belinde hissettiği an düzenli nefes alış verişlerin ne anlama geldiğini unutmuştu. Bu temas el ele tutuşmaktan daha yakındı ona göre. Onun, bunu sırf kendisini korumak için yaptığını

biliyordu bilmesine ama bu hızlanan soluklarına engel değildi.

Hasret, daha önce hayatında hiç dolmuşa binmemişti. İçerisinin tıklım tıklım olmasını yadırgamamışsa da, hoşlandığını da pek söyleyemezdi. Kendisi olsa bu kalabalığı her gün her gün çekemeyeceğini düşündü. Belki de bu durum küçüklüğünden beri beş dakikalık yola bile ya babasının lüks arabasında ya da taksiyle gitmeye alıştığından kaynaklanıyordu. Biraz şımartıldığını kabul etse de, Onur için tüm alışkanlıklarından seve seve vazgeçebileceğini düşünüyordu. Bunu şimdi bu kalabalık dolmuşa binerek zaten kanıtlamıştı.

Şoförün ani fren yapmasıyla dengesini sağlayamayarak hafifçe öne doğru savruldu ama belindeki kolun baskısını arttırıp bedenini bedenine doğru çekmesiyle birden kendini Onur'un sert göğsüne yapışmış bir hâlde buldu. İşte bu sefer birbirlerine daha da yakınlardı. Saçlarının arasında hissettiği sıcacık nefeslerle gözlerini istemsizce yumarken, duyduğu, "İyi misin?" sorusuna ancak başını sallayarak cevap verebilmişti.

Sonunda gelmek istedikleri yere vardıklarında Onur bir kez daha Hasret'in elini sıkı sıkıya kavrayarak dolmuştan inmesine yardımcı oldu. Onun bu düşünceli hâllerini ayrı seviyordu genç kız. Onun yanında kendini hem güvende hem de çok âşık hissediyordu.

Hasret'in kendisini devasa büyüklükteki alışveriş merkezinden içeriye sürüklemesine izin verirken, çoktan yüreğine ekilen rahatsızlık tohumlarını elinden geldiğince görmezden gelmeye çalıştı Onur. Sevdiği kız mutluydu. Işıl ışıl gülümsemesiyle onu da mutlu ediyordu. Sadece buna yoğunlaşmalı ve kötü olan her şeyi boş vermeliydi.

Babasına alabileceği en uygun hediyenin bir saat olduğunu söylemişti Hasret. İşte bu yüzden oldukça şık

bir mağazadan içeri girdiklerinde her tarafı ışıl ışıl olan bu yeri incelemekten kendini alamadı genç adam.

"Hasret Hanım, hoş geldiniz," diyen satış temsilcisine doğru yönelmişlerdi.

"Hoş bulduk, ben babam için bir hediye bakıyorum. Yeni koleksiyonlarınıza bir göz atabilir miyim?"

"Elbette efendim, sizi şöyle alayım."

Adamın arkasından ilerlerken Hasret, Onur'un elini bir an olsun bırakmadı. Sanki onun gerginliğini hissetmiş gibi ellerinin temasıyla onu biraz olsun rahatlatmaya çalışıyor gibiydi.

Mağaza görevlisi son çıkan saatleri önlerine bıraktığında Hasret ilgili bakışlarını üzerlerinde gezdirdi.

"Hepsi güzel ama bilemiyorum ki..." Kafası karışmış bir hâlde Onur'a doğru döndü. "Sence hangisi?"

"Hepsi güzel," diye fikrini belirtti genç adam. Aslında o an istediği tek şey oradan çıkıp gitmekti.

"Kolunu uzatır mısın?"

Onur kendisinden istenileni yaparken şaşkındı. Hasret en son moda saatlerden birini koluna takarken ise ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Bu güzel gibi sanki sen ne dersin?"

Kolundaki saate göz attığında parlaklığı karşısında gözleri kamaşmıştı. Bu bile onun ait olduğu yerin kendi kolu olmadığını gösteriyordu. "Güzel, babanın hoşuna gideceğine eminim."

"Tamam o hâlde, bunu hediye paketi yapar mısınız?"

"Hemen efendim."

Hasret, cüzdanındaki kredi kartıyla ödemeyi yaparken Onur bir köşede sessizce onun işini bitirmesini bekliyordu. Bu ortamlar ona yabancıydı. Kendini diken üstünde hissetmekten alıkoyamıyordu bir türlü ama kendisinin aksine Hasret oldukça rahattı. Dolmuşta etrafına sudan çıkmış balık gibi bakınan kız gitmiş yerine

ne yaptığını bilen, bu ortama aşina biri gelmişti. Normal olan da buydu. Hasret buraların insanıydı.

Babasma aldığı hediyeyi çantasına koyduktan sonra Onur ile birlikte dışarı çıktı.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," diye gülümsedi.

"Benim için zevkti."

Onur'un koluna girerek, "Hâlâ biraz zamanım var aslmda. Bir kafeye oturup birer kahve içelim mi?" diye sordu.

"İşin ucunda seninle biraz daha vakit geçirmek varsa, seve seve."

"Hadi o zaman," diyerek neşeyle gülümsedi Hasret ve Onur'u küçük bir kafeden içeri sürükledi.

Beşinci Bölüm

Günler beklenmedik bir hızla geçiyordu. Geçip giden her bir günle ise Hasret ve Onur birbirlerine geri dönüşü imkânsız bir şekilde daha çok bağlanıyorlardı. Bulabildikleri her boş zamanlarında birliktelerdi. Bu kısa süre içerisinde birbirleri hakkında birçok yeni şey de öğrenmişlerdi.

"Onur'un benden önce uzun soluklu bir ilişkisi olmadığını biliyor muydun?"

Meryem başını defterinden kaldırarak bakışlarını arkadaşının gülen yüzüne doğru çevirdi.

"Daha önce yanında kimseyi görmedik. Hem zaten sevgilisi olsaydı ve ciddi düşünselerdi hemen aralarında yüzük takmayı isterdi."

"Neden ki?" dedi kafası karışmış bir hâlde.

"Burası küçük yer. Mutlaka dedikodusu dönerdi ve Onur ağabey, sevdiği kızın hakkmda kötü konuşulmasına asla tahammül edemeyecek türde biri. Herkesin çenesini kapatmak için niyetinin ciddi olduğunu belli ederdi."

"Ama şimdi... öyle bir şey yapmaya niyetli değil." Meryem'in sözlerinden sonra ister istemez kendi durumlarını düşünmüştü. Haftalardır birliktelerdi ama Onur bir gün olsun ileride ciddi düşündüğüne dair bir ima da bulunmamıştı.

"Kendi kendine kuruntu yapma. Onur ağabey seni sevmeseydi asla seninle bir ilişkiye başlamazdı. Evliliği gündeme getirmek için erken olduğunu düşünüyordur muhtemelen."

Hasret hemen itiraz etti. "Neden erken olsun ki?"

Meryem arkadaşına duyduklarına inanamayan gözlerle baktı. "Hasret sen daha on yedi yaşındasın!"

"İki hafta sonra on sekizinci yaşımı dolduracağım."

Hasret'in istediğinde ne kadar inatçı olduğunu bildiği için kelimelerini seçerken dikkatliydi genç kız.

"Üniversite hayalin ne olacak? Evlenerek birden fazla sorumluluğun altına girebilir misin?"

"Insan istedikten sonra her zorluğun üstesinden gelebilir."

"Evlenmeye bu kadar meraklı olduğunu bilmezdim," diye kıkırdadı Meryem.

Hasret de arkadaşına kahkahasıyla eşlik etti. "Ben sadece Onur'a meraklıyım."

O an Meryem'in bakışları muzırca kısıldı. Mutfaktaki annesi duymasm diye de ses tonunu iyice alçalttı.

"O zaman söyle bakalım. Onur ağabey seni öptü mü?"

"Evet... beni her buluşmamızda yanaklarımdan öpüyor," diye iç çekti genç kız.

"Sadece yanaktan mı? Peki ya dudaktan?"

İşte şimdi kulaklarına kadar kızarmıştı Hasret. "Ha... yır." Sonra aklına gelen ihtimalle kanı buz tuttu.

"Sence beni... küçük bulduğundan mı?"

"Saçmalama canım. Sadece senin için erken olduğunu düşünüyordur ve seni bir şeylere zorlamak istemiyordur."

Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "Sence ona bunun beni rahatsız etmeyeceğini söylemeli miyim?"

"Yok artık!" diye güldü Meryem. "Beni öp mü diyeceksin?"

"Niye, diyemez miyim?"

"Eminim dersin ama bence demek yerine bunu hareketlerinle göstermeyi deneyebilirsin ama seni uyarıyorum, hareketlerinle istemeden edepsiz bir kız imajı da çizebilirsin.

"Bunu söylemenden korkuyordum," diyerek yüzünü astı. "Zaten kızarmadan o öpücüğü almayı hayatta beceremem."

"Bence akışına bırak. Doğru zaman geldiğinde Onur ağabey sen söylemeden zaten harekete geçecektir."

Meryem gibi gülümsedi Hasret. O günün çabucak gelmesini dilediği için çok utanmaz olduğunu biliyordu ama aynı zamanda delicesine âşıktı. Tüm bu hâllerini âşık olmasına borçluydu.

Eve dönüş yolunda ona her zamanki gibi Onur eşlik ediyordu. Küçük elinin bulunduğu yeri seviyordu Hasret. Genç adamın elini tutarken bile bu kadar sahiplenici olması da aynı zamanda hoşuna gidiyordu.

Bakışlarını göğe doğru kaldırdı. Yakında kar yağacağı belliydi. Hava bir anda insanın iliklerine işleyecek derecede soğumuştu. O an, Onur'la karlı bir yolda el ele yürüdüklerini hayal etti. Hayal etmesi bile güzeldi.

Bakışlarını hafifçe yanındaki adama doğru çevirdiğinde onun bir süredir çok sessiz olduğunu düşündü. Zamanında Meryem, Onur için, "Gündüz vakti ekmek kapısına kilit vuracak biri değildir," diye bahsetmişti ama sevgili oldukları günden beri onu her seferinde kaldığı muhite kadar bırakmakta ısrarcı oluyordu. Onur, onun için bildiği tüm doğrularından vazgeçiyordu.

"Tamirhaneyi kapattın mı?" diye sordu cevabını bilmesine rağmen.

"Evet. Zaten son günlerde pek iş olmuyor."

"Canın buna mı sıkkın?"

Yerdeki bakışlarını kaldırarak Hasret'e baktı. Hissettiklerini ona nasıl anlatabilirdi? Onunla gece ve gündüz

kadar farklı olduklarını bir kez daha açıklamaya kalktığı takdirde onu üzeceğini biliyordu. Gerçi kendisi de Hasret'le birlikteyken bu gerçeği çoğu zaman unutuyordu. Maddi olarak ona asla yetemeyeceğini düşünmek aklına gelmiyordu. Şimdiyse düşünmesi gerektiğini biliyordu. Kendi kötü kırık dökük evini bile geçindirmeye gücü yetmezken Hasret'e nasıl iyi bir gelecek sunabilirdi? Bu aşkın sonu nereye varacaktı? "Bununla da ilgisi var," diye cevap verdiğinde gülümsedi.

"Peki başka neyle ilgisi var?"

Hasret'in olduğu yerde durmasıyla Onur şaşkın bakışlarla ona doğru döndü. "Önemli bir şey yok Hasret. Emin ol her zorluğun altından kalkabilirim."

"Bu yaşına kadar yaptığın hep buydu öyle değil mi? Kimseden yardım almadan kendi ayaklarının üstünde durmaya çalıştın. Peki ya dayın? O sana hiç yardımcı olmuyor mu?"

"Dayımın geçindirmesi gereken bir ailesi var," dedi iç çekerek genç adam.

"Ama sen de ailesindensin."

"Ben kendime bakabilecek kadar büyüğüm."

"Bence de öylesin ama yine de bu hayatta kendi ailene sığınamayacak kadar yalnız olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Hasret'in haklı olduğunu biliyordu Onur. Dayısı, yengesi ve kuzenlerine rağmen yapayalnızdı o. "Bu konuşmanın sonu nereye varacak merak ediyorum," diye gülümsedi. Hasret yaşından beklenmeyecek kadar olgun ve akıllı bir kızdı.

Hasret bir adım atarak Onur'a daha çok yaklaştı. "Ben... Ben senin yalnızlığına bir son vermek istiyorum."

"Sen bunu zaten yaptın. Varlığınla hayatımdaki boşluğu tümüyle doldurdun." Onur, genç kızın rüzgârdan uçuşan saçlarını özenle kulağının arkasına sıkıştırdı. Güzel gözlerine baktıkça iç çekme isteğine güçlükle direnebiliyordu.

"Ama tüm sorunlarını bana anlatacak kadar hayatında değilim. Sanki her an aramızdaki her şey bitecekmiş gibi kontrollüsün."

Bakışlarını kaçırdı Onur. O son cümlenin doğruluk oranı oldukça yüksekti. Hasret'i çok sevmesine rağmen ayrılık düşüncesi en korkulu kâbusu olmaya hâlâ devam ediyordu. "Saçma. Ben senin yanında kimsenin yanında olmadığını kadar rahatım. Sorunlarım ise üstünden gelinmeyecek şeyler değil. Sen kafanı buna takma."

Anladığını gösterircesine başım salladı. Sonra geri çekilmeye niyetlendiği an birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etti. Yüzleri neredeyse birbirine değiyordu. Gerçi Onur ondan bir karış daha uzun olduğundan kendi yüzü daha çok onun boynuna yakındı. Yutkunarak başını kaldırdı ve Onur'un gözlerinin içine uzun uzun baktı. Ortam sessizdi. Aralarındaki elektrik ise elle tutulacak kadar yoğundu. Nefesini tuttu ve sonra belki de hiç yapmaması gereken şeyi yaptı.

Parmak uçlarında yükselerek Onur'u öptü.

Çok hafif, çok tatlı bir öpücüktü. Genç adam için gerçek bir öpücük bile sayılmazdı. Hasret dudaklarını sadece onun dudaklarına dokundurmuştu. Yine de bu masum dokunuş bile Onur'un yüreğine ılık ılık bir şeylerin akmasına sebep oldu.

Hasret geri çekildiğinde yanakları kıpkırmızıydı. Başını utançla eğerken ne diyeceğini bilemiyordu. Onur'u öpmeyi uzun zamandır istiyordu ve onu öpmenin nasıl hissettireceğini de aynı şekilde merak ediyordu. Merakını gidermişti ama bu öpücükten pek bir şey anladığı söylenemezdi. Romanlarda konu edilen öpücüklerden farklıydı. Çok... çok masum bir öpücüktü. Oysa aşk romanlarında öpüşmeler bile oldukça tutkulu olarak tarif edilirdi. O zaman sorun kendisinde miydi? Hayır, kesinlikle değildi. Kendisi ilk kez bir erkeği dudaklarından öpmüştü. Nasıl öpüşüleceğini bile bilmezken bu

temasın tutkulu olmasını sağlayamazdı. Burada en büyük iş hiç kuşkusuz Onur'a düşüyordu. O daha olgun ve kesinlikle bu konularda daha tecrübeliydi. Aklına gelenlerle yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Onur'un başka kızlarla öğrendiği şeyleri onun üzerinde uygulama fikrinden hoşlanmamıştı. Neden kendisi de onun için bir ilk olamıyordu?

Onur o an Hasret'in yüzünden geçen ifadeleri yakından inceliyordu. Onun ne düşündüğünü çözmeye çalışırken yanaklarında gördüğü pembeliğin hoşuna gittiği gerçeğini inkâr edemezdi. Her ne düşünüyorsa canını sıktığı belliydi. Güzel alnını buruşturmuş gözlerini ise öfkeyle kısmıştı. Aralarında sürüp giden sessizliğe bir son vermek adına genç kızın çenesinden tutarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye ilgiyle sordu.

"Ne kadar beceriksiz olduğumu."

"Nasıl yani?"

"Seni öptüm," dedi Hasret hiç çekinmeden.

"Fark ettim." Onur dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

"Ama seni etkileyemedim. Bu öpücük çok... çok..."

"Masum?" diye yardımcı olmaya çalıştı.

"Evet, çok masumdu. Hiç kitaplardaki gibi değildi. Kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Ben çok tecrübesizim. Benimle niye vakit kaybediyorsun ki? Nasıl öpüşülür onu bile bilmiyorum. Bu zamana kadar beni öpmek istemediğin için seni suçlamaya hiç hakkım yok."

Hasret o kadar hızlı konuşuyordu ki onu takip etmek bir yerde Onur için zor olmuştu ama son cümlesini kesinlikle kaçırmamıştı. "Seni öpmeyi istemediğimi mi düşünüyorsun?" diye hayretle sordu.

"Eğer isteseydin bu zamana kadar öperdin."

Onur gülsün mü yoksa, Hasret'e bu kadar saf olduğu için kızsın mı bilemedi ama sonra onun erkekler konu-

sunda deneyimsiz olduğu için şikâyet etmeye hiç hakkı olmadığını düşündü. Bu durum onu mutlu bile ediyordu. "Seni öpmeyi elbette istiyorum ama aynı zamanda bunu yaparken seni ürkütmeyi de hiç istemiyorum Hasret. Sen daha on yedi yaşındasın."

"Neden herkes bana yaşımı hatırlatıp duruyor? Bilmiyorsan söyleyeyim. Ben önümüzdeki ay on sekizime gireceğim. Yani sandığın gibi küçük bir kız çocuğu değilim. Öpüşmenin ne demek olduğunu da çok iyi biliyorum. Teori bilgim çok iyidir, pratikte eksiğim var sadece."

Onur keyifle güldü. Hasret o kadar tatlıydı ki verebileceği başka bir tepki yoktu. Sonra üstünde hiç düşünmeden genç kızı kollarının arasına çekti. Başını eğip gözlerinin içine aşkla baktı. "Seni öpmeyi uzun zamandır istiyorum ama sen benim için çok özelsin. Çok değerlisin. Sana kıyamıyorum. Seni üzecek bir şey yapmaktan çekiniyorum. Bu tamamıyla benimle alakalı bir durum."

"Yani beni öpmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye kaşlarını çatarak sordu genç kız.

Onur genişçe gülümsedi. "Öpeceğim. Pratikte de teoride olduğun kadar ustalaşman için elimden geleni yapacağım ama bunu yaparken yavaş hareket etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ben öğrenme konusunda çok hevesli bir öğrenciyimdir," diye atıldı Hasret. "Peki derslere şimdi başlayabilir miyiz?"

Onur başını inanamazcasına iki yana salladı. "Sen aynı zamanda çok utanmaz bir öğrencisin."

Hasret bir anda telaşa kapıldı. Onur'un onu basit, önüne gelen herkesle öpüşme meraklısı bir kız olarak görmesinden endişe etmişti. "Yanlış anlama. Ben bir tek seninle... bu zamana kadar sadece seninle... şey anla işte. Bir tek seninle..."

"Bir tek benimle mi öpüşmek istedin?"

"Hı hı. Çünkü seni seviyorum ve böyle özel bir şeyi de sadece sevdiğim adamla yaşamak istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Onur. Sonra başını eğerek dudaklarını genç kızın dudaklarına bastırdı. Oldukça hafif bir dokunuştu ama sonra her şey değişti. Hasret uysalca dudaklarını aralarken Onur elinden geldiğince kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. Onu ürkütmemeliydi. Aynı zamanda bir öpücüğün ne kadar özel ve güzel olabileceğini ona hissettirebilmeliydi.

Kızın tadı çok güzeldi. Kokusuyla birlikte Onur'u sarhoş eden bir etkiye sahipti. Geri çekilmeye her çalıştığında bunu başaramaması da hep bu yüzdendi. Öpüşmeleri uzadıkça uzuyor ama her ikisi de bunu umursamıyordu. Birbirlerinin sıcaklığında hâllerinden daha önce hiç olmadığı kadar memnunlardı. Ta ki acı bir fren sesiyle birbirlerinin kollarından uzaklaşana dek...

Hasret korkulu bakışlarını hemen yanlarında duran arabaya çevirdiğinde yaşadığı şokla nefes almayı unuttu. Babasının kapıyı açıp öfkeli adımlarla yanlarına kadar geldiğini görmeyen gözlerle takip etmişti.

"Baba?"

"Çek o pis ellerini kızımın üzerinden!"

Her şey bir anda olup bitmişti. Arabadan hızla inen babasının öfkeden kudurduğunu fark etmek için yüzüne bakması gerekmiyordu. Ses tonu ve vücut dili şahit olduğu görüntüye ne denli öfkelendiğini zaten ortaya seriyordu. Bu öfkenin hakkında hayırlı olmayacağını bilmesine rağmen, Hasret babasını anlayabiliyordu. Kızının yol ortasında genç bir adamla öpüştüğüne şahit olmak hangi babayı olursa olsun çileden çıkarırdı.

Buna rağmen babasının Onur'un üstüne atılıp yüzüne sert bir yumruk indirmesine hazırlıksız yakalandı. Dudaklarının arasından kaçan çığlığın eşliğinde korkuyla bir adım geri sıçrarken, babası hâlâ Onur'a yumruk sallamaya devam ediyordu. "Baba!" diye yaşlı

adamın koluna sarıldı Hasret. Onur'a daha fazla zarar vermeden önce onu durdurmalıydı. İşte o an genç adamın yediği yumruklar karşısında sakinliğini korumaya devam ettiğini fark etti. Onur hiçbir şekilde kendini savunmuyordu. Tam aksine yüzüne ve karnına inen her bir yumruğu ve her bir tekmeyi tepki vermeden kabulleniyordu. "Baba dur!"

Memduh Bey sonunda geri çekildiğinde öfkeden alev almış bakışlarını kızının korkmuş yüzüne çevirdi. Sonra da bir söz daha söylemeden onu kolundan tuttuğu gibi beraberinde arabaya bindirdi. Şoförüne, "Eve!" diye sert sesiyle talimatını bildirdiğinde Hasret'le o an konuşmak istemediği her hâlinden belliydi.

Araba hareket ederken Hasret son bir kez dönüp Onur'a bakmaktan kendini alamadı. Onun yediği darbelerden sonra yerinden doğrulmaya çalışırken canının nasıl yandığını yüzündeki acı dolu ifadeden anlayabiliyordu. O anda yanına gidip, canını yakan her yarayı tek tek tedavi edebilmeyi istedi ama eli kolu bağlıydı. Gözyaşları güzel yüzünü ıslatırken babasına doğru döndü. Yaşlı adam hâlâ yumruğunu sıkıyordu.

"Baba?"

"Sus Hasret! Seninle evde konuşacağız."

Son model lüks bir Mercedes evin önünde durduğunda, Memduh Bey'in hareketleri arabaya bindirirken olduğu gibi kızını arabadan çıkarıp evin kapısına doğru beraberinde sürüklerken de kabaydı. Nisa Hanım kapıyı açtığında kocasının öfkeli, kızının ise çaresiz yüzüyle karşılaştı. "Hayırdır inşallah... Ne bu hâliniz?"

"İçeri geç Nisa Hanım! İçeri geç de sana masum bildiğimiz kızımızın yediği naneleri tek tek anlatayım."

Bu sözleri hak etmediğini bilmesine rağmen yine de canı yanmıştı. Ailesiyle salondaki yerlerini alırlarken, boğazına kadar gelen her hıçkırığı salıvermemek için iki katı çaba harcıyordu. Nisa Hanım yavrusunun yanı

başına geçip oturdu. Memduh Bey ise parmağını kızına doğru öfkeyle sallıyordu. "Bu var ya, bu! Yol ortalarında erkeklerle kırıştırıyor!"

Nisa Hanım bir hayret nidasının eşliğinde parmaklarını dudaklarına bastırdı. Bakışları kızı ile kocası arasında gidip geliyordu.

Hasret ise, "Hayır!" diye harkırdı utanç içerisinde. "O... o... o herhangi biri değil baba!"

"Kim olduğu umurumda değil! Konuşmaya hâlâ nasıl cüret edebiliyorsun sen?"

Tüm bu olanlara inanamıyordu Hasret. "Baba... onu seviyorum ben. O da beni seviyor."

"Bak hâlâ konuşuyor!" diye gürledi Memduh Bey ve ardından kızının üstüne yürüdü. Hasret'in koltukta küçücük kaldığını gören Nisa Hanım, "Memduh Bey, tamam sakin ol. Sakin ol da bu işin aslını astarını iyice bir öğrenelim," dedi.

Memduh Bey dikildiği yerde yumruklarını sıktı. "Kimlerden bu çocuk?"

Hasret yanağındaki yaşları kurulayarak cevap verdi. "Adı Onur."

"Ne iş yapıyor? Ailesini tanıyor muyuz?"

Asıl kıyametin bundan sonra kopacağını biliyordu Hasret. Onur'un hakkında vereceği detaylardan hiç memnun kalmayacaktı babası. "Hayır... o... onun bir tamirhanesi var."

Yaşlı adam öfkeyle, "Bir tamirci parçasını mı seviyorsun yani?" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Baba o bir tamirci parçası değil!"

"Bana sakın karşılık verme Hasret! Şu an elimden bir kaza çıkmaması için kendimi inan çok güç tutuyorum. Bu yüzden laflarına dikkat et!"

Nisa Hanım çaresizce bu gergin ortamı yumuşatmanın yollarını arıyordu kendi içerisinde ama kızının her sessiz hıçkırığı yüreğine büyük dert oluyordu. "Memduh Bey..."

"Sen de sus Nisa Hanım! Bu kızı sen böyle şımarttın." Memduh Bey salonda öfkeyle dolanırken kendi kendine söyleniyordu. "Büyüt, bu yaşa getir, gitsin bir tamirci parçasına gönlünü kaptırsın. Hem de yol ortasında seni rezil rüsva etsin. Bu zamana kadar çok yüz verdim tabii. Ne demişler, kızım dövmeyen dizini döver."

Babasının öfkeli sözleri kulaklarına çalınırken gözyaşlarıyla sırılsıklam olan yüzünü annesinin güvenli kucağına gömdü Hasret. İşlerin bu noktaya varacağından hep korkmuştu ama böylesine zor bir durumla, bu kadar erken yüzleşmek zorunda kalacağını hiç hesaba katmamıştı.

"Bundan sonra evden dışarı adımını bile atmayacak bu kız Nisa Hanım!"

Hasret başını hızla kaldırarak babasının yüzüne korkmuş gözlerle baktı. "Baba..."

"Bundan sonra bu evden ayrılmayacaksın."

"Ama okul..."

"Sokak başlarında oğlanlarla fingirdeşebildiğine göre okulu gerçekten önemsediğin yok senin."

"Baba..." Hasret çaresizce annesine baktı. Onun başını eğerek bakışlarından kaçınması umutsuzluğunu körükledi. "Bana bunu yapma, ne olur. Benim hayallerim var... Ben..."

"Ben son sözümü söyledim. Şimdi odana çık ve ben izin verene kadar da aşağı inme."

Babasının bakışlarını yakalamaya çalıştı bir süre Hasret. Ona sözlerle yalvarmasının bir anlamı olmadığı belliydi, ama belki bakışlarıyla da yalvarırsa biraz yumuşamasını sağlayabilirdi.

"Hasret, hadi gel güzel kızım. Odana çıkalım," dedi Nisa Hanım. Oysa ki Hasret odasına çıkmak istemiyordu. Babasının aklından geçenleri öğrenmek zorundaydı. Okula gitmesine nasıl izin vermezdi? Ne zamana kadar evde tutsak kalabilirdi ki?

"Hasret..."

Annesinin seslenişlerini duymazlıktan gelerek öne atılıp babasının ayaklarının dibine çöktü. Gözlerinden yaşlar boşalırken konuşmaya çalıştı. "Baba yalvarırım bunu bana yapma. Okula gitmeme izin ver. Ben kötü bir şey yapmadım ki. Onur'u tanısan eminim çok severdin. O çok iyi biri."

"Hasret, kalk!"

Babasını dinlemek yerine sözlerine devam etmeyi seçti. "Sen benim babamsın. Bana ne kadar kızarsan kız beni sevdiğini biliyorum..."

"Odana git Hasret!"

"Baba..."

Memduh Bey, kızının kollarını sertçe kavrayarak ayağa kaldırdı. Gözlerinin içine büyük bir öfkeyle bakarken, "Sana odana git dedim!" diye bağırdı.

"Tamam Memduh Bey, ben onu şimdi odasına götürüyorum." Annesi kolundan tutup ardı sıra merdivenleri çıkarırken bir bez bebek gibi kendini cansız hissediyordu Hasret. Odasından içeri girip, yatağa oturtulduğunun bile hayal meyal farkındaydı.

"Ah güzel kızım," diyerek kızının gözyaşlarından yüzüne yapışmış saçlarını çekerek kulağının arkasına yerleştirdi Nisa Hanım. "Ağlama Hasret'im."

"Anne bir şey yap." Hasret yüzünü birkaç kez sıvazladıktan sonra içini çekti. "Babamı yumuşatmamız lazım. Yoksa beni okula göndermeyecek."

"Şu anda ne dersek diyelim bizi dinlemez. Çok kızdı. Eh haksız da sayılmaz. Yol ortasında öpüşmek de ne demek Hasret?"

Hasret gözlerini utançla yumdu. Ailesi ne dese haklıydı ama bir anda kendini duygularına kaptırmıştı işte. Zaman ve mekânı umursamamıştı. "Ben onu seviyorum anne. Tamirci olması neden sorun oluyor ki? Yoksulluk ayıp mı?"

Nisa Hanım, kızının omzuna kolunu dolayarak yavrusunu göğsüne doğru çekti. "Elbette ayıp değil kuzum ama babanı biliyorsun."

"Madem o insanlardan bu kadar nefret ediyor, o zaman beni bir devlet okuluna göndermeye nasıl razı geldi anne?" diye uzun süredir merak ettiği o soruyu sordu Hasret.

Nisa Hanım içini çekti. "Rahmetli deden ölmeden önce senin herkes gibi devlet okuluna gitmeni vasiyet etmişti. Babanın düşünce tarzını bilir ve hiç onaylamazdı."

"Ve şimdi dedemin vasiyetini hiçe sayıyor. Anne ben okumak istiyorum. Lütfen konuş babamla," dediğinde bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

"Tamam kızım, konuşacağım ama biraz sakinleşmesini bekleyelim önce, olur mu? Birkaç gün evde kalsan bir şey olmaz."

Annesi mantıklı konuşuyordu. Babası öfkeliyken her zamankinden daha inatçı olurdu. Biraz sakinleşmesini bekleyip, ondan sonra fikrini değiştirmesini sağlayabilirdi.

Başını hafifçe sallayıp annesini onayladığı sırada oda kapısının sertçe açılmasıyla irkildi. İçeri giren kişi babasıydı.

"Telefonunu ver bana."

"Baba..." dedi şaşkınca.

"Bana hemen telefonunu ver. O it ile konuşmanı istemiyorum."

"Baba lütfen..." Hasret çaresizlikle başını iki yana salladı. Onur'la aralarındaki tek iletişim imkânından vazgeçmek istemiyordu.

Memduh Bey kızının sulu gözlülüğü karşısmda daha çok öfkelendi ve onun vermesini beklemeden okul çantasının ön gözünü açarak cep telefonunu bulup çıkardı. Elindeki telefonu Hasret'e doğru sallayarak, "Bundan

sonra benim sözümü dinleyeceksin. Bu odadan çıkmayacaksın diyorsam, çıkmayacaksın! Ne o serseriyle ne de bir başkasıyla konuşacaksın!" diye sesini yükselterek konuştu.

Hasret başını önüne eğerek sessiz kalmayı seçti. Çünkü şu anda babasına ne derse desin faydasızdı, bunu sonunda anlayabilmişti.

Memduh Bey geldiği gibi odadan çıkarken kapıyı arkasından sertçe çarptı. Nisa Hanım içli içli ağlayan kızının saçlarını okşayıp, "Geçecek annem. Düzelecek her şey," diyerek teselli etmeye çalıştı ama kocasını çok iyi tanıyordu. Onun aklından çok da iyi düşünceler geçmeyebileceğini biliyordu.

Hasret de o an her şeyin yoluna gireceğine tüm kalbiyle inanabilmeyi diledi. Çünkü elinden alınanlarla ömrü boyunca mutlu olabilmesi mümkün değildi.

Altıncı Bölüm

Okulun bahçesini içinde zaman geçtikçe dağ gibi büyüyen endişesiyle dolanıyordu Onur. Dün olanlardan sonra bir daha Hasret'ten haber alamamıştı. Defalarca telefonunu arasa da, her seferinde kapalıydı. Onu gerçekten merak ediyordu. Babasının onun canını yakmayacağına inanmak istese de aklına gelen kötü ihtimalleri hepten yok da sayamıyordu.

Bu endişeyle sabahı sabah etmiş, gece boyunca gözüne hiç uyku girmemişti. Şimdiyse bir haber alabilme umuduyla okulun önünde dikiliyordu. Tek dileği birazdan kapıdan Hasret'in çıktığını görebilmekti; ama fazla umutlanmaması gerektiğinin de farkındaydı.

On dakika sonra okul zili çaldığında ceplerindeki ellerinden birini ensesine götürdü ve sıkıntıyla ovmaya başladı. Tanıdık bir yüz kapıdan göründüğünde bile tam olarak rahatlayabilmiş sayılmazdı.

Meryem okuldan çıktığı anda karşısında Onur'u bulduğuna şaşırmıştı. O şaşkınlıkla genç adamın yanına doğru hızla ilerledi. "Onur ağabey? Bu hâlin ne?" Bakışları Onur'un çenesindeki morlukla kaşının üstündeki yarada dolanıyordu.

Onur bu soruyu es geçerek hiç vakit kaybetmeden, "Meryem, Hasret bugün okula geldi mi?" diye sordu.

Meryem başını iki yana salladı. "Hayır. Onu bugün sınıfta göremeyince merak ettim ben de. Sanırım hasta. Yoksa dersleri kaçırmamak için mutlaka gelirdi."

Onur'un endişesi ayyuka çıkmıştı artık. "Meryem... Hasret'in telefonu da kapalı. Onun için çok endişeliyim."

Meryem meraklı bakışlarını Onur'un gözlerinin içine dikti. "Neden ki? Benim bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Dün biz bilikteyken babası bizi gördü." Detayları kendisine saklamayı uygun gördü o an. "Hasret'i apar topar arabaya bindirip götürdü. O saatten beridir de ona ulaşamıyorum."

Meryem şaşkınlığını ve korkusunu gizleyemeyerek ağzını elleriyle kapattı. "Seni de bu hâle Memduh amca mı getirdi?"

"Önemli olan ben değilim. Hasret'in nasıl olduğunu bir an önce öğrenmem gerekiyor."

"Öğreniriz," dedi kararlılıkla genç kız. "Ben hemen evine gider nasıl olduğuna bakarım."

Dünden beri ilk kez rahat bir nefes aldı Onur. Hiç vakit kaybetmeden sevdiği kızın durumunu öğrenmek istiyordu. "Tamam, hadi gidelim."

Elindeki yemek tepsisini komodinin üstüne bıraktı yavaşça Nisa Hanım. Ardından pencerenin önünde oturan kızının yanına yaklaştı. Dünden beri ağzına tek lokma sokmamıştı. Aynı zamanda güzel yüzü hiç gülmemiş, kendisiyle doğru dürüst birkaç kelam dahi etmemişti. Onun bu hâline annesi olarak çok üzülüyordu.

"Hasret, hadi yemeğini ye."

"Aç değilim anne."

Kızının önünde diz çökerek onun solgun yüzünü bakışlarıyla okşadı. "Dünden beri bir şey yemedin. Böyle giderse hastalanacaksın."

"Umrumda değil."

"Hasret... Her şeyin bir çaresi vardır kuzum ama hastalanırsan kendine hiçbir hayrın dokunmaz."

Sonunda dışarıdaki ağaca odakladığı bakışlarını annesine doğru çevirdi. "Aşağıdaki adamları gördün mü? Babam evin çevresine adamlarını dikmiş."

Nisa Hanım bakışlarını kaçırdı. "Baban bu, bilirsin kızdığında her şeyi yıkar döker. Şimdi de öfkesi geçene kadar kendince doğru bildiklerini yapmaya devam edecek."

"Beni bu eve hapsetti anne! Aşağıdaki adamlar ben dışarıya çıkamayayım diye varlar. Telefonuma da el koydu. Hiçbir şekilde dışarıyla bir alakam kalmadı!"

"Hasret..."

"Onur'u aramam lazım anne," diyerek annesinin eline sarıldı. "Beni çok merak etmiştir o. Onu aramalıyım ama bu odadan bile dışarı çıkma iznim yok. Lütfen bana telefonu getir anne."

"Olmaz Hasret. Hem baban ev telefonunu toplayıp kaldırdı."

"Cep telefonunu ver o zaman!"

"Kızım, bunu yapamam. Baban bir öğrenirse..."

"Nasıl öğrenecek ki? Tek isteğim Onur'a iyi olduğumu söylemek." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken çok savunmasız görünüyordu genç kız. "Lütfen anne."

"Yapamam, Hasret... kızım ağlama. Bak çok üzüyorsun beni. Sabret biraz. Her şey yoluna..."

"Hiçbir şeyin yoluna gireceği yok!" diye haykırdı annesinin yüzüne karşı. "Anlamıyor musun? Babamın plansız bir harekette bulunduğu hiç olmadı. Beni burada belki de ömrümün sonuna kadar tutacak. Onur'u kaybedeceğim anne." Hıçkırıklarla ağlarken başını annesinin omzuna gömdü. "Onu kaybetmek istemiyorum."

Kızının saçlarını okşayıp onu rahatlatmaya çalışırken Nisa Hanımın yüreği sızlıyordu. Hasret daha çok gençti. İlk kez âşık oluyordu ve bu aşkı babası tarafından acımasızca elinden alınmak üzereydi. Tam ona telefonu getireceğini söyleyecekti ki, kapı zilinin çalındığını duydu.

"Baban geldi galiba, bugün erken geleceğinden bahsetmişti."

Hasret geri çekilerek yanaklarındaki yaşları kurulamaya çalıştı. Nisa Hanım, "Ben kapıyı açayım, sen de yemeğini ye," dedi.

"Yemeyeceğim."

"Yiyeceksin Hasret," diyerek kızına uzun zamandan sonra ilk kez kızgın gözlerle baktı. "O yemeği kendi isteğinle yemezsen o zaman ben de sana zorla yediririm."

Annesinin ciddi olduğu ortadaydı. Nitekim Nisa Hanım odadan çıkar çıkmaz Hasret de mecburen yatağına geçip oturdu. Bakışları komodinin üstündeki tepside oyalanırken yüzünü istemsizce buruşturmaktan kendisini alamadı. Gerçekten hiç iştahı yoktu. Aklı Onur'dayken bir şeyler yiyebileceğini pek sanmıyordu.

Acaba şu anda ne yapıyordu? Kendisini defalarca aramış olmalıydı. Peki ya babasından yediği yumruklardan sonra ne hâldeydi? Yaralanmış mıydı? Onu çok merak ediyordu. Keşke şu anda yanında olabilseydi. O zaman sahip olduğu tüm yaraları, tıpkı yanan elinde olduğu gibi, kendisi sarababilirdi. Gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolmasını engelleyemedi. Bir gün önce çok mutluyken şimdi sanki dünyanın sonu gelmişçesine acı çekiyordu.

"Hasret?"

Duyduğu sesle birlikte başını hızla kaldırdı. Arkadaşı Meryem'in odasından içeri girdiğini gördüğünde gözyaşlarının arasından mutlulukla gülümsedi. "Meryem?" Hızla ayağa kalkarak genç kızın boynuna sarıldı. "Seni gördüğüme öyle sevindim ki."

Arkadaşının sarılışına karşılık verirken, "Ben de öyle canım. Seni çok merak ettim, daha doğrusu ettik," dedi.

Geri çekilerek Meryem'i de beraberinde yatağına doğru sürükledi. Arkadaşını yatağa oturttuktan sonra gidip önce kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra Meryem'in

yanına geçip oturduğunda, "Onur'u gördün mü?" diye hevesle sordu.

Meryem başını sallayarak, "Gördüm," dedi. "Okul çıkışına geldi. Bana seni sordu. O an bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sadece hasta olduğun için okula gelmemiş olsaydın seni gelip de bana sormazdı sonuçta."

Hasret iç çekerek, "Çok kötü şeyler oldu Meryem," dedi. "Babam bizi yakaladı. Çok öfkelendi. Onur'a defalarca vurdu. O an öyle kötüydü ki."

"Onur ağabeyin yüzünü gördüm. Memduh amca gerçekten çok acımasızca davranmış."

"Yüzü çok mu kötüydü?" diye endişeyle sordu Hasret.

Arkadaşının endişesini anlayabiliyordu Meryem. Bu nedenle, "Çok kötü değil, biraz morluk var çenesinde o kadar. Endişelenme," dedi. "O sadece seni merak ediyor Hasret. Telefonunu kaç kere aramış ama sana ulaşamamış."

"Babam telefonumu elimden aldı." Hasret başını eğerek kucağında kenetlediği ellerine baktı. "Beni de bu odaya hapsetti. Evin önünde de katil kılıklı adamları nöbet tutuyor. Buradan çıkmaya hiçbir şekilde iznim yok."

"Memduh amca çok öfkeli desene."

"Evet," diyerek burnunu çekti. "Onur'u çok merak ediyorum. Ona iyi olduğumun haberini bile veremiyorum."

"Hasret... beni buraya Onur ağabey getirdi."

Başını hızla kaldırarak şaşkın bakışlarını Meryem'in üstüne çevirdi. "Onur mu? O nerede peki?"

"Sitenin dışında benden iyi olduğunun haberini bekliyor ama belki benim yerime sen ona iyi olduğunu söyleyebilirsin."

Meryem'in cebinden çıkardığı küçük telefona umutla bakakaldı Hasret. O gün ilk kez yüzünde gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme belirdi. Arkadaşının elinden

telefonu alıp Onur'un numarasını çevirirken, "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," deyip duruyordu. Heyecanla telefonu kulağına götürdüğünde kalbi normal olamayacak bir hızla atmaya başlamıştı.

"Meryem ne oldu?" diyen adamın sesiyle birlikte içine derin bir nefes çekti.

"Onur." Genç adamın ismini söylerken sesinin titremesini engelleyememişti.

"Hasret? Hasret'im," dedi büyük bir rahatlamayla. "Seni çok merak ettim. İyi misin?"

"Ben iyiyim... Asıl sen iyi misin?"

"Sesini duydum ya, şimdi çok daha iyiyim."

Kısa bir sessizliğin arkasından, "Özür dilerim," diye fısıldadı Hasret. "Babamın sana yaptıkları için çok..." Hıçkırıklarını engelleyebilecekmiş gibi var gücüyle dudaklarını ısırdı.

"Hasret, senin hiçbir suçun yok. Sakın olanlardan kendini sorumlu tutma."

"Ama suçlu olan benim... Ben eğer..."

"Hasret," diyerek sevdiği kızı bir kez daha susturdu. "Seni seviyorum."

Yanağından süzülen tek damla yaşı parmağının ucuyla silerken, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Şu an sana sarılmayı öyle çok istiyorum ki ama bu eve tıkılıp kaldım. Dışarı çıkmama izin vermiyorlar. Onur ben ne yapacağım? Babam okula gitmeyeceksin diye tutturdu. Çok çaresizim."

Onur'un alıp verdiği derin nefesleri duyabiliyordu Hasret. Onun da en az kendisi kadar çaresiz olduğunun farkındaydı. "Endişelenme. Ben bu işi çözeceğim."

"Sen ne yapabilirsin ki?"

"Babanla konuşabilirim."

Duyduklarının gerçekliğini bir an için algılayamadı. "Babamla mı konuşacaksın?"

"Evet. Hiçbir şey yapmadan oturamam. Benim yüzümden seni cezalandıramaz."

"Onur bunu yapamazsın," diyerek hemen bu düşüncesine karşı çıktı. "Şu an babamın karşısına çıkman işleri daha da içinden çıkılmaz bir hâle sokabilir. O çok öfkeli. Tüm bunları öfkesinden yapıyor. Belki birkaç gün beklersek her şey düzelir."

"Düzeleceğine inanıyor musun?"

Aslında inanmıyordu ama Onur'un tekrar babasının karşısına çıkmasına izin veremezdi. Bu sefer Onur'a daha fazla saldırmaktan kaçınmazdı. Babasının yeri geldiğinde ne kadar vicdansız olabileceğini Hasret çok iyi biliyordu. "Evet, inanıyorum. Birkaç gün bekleyelim."

"Peki beklerken sana nasıl ulaşabileceğim? Baban telefonunu elinden aldı, öyle değil mi?"

Hasret üzgünce içini çekti. "Evet aldı ama buluruz bir yolunu. Olmadı Meryem her gün bize gelip gider artık," dediğinde arkadaşının şaşkın bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. Onun kendilerine bu iyiliği yapacağını adı gibi biliyordu.

Oda kapısının aniden sertçe vurulmasıyla iki kız da irkildi. "Hasret, bu kapı niye kilitli?"

Babasının sesini duymasıyla oturduğu yerden korkuyla ayağa fırladı. Ses tonunu iyice alçaltarak, "Onur kapatmam gerekiyor. Babam geldi. Ben iyiyim merak etme. Sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım mutlaka. Seni sevdiğimi de unutma," dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz arkadaşına uzattı ve adımlarını korka korka kapıya doğru attı. Kilidi çevirdiğinde Memduh Bey hiç zaman kaybetmeden kapıyı ardına kadar açarak hızla odadan içeri dalmıştı. Bakışlarını önce Meryem'in sonrasında da kızının üstünde gezdirdi. "Ne yapıyorsunuz kilitli kapıların arkasında?"

"Ko-konuşuyorduk baba."

Memduh Bey buz gibi bakışlarını Meryem'in gözlerinin içine dikti. "Senin ne işin var burada?"

Meryem kıpkırmızı kesilirken, Hasret babasının bu kabalığına inanamamakla meşguldü. "O nasıl soru baba? Meryem benim arkadaşım, okula gitmeyince beni merak etmiş ve nasıl olduğumu görmeye gelmiş."

"İyi olduğunu gördüğüne göre artık gidebilirsin," dedi Memduh Bey. Muhattabı da yine Meryem'di.

"Ben..." diyerek şaşkın bakışlarını arkadaşının üstüne çevirdi Meryem. Belli ki bu muamele onu da en az Hasret'i olduğu kadar şaşırtmıştı.

"Baba..."

Memduh Bey, kızına doğru dönerek, "Bundan sonra bu kızla da görüşmeyeceksin Hasret. Sana kötü örnek olabilecek herkesten uzak duracaksın," dedi.

Hasret deyimi yerindeyse küçük dilini yuttu. "Ne?"

Memduh Bey, Meryem'e baktı bir kez daha. "Git bu evden. Bir daha da sakın geri gelme. Kızımla görüşmenizi istemiyorum."

Meryem duyduklarını sindirmekte zorluk çekerken gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. Daha önce hiç kimse ona böyle hor gören bakışlarla bakmamış, onu evinden acımasızca kovmamıştı. Hasret'e son bir bakış attıktan sonra koşar adımlarla odadan ayrıldı. Meryem'in evden dışarı adımını attığı anda ağlamaya başlayacağına emindi Hasret.

Öfkeli bakışlarla babasından tarafa döndüğünde onun gayet sakin bir şekilde kendisini incelediğini gördü. "Arkadaşımı üzdün. Baba neden ona bu kadar kaba davranıyorsun?"

"Bundan sonra kendi seviyenden aşağıdaki kişilerle muhattap olmayacaksın. Bu zamana kadar bu saçmalığa göz yumduğum yeter. Benim kızıma yaraşır şekilde yaşamaya başlayacaksın artık."

"Baba... sana inanamıyorum," dedi hayretle Hasret. Babasına ne olmuştu böyle? Bu saçmaladıkları da neyin nesiydi?

"Senin hakkında çok hayırlı planlarım var ve bu planlarda o kenar mahalle insanlarının yeri yok."

Hasret yutkunarak, "Ne planlarıymış bunlar?" diye sordu. Duyacaklarından hiç hoşlanmayacağını hissediyordu. Çünkü hiçbir zaman babasının düşüncelerini tasvip eden bir evlat olmamıştı.

"Seni İsviçre'ye halanın yanına göndereceğim. Okulunu orada bitirip, iyi bir eğitim alacaksın."

"Hayır! Ben hiçbir yere gitmem," diyerek ani bir tepki verdi. Gidemezdi. Babası bu kadarını da yapamazdı. Hasret'e sormadan hakkında böylesine kritik kararlar alamazdı. "Ben okulumu burada, kendi ülkemde bitireceğim."

"Benimle tartışmaya kalkma Hasret. Vize için başvuruyu yaptım bile. Bir-iki haftaya kadar hallolur. Sonrasında İsviçre'ye gidecek, eğitimini orada tamamlayacaksın! Ve ayrıca bu tip insanlardan ömrünün sonuna kadar uzak duracaksın!"

Babası son sözünü söyledikten sonra odadan kendinden emin adımlarla ayrıldı. Hasret perişan bir hâlde yere çökerken yüreğindeki sancı şimdi iki katı daha dayanılmazdı. İsviçre'ye gidemezdi. Onun sevdiği her şey İstanbul'daydı. En önemlisi de Onur buradaydı. Onu arkasında bırakıp da nasıl giderdi? Gidemezdi. Gitmeyecekti.

Mahalleye doğru yola koyulduklarında Meryem'in gözyaşları hâlâ sicim gibi yanaklarından süzülmeye devam ediyordu. Onur'un yaşadığı çaresizlik ise yüzünün

her bir çizgisine yansımıştı. Hasret ile aralarına büyük engellerin girmesinden her zaman korkardı ama böylesine büyük bir engelle karşılacağını da hiç düşünmemişti.

Hasret'in ailesinin ilişkilerine sıcak bakmayacakları ihtimalini elbette aklından geçirmişti ama babasının işi Hasret'i eve kapatmaya kadar götürebileceğini düşünememişti.

"Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım Onur ağabey. Hasret'e nasıl kötü örnek olabilirim ki ben? O benim en yakın arkadaşım. Sadece iyiliğini istiyorum ama babası bana pis bir böcekmişim gibi davrandı."

"Ağlama Meryem," diyerek kolunu kızın hıçkırıklarla sarsılan omuzlarına doladı. "Anladığım kadarıyla babasının bizler hakkındaki genel görüşü bu yönde."

Burnunu çekerek, "Bu zamana kadar bizlerden hoşlanmadığını hep biliyordum, ama bu kadar gaddar bir adam olduğunu düşünmemiştim," dedi.

Onur da düşünmemişti. Hasret gibi tatlı bir kızın anne-babası da en az onun kadar cana yakın insanlardır sanmış fakat yanılmıştı.

"Bundan sonra Hasret'e nasıl ulaşacağım ben Meryem?" diyerek en büyük endişesini dile getirdi genç adam.

Yanaklarını kurularken başını çaresizce salladı genç kız. "Hiçbir fikrim yok. Ben size seve seve yardım ederdim ama artık bugünden itibaren o eve girmemin yasaklanacağına eminim."

Meryem'in haklı olduğu kesindi. Memduh Bey bir daha onun değil Hasret ile görüşmesine, evlerinden içeri adım atmasına dahi müsaade etmezdi. Peki sevdiği kıza ulaşmayı nasıl başaracaktı? "Sence Hasret'in babası ne kadar ileri gidebilir?" diye sordu çaresizce. Olacakları tahmin edememek canını haddinden fazla sıkıyordu.

"Hiç bilmiyorum, ama bu kadar öfkelendiğine göre

kolay kolay sakinleşmeyecektir. Sanırım Hasret bu sene liseden mezun olma hayalini unutabilir."

Onur sıkıntıyla ensesini ovarken bundan sonra ne yapacağını düşünüyordu kara kara. Aklına hiçbir çıkış yolu gelmedikçe de yüreğindeki sıkıntı dağ gibi büyüyor, onu nefessiz bırakacak bir raddeye getiriyordu.

Hasret'e layık olmadığını her zaman bilmişti. Zaten en başta bu yüzden ondan uzak durmaya çalışmıştı ama başarısız olmuştu. Çünkü Hasret'i kimsenin aklının ve hayalinin alamayacağı kadar çok seviyordu. Bu nedenle babasma rağmen ondan vazgeçemezdi. Onunla olabilmek için her şeyi göze alırdı. Mutlaka bir çıkış yolu bulacaktı. Daha doğrusu bulmak zorundaydı. Hasret'siz bir hayatı istemiyordu. Onsuz yaşamanın ne demek olduğunu, onu düğünde o pembe elbisesinin içinde gördüğü ilk anda çoktan unutmuştu.

Yedinci Bölüm

Dört duvar arasında geçen bir haftanın arkasından Hasret, artık delirmenin eşiğindeydi. Evden dışarı adımını atması yasak değilmiş gibi bir de akşam yemekleri dışında da sürekli odasında kilit altında tutuluyordu. Dış dünyayla irtibatı ise hiç yoktu.

Ne Onur ne de Meryem, hiç kimseyle görüşemiyordu. Onlar hakkında haber alamamak ise kesinlikle en zoruydu. Bu duruma daha fazla katlanamadığını hissetse bile yapabileceği hiçbir şey yoktu. Babasının karşısında çok güçsüzdü. Ona karşı gelmek hiçbir işe yaramıyordu.

Kaderini kabullenmek ise aynı şekilde çok zor geliyordu. İsviçre'ye gidemezdi. Sevdikleri yakınında olmadan bir gün bile geçiremeyeceğini çok iyi biliyordu ama babasını bu konuda hâlâ ikna edebilmiş değildi. Annesi bile yalvarışları karşısında tepkisiz kalmakla yetiniyordu. Hasret kendisini öz ailesinin yanında yapayalnız hissediyordu.

Oda kapısının açılmasıyla her zaman oturduğu köşesinde irkildi. İçeri girenin annesi olduğunu görünce gergin omuzları biraz olsun gevşemişti.

"Akşam yemeği hazır kuzum, hadi aşağı in."

"Yemeyeceğim!" dedi her akşam olduğu gibi.

"Baban seni aşağıya çağırıyor Hasret. Yine yemeyeceğim diye tutturursan tıpkı diğer seferlerde olduğu

gibi gelip seni kendi elleriyle aşağı indireceğini çok iyi biliyorsun kızım."

"Ben artık bu duruma katlanamıyorum anne," dedi acı çekercesine. "İsviçre'ye gitmek istemiyorum! Ben burada kalıp eğitimimi tamamlamak istiyorum."

"Aynı zamanda o çocuktan ayrılmayı da istemiyorsun öyle değil mi?" Hasret'in sessiz kalıp başını önüne eğmesiyle dertli bir iç çekti Nisa Hanım. "Bunu kendine neden yapıyorsun annem? Onur her şeyden önemli mi senin için? Babanın karşısına geçip, onunla bir daha görüşmeyeceğinin sözünü versen her şey çözülecek. Eğer sana inanırsa burada kalmana bile izin verebilir."

"Babamdan bahsediyoruz anne. O artık asla kararından geri dönmez. Hem ayrıca ben de asla Onur'dan vazgeçmem."

"Peki ne olacak kızım? Benim suçum ne söyler misin? İkiniz de bir tek kendi isteklerinizi görüyorsunuz. Benim suçum ne ki evladımdan ayrılmak zorunda bırakılıyorum? Ben sensiz buralarda ne yaparım hiç düşündün mü?"

Annesinin dolan gözlerine dayanamayarak hızla yanına vardı. Narin bedenine sıkıca sarılırken ağlamamaya çalışıyordu. "Ben seni de bırakmak istemiyorum anne, lütfen yardım et. Babamla konuş, belki seni dinler."

"Denemedim mi sanıyorsun? Defalarca denedim Hasret, ama bir türlü laf dinlemiyor. İnat konusunda baban senden de beterdir."

"Peki ne olacak?" diyerek bir adım geriledi. "Ben hiçbir yere gitmem!"

"Bilmiyorum... Ne olacağını ben de bilmiyorum ama baban kararlı. Gönderecek seni. Hatta..."

Annesinin aniden susup bakışlarını kaçırması üzerine, "Hatta ne?" diye sordu.

"Hatta... vize işlemleri bile hallolmuş. Haftaya İsviçre'ye uçuyorsun."

Duyduklarının gerçekliğini ortadan kaldırabilecekmiş gibi başını deli gibi iki yanına sallamaya başladı Hasret. "Hayır, hayır..."

"Anla artık kızım, baban her şeyi planladı."

"Benim buradan çıkmam gerekiyor..."

Kızının deli gibi odasını dört dönmesini üzgün gözlerle izliyordu yaşlı kadın. "Hasret..."

"Bedeli ne olursa olsun bu evden çıkacağım ve kesinlikle İsviçre'ye gitmeyeceğim!" diyerek annesinin karşısına kararlılıkla dikildi. "Sen de bana yardım edeceksin anne."

"Yapamam, ben..."

Hasret kulaklarını kapatarak, "Bana yapamam deme anne!" diye acıyla haykırdı. "Gün geçtikçe öldüğümü görmüyor musun? Peki görüyorsan gönlün buna nasıl razı gelebiliyor?"

"Kızım..." Kızının saçlarını okşamak için uzandığında Hasret'in hızla geri çekilmesi yüreğini derinden yaktı.

"Eğer İsviçre'ye gidersem canıma kıyarım!" dedi ciddi bir yüzle.

"Hayır!" dedi Nisa Hanım. "Saçmalama Hasret. Cana kıymak bu kadar kolay mı?"

"Eğer oraya gitmek zorunda kalırsam bunu yaparım. Bu yüzden bana yardım etmelisin anne. Bu evden kaçıp gitmem lazım."

Nisa Hanım kendisine bir seçme şansı tanınmadığının farkındaydı. Ne kocası ne de evladı ona böyle bir hak tanıyordu. Yine de her şeye rağmen kuzusuna bir şey olmasına dayanamazdı. "Tamam, ne yapmamı istiyorsan yapacağım. Yeter ki iyi olduğundan emin olayım."

Hasret sonunda hafif de olsa tebessüm etti. "Sağ ol anne." Ardından kendisini hızla annesinin güvenli kollarının arasına bıraktı. Sonunda bu tutsaklıktan kurtu-

labilecekti. Kurtulur kurtulmaz ise ilk iş olarak Onur'a koşacaktı. O kendisine yardım ederdi. En azından bir süreliğine de olsa babasından saklanması için kendisine yardımcı olabilirdi.

Annesinin zoruyla akşam yemeğine indiğinde babasından tarafa bakmayı inatla reddediyordu Hasret. Son olaylardan sonra babasına duyduğu sevginin yerinde artık bir bakıma yeller esiyordu. Babasının kendisini sevdiğine ise artık kesinlikle inanmıyordu. Eğer sevseydi akıttığı gözyaşlarına nasıl bu kadar kayıtsız kalabilirdi? Düşündükçe bundan başka bir sonuca varamıyordu.

"Haftaya İsviçre yolcususun," dedi Memduh Bey bir süre sonra.

Tepkisizliğini elinden geldiğince korumaya çalıştı Hasret. Annesiyle her şeyi planlamışlardı. Haftaya o uçağa binmeyecekti.

"Nisa Hanım, görüyor musun sonunda kızının sesi kesilebilmiş."

Kaşığı parmaklarının arasında daha güçlü sıkarken içinden kendisine babasının kışkırtmalarına yenilmemesi gerektiğini öğütlüyordu.

"Rahat bırak kızı. İstediğin gibi haftaya gidiyor işte," diyen annesine minnettardı genç kız.

"Gidecek tabii. Burada kalıp ne idüğü belirsiz hergelelerle vakit mi öldürsün?"

Hasret bir kez daha dişlerini alt dudağına geçirdi. Aksi durumda babasını kızdıracak birkaç cümlenin dudaklarının arasından kaçmasını engelleyemeyecekti.

Yemeğin geri kalan kısmında anne ve babasının yaptıkları olağan sohbeti dinleme zahmetine bile girmedi. Aklı evden nasıl kaçacağındaydı. Daha doğrusu kaçtıktan sonra ne yapacağını düşünüyordu kara kara. Reşit

olmasına sadece bir hafta kalmıştı. Bu bir hafta boyunca güvenilir bir yerde saklanması gerekiyordu, yoksa babasının onu istediği her yere postlama gibi bir hakkı olacaktı.

Akşam yemeğinin sona ermesiyle hızla odasına geri çıktı. Yarın evinden ayrılacağına göre şimdiden yanına alacağı eşyalarını hazırlasa iyi olacaktı.

Taşırken kolaylık olması açısından okul çantasma koyacaktı kıyafetlerini. Yanına fazla bir şey alamayacaktı belki ama en azından hareket ederken daha rahat olacaktı.

Öncelikle ders kitaplarını ve diğer okul eşyalarını çalışma masasının üzerine boşalttı. Bu sırada farkında olmadan sessizce ağlıyordu. Neden böyle olmak zorundaydı? Sevdiği ile ailesi arasında tercih yapması çok mu gerekliydi? Sandalyesine çöküp kaldığında yanağından süzülen tek damlayı hızla sildi. Daha fazla ağlamak yerine geleceği için çabalasa iyi olurdu ama öncelikle yapması gereken bir şey daha vardı.

Defterinden boş bir sayfa kopartarak eline kalemini aldı. Madem sabah ilk iş evden çıkıp gidecekti, o zaman gitmeden önce içinden geçenleri babasına yazabilirdi.

'Baba,' diye ilk kelimesini yazdı ve sonrasında istemsizce duraksadı. Küçükken babasına, 'babacığım,' derdi, çoğu zaman da yanaklarına öpücükler kondururken 'pamuk babam' diye severdi. Şimdi yazdığı bu tek kelime ise her türlü duygudan yoksundu. Sanki özbeöz babasına değil de, yedi kat yabancı birine hitap ediyordu.

Burnunu çekerek yazmaya devam etti.

'Ben gidiyorum. Oysa kalabilmeyi her şeyden çok isterdim. Fakat sen bana başka bir çıkış yolu bırakmadın.

Eskiden -ben daha küçücük bir kızken- beni dinlerdin. Çocuk aklımla saçmalasam bile ağzımdan çıkan her cümleyi can kulağıyla dinler, sonra sanki ben büyük adammışım gibi benimle uzun uzun sohbet ederdin. O zamanlar kendimi dün-

yanın en şanslı kız evladı olarak görürdüm. Çünkü benim pamuk babamın benimle gurur duyduğunu bilirdim.

Söyler misin baba şimdi ne değişti?

Neden uzun zamandır seninle sohbet edemiyoruz? Neden uzun zamandır içimi ne zaman sana dökmek istesem soğuk bir duvarla karşı karşıya geliyorum?

Ben tüm sert duruşuna rağmen içinde hep yumuşak kalpli bir adamın olduğuna inandım. 'Babam soğuktur, ama beni sıcacık sever,' sandım.

Yanılmışım...

Sen beni artık sevmiyormuşsun meğer. Belki bir zamanlar küçük Hasret'i seviyor, onun saçlarını şefkatle okşuyordun ama şimdiki Hasret'i kesinlikle sevmiyorsun.

Çünkü sevseydin gözümden akan her damla yaş için pişman olurdun. Beni gitmek istememe rağmen başka bir ülkeye yollamak konusunda bu kadar istekli de olmazdın.

Kısacası sen kendinden başkasını sevmiyorsun.

Gidiyorum... Değişeceğine dair beslediğim tüm umudum tükendi çünkü.

Belki de kısa bir zaman içerisinde tekrar karşılacağız seninle, ama unutma ki, ben asla doğru bildiklerimden vazgeçmeyeceğim. Sana karşı durmaktan da hiçbir zaman çekinmeyeceğim.

O küçük kızın artık büyüdü. Bunu kabul etme zamanın gelmedi mi baba?

-Her şeye rağmen kızın Hasret.'

Kağıdı katlayarak boş bir zarfın içerisine koydu. Yarın gitmeden önce babasının çalışma masasına bırakacaktı.

Yanaklarındaki yaşları kuruladıktan sonra dolabından çıkardığı birkaç parça eşyasını çantasına tıkıştırdı. Gerçekten gerekli olduğunu düşündüğü her şeyi koyduktan sonra sırada şimdi bir an önce sabah olmasını beklemek kalıyordu. Bir süre odada amaçsızca dolandı. Ardından uykusunun gelmesinde yardımcı olacağını

düşündüğünden kitaplığındaki en sıkıcı kitaplardan birini alarak yatağına uzandı. Bir süre sonra ise kitap okurken uyuyakalmıştı.

Ertesi sabah kalktığında hem endişeli hem de çok heyecanlıydı. Annesiyle planladıkları gibi uyuyor bahanesi ile kahvaltıya inmedi. Babası işe gidene kadar rahatça yerinde oturmayı ise kesinlikle başaramamıştı. Sürekli odanın içerisinde dolanıyor, tırnaklarını ise sırasıyla kemiriyordu.

Oda kapısının açılmasıyla yürümeyi kesip annesinden tarafa döndü. "Gitti mi babam?"

Nisa Hanım başını sallayarak onayladı. "Gitti." Gözleri kızına bakarken endişeliydi. "Emin misin Hasret? Gidecek misin gerçekten?"

"Gitmeliyim," dedi üzgünce. Ardından annesine sıkıca sarıldı. "Eğer gitmezsem ömrümün sonuna kadar pişman olacağımı hissediyorum."

Gözyaşlarına engel olmaya çalışarak geri çekildi Nisa Hanım ve elindeki pembe kimliği uzattı kızına. "Bunu da yanma al. Baban vize işlemleri için almıştı. Her ihtimale karşı yanında bulunsun."

"Teşekkür ederim anne." Tıpkı annesi gibi Hasret'in de gözleri dolmuştu; ama ağlamanın hiç sırası değildi.

"Seni bir daha ne zaman görebileceğim?"

"En kısa zamanda. Önce on sekizimi bir doldurayım, ilk iş olarak seni görmenin bir yolunu bulacağım. Ondan önce babamın beni yakalama riskini göze alamam anne. Anlıyorsun beni, öyle değil mi?"

Nisa Hanım başını salladı. "Anlıyorum. Peki, Onur gerçekten güvenilir biri mi?"

Sevdiği adamdan bahsederken genç kızın hüzünlü ifadesi tamamıyla silinmiş, yerine ışıl ışıl bir gülümseme yerleşmişti. Nisa Hanım o an kızının bu genç adama gerçekten çok âşık olduğuna inandı. "Evet, anne. O hayatımda tanıdığım en güvenilir kişi."

"Umarım haklısındır kuzum. Çünkü seni savunmasız bir başına yollamak hâlâ içime sinmiyor."

"Benim için endişelenme. Her şey konuştuğumuz gibi olacak. Yanımda birikmiş biraz param da var. Bir süre babamdan saklanmam için yeter."

"Daha fazlasına ihtiyacın olursa beni mutlaka ara, tamam mı?"

"Tamam anne, ama olmayacağına eminim."

Nisa Hanım odadan çıkıp gitmeden önce kızına son bir kez daha sarıldı. Bunun gerçekten son sarılışları olmamasını tüm kalbiyle diliyordu. Mantıklı tarafı bu duruma izin vermemesini söylerken, kızına kıyamayan anne yüreği onu istediği gibi özgür kılması gerektiğini fısıldıyordu kulağına. Hem belki de en doğrusunu yapıyorlardı. Hasret'in gitmesi Memduh Beyi de biraz olsun yumuşatabilir, kızını yabancı bir ülkeye gönderme fikrinden vazgeçirebilirdi. Sonuçta o babasıydı. O da en az kendisi kadar Hasret'e bir şey olsun istemezdi.

Kızından uzaklaştığında uzun bir süre güzel gözlerinin içine baktı. "Kendine çok dikkat et ve seni sevdiğimi asla unutma."

"Ben de seni seviyorum Nisa Sultan, ama böyle duygusal konuşup da beni üzme. Emin ol en kısa zamanda yine başına ekşiyeceğim senin."

"Deli kız," diyerek tebessüm etti Nisa Hanım. Ardından kızının alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra odadan ayrıldı.

Annesinin odadan çıkmasıyla Hasret de masasındaki mektubu aldı. Hızlı adımlarla babasının çalışma odasından içeri girdiğinde kısa bir an gözlerini sımsıkı yumup, odadaki havayı solumaktan kendisini alamadı. Hayatında ilk kez böylesine büyük bir adım atıyordu. Keşke mektupta yazdıklarını bizzat babasının yüzüne karşı söyleyebilseydi. Belki günün birinde bunu da yapabilirdi.

Elindekini koyu kahverengi ahşap çalışma masasının üstüne bıraktı. Ardından geldiği gibi sessiz adımlarla odadan ayrıldı. Merdivenlerin başında durduğunda aşağıdan gelen annesinin sesini duymuştu.

"Çay sıcak, siz de tüm gün bu soğuk havada dışarıda dikiliyorsunuz. Üzülüyorum vallahi. Az gelin içiniz ısınsın."

"Ama Nisa Hanım, Memduh Bey yerimizden ayrıldığımızı öğrenirse çok kötü olur," diyordu korumalardan biri.

"Kimden öğrenecek? Bu aramızda bir sır olarak kalacak, söz veriyorum. Hadi lütfen, hepiniz de nasıl üşümüşsünüz. Gelin biraz içiniz ısınsın. Hem Hasret uyuyor hâlâ. Uyanıp aşağı inecek olsa bile kapıdan hemen görürüz."

Adamların kısa bir tereddütün ardından bu akıl çelici teklife daha fazla kayıtsız kalamadıklarını işitti. Bu soğuk havada dışarıda nöbet tutmak onları bir hayli zorluyor olmalıydı.

Aceleyle odasına geçerken annesine içinden teşekkürleri birbiri ardına sıraladı Hasret. Hemen üstüne kalın montunu geçirdi. Ardından pencereyi ardına kadar açıp aşağıya baktı. Her yer boştu. Onu durdurabilecek kimse kalmamıştı bahçede.

Önce eşyalarıyla doldurduğu sırt çantasını sırtına geçirdi. Ardından pencerenin önündeki dev ağacın yardımıyla büyük bir dikkatle aşağıya indi. Ayakları yere bastığında tutmakta olduğu nefesini rahatlayarak vermişti. Koşar adımlarla evinden uzaklaşmaya başladı. Bu eve bir daha ne zaman döneceğini bilmiyordu, ama kesinlikle isteklerini babasına kabul ettirmeden önce geri gelmeyecekti.

Sekizinci Bölüm

"Ben gidebilir miyim Usta?"

Çırağı Metin'in sesiyle hafifçe başını kaldırdı Onur. O seslenene kadar varlığını tümüyle unutmuş olduğunun farkında bile değildi. Kafasını sallayarak gidebileceğini söyledi. Ardından bakışlarını tekrar yağa pasa bulanmış ellerine doğru çevirdi. Sadece birkaç gün öncesine kadar bu ellerin arasında Hasret'in narin ellerini tutuyordu. Bu ellerle onun güzel yüzünü okşuyor, ipeksi saçlarının arasında dolanıyordu.

Şimdiyse tek yapabildiği eli kolu bağlı bir şekilde sevdiği kızdan herhangi bir haber gelmesini beklemekti. Günler boyu kapılarına dayanmamak için kendisini çok güç tutmuştu Onur. Eğer her şeyin daha da kötü gideceğini düşünmüyor olsaydı, yapardı da. Hasret'i orada bırakmaz, ne pahasına olursa olsun yanında götürürdü ama o insanlar genç kızın ailesiydi. Kendisi anne-baba sevgisinden yıllardır mahrum büyümüşken, Hasret'in de kendisiyle aynı kaderi paylaşmasını istemezdi. Bu yüzden günlerdir sabırla her şeyin yoluna girmesini bekliyordu.

Oturduğu yerden kalkarak soluğu lavabonun önünde aldı. Ellerini sabunlayıp ılık suyla yıkarken Hasret'i bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu. O günden sonra Meryem de bir daha arkadaşının yanına uğrayamamıştı. Hoş uğramış olsa dahi Onur, onun eli boş bir

şekilde kapıdan geri döndüreleceğine emindi. Hasret'in babası Memduh Bey gerçekten de yoksul insanlardan nefret eden bir adamdı. Bu nedenle Onur'u kızına layık bulmayıp, damat olarak istememesi çok doğaldı.

Bundan sonra ne yapacağını bilememek ise berbat bir histi. Çevresinde kendisiyle aynı şartlarda büyümüş kızlar varken neden gönlü Hasret'e kaymıştı? Aşk gerçekten zoru mu seviyordu? Ne olursa olsun pişman değildi Onur. Bu dünyada sevebileceği en doğru kişiyi sevmişti. Zor ya da kolay olması hiç fark etmezdi.

Hasret güzeldi... Hasret özeldi... Ve Hasret, Onur için *her şey* demekti...

Her şeyinden vazgeçecek değildi Onur. Şimdi olmasa bile ileride Hasret ile bir gelecekleri olacağına inanıyordu. Keşke şimdi sesini duyabilseydi. İyi olduğunu onun güzel ağzından işitebilse ve bu sayede yüreğindeki endişe hafifleseydi. Sabretmek daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı.

Akşama teslim etmesi gereken arabanın yanına geldiğinde ilk önce tamirhanenin kapısından içeriye giren gölgeyi gördü. Bakışlarını kaldırdığında ise bir süre gözlerinin gördüklerine inanmakta güçlük çekti. "Hasret?"

"Onur..."

Genç kızın koşarak kollarının arasına girmesi üzerine kolları bir süre şaşkınlıktan havada asılı kaldı. Burnuna aşina olduğu çiçek kokusu doldu sonra ve o an Hasret'in hayal değil gerçeğin ta kendisi olduğunu anladı. Gülümseyerek kollarını sevdiğinin omuzlarına doladı. Yüzünü de yumuşak saçların arasına gömdü. Kokusunu derince içine çekerken, "Hasret'im," diye mırıldandı. Şu kısacık zamanda genç kız, Onur'un bu hayatta hasretini çektiği tek kişi olmuştu.

Biraz geri çekilerek Hasret'in yüzünü elleriyle nazikçe kavradı. "Baban sonunda inadından vaz mı geçti?"

"Hayır... Ben evden kaçtım."

"Evden mi kaçtın?"

"Evet, eğer kaçmasaydım babam beni... beni İsviçre'ye gönderecekti. Bunun olmasına izin veremezdim Onur! Oraya gidemezdim. Bu yüzden kaçmak zorundaydım."

Onur duyduklarıyla alt üst oldu. Hasret'in yaşlarla parlayan gözlerine daha fazla dayanamayarak dudaklarını özlemle alnına bastırdı. "Senin gitmene dayanamazdım."

"Ben de sensizliğe dayanamazdım. Evden kaçtım ama bir süre saklanmam gerekiyor."

Onur çaresiz gözlerini tekrar genç kızın yeşillerine dikti. "Ne kadar saklanabilirsin ki? Bir şekilde babanı ikna etmemiz gerekiyor Hasret. Bu zamana kadar bekledim ama artık başka çaremiz kalmadı. Benim bugün gidip hemen babanla görüşmem gerekiyor."

Onur'un aklımdan geçenleri kabul edemezdi Hasret. Sevdiği adamın her iki koluna da yapışarak, "Bunu yapamazsın. Eğer oraya gidersen, babam senin yanında olduğuma emin olur," dedi.

"Bu zaten belli değil mi? Benden başka kime gideceksin ki? Hem babanla görüşmeliyim ki onu gitmemen konusunda ikna edebileyim."

"Onur ben babamı tanıyorum. O asla düşüncesinden vazgeçmez! Hem ben bir hafta sonra reşit oluyorum. Ondan sonra babam bana hiçbir şeyi zorla yaptıramayacak."

Bir süre sessiz kalarak Hasret'in yüzünü inceledi. Onun haklı olmasını diliyordu tüm kalbiyle. "Tamam... Madem sen böylesinin daha doğru olacağına inanıyorsun."

"Başka çaremiz yok," dedi hüzünle genç kız. "Babam çok katı bir adamdır. Evden gidişimin bile onu yumuşatabileceğine inanmıyorum ben."

Hasret'in yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı. Bu sefer ona bakarken yakışıklı yüzü mutlulukla gülümsüyordu. Günler sonra ona tekrar dokunabilmek ne kadar güzeldi. Çok özlemişti. Bu özlemle dudaklarını tekrar genç kızın alnına, oradan da yanaklarına sırasıyla değdirdi. Dudaklarının altında hissettiği ten yumuşacıktı. "Sonunda bana geleceğini biliyordum. Bu güne kadar sabredebildiysem hep bu inancım sayesindeydi."

"Senden başka gidecek kimsem yok ki benim," dedi Hasret mutlulukla. O da özlemişti. Hem de gün geçtikçe canını yakan bir özlemdi bu.

"Bundan sonra senden ayrı kalamam ben. Sensiz bir gün daha geçiremem," diye aşkla fısıldadı genç kızın kulağına. Ardından onu güçlü kollarının arasına sıkıca hapsetti ve güzel kokusunu bir kez daha içine çekti ama ne kadar denerse denesin bu kokuya bir türlü doyamıyordu. "Hadi gel," diyerek geri çekildi Onur.

"Nereye?"

"Sana saklanacak güvenli bir yer bulmalıyız. Bunun için de öncelikle dayım ve yengemle konuşmalıyız. Onlar bize bir yol gösterebilirler."

Anında vücudunu saran heyecana hazırlıksız yakalandı Hasret. Onur'un ailesiyle böyle bir sebepten ötürü tanışacak olmak üzücüydü belki ama aynı zamanda kalbinin ağzında atmasının da başlıca sebebiydi. "Tamam, gidelim."

Önünde dikildikleri iki katlı eski ahşap eve bakıyordu merakla Hasret. Dışarıdan az biraz yıkık dökük görünse de, genç kızın hoşuna giden bir havası da vardı. Daha içeri girmeden önce o mutlu yuva dedikleri şeyin kokusunu almıştı sanki.

Onur kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra orta yaşlarında hafif kilolu ve güler yüzlü bir kadın açmıştı kapıyı.

"Aaa Onur... Bu saatte ne işin var senin evde yengem?"

"İçeride anlatacağım yenge."

Kadının bakışlarının o an üstüne doğru dönmesiyle bakışlarını kaçırmamak için kendisini zor tuttu. Onur'un yengesi ondan tarafa merakla bakıyordu. "Bu küçük hanım kim?"

"Bu Hasret."

Sevcan Hanım mutlulukla gülümserken, "Hoş geldin kızım," dedi.

Hasret kekelemeden konuşmayı başardı. "Hoş bulduk."

"Hadi geçin içeri."

Hep birlikte evden içeri girdiklerinde Hasret'in burnuna börek kokuları doluşmuştu. Bir an için gözlerini mutlulukla yummaktan kendisini alamadı.

"Kaynananız sevecek sizi valla. Ben de tam su böreği yapmıştım."

"Ellerine sağlık yenge. Sen Hasret'i içeri götürür müsün? Benim dayımı arayıp eve çağırmam gerekiyor."

"Tabii, gel kızım."

Hasret, Onur'suz bir adım dahi atmak istemiyordu. Bu nedenle ona yalvaran bakışlar attığını ancak Onur'un, "Hemen yanına geleceğim," demesiyle fark etti.

Sevcan Hanım ile birlikte oturma odasından içeri girdi. Küçük ama bir o kadar şirin bir odaydı. Koltukların üzerine eskimesin diye örtüler serilmiş, televizyonun bulunduğu vitrin ise beyaz dantellerle süslenmişti. Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamıştı. Kendi evlerinde değil dantel örtüler, böylesine bir vitrin bile yoktu. Hep en son moda eşyalara sahiplerdi.

"Geç otur kızım. Bir isteğin var mı getireyim?"

Kanepenin ucuna yerleşirken, "Hiçbir isteğim yok, teşekkür ederim," dedi.

Sevcan Hanım da genç kızın oturduğu kanepenin diğer ucunda yerini aldı. İnceleyen bakışları bir süre Hasret'in üzerinde dolandı. "Sen Onur'un sevdiği kız mısın?" diye pat diye sorduğunda Hasret'in yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Be-been..." Ne diyeceğini bilemeyerek bakışlarını kaçırdı genç kız. O an imdadına neyse ki Onur yetişmişti.

"Evet, yenge. O benim sevdiğim kız."

Bu cevap onu mutlu etmekten çok, daha fazla utanmasına sebep oldu. Başını iyice yere doğru eğerek her türlü bakıştan kaçındı.

Ondan sonraki dakikalar çok yavaş geçmiş, Hasret'in sıkıntıdan patlamasına sebep olmuştu. Altan Beyin eve gelmesiyle ise daha da gerilmişti. Onur kesinlikle dayısına benziyordu. Altan Bey daha koyu renk saçlara sahip olsa da, gözleri ve yüz hatlarıyla kesinlikle yeğenini anımsatıyordu. Sanki Onur'un yirmi yıl sonraki hâli gibiydi.

Önce Onur kısaca yaşananları ailesine anlattı. Sonra da Hasret, babasının niyetinden bahsetti. Konuşurken kimsenin yüzüne bakamamıştı ama buna rağmen içinde tutmakta olduğu her ayrıntıyı onlarla paylaşma cesaretini gösterebilmişti.

Altan Bey, "Baban senin peşini bırakmaz bence," diyerek bir yorumda bulundu.

"On sekizime girince bırakmak zorunda kalacak."

"Seni eve kilitleyen kapıya da koruma diken adamdan söz ediyoruz kızım," dedi ve biraz öne doğru eğilerek sözlerine devam etti. "Reşit olsan bile seni gördüğü ilk yerde zorla da olsa eve geri götürecektir."

Hasret adamın haklılığını yok sayamadı. "Yine de şansımı denemek zorundayım. İsviçre'ye gitmek istemiyorum. Benim tüm hayatım burada." *Onur burada...*

Sevcan Hanım, genç kıza acıyan gözlerle bakarken, Altan Bey bakışlarını düşünceli bir şekilde karşısındaki genç çiftin üzerinde dolaştırıyordu. Bu kızın, yeğeni için gerçekten önemli olduğu belliydi. Eğer öyle olmasaydı Onur onu ailesinin yaşadığı eve getirmezdi. "Aslında başka bir çözüm yolumuz daha var."

Hasret ve Onur merakla Altan Beyin yüzüne baktılar. "Neymiş o dayı?" diye sordu genç adam.

"Eğer aranızda bir nikâh kıyarsanız Hasret'in babası kızının üstünde hiçbir hak iddia edemez. Onu kaçırıp götürse bile suçlu durumuna düşer."

Hasret nefes almayı kısa süreliğine unuttu. Onur ise inanamaz gözlerle dayısının yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Evlenin mi diyorsun yani?"

"Evet... Siz zaten birbirinizi sevmiyor musunuz? Sizce bu adam kavuşmanıza izin verir mi? Bence tek çözüm yolunuz Hasret yaşını doldurur doldurmaz evlenmek."

Her ikisi de şaşkındı. Buna rağmen belli etmemeye çalışsalar da bu öneri kalplerinin hızlı bir ritimle çarpmasına sebep olmuştu.

"Dayı... ben... biz bunu daha önce konuşmadık..."

Altan Bey ayaklanarak karısına doğru döndü. "Kalk Sevcan... Gençleri biraz yalnız bırakalım da konuşsunlar."

Daha ne olduğunu bile anlamadan odada yalnız kalmışlardı. Hasret kaçamak bakışlarla Onur'un yüzüne bakarken genç adam yüzündeki sırıtışı zorlukla gizleyebiliyordu. Duydukları şaşırttığı kadar hoşuna da gitmişti. Bu hayatta Hasret'ten başka biriyle evlenmeyi zaten düşünmüyordu.

"Hasret," diyerek genç kıza doğru döndü ve çenesinden tutarak kendisine bakmaya zorladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" dedi çekingen bir tonla.

"Evlilik hakkında."

Yanakları ala boyanırken gülümsedi Hasret. "Ben... ben seni seviyorum. Geleceğimde bir tek sen ol istiyorum."

Onur'un yüzündeki gülümseme büyüdü. "Ben de öyle. Bir tek sen ol yanımda bana yeter."

"Ama ben... senin istemediğin bir şeyi yapmana göz yumamam. Evlenmeye hazır değilsen ben..."

Onur genç kızın sözünü böldü. "Bu sözleri benim sana söylemem gerekmiyor mu? Sen daha çok gençsin. Belki benim gibi biriyle evlenmek istemeyebilirsin. Öyleyse bile seni anlarım. Evlenmesek bile ömrümün sonuna kadar seni saklar ve korurum ben."

"Ben seninle evlenmeyi her şeyden çok isterim Onur ama bu zorunluluktan olsun istemem."

Hasret'in kucağındaki elini tuttu ve üstüne küçük bir öpücük bıraktı genç adam. "Ben seninle zorunluluktan değil, seni sevdiğimden evlenirim Hasret. Şimdi olmasa bile eninde sonunda olmasını istediğim şey bu ama şartlar bizi bu evliliği daha erken bir zamanda gerçekleştirmek zorunda bırakıyorsa, neden şikâyet edelim ki?"

"Yani," dedi gülümseyerek Hasret. "Evlenecek miyiz?"

"Benimle evlenmeyi kabul edersen evleneceğiz."

"Henüz bir evlilik teklifi aldığımı hatırlamıyorum," dedi nazlı bir edayla.

Onur gülerek başım salladı. "Haklısın... Pek romantik bir teklif yapamadım sana." Oturduğu yerden kalkarak genç kızın önünde diz çöktü. Hasret'in ellerini de tuttuktan sonra aşk dolu bakışlarını gözlerinin içine sabitledi. "Hasret'im... Canım... Her şeyim..."

Hasret nefesini tutmuş bir şekilde sevdiği adamdan duyacaklarını bekliyordu. O an kalbinin yerinden çıkması tek korkusuydu, çünkü öylesine hızlı atıyordu.

"Seni tanıyana kadar ben evliliği aklımdan dahi geçirmedim. Tek başıma yetebildiğime inanıyordum çünkü.

Oysa sen karşıma çıktıktan sonra aslında hayatım boyunca hep yarım kaldığımı anladım. Sanki senin hayatıma girişinle tamamlandım. Seni çok seviyorum. Daha önce hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok sevmemiştim. Sen her konuda benim ilkimsin. İlkim olduğun gibi sonum da ol istiyorum."

Gözlerini kırpıştırarak pınarlarına hücum eden yaşları geri göndermeye çalıştı genç kız. Duydukları çok özel, çok güzeldi.

"Benimle evlenir misin? Ömrümün sonuna kadar hep hayatımda, hep en yakınımda olmaya devam eder misin?"

"Olurum..." dedi başını sallayarak Hasret. "Seninle evlenirim." Ardından Onur'un ellerinden tutarak yanı başına oturmasını sağladı. Bir süre göz göze kaldıktan sonra genç adam karşısındaki kızın alnına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Sonrasında içine katmak istercesine sıkıca sarıldı. O an çok mutluydu Onur. Bir zamanlar asla kendisine ait olmayacağını düşündüğü kızla evleneceklerdi. Kendi ailelerini kuracaklardı. Mutluluğunun yanında endişe de duyuyordu elbette. Günün birinde Hasret'e yetememek en büyük korkuları arasındaydı mesela ama bunun olmasına asla izin vermeyecekti. Gerekirse iki katı fazla çalışır, yine de sevdiği kızı -karısını- başkalarına muhtaç etmezdi. Bu konuda kendisine bir söz verdi. Ne olursa olsun her zaman Hasret'in rahatı için çalışacaktı ve aynı zamanda onu hep çok sevecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Her şey, Hasret'in takip etmekte zorlandığı bir hızla gerçekleşmişti. Evlenme kararı almalarından sonra genç kızı, Onur'un yengesinin akrabalarının yanında saklamaya karar vermişlerdi. Hayatında ilk kez gördüğü insanların yanında kalacak olması başta Hasret'i fazlasıyla germiş ama gördüğü sıcak yaklaşımla bu gerginliği kısa sürede geçmişti. Meryem de haberi alır almaz soluğu arkadaşının yanında almakta geç kalmamıştı. Zaten bir tek Onur ve Meryem'in yanında rahatladığını hissedebiliyordu ama bir buçuk hafta içerisinde en az da onları görebilmişti. Çünkü kaçışının akşamı babası Memduh Bey yanında polislerle Onur'un evini basmıştı. Günlerdir de adamları peşlerindeydi. Bu kadar yakından takip edilirken gizliden bir nikâh tarihi almak oldukça zor olmuştu ama belediyede çalışan bir tanıdıklarının sayesinde işleri hiç düşünemeyecekleri kadar kolaylaştırılmıştı. Doğum gününde yaptıkları yıldırım nikâhı başvurusundan sonra bugün nihayet evleniyorlardı.

"Bugün evlendiğine inanamıyorum," diye gülümsedi Meryem. Bir bakıma inanamamakta çok haklıydı. Beyaz sade elbisesinin içerisinde bir gelinden çok tatlı bir kız çocuğunu andırıyordu Hasret. Hem hiçbir şey olması gerektiği gibi de değildi. Anne ve babası yanında değilken evlenmeyi kim isterdi ki?

Hasret derin bir iç çekti. "Hiçbir aksilik olmaz öyle değil mi?"

"Ne aksiliği olabilir ki? Evlendiğinizi bilen kişilerin sayısı belli. Eh onların da ağzmdan laf çıkmaz."

"Keşke böyle olmasaydı," dedi hüzünle genç kız. "Bugünümde anne ve babam da yanımda olsalardı keşke."

Meryem de hüzünle içini çekti. "Siz evlendikten sonra bence her şey yoluna girecektir. Memduh amcanın sizi kabullenmekten başka çaresi kalmayacak."

"Umarım haklısındır." Oda kapısının tıklatılmasıyla her iki kızın da bakışları odadan içeri giren kadını buldu.

Sevcan Hanım gülümseyerek, "Meryem, bizi biraz yalnız bırakır mısın kızım?" diye sordu.

Meryem uysalca başını salladı ve arkadaşının yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı arkasından kapatarak ayrıldı odadan.

Sevcan Hanım genç gelinin yanına oturduktan sonra bakışlarını uzun uzun Hasret'in yüzünde gezdirdi. Bu kızın çok duru bir güzelliği vardı. "Nasılsın?"

"İyiyim, sadece biraz fazla heyecanlıyım."

"Bugünden sonra birçok sorunun bitecek ve tabii evlilik gibi büyük bir sorumluluğun altına da gireceksin."

Hasret bundan sonra kendisini bekleyen sorumlulukları o güne kadar hiç düşünmemişti ama Onur'un sözüne güveni tamdı. O, "Senin için her şey önceden olduğu gibi kalacak," dediyse öyle olacağını biliyordu. Onur ne okumasına ne de başka isteklerine karşı çıkacak türde bir kocaydı.

Sevcan Hanım sıkıntıyla ellerini ovuşturdu. "Bu gece olacakları biliyorsun öyle değil mi kızım?" Gerçi bu soruyu sorması bile abesti. Bu devirde bu konuları bilmeyen bir genç bulmak samanlıkta iğne aramakla eş değerdi.

"Anlamadım?" dedi şaşkınca Hasret.

"Bu gece gerdek geceniz ya, ne olacağını biliyorsun öyle değil mi?"

Kulaklarına kadar kızardı Hasret. "Be-been..."

"Bildiğini varsayıyorum. Detaya girmeye gerek yok."

Bilmesine biliyordu da bu gerdek olayının bu kadar erken gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Gerçi evlendiklerine göre gerçekleşmesinden daha doğal bir şey olamazdı herhâlde ama olabilecekleri düşündükçe yüzünü ateş basmasına engel olamıyordu. Yaşanacaklara hazır mıydı? Hayatında birdenbire bu kadar çok değişikliğin olması artık başının dönmesine sebep oluyordu.

Sevcan Hanım bir süre daha yanında oturduktan sonra nikâhtan sonra dağıtılacak yemeklerin hazırlığına bakmak için odadan ayrıldı. Ardından çok sürmeden damat gelininin yanında almıştı soluğu. Hasret onu dünden bu yana ilk kez görüyordu. Üstünde koyu renk bir takım elbise vardı. Damat tıraşı bile olmuştu. Onun mavi gözlerinin içine bakarken yüreğinin ona doğru kaymasına engel olamadı bir kez daha.

"Çok güzelsin," diyerek genç kızın yanına oturdu Onur ve sevdiğini kollarının arasına çekti. Alnına dudaklarıyla hafifçe dokunduktan sonra elinin tersiyle de yanağını okşadı.

"Sen de çok yakışıklısın."

Onur cebinden ince zincirli zarif bir bileklik çıkardı. Onu müstakbel karısının koluna taktıktan sonra, "Bu benim annemindi," dedi.

"Bu çok güzel ama annene ait ise kabul edemem."

Hasret'in dudaklarını parmaklarıyla örterek susturdu genç adam. "Anneme aitti, ama uzun süredir ben saklıyordum. Satmaya kıyamadım. Günün birinde evlenirsem evleneceğim kıza takarım diye düşündüm. Bu isteğim düşündüğümden çabuk gerçekleşti, ama kesinlikle pişman değilim. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Hasret gülümserken yanaklarına tatlı bir pembelik yayıldı. "Teşekkür ederim."

"Etme... İki gün önce doğum günündü ama sana çok değerli bir hediye alamadım. Bugün ise evleniyoruz. Benim karım oluyorsun. Hasret sana Allah'ın huzurunda söz veriyorum ki, her günüm senin mutluluğun için çalışarak geçecek. Bir gün olsun benim yüzümden gözyaşı dökmene izin vermeyeceğim. Ağlayacaksan bile bu sadece mutluluktan olacak."

"Aynı şu anda olduğu gibi mi?" diye takıldı sevdiğine genç kız. Gözlerinde gerçekten mutluluk gözyaşları vardı o anda.

"Seni ömrümün sonuna kadar seveceğime söz veriyorum," dedi Onur. Sözlerinde ne denli ciddi olduğu sesinin tonundan belliydi.

"Ben de seni yaşayacağım her gün, her an, her saniye çoğalarak artan bir aşkla seveceğime söz veriyorum."

Bir süre el ele göz göze oturduktan sonra içeriden çağırıldılar. Sonunda sabırsızlıkla bekledikleri o an gelmişti. Onur, nikâh memurunun karşısına oturana dek bırakmadı Hasret'in elini. Bu ana tanıklık eden birkaç yakın akraba ve gelin ile damadın arkadaşları vardı sadece.

Hasret'in şahiti Meryem'di, Onur'un ise daha yeni evlenen dostu Muzaffer.

Nikâh memuru lafı fazla uzatmayarak o meşhur sorusunu sordu. Genç çift olabilecek en coşkulu 'Evet'lerini söyledikten sonra sırasıyla nikâh defterine imzalarını attılar. Tüm bu anlar boyunca kendisini bir rüyayı yaşıyormuş gibi hissetmişti Hasret. Çünkü başına gelenler çok güzel bir rüyayı andırıyordu.

Nikâh cüzdanının eline verilmesiyle heyecandan ne yapacağını şaşırdı. Onur'dan tarafa döndüğünde onun dudağının kenarındaki etkileyici tebessümüyle kendisine baktığını gördü. Sonrasında sıcak dudaklarını alnı-

nın tam ortasında hissetti. Göz kapakları hafifçe kapanırken, bundan sonra herkese kocası olarak tanıtacağı adamın hoş kokusunu derince soluklandı. Huzurun adı Onur olmalıydı.

Tam o sırada yumruklanan kapıyla birlikte herkesin yüreği ağzına geldi. Hasret gayri ihtiyari Onur'un göğsüne sokulurken, Sevcan Hanım, "Hayırdır inşallah, kim ki bu densiz," diye söylendi.

Altan Bey hemen, "Ben bakarım, siz burada bekleyin," dedi. Gelen kişi hakkında bir tahmini vardı.

Kapı tarafından gelen konuşmaları sessizce bir köşede dinlediler. Hasret işittiği sesle korku içerisinde Onur'un kollarının arasına daha çok sığındı. Çok geçmeden de içeri önce Altan Bey, arkasından da Memduh Bey ve iki polis memuru girdi.

Hasret babasına bakarken ürkekti. Yaşlı adam ise kızını görür görmez üstüne doğru yürümeye yeltendi ama Altan Bey'in karşısına çıkmasıyla attığı adımlar yarım kaldı. "Kızımı zorla alıtutamazsınız! Onu alıp gideceğim!"

"Kızınız burada zorla tutulmuyor. Hem kocasının izni olmadan onu hiçbir yere götüremezsiniz."

Memduh Bey midesine yumruk yemişçesine kasıldı. Bakışları hâlâ orada bulunan nikâh memuruna doğru kaydı. Ardından kızına baktı. "Hasret, evlenmediğini söyle bana!" diye kükredi.

"Baba..."

Onur sevdiği kızın kollarının arasında titreyen bedenini daha sıkı sardı. "Hasret artık benim karım Memduh Bey. Lütfen, oturun da sakince konuşalım."

Memduh Bey öfkeden alev alan bakışlarını artık damadı olan gencin üstüne yöneltti. "Sen konuşma! Ne yaptın ettin kandırdın kızımı! Onun beynini yıkadın." Yanında getirdiği polislere dönerek, "Kızımı kandırdılar. Evlenmeye mecbur bıraktılar!" dedi.

İçlerinde yaşça daha büyük olduğu belli olan polis memuru öne çıktı ve doğruca Hasret'in gözlerinin içine baktı. "Bu doğru mu? Sizi zorla mı alıkoyuyorlar? Nikâh kıyılırken herhangi bir zorlama var mıydı?"

"Hayır!" diye itiraz etti genç kız. "Ben isteyerek evlendim. Hiçbir zorlama yok."

"Nikâh cüzdanınızı görebilir miyim?"

Memura elindeki nikâh cüzdanını uzatırken bakışları babasının sinirden kıprkırmızı kesilmiş yüzündeydi.

"Doğruyu söylüyorlar Memduh Bey. Bu durumda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ne demek yok? Kızım daha çok küçük! Ne evliliğinden bahsediyorsunuz siz? Bu evlilik geçersiz!"

"Kızınız on sekiz yaşında ve istediğini yapmakta özgür."

"Onu almadan hiçbir yere gitmem!" diye tıslad yaşlı adam ve bir iki adımda kızının yanına vardı. Bileğinden tutup çekiştirmeye başladığında, Onur'un elinin temasını kolunda hissetti.

"Onu hiçbir yere götüremezsiniz," dedi genç adam ve karısının bileğini kurtardıktan sonra bedeniyle önünde siper oldu. "O artık benim karım ve sizin bu yaptığınız suç."

Memduh Bey hızlı soluklar alıp veriyordu. "Kendini çok akıllı sanıyorsun öyle değil mi? Kızımla evlenerek geleceğini garanti altına aldığını düşünüyorsun ama çok yanılıyorsun. Kızımla evlenmiş olman hiçbir şeyi değiştirmez. Benden beş kuruş koparamayacaksın!"

Sakinliğini korumak bu sözlerden sonra Onur için çok zordu. Karşısındaki başka biri olsaydı şu anda en sert yumruğunun tadına bakmış olurdu ama kendisine bu sözleri söyleyen kişi sevdiği kızın babasıydı. Bu yüzden sırf Hasret'in hatırına yumruk yaptığı ellerini iki yanında tutmaya özen gösterdi. "Benim tek istediğim Hasret. Ben kızınızı seviyorum, paranızı değil."

Altan Bey yeğeninin bakışlarından onun kendisini çok güç tuttuğunu fark ederek araya girdi. "Memduh Bey, artık akrabayız sizinle. Lütfen gelin sakince konuşalım. Birbirimizi kırmaya hiç gerek yok."

"Benim sizin gibi varoşlarla konuşacak hiçbir şeyim yok!" dedi aşağılarcasına Memduh Bey. Sonra bir iki adım geri çekilerek kızına son sözlerini söyledi. "Bundan sonra benim senin gibi bir kızım yok! Artık tek başınasın."

Hasret gözyaşlarına boğularak babasına doğru bir adım attı. "Baba... Neden beni anlamıyorsun?"

"Sen tercihini yaptın. Ömrünün sonuna kadar bu tercihinden dolayı pişman olacaksın. Bundan sonra ne beni ne de anneni görebileceksin."

"Baba..."

"Gidebiliriz," dedi iki memura ve kızına fazladan bir bakış atmaya gerek görmeden evden ayrıldı yaşlı adam.

Hasret kapının çarpma sesini duymasıyla Onur'un kollarının arasına sığınarak hıçkırıklara boğuldu. Bu sözleri hak etmemişti. O kimseyi kimseye tercih etmemişti ki. Tek istediği sevdiklerinin yanında olmaktı. Babası bunu anlamak yerine onu, Onur'u ailesine tercih etmekle suçlamıştı.

"Hasret," diyerek kollarının arasında gözyaşı döken kızın saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurdu Onur. Odada bulunanların hepsi dışarı çıkmış, onları yalnız bırakmışlardı. "Gel şöyle oturalım."

Yakındaki koltuğa geçip oturduklarında bile Hasret hâlâ Onur'a sımsıkı sarılmış bir şekilde duruyordu. Artık ondan başka kimsesi kalmadığını anlamıştı. Babasını kaybetmişti. Annesini ise kaybetmemiş olsa bile babasının görüşmelerine bir daha asla izin vermeyeceğine emindi. "Niye böyle oldu?" diye fısıldadı acı içerisinde.

"Her şey düzelecek. Babanın sadece biraz zamana ihtiyacı var."

"Hiçbir şeyin düzeleceği yok." Biraz geri çekilerek yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırdı. "Babam çok ağır konuştu. Beni gerçekten sildi."

"Hasret, böyle söyleyip de üzme beni." Parmak uçlarıyla genç kızın göz kenarlarındaki yaşları kuruladı. "Her şey düzelecek. Sen onların tek evladısın. Zamanla aşkımıza inanıp, affedecek bizi baban. Buna eminim ben."

"Keşke öyle olsa..."

"Olacak," dedi kararlılıkla genç adam. "Bana güveniyorsun öyle değil mi?"

"Güveniyorum."

"O zaman bu sözüme inan. Çok yakın bir gelecekte baban yumuşayacak ve biz birlikte büyük bir aile olacağız."

Sonunda gözyaşlarının arasında gülümsemeyi başardı Hasret. Bu adamdan neden vazgeçemediğini bir kez daha anlamış oldu. Onur her zaman kendisini özel hissetmesini sağlıyordu. Bir sözüyle tüm acılarını silip süpürüyor, yerine yeni umutlar ekiyordu. "Artık benim tek ailem sensin," diye hüzünle fısıldadı. "Beni hiç bırakma."

"Seni hiçbir zaman bırakmayacağım," diyerek tekrar sıkıca sarıldı Hasret'e. Kendisi hem yetim hem öksüzken bulmuştu Hasret'i. Onun varlığı sayesinde hayata daha sıkı tutunmuştu. Şimdi kendisi Hasret için sağlam bir dayanak olmak zorundaydı. Ailesinin eksikliğini hissetmemesini sağlayamazdı belki ama en azından acısını hafifletmenin yollarını bulabilirdi. Sevdiği kızın tek bir gülümsemesini görmek için yapamayacağı şey yoktu.

Yaşanan gergin anlardan sonra imam nikâhları da kıyılmıştı. Tüm bu süre boyunca Hasret tıpkı bir kukla

gibi kendisine söylenenleri harfiyen yerine getirmekten başka bir şey yapmamıştı. Çünkü yaşananlar genç kız için yeniydi. Daha yeni yeni Onur'un hayatını öğreniyor ve alışmak için her şekilde çabalıyordu.

Sonrasında yemekler de dağıtılmış ama Hasret bir günde iyice alt üst olan benliği yüzünden tek lokma bile yiyememişti. Hâlâ aşırı derecede üzgündü. Onur onun durumunu anlayabiliyordu, zaten bu nedenle ona bir şeyler yemesi için ısrar etmek yerine, sessizce yanında oturmakla yetinmişti.

Onur, "Biz artık kalkalım," dediğinde bir süre boş bakışlarını üstünden çekemedi Hasret. Sonra aslında Onur'un kendi evi olduğunu hatırladı. Zaten sabah yanında getirdiği üç beş eşyasını Meryem ve Sevcan Hanım genç adamın evine taşımışlardı. Ayrıca ellerinden geldiğince ortalığı temizleyip havalandırdıklarından bahsetmişti Meryem.

Onur'un ailesiyle kısaca vedalaştıktan sonra el ele, sessiz bir şekilde bir sokak aşağıda bulunan eve doğru yola çıktılar. Soğuk genç kızın iliklerine kadar işlerken farkında olmadan Onur'a doğru daha çok sokulmuştu. Bundan sonra hep böyle olacağını düşündü gülümseyerek. Onur artık hep Hasret'in güvenli çınar ağacı olacaktı. Canı her istediğinde onun gövdesine sokulup soluklanabilirdi.

Bu genç adam artık kocasıydı. Bu gerçeği sanki tam anlamıyla daha yeni idrak etmeye başlamıştı. Evin kapısına vardıklarında bariz bir şekilde sırıtıyordu Hasret. Ailesini düşündükçe ağlamak isterken Onur'u her düşündüğünde deli gibi kahkaha atmak istemesi aslında ne kadar dengesiz bir insan olduğunu kanıtlıyordu ama bir saatliğine de olsa her şeyiyle mutlu olabilmeyi diliyordu. Bu da ancak Onur'un varlığıyla mümkündü.

Onur cebindeki anahtarla kapıyı açtığında ilk kez onun evine gireceğini düşünüp heyecanlandı Hasret.

Üstelik bu eve herhangi biri olarak değil Onur'un eşi sıfatıyla adım atıyordu.

Genç adam kapıyı açtıktan sonra arkasında dikilen kıza doğru döndüğünde gördüğü manzaraya gülümsemeden edemedi. Hasret meraklı bakışlarını evin dışında gezdiriyordu. Onun artık karısı olduğunu düşündüğünde yüreğine tarifi imkânsız bir sıcaklık yayıldı. "Hadi evimize girelim."

"Evimize?" dedi Hasret nefesini tutarak.

Onur genç kızın elini tutup beraberinde içeri doğru çekiştirdi. "Evimize. Bu ev artık ikimizin."

Bu 'ikimiz' mevzusuna çok çabuk alışabilirdi Hasret. Bundan önce tek iken artık iki kişiydi onlar. Birbirlerinin en yakınlarıydı.

Onur'la birlikte küçük oturma odasından içeri girdi. Bir uzun çekyat, bir de tekli koltuk dışında, eski bir de televizyon bulunuyordu sehpalardan birinin üstünde.

"Buranın hayallerindeki evlere benzemediğini biliyorum."

Onur'un sesiyle bakışlarını tekrar sevdiğinin yüzüne doğru çevirdi. Onun gözlerinde gördüğü mahcubiyet canını sıktı. Hemen bir adım atarak ona doğru daha çok sokuldu. "Yanılıyorsun. Senin olduğun her yer hayallerimin de ötesinde oluyor her zaman. Hem burası bizim evimiz. El birliğiyle bizim için çok güzel bir yuva yaparız."

Onur gülümseyerek karısının güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını aşkla alnına bastırdı. "Üşümüşsün sen," diyerek geri çekildi ve genç kızı yakındaki çekyata oturttu. "Sen otur, ben de sobayı yakayım."

"Tamam." Uslu bir kız olup Onur'un sobanın başına geçmesini izledi. Kendi evleri doğal gazla ısınırken bu mahallenin insanları hâlâ evlerinde soba yakıyorlardı. Bundan sonra kendisi için de geçerliydi bu. Madem Onur ile evlenmiş, onun hayatına ortak olmayı seçmişti, o zaman başa gelen de seve seve çekilirdi.

Onur'un kömürü, soba kovasının altına yerleştirip üstüne odunları koymasını meraklı gözlerle izledi. Yakılan çıra sonrasında yanan soba sayesinde odanın içini ani bir sıcaklık kapladı. O an ne kadar üşümüş olduğunu daha iyi anladı.

"Üstüne rahat ve kalın bir şeyler giymek istemez misin?"

Onur yanma otururken, "İsterim aslında ama eşyalarımın nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Gel sana göstereyim."

Onur'un elinden tutup onu evin bir başka odasından içeri sürüklemesine izin verdi. Burada sadece tek kişilik bir yatak ve hemen karşısında ahşap bir elbise dolabı bulunuyordu.

"Burası senin odan mı?" diye sordu Hasret merakla.

"Öyleydi... Artık ikimizin odası." Genç kızın utançla bakışlarını kaçırması üzerine ne diyeceğini şaşırdı Onur. "İlk fırsatta daha büyük bir yatak alacağım. O zamana kadar sen burada uyuyabilirsin."

Sormaması gerektiğini düşünmesine rağmen dudaklarının arasından dökülen, "Peki sen nerede kalacaksın?" sorusunu engelleyemedi. Bugün evlenmişlerdi. Evli bir çift olmanın getirdiği tüm haklardan yararlanmayacaklar mıydı?

"Ben içerideki çekyatta uyurum. Hiç yapmadığım şey değil sonuçta," dedi gülümseyerek genç adam. "Eşyaların dolapta. Sen üstünü değiştir, ben içerideyim."

"Tamam." Onur onu odada yalnız bırakır bırakmaz bakışlarını bir süre daha odanın içerisinde merakla dolaştırdı. Ardından yatağın yaslı olduğu duvardaki çerçeveyi fark etti. Yakından incelediğinde fotoğrafta bir kadın, bir erkek ve bir küçük çocuğun gülümseyen yüzleriyle karşılaşmıştı. Bu kare Onur'un anne babasıyla mutlu oldukları bir güne ait olmalıydı. Keşke şimdi de

hayatta olsalardı. Hasret, Onur gibi mükemmel bir evlat yetiştiren insanlarla tanışmayı her şeyden çok isterdi.

Üstünü çıkararak, aceleyle yanma alabildiği tek pijama takımını giyindi. Bu hâliyle yeni evli bir kadına benzemediğinin farkındaydı genç kız. Zaten o daha kadın değil, hâlâ liseye giden gencecik bir kızdı. Kadın olmanın ne demek olduğundan bile bihaberdi ama zamanla öğreneceğine inanıyordu.

Ev küçük olduğundan diğer odada yanan sobanın sıcaklığı Hasret'in bulunduğu odayı bile etkiliyordu. Yine de hiçbir şey Hasret'i, Onur'un kollarında olmaktan daha çok ısıtamazdı. Bu düşünceyle sevdiği adamın yanına geri döndü. Onur, Hasret'i kapıda görür görmez elini ona doğru uzatmıştı. "Çok tatlı görünüyorsun," dedi.

Genç adamın yanına gidip oturdu. "Ayıcıklı pijamamla mı? Evet, tatlı olduğum kadar komiğim de."

Onur gülümsedi. "Senin bu hâlini seviyorum ben zaten. Yalansız, dolansız, olduğun gibi davranıyorsun. Sahtelik nedir bilmiyorsun."

"Onur..." dedi birden ciddileşerek Hasret. Birazdan söyleyecekleri yüzünden daha şimdiden yanakları cayır cayır yanmaya başlamıştı ama söylemek zorundaydı. Korkaklık edip, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranamazdı.

"Söyle Hasret'im," diyerek genç kızın önüne düşen saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi.

"Biz evlendik ya?"

"Evet, evlendik."

Onur'un yüzündeki gülümsemenin büyümesinden cesaret alarak, "İşte bu yüzden bizim... aynı odada kalmamız gerekmiyor mu?" diye sordu.

Onur gülümsemeye devam ediyordu hâlâ. "Sence gerekiyor mu?"

"Ben... ben bilmiyorum."

"Ben seni anladım," dedi genç adam. Hasret'i kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı sonrasında. "Ben bu duruma bir gereklilik olarak bakmıyorum. Seninle aynı odada kalmayı, hatta aynı yatakta yatmayı her şeyden çok istiyorum ama benim önceliğim her zaman senin rahatındır. Hiçbir şeyi aceleye getirmemize gerek yok. Bu evliliğe ve bu yeni çevreye alışmanı bekleyebilirim ben."

Hasret minnetle gülümsedi Onur'a. İşte onun sevdiği adam böyle biriydi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gecenin bir yarısı yabancı olduğu bir yatakta gözlerini açtığında üşüyordu Hasret. Onur'un akşam yaktığı soba sönmüş olmalıydı. Üstündeki yorgana daha sıkı sarınması bile bir işe yaramıyordu. Hem ayrıca karanlıkta tek başına korkmadığını da söyleyemezdi. Kendi evinde yatarken hep komodinin üstündeki gece lambasını açık bırakırdı mesela. Burada ise öyle bir şansı yoktu. Bir an ne yapacağını bilemeyerek yatakta doğruldu.

Acaba Onur uyuyor muydu? Bu ihtimali düşünmesi bile saçmaydı. Genç adam muhtemelen derin bir uykunun kollarındaydı. Hasret yine de onu görmeyi istiyordu. O yanında olduğunda tüm korkuları anlamsızlaşıyor, rahat bir nefes alması mümkünleşiyordu. Bu düşünceyle aceleyle yataktan aşağı indi ve karanlıkta yürümeye başladı.

Onur'un uyuduğu oturma odasından içeri girdiğinde içine derin bir nefes çekti. Yürürken ayağının altındaki tahta döşemeler gıcırdıyordu. Sessiz olmaya çalışmak buraya kadardı.

"Hasret?"

Onur'un sesini işittiğinde olduğu yerde korkuyla sıçramaması zor olmuştu. "Uyandırdım mı?" diye sordu karşısına dikilen gölgeye bakarken.

"Hayır, zaten uyumuyordum. Ne oldu?"

Ortamın karanlık olmasma içinden şükretti Hasret, yoksa Onur'un kulaklarına kadar kızardığını görmemesi işten bile değildi. "Ben... ben korktum. Hem üşüdüm de. Seninle... senin yanında uyuyabilir miyim?"

Görmese bile Onur'un bu sözlerinden sonra sırıttığına dair her şeyine bahse girebilirdi.

"Tamam, gel."

Onur'un elinden tutup, kendisini beraberinde çekyata yatırmasına izin verdi. Başını onun göğsünün üstüne bıraktığında nefesini rahatlayarak bıraktı. Artık tüm korkuları geçmişti.

Onur kolunu genç kızın omzuna dolayarak onu bedenine doğru daha çok çekti. Saçlarının o eşsiz kokusunu solurken hayatında her anlamda huzurlu olduğu nadir anlardan birini yaşıyordu.

"İyi geceler Hasret'im," diye fısıldadı sevdiğinin kulağına.

Hasret mutlulukla gülümseyerek, "İyi geceler Onur'um," dedi. Sonrasında, yorgun bedenini uzun zamandır olmadığı kadar rahat bir uykuya teslim etti.

Onuncu Bölüm

Sonraki günler, Hasret için yeni hayatına alışmaya çalışmakla geçti. Onur yanındayken hiçbir zorluk çekmezken, onsuz kaldığı her an sudan çıkmış balığa dönüyordu ama bilmediklerini öğrenmek konusunda çokça çabalıyordu. Bu zamana kadar ev ve yemek işiyle hiçbir alakası olmadığından zorlanması da gayet doğaldı ama Onur'un yengesi çok anlayışlı bir kadındı. Fırsat buldukça yeni gelinlerine yavaş yavaş bilmediklerini öğretiyordu.

Bu süre zarfında Hasret okuluna geri de dönmüştü. Onur öyle anlayışlı bir kocaydı ki, ne okumasına bir şey diyordu ne de hâlâ kardeş gibi koyun koyuna yatmalarına.

Birbirlerine yakın oldukları o anları düşündükçe Hasret'in yanaklarını ateş basıyordu. Elinde değildi. Evli de olsalar, hâlâ çok utanıyordu. Çünkü o evli bir kadın olmaktan bihaberdi.

"Bugün ne yapacaksınız?"

Arkadaşına doğru dönerek gülümsedi Hasret. "Yine Sevcan yengelere gidip yemek yeriz sanırım. Bir yumurta bile kıramadığım için Onur'un aç kalmasına gönlüm el vermez."

Meryem kıkırdamasını bastıramadı. "Evlilik hayatına hâlâ adapte olamadın yani?"

Hasret ise o sırada hiç keyifli değildi. "Evli olmak çok zormuş gerçekten ama Onur çok anlayışlı bir koca. Bir gün olsun şikâyet etmiyor. Bana kızmıyor."

"Anlayışlı olduğu kesin canım... Evleneli iki haftaya yakın bir zaman oldu ama hâlâ seni bekliyor."

Hasret telaşla bakışlarını boş sınıfın içerisinde gezdirdi. Ardından öfkeyle arkadaşına döndü. "Şşşt! Böyle ulu orta konuşma artık! Sana bunu söylediğime pişman etme beni."

Meryem muzipçe sırıttı. "Kardeş kardeş yatmak zor olmuyor mu?"

"Meryem!" dedi yanakları kızarırken. "Benimle dalga geçmeyi kes." Okul çantasını sırtına takarak adımlarını sınıftan dışarıya yönlendirdi.

Meryem, Hasret'e yetişirken, "Tamam, kızma ama aramızda tek evli kişi sensin. Sana takılmak hoşuma gidiyor, ne yapayım?" dedi.

"Lütfen bundan vazgeç artık. Hayat zaten benim için yeterince zor."

Meryem arkadaşının derdini anlamıştı. "Baban ve annenden haber alamıyor musun hâlâ?"

Hasret hüzünle içini çekti. "Hayır. Sanırım babam tüm telefon numaralarını değiştirdi. Annemden haber alamamak canımı çok sıkıyor. Bazen şeytan diyor git eve, dayan kapıya..."

"Sakın ha!" dedi Meryem telaşla. "Eğer gidersen baban seni yine eve kapatır. Artık evli olmanı bile önemseyeceğini sanmıyorum."

"Aynısını Onur da söyledi. Bu nedenle elim kolum bağlı şu anda."

"Düzelecek," dedi genç kız Hasret'in kolunu sıvazlayarak.

Okuldan dışarı çıkıp merdivenleri teker teker inerlerken Hasret'in bakışları ilerideki ağacın altında dikilen

adamı buldu. Yüzünde beliren gülümsemenin eşliğinde, "Onur gelmiş," dedi Meryem'e.

"Karısını okuldan almayı alışkanlık hâline getirdi galiba." Arkadaşının koluna hafif bir dirsek attı Meryem. "E hadi git kocanın yanına. Fazla bekletme."

"Sen gelmiyor musun?"

"Ben evime tek başıma gitmeyi başarırım. Sizin peşinize takılacak hâlim yok herhâlde."

"Tamam, o zaman yarın derste görüşürüz."

Meryem ile vedalaştıktan sonra hiç vakit kaybetmeden Onur'un yanına ilerledi. "Beni almaya mı geldin?"

Onur gülümsemesini bastıramadı. "Evet, *karımı* almaya geldim." Hasret'in eline uzanarak tuttu. "Hadi evimize gidelim."

"Dayınlara gitmiyor muyuz?"

"Bugün yemeği kendi evimizde yiyeceğiz."

"Peki... yemeği kim yapacak?"

Hasret'in sorusuna içten bir şekilde güldü genç adam. "Birlikte bir şeyler hazırlarız diye düşünmüştüm."

"Sen hazırlarsın, ben de seni izlerim," dedi Hasret ciddiyetle.

Genç kıza yan bir bakış fırlatırken, "İşten kaytarmaya mı çalışıyorsun?" diye keyifle sordu Onur.

"Yemek yapmak hâlâ en büyük becerilerim arasında yer almıyor sadece."

Onur, tuttuğu eli dudaklarına götürüp üstüne küçük öpücükler kondurdu. "Senin elinin değmesi yeter. Zehir olsa bile yerim ben."

Onur her seferinde kalbini deli gibi çarptırmayı nasıl başarıyordu böyle? Yürümeye devam ederlerken içinden taşmakta olan aşka söz geçiremediğinde uzanıp genç adamın yanağına dudaklarıyla dokundu Hasret.

"Bu neydi şimdi?" diye keyifle sordu Onur.

Hasret omzunu silkerek, "Bir geri ödeme," dedi. "Neden bu kadar iyisin ki?"

Kolunu Hasret'in omzuna dolarken, "Sen neden bu kadar tatlısın?" diye sordu.

"Benimki ciddi bir soruydu."

Küçük karısının dudaklarını büzmesine gülümsedi Onur. "Hayattan hiçbir zaman büyük beklentilerim olmadı benim. Buna rağmen hiç beklemediğim bir zamanda sen çıktın karşıma. Hayatımda olman bile ömrümün sonuna kadar mutlu olmam için yeterli bir sebep. Sen varsan, olmayan şeylerin arkasından asla üzülmem ben. Bunu sakın aklından çıkarma, tamam mı?"

Hasret mutlulukla başını salladı.

Evlerinden içeri girer girmez Onur her akşam olduğu gibi ilk iş olarak sobayı yakmaya girişti. Hasret ne kadar denerse denesin sobayı yakmayı hâlâ başaramıyordu. Beceriksiz olmadığı bir konu olsaydı keşke ama Onur'un hayatına adapte olmaya çalışmak gerçekten çok zordu.

"Ben üstümü değiştireyim," dedi Hasret. Ardından hızlı adımlarla yatak odasından içeri girdi. Girer girmez de gördükleriyle olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini kocaman açmış bir hâlde önünde dikildiği dev yatağa bakıyordu. "Onur?" diye seslendi. Çok sürmeden genç adam da odaya geldi.

"Efendim?"

"Bu... bu yatak ne?" diye şaşkınca sordu.

Onur genç kıza arkasından sarılırken gülümsüyordu. "Yeni yatağımız. Artık eski bir çekyatta uyumayalım istedim. Beğendin mi?"

Kenar tahtaları beyaz renge boyanmış yatağa iç çekerek baktı Hasret. Yatak başlığında ise yaprak desenleri oyulmuştu. Yatak örtüleri de aynı şekilde beyaz renkteydi. "Çok güzel, çok beğendim ama bu kadar masrafa girmene gerek var mıydı?" diyerek yüzünü Onur'a doğru döndü.

"Para mevzularına kafanı takma sen. Çok şükür şu sıra işlerimiz iyi gidiyor. Hem gel bakalım sen böyle, sana vermek istediğim başka bir hediye daha var."

Onur tarafından yeni yataklarına oturturulurken, "Başka bir hediye mi?" diye heyecanla tekrar etti genç kız.

"Evet." Kot pantolonunun cebinden kırmızı bir kutu çıkardığında Hasret nefesini tuttu. "Bunu çok önce vermeliydim sana. Evlilik teklifi yaptıktan hemen sonra parmağına takmalıydım ama olmadı. Şimdi bu hatamı telafi etmek istiyorum."

"Onur," dedi Hasret gözleri dolarken. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Kutunun içindeki ince altın alyansı çıkardı genç adam. Ardından Hasret'in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "Sen benim her şeyimsin. Bu yüzüğü bir an olsun parmağından çıkarmayacağına dair bana söz verir misin?"

"Asla çıkarmayacağım," dedi başını hızla sallayarak.

Onur mutlulukla gülümsedi. "Elini uzat."

Onur'a elini uzatırken heyecanlıydı Hasret. İnce halkanın parmağına geçirilmesiyle birlikte hayran bakışlarını bir süre üstünden ayıramadı. "Çok güzel ama senin alyansın yok mu?"

"Şimdilik yok," dedi mahcupça Onur. "Ama en yakın zamanda olacak."

Sebebini sormadı Hasret, çünkü çok iyi biliyordu. Bu nedenle sorup da sevdiği adamı mutsuz etmek istemiyordu. Bu yatağı ve bu alyansı almak ona pahalıya mal olmuş olmalıydı.

Onur'a sıkıca sarılıp yüzünü boynuna gömdü. "Çok teşekkür ederim. Ben sana sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım."

"Asıl şanslı olan benim."

Akşamın devamında birlikte yemeklerini hazırlayıp, afiyetle yediler. Tüm bu süre boyunca Hasret parmağındaki yüzüğe bakmaktan kendisini alamamıştı. Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu aslında. Onur'la evliydi. Onun karısıydı... Yani en azından kağıt üstünde de olsa öyleydi.

Yemekten sonra genç kız bulaşıkları yıkarken Onur duşa girmişti. Babasının evindeyken daha önce tek bir bardağı bile yıkamışlığı yoktu. Bu nedenle birkaç tabak çanağı yıkamak düşündüğünden de zor geliyordu ama kesinlikle hâlinden şikâyetçi değildi.

İşini bitirdiğinde omuz başlarını elleriyle hafifçe ovdu. Bugün kendisini diğer günler olduğundan daha yorgun hissediyordu.

Yavaş adımlarla yatak odasına doğru ilerledi. Şu an tek yapmak istediği pijamalarını giyip yeni rahat yatağına uzanmaktı ama düşündüklerini uygulamak o kadar kolay olmayacağa benziyordu. Zira yatak odasından içeri girer girmez üst tarafı tamamen çıplak bir şekilde yatakta uzanan Onur'un görüntüsüyle şaşkına dönmesi hiç zor olmamıştı.

Onur ellerini başının altında kavuştururken, "Bitti mi işin?" diye sordu.

Hasret utandığını belli etmemeye çalışarak, "Hı hı," dedi. Bu arada yürümeyi kesmiş, bakışlarını ise Onur yerine yatağın bir köşesine odaklamış bir hâldeydi.

Onur yattığı yerde doğrularak Hasret'in yanına ilerledi. "Neden bana bakmıyorsun?"

"Bakıyorum."

"Hayır, bakmıyorsun." Hasret'i çenesinden tutarak yüzüne bakmaya zorladı genç adam. "Güzel gözlerini benden kaçırıyorsun."

"Şey... hava soğuk. Üstüne bir şey giysen iyi olur, yoksa üşüteceksin." Onur'un gözlerinin içine bakarken onun kaslı göğsünü görüp iç çekmesi gerekmediği için rahatlamıştı Hasret. Yine de onun anbean hafif bir tebessümden bariz bir sırıtışa dönüşen gülümsemesini görmenin iyi hissettirdiğini de pek söyleyemezdi.

"Beni sen ısıtmak istemez misin?"

Hasret bir an yanlış duyduğunu sandı. "Nasıl?" diye sordu tıpkı bir şapşal gibi.

Elinin tersiyle genç kızın kızarmış yanağını okşadı. "Sarılarak uyursak ısınırım."

"O-olur. Zaten her gece öyle uyuyoruz."

Onur uzanıp odanın ışığını kapattı. Ardından Hasret'in dibine iyice sokuldu. "Hadi uyuyalım."

"Ama ben önce pijmalarımı giyineyim." Hasret'in kalbi bugün normalden de hızlı çarpıyordu. Çünkü Onur'da bir farklılık sezinliyordu.

"Seni ben giydirebilir miyim?" diye karısının kulağına fısıldadı genç adam.

"Onur..." Heyecanla yutkunurken düşmekten korkarcasına genç adamın kollarına tutundu.

"Şşşt... Bana güveniyorsun öyle değil mi? Sana istemediğin hiçbir şey yapmam."

"Güveniyorum," dedi Hasret hiç tereddüt etmeden. "Ama ben... ben kendime güvenmiyorum." Elinin altında hissettiği ten daha önce hiç hissetmediklerini hissettiriyordu Hasret'e. Onur'a daha çok dokunmak istiyordu.

Dudaklarını Hasret'in yanağına dokundurdu yavaşça genç adam. Onun kokusunu her içine çekişinde ona dokunma ihtiyacı giderek artıyordu; ama aynı zamanda onu korkutmaktan da çok korkuyordu. "Ne istediğini söyle bana."

"Ben ne istediğimi bilmiyorum."

"Ben ise şu an seni öpmeyi istiyorum."

Hasret gözlerini sıkıca yumdu. Babasına yakalandıkları o günden sonra gerçek anlamda hiç öpüşmemişlerdi. O gün hissettiği zevki tekrar tatmak için can atıyordu bu yüzden.

Onur dudaklarına kendi dudaklarıyla sahip çıkarken hareketsiz kaldı önce. Sonrasında ise kollarını boynuna dolayıp, dudaklarını sevdiği adam için daha çok aralamaktan kendisini alamadı Hasret. Onu seviyordu. Ona dokunmak için ise çıldırıyordu. Yürümeyi yeni öğrenmiş bir bebek gibi Onur ile yeni tatlar keşfetmeye çok meraklıydı. Bu nedenle genç adam onu kucaklayıp yatağa yatırırken itaatkârlığını hiç bozmadı.

Onur biraz geri çekilerek karanlığa rağmen sevdiği kızın gözlerini görmeye çalıştı. "Bugün fazla ileri gitmemize gerek yok. Sadece sana dokunmak istiyorum."

Hasret başını salladı. "Ben... ben senin karınım. Sadece kağıt üstünde değil, her şeyimle karın olmayı istiyorum."

"Buna kendini mecbur hissetme. Daha önümüzde çok zamanımız var. Aceleye gerek yok."

Onur'un göğsüne dokunarak parmaklarıyla karnına doğru indi. Bu dokunuş genç adamın nefesini kesmişti. "Ben... istiyorum." Utanmasına rağmen içinden geçen istekleri dillendirmekten hiçbir zaman geri durmayan biri olmuştu Hasret. Şimdi de durmayacaktı. Sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine uzanıp kocasının dudaklarını öptü. Bu öpücükle Onur'un direncinin kırıldığını biliyordu çünkü çok geçmeden genç adam da kendisine katılmış, sonraki saatlerde genç kıza aşkın dokunuşlarla nasıl ifade edilebileceğini zevkle göstermişti.

Yaşananlar her iki âşık yürek için de unutulmayacak bir güzellikteydi.

Ertesi sabah ilk uyanan Hasret oldu. Gözlerini açar açmaz Onur'un yüzüyle karşılaşınca kocaman gülümsemekten kendisini alamamıştı. Mutluluktan içi içine sığmıyordu. Dün gece yaşananları tekrar tekrar aklından geçirirken yüzünün kızarmasını da aynı şekilde engelleyemiyordu. Aslında başta canı çok yanmış, ama sonrasında daha önce hiç tatmadığı bir zevkle tanışmıştı.

Onur kendisine çok nazik davranmıştı. Dokunuş ve öpücükleriyle elinden geldiğince rahatlatmaya çalışmıştı.

İç çekerek yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Bacaklarının arasında hâlâ hafif bir sızı vardı.

"Hasret..."

Bakışlarını Onur'un yüzüne doğru çevirdiğinde onun mavi gözleriyle karşılaştı. "Uyandın mı?" dedi mutlulukla. Ardından uzanıp genç adamın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Günaydın."

"Günaydın Hasret'im." Onur kolunun birini genç kızın üstüne atarak onun tekrar yatağa sırt üstü uzanmasına sebep oldu.

"Ben kalkacaktım..."

"Biraz daha yanımda kal, lütfen."

"Tamam," dedi gülümseyerek Hasret. Ardından tümüyle Onur'dan tarafa dönerek ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Şimdi sen benim kocam mısın?"

"Evet, yoksa gece yaşananlardan sonra bile bundan hâlâ şüphen mi var?"

Elini uzatarak sevdiğinin kirli sakalına dokundu. "Hayır, yok. Sadece inanamıyorum. Seni çok seviyorum Onur. Bu yüzden seninle geçirdiğim her anın bir rüya olmasından korkuyorum."

Hasret'i kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı Onur. "Bu yaşadıklarımız henüz başlangıç. Seninle daha birçok mutlu anlarımız olacak. Buna söz veriyorum. Bir gün bile benimle olduğuna pişman etmeyeceğim seni."

"Pişman olmam asla mümkün değil." Sözlerinde samimiydi Hasret.

Onur Hasret'in saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken, "Kendini dün geceden sonra nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Hasret cevabı üzerinde fazla düşünmeden.

"Ağrın var mı?"

Bakışlarını kaçırdığında kızarmamaya çalıştı genç kız. "Biraz."

"Canını yakmayı istemezdim."

Onur'un üzgün çıkan sesine dayanamadı. Başını kaldırarak kocasını çenesinin altından öptü. "Her şey çok güzeldi. Hem kendini suçlama. Sen çok naziktin. Sonrasında kendimi çok iyi hissettim."

"Bundan sonrakilerde asla acı duymayacağına söz veriyorum," dedi Onur gülümseyerek. Yüzünü karısının boynuna gömerek kokusunu derince içine çekti. "Seni her şeyden, kendimden bile çok seviyorum. Sadece bana ait olduğun için ise bencilce bir mutluluk duyuyorum."

Hasret gözlerini kapatarak Onur'a daha sıkı sarıldı. Bulunduğu kolların arasında kendisi de çok mutluydu. Bu mutluluk yaşadığı tüm zorluklara değerdi. Çünkü Onur'a sahip olduğu müddetçe başka hiçbir şeye sahip olmasa da olurdu. Tek ihtiyacı olan o ve onun aşkıydı.

On Birinci Bölüm

Önündeki testleri çözmeye çalışıyordu ama yanında sürekli esneyip duran bir arkadaşı varken işi göründüğünden daha da zordu. Bir sonraki soruya geçtiğinde de aynı durum meydana gelince Hasret'e ters ters bakmaktan kendisini alamadı.

"Gece beşik mi salladın?" diye sordu Meryem.

Hasret duyduğu soruyla birlikte sandalyesinde dik bir pozisyon aldı. Göz kapaklarını açık tutmak çok zordu. "Gece pek uyuyamadım."

"Neden? Kafana bir şey mi taktın yoksa yine?"

Hasret o anda arkadaşına verdiği cevaptan dolayı kendisine kızmakla meşguldü. Ona gece Onur'la yaptıklarından nasıl bahsedecekti? Hem zaten bahsetmek de istemiyordu. Bu onların özeliydi. "Hayır," diyerek bakışlarını kaçırdı.

Meryem bir süre arkadaşının hareketlerini yakından gözlemledi. Onun bakışlarını kaçırması, sürekli elleri ve saçlarıyla oynaması ortada şüpheli bir durumun olduğunu düşündürtüyordu genç kıza. *Yoksa?* Meryem gözlerini kocaman açarak, "Yoksa oldu mu? Siz gece... şey mi yaptınız?" diye sordu.

Hasret eliyle Meryem'in ağzını kapattı. "Az sessiz ol! Biri duyacak şimdi."

"Ay duyarsa duysunlar, hem onlar zaten o işi evlendiğiniz gece yaptığınızı düşünüyorlar zaten." Meryem

gözleri parlayarak Hasret'e baktı. "İnanmıyorum! Demek sonunda gerdeğe girdiniz."

Yanaklarının kıpkırmızı kesildiğine bahse girebilirdi o anda Hasret. "Böyle konuşup da beni utandırma ama evet, öyle. Biz artık her anlamda karı-kocayız." Son cümleyi söylerken sırıtmaktan kendisini alamamıştı.

"Vay be!" dedi Meryem. "Ayrıntıları bilmek istediğimden emin değilim. Sonuçta yıllardır kendi ağabeyimden farklı görmediğim birini o durumda hayal etmek çok yanlış geliyor."

"Anlatmamı isteseydin de anlatmazdım zaten," dedi hemen Hasret. "Hem test çözmeye devam et sen. Bu gidişle sınavları geçemeyeceksin."

"Bana söyleyene de bakın." Meryem sırıtarak kalemini eline aldı. "Peki şey... korundunuz mu?"

"Ne?"

Arkadaşının alık alık yüzüne baktığına inanamıyordu Meryem. Bu kız gerçekten bu kadar saf olamazdı öyle değil mi? "Korundunuz mu? Yani hamile kalmaman için."

"Ha-hayır," dediğinde büyük bir şok yaşıyordu Hasret. "Hiç aklımıza gelmedi."

"Sana inanmıyorum Hasret! Evli bir kadın olarak bunu nasıl düşünmezsin? Senin daha henüz bir jinekoloğa gitmediğini biliyorum, ama en azından Onur ağabey korunmayı akıl eder diyordum."

"Ne yani? Şimdi ben hamile kalmış olabilir miyim?"

"Olabilirsin! Ama olmaman daha yüksek bir ihtimal. Duyduğuma göre ilk geceden hamile kalınması zormuş."

Baş parmağının tırnağını kemirirken Meryem'e süt dökmüş kedi bakışlarıyla bakıyordu Hasret. "Hamile kalırsam okuyamam, değil mi?"

"İşi dramatikleştirmeye lüzum yok. Sadece bir kez mi beraber oldunuz?"

Hasret utanmasına rağmen başını salladı.

"Umalım da o tek seferde hamile kalmamış ol ama bundan sonrasında doğum kontrol hapı almaya başlamalısın. Bunun için de öncelikle bir doktora görünmelisin."

"Bu çok utanç verici!" diyerek elleriyle yüzünü kapattı.

Meryem arkadaşının bu tepkisine gülerken, "Başa gelen çekilir demişler," dedi.

"Peki benimle gelir misin? Ben yalnız gitmek istemiyorum."

"Hım... Gelirim elbette. Endişelenme, bu sorunu hemen hallederiz."

Birkaç saat sonra jinekologtan çıkar çıkmaz soluğu ilk gördükleri eczanede almıştı iki kız. Tüm bu süreç boyunca Hasret kızarıp bozarmaktan fazla bir şey yapamamıştı ama Meryem sağ olsun, her yerde imdadına yetişiyordu. Önce doktorla konuşma işini devralmıştı, şimdiyse eczaneden doğum kontrol haplarını alıyordu.

Eve doğru yola koyulduklarında, "Teşekkür ederim," dedi Hasret.

Meryem gülerek arkadaşının koluna girdi. "Lafı bile olmaz. Erken yaşta teyze olmak istemediğimden yaptım, senin için değil yani."

Hasret de bu sözler üzerine keyifli bir kahkaha attı. "Bencilsin işte. Hem bir bebeğimin olması o kadar mı kötü olurdu?"

Başını yana eğerek arkadaşının yüzünü süzdü Meryem. "Elbette kötü olmazdı ama senin yaşın daha kaç ki? Hem önce bir okulunu bitir. Sonra ileride bilinçli bir anne olabilirsin."

"Haklısın," dedi başını sallayarak Hasret.

"Hapları düzenli almayı unutayım deme. Bir gün almayı unutman bile hamile kalmana sebebiyet verebilir."

"Of, tamam anladım Meryem. Bir şeyi kırk kere söylemene gerek yok."

"Bu kadar unutkan olmasaydın asıl buna gerek kalmazdı. Sen bu hâlinle nasıl bir evi çekip çevireceksin bilmiyorum. Allah Onur ağabeye sabır versin."

"Meryeeeem!"

Meryem kahkahalarla güldü. "Tamam, kızma. Sadece takılıyorum sana."

"Takılma! Neyse, ben buradan eve gidiyorum. Yarın okulda görüşürüz."

"Görüşürüz gelin hanım."

Arkadaşıyla sarılıp vedalaştıktan sonra gülerek yoluna devam etti Hasret. Meryem deli dolu bir kızdı. Onu bu kadar çok sevmesinin ve en yakın arkadaşı olarak görmesinin de başlıca sebebi buydu. Anne ve babasından ayrı geçirdiği bu hayatta hiç kuşkusuz en büyük destekçilerinden de biriydi. Onun varlığı sayesinde bazı şeyler daha katlanabilir oluyordu. Ve tabii en büyük dayanağı Onur'du. Onunlayken her zorluk büyük bir kolaylığa dönüşüyordu âdeta.

Evden içeri girer girmez yatak odasına geçti. Doğum kontrol haplarını yatağın kenarındaki komodinin çekmecesine koydu. Ardından okul kıyafetlerinden kurtularak üstüne bir kot pantolon ve kalın gri renkte bir örgü kazak geçirdi. Hava gün geçtikçe daha çok soğumaya başlamıştı. Bu nedenle sobayı yaksa iyi olurdu.

Tamirhaneyi kapatır kapatmaz aceleci adımlarla evinin yolunu tutmuştu Onur. Bir süredir işlerini bir an önce bitirip, soluğu karısının yanında alabilmek için çokça sabırsızlanıyordu. Evlilik kendisine kesinlikle yaramıştı. Eskiden olsa gecenin bir yarısı sadece yatmadan yatmaya uğrayacağı yer şimdilerde Onur'un en sevdiği

mekân hâline gelmişti. Hepsi de Hasret sayesindeydi. Onunla olmak genç adamı daha iyi bir insan kılıyordu.

Evin kapısını anahtarıyla açtıktan sonra ayakkabılarını ve ceketini çıkartarak içeriye yöneldi. Oturma odasına girer girmez Hasret'i yüzü ellerinin arasında ağlarken gördüğünde ne yapacağını şaşırdı. Hızlı adımlarla yanına varıp önünde diz çökerken, "Hasret? Ne oldu güzelim," diye şefkatle sordu. Genç kızın ellerini tutarak kucağına indirdiğinde karşılaştığı görüntü karşısında bir an için gülmek ile üzülmek arasında gidip geldi. Hasret'in eli yüzü, her yeri is içindeydi. Yaşlarının süzüldüğü yerler ise diğer taraflarına oranla daha az dikkat çekiciydi.

"Sobayı yakayım dedim ama beceremedim," diyerek hıçkırdı küçük bir kız çocuğu gibi. "Ben neden hiçbir işi beceremiyorum?"

Onur gülümsemesini güçlükle bastırabildi. "Daha önce hayatında hiç soba yakmadın ki sen. İlk denemelerinde çuvallaman gayet doğal. İstersen ben sana öğretirim."

"Bir keresinde göstermiştin zaten, ama ona rağmen yine beceremedim."

Parmak uçlarıyla sevdiğinin yaşlarını kurularken ellerinin batmasını umursamıyordu. "Ağlama Hasret'im. Hadi gel, elini yüzünü yıkayalım."

Genç kızı oturduğu yerden kaldırarak beraberinde banyodan içeri sürükledi. Musluğu açtığında avcunda hissettiği buz gibi suyla irkildi. "Şofbeni yakayım mı? Banyo yapsan daha iyi olur belki."

"Şimdi istemiyorum. Elimi yüzümü yıkasam yeter."

"Ben yıkarım," diyerek muzipçe gülümsedi Onur. Önce genç kızın kazağının kollarını bileklerine kadar sıvadı. Ardından ellerini tutarak buz gibi suyun altına götürdü. Hasret de soğuk su karşısında irkilince, "Ellerini şimdi ısıtacağım," dedi. Dediğini de yaptı. Sabun yar-

dımıyla karısının küçük ellerini iyice yıkadıktan sonra suyla duruladı. Ardından dolaptan çıkardığı yüz havlusunu ıslattı ve nazik hareketlerle Hasret'in yüzünü temizlemeye başladı. Genç kız gözlerini kapatıp kaderine boyun eğmiş hâliyle öyle tatlı görünüyordu ki, bir ara yaptığı işe ara verirken buldu kendisini Onur. Farkında olmadan dudaklarını karısının hâlâ tam anlamıyla temizlenmemiş yüzünde dolaştırmaya başladığında Hasret'in kollarına sıkı sıkıya tutunduğunu hissetti.

"Onur... Ne yapıyorsun?"

"Karımın yüzündeki isleri temizliyorum."

"Dudaklarınla mı?" diye sorduğunda kocaman gülümsüyordu Hasret.

"Evet, dudaklarımla. En etkili yol bu gibi göründü gözüme." Biraz geri çekildiğinde genç kızın gözlerinin içine anlamlı bakışlarla baktı. "Hadi üstünü de çıkar."

Hasret tek kaşını kaldırdığında, "O neden?" demekten kendisini alamadı.

"Başka bir yerine de is bulaşmış olabilir. Eğer öyleyse tekrar dudaklarımı devreye sokmam gerekecek demektir."

Hasret kısa bir an utancını gizleyemedi ama sonra öyle bir kahkaha attı ki, Onur günün yeniden aydınlandığını düşündü. "Sen çok fırsatçı bir adamsın."

"Hayır, sadece karısına âşık bir adamım." Sözlerini kanıtlamak istercesine Hasret'in dudaklarından küçük ama etkisi büyük bir öpücük çaldı. Ardından elindeki havluyu tekrar ıslatarak yarım bıraktığı işi tamamladı.

"Hadi gel, sobamızı nasıl yakacağını sana bir kez daha göstereyim."

Yeni hayatına alışırken Hasret'in hâlâ ihmal edemediği sorumlulukları vardı. Mesela ders çalışmak gibi.

Yine bir akşam üstü oturma odasındaki küçük masada ders çalışırken, konstrasyonunu kaybetmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Onur yatak odasındayken aklını yarınki sınava vermesi öyle düşünüldüğü kadar kolay değildi. Şu birkaç günde genç adama çok yakın olmaya fazlaca alışmış, her akşam aynı yakınlığı yaşamayı arzu eder hâle gelmişti.

Onun yaşındaki biri için oldukça utanç verici bir durumdu bu. Sabahları Onur'dan ayrılmak canını evliliklerinin ilk günlerinden bile daha çok sıkmaya başlamıştı. Şu üniversite sınavlarının bir an önce gelip çatması ve hatta başarıyla geçmesi için dualar ediyordu artık.

Onur'un kapıyı açıp odadan içeri girmesiyle tek kolunun üstüne abanmayı kesip sandalyesinde dik oturmaya çalıştı. Bakışlarını kocasına çevirdiğinde gülümsüyordu.

"Nasıl gidiyor?"

Hasret iç çekti. "Eh işte. İdare ediyorum."

Elindeki tabağı ders kitaplarının yanına bıraktığında anlayışla gülümsüyordu genç adam. "Sana meyve soydum. Ders çalışırken yersin."

Bir ara laf arasında Onur'a ders çalışırken meyve yemeğe bayıldığından söz ettiğini hatırlıyordu Hasret. Onun bu küçük ayrıntıyı unutmamasından dolayı yüreği sıcacık olmuştu. "Az yanıma otursana. Belki bana yardımcı olursun?"

Diğer boş sandalyeye geçip oturdu Onur. Bakışlarını şöyle bir ders kitaplarında gezdirdi ardından. "Yardımım dokunacağını pek sanmıyorum. Ben liseyi bile zar zor bitirdim."

Meyve tabağından bir dilim elma alırken, "Okumaya devam etmeyi istemez misin?" diye sordu.

"Üniversiteye gitmekten mi bahsediyorsun?"

Hasret başını onaylarcasına salladı.

Onur hüzünle gülümsemekten kendisini alamadı. "İsterdim elbette ama olmayacak bir şey için heveslenmek saçmalık."

"Neden olmasın ki? Sen istedikten sonra her şey mümkün."

Hasret'in iyimserliği onda sevdiği bir özellikti ama hayatın acımasız gerçekleri diye bir şey de vardı ve o gerçeklerin ortasında yaşamasına rağmen karısı hâlâ hayalperestliğini koruyordu. Onur onu bu yüzden daha da çok seviyordu. "Ben kendimi bildim bileli çalışıyorum Hasret. Öğrenciyken de sabahları okula gider ama öğleden sonra orada burada getir götür işi yapardım. Yaşamak için çalışmak zorunda olduğumu çok küçük bir yaşta öğrendim ben."

Başını ders kitaplarına eğerken üzgündü genç kız. Bu konuyu ne diye açmıştı ki sanki. Onur'un imkânı olsaydı elbette okurdu. "Seni üzdüysem özür dilerim. Düşüncesizlik ettim." Onur'un elinin dokunuşunu yanağında hissettiğinde bakışlarını tekrar genç adamın gözlerinin içine çevirdi.

"İstediğin her şeyi sorabilirsin çünkü ancak bu şekilde birbirimizi daha yakından tanımamız mümkün. Ayrıca sen beni hiçbir şekilde üzemezsin, çünkü beni mutlu etmekle şu sıralar çok meşgulsün."

İçten bir şekilde güldü Hasret. Ardından tabaktaki mandalina dilimini kocasının ağzına attı. "Sen de beni mutlu ediyorsun. Seninle tanıştığım için çok şanslıyım ben."

"Kimin daha şanslı olduğu konusuna girmeyelim bence, yoksa sabaha kadar tartışır dururuz." Bakışlarıyla Hasret'in önündeki defteri işaret etti. "Hadi artık dersini çalış. Ben yatak odasında seni bekliyor olacağım."

O an inlememek için kendisini zor tuttu Hasret. Onur ile birlikte o odaya, hatta yatağa girmeye çok hevesliydi. "Tamam. Elimden geldiğince hızlı çalışacağım."

Onur odadan çıkmadan önce karısına göz kırptı. "Hızlı değil, verimli çalışmaya bak," dedi gülümseyerek. Sanki karısının durumunu çok iyi anlıyor gibiydi.

"Tamam," diye kendi kendine homurdanırken bir elmayı daha mideye indirmişti. Sonra kocaman gülümsedi. Bu adam iyi ki vardı ve iyi ki onunla evlenmişti. Kendisi için ondan daha iyi birini düşünemiyordu Hasret. Ömürlerinin sonuna kadar mutlu olacaklarına bu yüzden yürekten inanıyordu.

On İkinci Bölüm

Aradan iki ay daha geçti...

Bu süre zarfında Hasret yeni hayatına iyice alışmış, aynı zamanda derslerine de tekrar tümüyle odaklanmayı başarmıştı. Öğrenciyken aynı zamanda ev hanımı olmak biraz zorluyordu kendisini ama buna rağmen hayatından oldukça da memnundu. Nasıl memnun olmayabilirdi ki? Yanında Onur varken yüzünün gülmemesi mümkün müydü sanki? Her akşam evlerinde baş başa yemek yiyorlar, sonra Hasret'in ders çalışmadığı zamanlarda birlikte televizyonda güzel bir film seyrediyorlardı. Bulabildikleri her boş vakti dip dibe geçirmekten onları kimse alıkoyamıyordu. Geceleri yaşadıkları anlar ise Hasret için hâlâ düşündükçe utanma sebebiydi.

Dersin bitiş saatini haber veren zilin çalmasıyla sınıf hızla boşaldı. Meryem de defterlerini çantasına yerleştiriyordu. O sırada Hasret'in hâlâ sırasında oturduğunu fark etti. "Toparlanmıyor musun?"

"Toparlanacağım."

Arkadaşının karnını tuttuğunu gördüğünde, "Ağrın mı var?" diye sordu.

"Biraz midem bulanıyor."

"Açlıktan olabilir. Hadi kalk bize gidelim. Annem eminim çok lezzetli yemekler yapmıştır."

Hasret kendisini zorlayarak yerinden kalktı ve arkadaşının peşinden sınıftan çıktı. Birkaç adım daha atmıştı

ki midesinin ağzına geldiğini hissetti. "Benim... benim tuval.." Cümlesinin sonunu bile getirecek zamanı olmadığını anladığı an kızlar tuvaletine doğru koşmaya başladı.

Meryem ne olduğunu anlamayarak Hasret'in peşine takılmıştı. Onun tuvaletlerden birine eğilip içindekileri çıkarmasını izlerken endişesi iyice tavan yapmıştı.

Hasret rahatladığında çömeldiği yerde doğrulmaya çalıştı. Sendelediği an arkadaşının kolunu sıkıca tutup destek olduğunu hissetti.

"İyi misin?" diye endişeyle sordu Meryem.

"Daha iyiyim... Ben... özür dilerim Meryem. Buna şahit olmanı istemezdim."

Hasret'i lavabonun önüne sürükleyerek yüzünü yıkamasında yardımcı oldu. "Saçmalama. Sen iyi ol da gerisi önemsiz."

"Bana ne oldu bilmiyorum. Bir süredir bu hâldeyim."

Meryem aklına gelen ihtimalle Hasret'in koluna yapıştı. "Hamile misin yoksa?"

Hasret şaşkınca, "Yok canım, daha neler," dedi.

"Neden ki? Bence gayet mümkün. Mide bulantısı ve kusmak dışında başka ne rahatsızlığın var?"

"Pek bir şey yok aslında," diye mırıldandı. "Bir de çok çabuk yorgun düşüyorum. Halsizlik var. Bacaklarım da şişiyor sürekli."

Ellerini çırparak, "İşte bu!" dedi Meryem. "Bunlar hamilelik belirtileri."

Hasret heyecanlanmamaya çalışsa da bu epey zordu. "Saçmalama. Hamile olamam ben."

"Neden olamazmışsın?"

"Çünkü... ben düzenli bir şekilde âdet görüyorum."

Meryem'in kafası karıştı. "Peki öyleyse bu hâlinin sebebi ne?"

"Sanırım üşütüyorum. Havalar çok soğudu biliyorsun. Kendime biraz daha dikkat etmem gerekiyor anlaşılan."

Hasret ile birlikte okuldan çıkarlarken Meryem'in aklı hâlâ bu hamilelik mevzusundaydı. "Bence yine de her ihtimale karşı bir gebelik testi yapmalısın."

"Meryem..."

"Ya ne kaybedersin ki? Sadece bir test."

Hasret sonunda iç çekerek, "Tamam. Hadi gidip bir test alalım," dedi.

Yol üstünde bir eczaneden bir değil tam iki adet gebelik testi aldılar. Sonrasındaysa hemen eve geldiler. Hasret tuvalete girip kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Meryem de heyecanla sonucu beklemeye başladı.

Hasret kısa bir süre sonra dışarı çıktığında başım olumsuz anlamda salladı. "İki testi de yaptım. Hamile değilim."

Meryem gülümsedi. "Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Öyle sanırım."

Hasret'in gözlerinde gördüğü hüznün ne anlama geldiğini biliyordu genç kız. "Üzülme. İleride nasıl olsa bir bebeğiniz olacak. Sadece biraz daha zamanı var."

"Biliyorum. Neyse.... Hadi gel birlikte yemek hazırlayalım."

Hasret'i mutfağa kadar takip ederken, "Yemek yapmayı iyice öğrendin mi bakalım?" diye keyifle sordu Meryem.

"Gün geçtikçe bu konuda daha iyi oluyorum."

Sonrasında bol sohbet ve kahkahalar eşliğinde yemek hazırlamaya başladılar.

Onur müşterinin arabasını teslim ettikten sonra aldığı paranın bir kısmını Metin'e uzattı. "Al bakalım."

"Sağ ol Usta."

Sonra paranın küçük bir kısmını yazıhanesinde bulunan kumbaranın içine attı. Bunu gören genç çocuk, "Ne

zamandan beri para biriktiriyorsun Usta?" diye sormaktan kendisini alamamıştı.

Onur gülümsedi. "Evlendiğimden beri. Biliyorsun Hasret ablan üniversite smavlarına girecek. Okuması için para lazım. Eh benim de bu durumda para biriktirmem şart."

"Sen çok iyi bir adamsın Usta. Hasret yenge çok şanslı."

"Asıl ben şanslıyım," diye geçirdi içinden Onur. "Hadi sen artık evine git. Annenler merak etmesin."

Metin tamirhaneden ayrıldıktan sonra Onur da bir süre ufak tefek işlerle oyalandı. Sonra cebindeki parayı çıkarıp bir kez daha saydı. Yaptığı iş kendisine fazla bir kazanç sağlamıyordu ama çok şükür her akşam evinde sıcak bir tas yemeğin pişmesine de yetiyordu. Son günlerde Metin'e söylediği gibi kazandığının bir kısmını biriktirmeye de başlamıştı. Bundan Hasret'in haberi yoktu. İleride onun için elinden gelenin en iyisini yapmayı öyle çok istiyordu ki, bir yerlerde birikmiş biraz paraya çok ihtiyacı olacağını biliyordu.

Evlenmeden önce tek düşünmesi gereken kendi hayatıydı. Oysa şimdi kendininkinden bile daha üstün tuttuğu biri vardı. Kendine en başında verdiği sözü tutacaktı. Hasret'i kendisiyle evlendiğine asla pişman etmeyecekti.

Onun varlığına çok çabuk alışmıştı Onur. Gece yatarken kollarının arasında uyutmaya, sabahları kalktığında ise ilk onun güzel yüzünü görmeye bayılıyordu. Bazıları evlilikten bir esaret olarak bahsederken Onur için en büyük ödüllerden biri olmuştu.

İnsan her gün sevdiği yüze doyasıya özgürce bakabilecekken evlilik nasıl ayak bağı olabilirdi?

Şimdi bile evine doğru yürürken kalbi heyecanla çarpıyor, Hasret'i bir an önce görebilmek için can atıyordu. Onur çoğu kişinin aksine evli bir adam olmayı seviyordu.

Evden içeri adımını attığında burnuna doluşan enfes kokuları duyumsayarak gülümsedi. Hasret genç yaşına rağmen gerçekten çok yetenekliydi. Evliliklerinin ilk günlerine kıyasla şimdi her konuda çok daha becerikliydi ayrıca. Artık bilmediklerini yavaş yavaş öğreniyordu ve Onur bu yüzden sevdiğiyle çok gurur duyuyordu.

Oturma odasmdan içeri girdiğinde Hasret'i çekyatta uzanırken buldu. Yanına varıp eğildiğinde elinin tersiyle yanağını hafifçe okşadı. "Hasret?" diye seslendi.

"Hım?" Gözlerini aralayarak şaşkınca etrafına bakındı genç kız.

"Neyin var?"

Uzandığı yerden doğrulduğunda Onur'a gülümsemeye çalıştı. "Üstümde bir ağırlık hissediyorum bugün. Tüm kaslarım ağrıyor sanki. Biraz uzanayım dedim ama uyuyup kalmışım."

"Bir doktora gidelim mi?"

"Hayır, buna hiç gerek yok. Sanırım okula gidip gelirken daha kalın giyinmeliyim."

Hasret'in yanına oturduktan sonra cebinden biraz para çıkararak genç kıza uzattı. "Bunu al."

"Bu ne için?"

"Yarın çıkıp alışveriş yap. Havalar soğudu. Giyecek daha kalın bir monta ve giysilere ihtiyacın var."

Dolan gözlerini Onur'dan saklamak istercesine başını eğdi Hasret. Onun kendisinden bile önce onu düşünmesi yüreğini acıtıyordu. "Aslında keşke evime gidebilseydim. Tüm eşyalarımı toplayıp gelirdim."

"Hadi Hasret, üzme beni," diyerek parayı karısının avcuna bıraktı. "Para harcanmak için var ve hiçbir zaman senin sağlığından daha önemli değil."

Başını sevdiği adamın omzuna bıraktığında gözyaşlarının arasından gülümsüyordu Hasret. Eskiden olduğu gibi lüks içinde yaşamıyor ve gönlünce istediği gibi giyinip, istediği yerlere gidemiyordu ama tüm bunların

artık gözünde hiçbir önemi yoktu. Sevildiğini bilmek Hasret'i tüm bunlara sahip olmaktan daha çok mutlu ediyordu. "Seni seviyorum."

"Ağlama," diyerek genç kızın yanaklarını özenle kuruladı. "Bir daha ağladığını görmek istemiyorum."

"Ben sulu gözlünün tekiyim, bu istediğini uygulamak benim için çok zor." Bu sefer mutlulukla gülümsüyordu Hasret.

"En azından benim yanımda ağlama." Karısının alnının ortasına küçük bir öpücük kondurdu. Ardından saçlarının kendine has kokusunu içine çekti. O her ağladığında aklı en kötü ihtimale kayıp duruyordu. Onun pişman olmadığını bilse bile, günün birinde yanında tam anlamıyla mutlu da olamadığını duymaktan korkuyordu.

Yine okulundan çıkıp eve yürüdüğü bir gün üstündeki yeni kalın montunun ceplerine sokmuştu üşüyen ellerini genç kız. Kışın en çetin zamanı yaşanıyordu artık. Buz tutmuş yolda yürümeye çalışırken yüzüne vuran her bir kar tanesiyle bedeni daha çok titriyordu. Kendini hiç ama hiç iyi hissetmiyordu Hasret. Son haftalarda iyice güçten düşmüştü. Sürekli halsizdi ve mide bulantılarıyla sıkça boğuşmak zorunda kalıyordu. Tüm bunlar hamilelik belirtileri gibi görünse de Hasret hamile değildi. Meryem'le yaptıkları testten sonra bir kez daha aynı testi tekrarlamıştı. Orada da çıkan sonuç negatifti ama durumu iyice canını sıkmaya başlamıştı. Onur'a ne kadar hassas olduğunu belli etmemek adına kırk takla atar hâle gelmiş olması da cabasıydı. En kısa sürede neyi olduğunu öğrenmeliydi. Bu yüzden yarın ilk iş bir doktora görünecekti.

Evine birkaç adım kala başını kaldırdığında kapıda elinde çantayla dikilen kadını gördü. Kısa bir an durak-

sadıktan sonra dudaklarının arasından, "Anne?" kelimesi döküldü. Yaşlı kadın da o anda görmüştü kızını. Hasret gözyaşlarına yenildiğinde, hızla annesine doğru koştu. Nisa Hanım elindeki çantayı bırakarak kollarını kızı için ardına kadar açtı. Yavrusunu kucaklayıp, sıcak göğsüne bastığında gözyaşlarını daha fazla tutamadı. "Hasret'im, güzel kızım," diyerek genç kızın saçlarına ve yüzünün her bir yanını öpücüklere boğuyordu.

"Seni çok özledim anne."

"Ben de seni özledim kuzum."

Biraz geri çekilerek kızının yaşlı gözlerine baktı. Sanki birkaç ayda iyice zayıflamıştı. "Sen hiç iyi görünmüyorsun Hasret," dedi endişeyle.

"Hayır, iyiyim." Aslında annesi haklıydı. Kendisini sözlerinin aksine hiç iyi hissetmiyordu. "Hadi içeri girelim, soğukta dikilip durmayalım."

Kapıyı anahtarıyla açtıktan sonra geçmesi için annesine yol verdi. Ardından kendisi de içeri girerek, "Paltonu çıkarma şimdi. Ben önce bir sobayı yakayım," dedi.

Kızının verdiği terliği giyerken şaşkınca, "Sen soba mı yakıyorsun?" diye sormaktan kendisini alamamıştı Nisa Hanım.

"Evet. Sonuçta bunu birinin yapması gerekiyor." Annesine salona kadar eşlik etti. "Sen otur, ben hemen sobayı yakarım. Ev bayağı soğuk."

Kızı eski bir sobayı yakmaya çalışırken Nisa Hanım da bir köşede oturmuş onu izliyordu. Gördüklerinden anne yüreği hiç hoşnut olmamıştı. Ev eskiydi. Onun dışında eşyaları da öyleydi. Ayrıca daha henüz on sekizinde bir kızın kaldıramayacağı bir hayatı yaşıyordu kızı. Evladı için yüreğinin sızlamaması mümkün değildi.

"Evet," diyerek ellerini çırptı Hasret. "Soba yandı. Birazdan evin içi iyice ısınır. Ben gideyim de bizim için çay demleyeyim."

Nisa Hanım o gün şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordu. "Sen çay mı içeceksin?"

Hasret'in yanakları anında kızardı. "Onur çay içmeyi çok seviyor. Akşamları ona eşlik ede ede ben de çay içmeye alıştım."

Nisa Hanım dudaklarının kenarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Kızı çektiği zorluklara rağmen kocasından bahsederken gözlerinin içine kadar gülümsüyordu. Hasret'in elinden tutarak yanına oturttu yaşlı kadın. "Boşver şimdi çayı. Ben seni özledim."

Yüzünü annesinin göğsüne gömerek gözlerini yumdu genç kız. "Ben de seni çok özledim anne."

"Daha önce gelmeyi çok istedim ama baban kapıya adamlarını diktiğinden evden özgürce çıkma fırsatım olmadı hiç. Bir yere giderken bile peşime hep birini taktı."

Hasret hüznünü saklamada o an çok beceriksizdi. "Peki ya bugün nasıl gelebildin?"

"Adamlara içinde uyku ilacı olan kahveler verdim."

Hasret tüm yorgunluğuna rağmen neşeli bir kahkaha attı. "Harikasın anne."

"Sana eşyalarını getirdim," dedi bakışlarıyla küçük çantayı işaret ederek. "Havalar iyice soğudu. Kalın giysilere ihtiyacın olur dedim."

"İyi yaptın anne. Gerçekten de ihtiyacım vardı. Gerçi Onur neye ihtiyacım varsa almam konusunda ısrar ediyor ama ben yine de ona kıyamıyorum. Gece gündüz çalışıyor. Kazandığı parayı giysilere yatırmak bana pek doğru gelmiyor."

Nisa Hanım çantasını açarak içinden bir tomar para çıkardı. "Bunu al Hasret."

"Anne... olmaz, alamam," diyerek itiraz etmeye çalıştı genç kız.

"Al bunu. Sen bu şartlarda yaşarken içimin rahat etmesini istiyorsan alırsın."

"Ama Onur bunu duyarsa çok üzülür."

"O zaman ona söylemezsin sende."

Hayatında ilk kez annesine karşı kendisini mahcup hissediyordu Hasret. "Teşekkür ederim."

Kızının saçlarını okşayarak, "Ne zamandan beri bizim aramızda para meselesi sorun oldu kızım?" dedi.

"Gözlerimin içine bak bakayım."

Kendisinden istenilen şeyi yaparken gülümsedi genç kız.

Ama Nisa Hanım gülümseyemiyordu. Bakışları kızının solgun yüzünde, çökmüş göz altlarında dolaştı.

"Sen iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim elbette. Beni merak etme artık."

"İyi besleniyorsun öyle değil mi?"

"Evet anne," diyerek güldü. "Çocuk değilim ben artık. Koskocaman evli bir kadınım."

Nisa Hanım elinde olmayarak bu cümleye gülerken buldu kendisini. "Evli bir kadınsın öyle mi? O zaman neden sana bakarken hâlâ küçük kızımı görüyorum ben?" Gözleri ansızın dolduğunda içine derin bir nefes çekti yaşlı kadın. "Evlendiğine inanamıyorum. Senin için hayallerimde kurduğum gelecek bu değildi. Önce okulunu bitirecektin, sonra evimizden telli duvaklı gelin olarak çıkacaktın. Neden böyle oldu sanki?"

Annesinin ellerini tutarak yanağına küçük bir öpücük kondurdu Hasret. "Üzülme anne. Ben hâlimden şikâyetçi değilim. Onur'un yanında gerçekten çok mutluyum."

"Sana iyi davranıyor öyle değil mi?"

"Evet. Bu konuda bir endişen olmasın sakın. Biz birlikte çok mutluyuz."

"Peki eski rahat hayatını hiç özlemiyor musun?"

Hasret başını iki yana salladı. "Özlemiyorum. Ben yaptığım tercihten dolayı pişman değilim anne. Asla da olmayacağım."

Bir süre daha Nisa Hanım kızma yeni hayatıyla ilgili merak ettiği her soruyu sordu. Birlikte oturup sohbet etmelerinin üzerinden sanki bir asır geçmiş gibi hissediyorlardı. Bu nedenle buldukları bu kısa zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştılar.

Annesini uğurladıktan sonra ağlamamaya çalışarak oturma odasına geri döndü. Ayrılıklardan her zaman nefret etmişti Hasret. Şimdi sevdiği adamın yanında olsa bile diğer sevdiklerinden ayrıydı. Acaba günün birinde babası yumuşayacak mıydı? Onu tekrar kızı olarak bağrına basacak mıydı? O günleri görebilmeyi diliyordu Hasret. Babasına hâlâ kızgındı ama yine de onu sevmesine engel değildi bu. Hangi evlat anne ve babasına uzun süreli öfkeli kalabilirdi ki?

Onur akşam eve geldiğinde yorgunluktan tüm kasları ağrıyordu. Son günlerde üstünde genel olarak bir kırgınlık vardı. Şu sıra hasta olmayı göze alamazdı. İşinden hiçbir şekilde geri kalmamalıydı. Zaten kıt kanaat geçinebiliyorlardı.

Oturma odasından içeri girdiğinde Hasret'i çekyatta uyurken buldu. Yavaş adımlarla yanına kadar ilerleyip baş ucunda diz çöktü. Parmaklarını gözlerinin altında hafifçe gezdirdiğinde yüreğine büyükçe bir ağırlık çöreklenmişti.

Aylardır hiç sesini çıkarmadan bu zor şartlar altında yaşamaya çalışıyordu genç kız ve Onur onun için yapmak istediklerinin yarısını bile yapamıyordu.

Hem bir süredir karısının ne kadar yorulduğunun da farkındaydı. İlk başlardaki enerjisi kalmamıştı. Artık sürekli bir yorgunluk hâliyle boğuşuyordu ve sanki biraz zayıflamış gibiydi. Keşke onun için ne yapacağını bilebilseydi.

"Hasret?" diye seslendi. Hiçbir yanıt alamayınca bu sefer genç kızı omzundan tutarak hafifçe sarstı. Yine bir sonuç alamadı. Hasret hiçbir tepki vermiyordu. Endişelenmemeye çalışarak karısının yanağını tuttu. Yüzünü yüzüne doğru yaklaştırarak nefes alışverişlerini dinledi. Çok düzensizdi. "Hasret, hadi kalk güzelim." Yine bir tepki alamadı. Onur artık endişesini bastıramıyordu. Telaşla doğrularak Hasret'i de beraberinde doğrultmaya çalıştı. Onun bu durumunun normal olmadığını biliyordu. Uyuyan biri bunca sarsılmaya karşın çoktan uyanmış olurdu.

Telaşlı hareketlerle Hasret'e mantosunu giydirmeye çalıştı. Onu hemen bir hastaneye götürmeliydi. Hasret iyi olmak zorundaydı, eğer olmazsa Onur mahvolurdu.

Onur, anne ve babasını bir trafik kazasında kaybettiğinde henüz altı yaşında küçük bir çocuktu. O kara günden hatırladığı tek şey dayısının karşısına geçip artık onlarla yaşaması gerektiğini söylemesiydi. Anne ve babasının bir daha geri gelmeyeceklerini küçük bir çocuğa en uygun bir dille anlatmaya çalışmıştı Altan Bey. Günler ve geceler boyu ağlasa da, Onur kaderini kabullenmişti.

Yine de onların ölümünden önce kaybetme korkusunun ne demek olduğunu tecrübe etmesi gerekmediğine bu zamana kadar şükretmişti. Onların gözlerinin önünde eriyip gitmelerine şahit olmadığı için mutluydu. Ölüm kapıyı anzısın çalmış, hiç zaman kaybetmeden de Onur'u, anne ve babasından ayırmıştı.

Bazen onlara veda edemediği için üzüldüğü olurdu. En azından onlara son kez sarılıp onları ne çok sevdiğinden bahsetmek isterdi. Buna rağmen onları bile bile ölüme uğurlamayı asla istemezdi.

Çünkü sevdiği birini kaybetme korkusunun bir insanın hayatını nasıl cehenneme çevirebileceğini artık çok daha iyi biliyordu.

Hasret hastane odasında koluna takılan serumla uyurken, Onur doktorun karşısında adeta ecel terleri döküyordu.

"Eşim iyi olacak öyle değil mi?" diye sordu endişesini saklayamadan. Birkaç saatte hayatı tepetaklak olmuştu. İyi bir haber almadan rahat edemeyecekti.

"Eşinizin kan değerleri oldukça yüksek, ama şu anda iyi. Tam olarak neyi olduğunu öğrenmemiz için birkaç ayrıntılı test daha yapmamız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" Onur gerginlikle tek bacağını sallarken elinin birini saçlarının arasından geçirdi. "Durumu ciddi olabilir mi?"

"Bunu bilemeyiz Onur Bey ama endişe etmemiz gereken bir şey de olmayabilir. Karınız son günlerde sağlığından şikâyet ediyor muydu?"

Onur kısa bir an düşündü sonra başını sallayarak, "Hayır. Bir şikâyeti olduğundan bahsetmedi ama son zamanlarda sürekli bitkin olduğu gözümden kaçmadı. Ben bunu hava değişikliğine bağladım. Bir de alışık olmadığı bir hayata adım atmıştı. Onun etkisidir sandım. Allah'ım, ben ne kadar aptalım!" Elini alnına vurarak gözlerini acı içerisinde yumdu. "Lütfen iyileşmesini sağlayın. Bunun için ne gerekiyorsa yapın."

"Önce bir sorunun ne olduğunu öğrenelim de, sonra ne gerekiyorsa yaparız. Siz hiç merak etmeyin ve şimdiden telaşlanmayın. Dediğim gibi ciddi bir durum olmayabilir. Yine de tedbir amaçlı geceyi burada geçirmesi gerekiyor."

Doktorun odasından omuzları çökmüş bir hâlde ayrıldı genç adam. Gittiği yön belliydi. Hasret'in kaldığı hastane odasından yavaşça içeri girdi. Genç kız hâlâ derin bir uykunun kollarındaydı ve etrafında olup biten-

lerin farkında değildi. Uzun bir zamandan sonra ilk kez Onur'un gözleri doldu. Onu böyle savunmasızca yatarken görmek kalbine katlanamayacağı kadar ağır geliyordu. Hasret'in her zaman neşeli olmasına alışmıştı bir kere. O böyle cansız yatarken Onur güçlü duramıyordu.

Yatağın kenarma çektiği sandalyeye oturur oturmaz elleri Hasret'in karnında duran elini buldu. Kırmaktan korkarcasına tuttu o eli. Hasret şu an olduğundan da genç ve savunmasız görünüyordu.

Yanağından süzülen tek damla yaşı hızla sildikten sonra parmağının ucuyla genç kızın alnındaki saçlarını çekti. Onun iyi olması için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı ama basit bir tamirci olarak maddi imkânlarının yetersizliğini de göz ardı edemezdi. Çaresizlik hissinden ömrünün her aşamasında nefret etmişti. Şimdiyse bu nefreti katlanarak artmış bir durumdaydı.

Başını yavaşça Hasret'in koluna dayadığımda içine derin bir nefes çekti. Belki de doktoru dinlemeliydi. Henüz kesinleşmiş hiçbir şey yoktu. Bu gelip geçiçi bir rahatsızlık da olabilirdi. Evet, en iyisi iyi ihtimalleri düşünmekti. Yoksa, Onur düşünmekten kafayı yiyecekti.

Hasret gözlerini bilmediği bir yerde açtığında tüm kemiklerinin sızladığını hissediyordu. Hafifçe yutkunduktan sonra bakışlarını çevresinde gezdirmeye başladı. Yatağın kenarına başına dayamış bir hâlde uyuyan adamı gördüğünde tüm hâlsizliğine rağmen dudaklarının kenarında beliren tebessüme engel olamadı. Boştaki elini kaldırdığında takılı olan serumu gördü. Dün gece ne olduğunu hatırlamıyordu. Kafası kazan gibiydi.

"Onur..." diye seslendi önce. Bir tepki alamayınca elini genç adamın dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Onur."

Genç adam hafifçe göz kapaklarını araladı. Saçlarının arasında hissettiği dokunuşlarla birlikte bilinci daha çabuk yerine geldi. Başını kaldırıp Hasret'in yüzüne baktıktan sonra içine rahat bir nefes çekti. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diyerek genç kızın yanağını elinin tersiyle okşadı.

"İyiyim."

Onur'un kaşları çatıldı. "Bana doğruyu söyle. Daha fazla iyiymiş gibi rol yapmanı istemiyorum."

İçine derin bir nefes çektikten sonra gözlerini kısa süreliğine kapatıp açtı. "Başım ağrıyor ve tüm kaslarım sızlıyor."

Onur duyduklarıyla daha büyük bir hüzne boğulurken bakışlarına gelip yerleşen acıyı Hasret'ten gizleyemedi. "Bana nasıl hissettiğini daha önce anlatmalıydın. Dün eve gelip de seni bilincin kapalı şekilde yatarken gördüğümde ölüyorum sandım. Çok endişelendim."

"Ben bu kadar kötü olacağımı düşünemedim," dedi dürüstçe genç kız. "Doktor ne dedi? Neyim varmış?"

"Henüz bilmiyorlar ama ciddi bir şey olmayabilir dedi doktor. Bence de değildir. Sadece yeni hayatına alışmakta zorluk çekiyorsun." Bakışlarını kaçırarak, "Rahatını sağlayamadığım için özür dilerim," dedi.

"Saçmalama!" Hasret duyduklarına inanamıyordu. Bu nedenle tüm halsizliğine rağmen sesi kendinden emin çıkmıştı. "Senin özür dilemeni gerektirecek hiçbir durum yok ortada. Benim bünyem her zaman çok zayıf olmuştur. Hem son günlerde sınavlara çalışmaktan kendime çok da iyi bakamadım. Söz veriyorum bundan sonra her şey daha farklı olacak."

Yüzüne konuk ettiği buruk gülümsemenin eşliğinde Hasret'in elini dudaklarına bastırdı. "Seni kaybedeceğim sandım. Çok korktum."

"Beni kaybetmeyeceksin." Onur'un yanağından süzülen tek damla yaşı gördüğünde şaşkınlığını gizleye-

medi. Onu ilk kez ağlarken görüyordu. "Benden de sulu göz çıktın sen."

Hasret'in avcunun içini öpücüklere boğarken gülümsemeye çalıştı Onur. "Zaman geçtikçe karıma daha çok benziyorum sanırım."

Gözlerine hücum eden yaşları engellemeye çalışırcasına kirpiklerini kırpıştırdı. "Buradan çıkmak istiyorum. Hastaneleri hiç sevmiyorum."

"Çıkacağız bir tanem. Az daha sabır. Bugün birkaç test daha yapacaklarmış, sonra söz veriyorum evimize gideceğiz."

Onur'un söylediği gibi ilerleyen saatlerde yapılan birkaç ufak testin ardından doktor gidebileceklerini söyledi. Ertesi gün test sonuçlarını öğrenmek için geri gelmeleri gerekiyordu sadece. O zamana kadar yapmak istedikleri her şeyde özgürlerdi.

Evlerine gelir gelmez Onur Hasret'in hemen yatağa girmesi konusunda ısrarcı oldu.

"Ben iyiyim. Uyumak istemiyorum."

Hasret'in itirazını duymazlıktan gelmeyi tercih etti genç adam. "Uyuman gerekmiyor. Sadece dinlenmeni istiyorum."

"Ama ben sıkıntıdan patlarım." Şu an küçük bir çocuk gibi mızmızlandığının farkındaydı Hasret ama Onur'a nazlanmayacaktı da kime nazlanacaktı?

"Merak etme, sıkıntıdan patlamaman için ben de seninle birlikte o yatağa gireceğim."

Onur'un çapkın sırıtışı karşısında tüm yorgunluğuna rağmen gülümsedi. "O zaman olur."

"Önce üstüne daha rahat bir şeyler giydirelim."

Hasret'in üstüne eşofman takımını giymesine yardım ettikten sonra yorganı kaldırdı. "Hadi yat. Ben senin için sıcak bir çorba yapacağım."

"Ben aç değilim," diye atıldı genç kız.

"Aç değilimden anlamam ben. Midene sıcak bir şeyler girecek, itiraz kabul etmiyorum."

Yatağa girerek kaderini kabullendi Hasret. Onur bir süre sonra elinde bir kase çorbayla girdiğinde de hiç itiraz etmeden çorbasını içti. Sonrasında yine bitkin düşerek başını yastığına bırakmıştı.

Tepsiyi mutfağa geri götürüp de odaya geri döndüğünde Hasret'i uyumak üzereyken buldu. İçinde gittikçe büyüyen endişeyi yok saymak çok güçtü ama bunu sevdiği kızın yüzünü güldürecek gücü kendisinde bulabilmek adına yapmak zorundaydı.

Hasret'in yanına uzanır uzanmaz genç kızı kollarının arasına çekti. Onun başını göğsüne yasladıktan sonra dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Biliyor musun, aynı annem gibi davrandın."

"Öyle mi? Ne yaptım peki?"

"Ben ne zaman hasta olsam benim için çorba kaynatırdı. Sonra da beni yorganın altına sokup terlemem gerektiğini söylerdi." Kollarını Onur'un beline daha sıkı dolayıp bir iç çekti. "Hasta olmaktan hep nefret etmişimdir ama bugün içimden memnun olmak geliyor."

"Böyle söyleme," dedi Onur üzüntüyle.

"Bırak söyleyeyim. Hasta olduğum için şikâyet etmeyeceğim çünkü bu sayede sana sarılıp yatabiliyorum. Çünkü yanımda sen varsın."

"Hasta olmasan da bu dediklerine sahipsin."

"Biliyorum," diyerek yüzünü genç adama doğru kaldırdı. "Ama benimle bu kadar ilgilenmen hoşuma gidiyor. Hasta olduğum için üzerime her zamankinden fazla titrediğini kabul etmelisin."

Hasret'in yüzüne gelen bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdikten sonra, "Bundan sonra seni ilgiye boğacağım. Öyle ki sonunda sıkılıp isyan bayrağını çekeceksin. Buna söz veriyorum," dedi şakacı bir tonda.

Hasret kocaman gülümsedi. Sonra aniden durgunlaştı. "Ben iyi olacağım öyle değil mi?"

Bu soruya o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki birkaç saniye boyunca söyleyecek bir söz bulamadı Onur.

"El-elbette. Bu nasıl soru böyle?"

"Bilmem," diyerek omuz silkti Hasret. "İçimde kötü bir his var sadece."

"Sen iyi olacaksın." Onur her bir kelimeyi vurgulayarak söylemişti. "Bunun aksini sakın düşünme."

"Sen ne dersen o," dedi genç kız. "Ben sana kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyorum."

Hasret'i içine katmak istercesine sıkıca sardı Onur. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem." Bu sözler sadece bir gerçeği yansıtıyordu. Onur, Hasret'in iyi olması için gerekirse tüm imkânlarını zorlardı. Ortamı yumuşatmak için, "Bana çocukluğundan bahsetsene," dedi.

"Neyi merak ediyorsun?"

"En çok ne yapmayı severdin mesela?"

Hasret dudağını büzerek bir süre düşündü. "Ağaçların tepelerinde dolanmayı severdim."

Onur hayretle, "Ciddi misin?" diye sordu.

Hasret başını sallayarak gülümsedi. "Rahmetli dedemin bahçesinde meyve ağaçları vardı. Küçük yaşta o ağaçlara tırmanıp erik toplardım. Annem beni bir türlü dizginleyemezdi. Babam ise her duyduğunda bana çok kızardı ama yine de sözünü geçiremezdi."

O günleri hatırlamak Hasret'in burnunun direğini özlemden sızlatmıştı. Anne ve babasıyla mutlu oldukları zamanları anımsamak yüreğini bir kez daha acıtmıştı.

Onur bu durumu fark etmekte gecikmedi. Acısını almak istercesine genç kızın alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi kapat gözlerini, sana bir masal anlatacağım."

Yüzünü Onur'un boyun çukuruna gömüp, "Hangi masalı?" diye mırıldandı Hasret.

"Yeşil gözlü bir orman perisinin masalını."

"Hım, daha önce böyle bir masal olduğunu duymamıştım."

"Zaten yoktu," dedi tebessümle genç adam. "Seninle tanıştığımız gün yazıldı."

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum." Onur'un kokusunu derince içine çekerek gözlerini huzurla yumdu.

Karısının saçlarını usul usul okşarken anlatmaya başladı genç adam. "Bir zamanlar genç, işinde gücünde, yakışıklı mı yakışıklı bir adam varmış..."

"Burada biraz abartmadın mı?"

Hasret'in tatlı kahkahası ruhunu dinlendirirken, "Hayır, sadece gerçekleri söylüyorum," dedi. "Şimdi sus da, masalı anlatayım."

"Tamam, sustum. Seni dinliyorum."

"İşte bu yakışıklı genç bir sonbahar akşamında, hiç ummadığı bir anda hayatında görebileceği en güzel peri kızıyla karşılaşmış. Bakanı esareti altına alan yemyeşil gözleri ve melekleri kıskandıracak kadar güzel bir yüzü varmış. Onu görür görmez âşık olmuş ama bu aşkın imkânsız olduğunu da biliyormuş. Çünkü ikisinin dünyaları birbirinden çok farklıymış. O sıradan bir insan iken, kız pırıl pırıl, görenlerin iç çektiği bir âleme aitmiş. Ona asla layık olamayacağını biliyormuş genç adam. Bu gerçeği kabullenmiş olmak ne yazık ki üzüntüsüne çare değilmiş.

Bu peri kızından uzak durmak adına elinden geleni yapmaya çalışmış sonrasında. Peri kızı ise onun aksine çok cesurmuş. Aşkının peşinden gitmekten bir an olsun korkmamış ve sonunda genç adamın aklını çelmeyi başarmış. Ardından mutlu bir birlikteliğe başlamışlar."

İç çekerek, "Sonra ne olmuş?" diye sordu Hasret.

"Birlikte çok mutlularmış ama hiçbir şeyin sorunsuz yürümeyeceğini hesaba katamayacak kadar da hayalpe-

restlermiş. Peri kızının peri babası bu ilişkiyi öğrendiğinde öfkeden deliye dönmüş. Onları ayırmak için kendince bir plan bile kurmuş ama bu iki gözü kara âşık birbirlerinden bir an olsun vazgeçemeyeceklerini biliyorlarmış. Bu nedenle kaçabildikleri kadar uzağa kaçıp, evlenmişler."

"Sonra da sonsuza dek mutlu yaşamışlar öyle değil mi?"

Birdenbire içinde beliren ağlama isteğine bir anlam veremedi Onur. Masallar mutlu biterdi. Hasret'in dediği gibi onların masalları da mutlu bitecekti. "Evet. Peri kızıyla genç adam sonsuza dek birlikte çok mutlu yaşamışlar."

Hasret yanağından süzülen tek damla yaşı göstermemek adına yüzünü kocasının göğsüne daha çok gömdü. Bir peri kızıyla ölümlü bir insanın sonsuza dek birlikte mutlu yaşamalarının imkânsızlığının farkındaydı ama bu bir masaldı. Masallarda istenilen her şey olabilirdi. Peki o zaman neden içinden hıçkırıklara boğularak ağlamak geliyordu? Farkında olmadan Onur'un beline doladığı kollarının baskısını arttırdı. "Biz de mutlu yaşayacağız. Bir ömür hep yan yana olacağız, söz mü?"

Hasret'i kollarıyla daha sıkı sardı. Saçlarının arasına birbiri ardına öpücükler bırakırken dudaklarının arasından, "Söz," kelimesi döküldü. "Ne olursa olsun hep yanında olacağım. Sen de hep benimle olacaksın."

Aldığı cevaptan memnun bir şekilde gözlerini kapattı Hasret. Onur'un sıcağında, onun güvenli kollarının arasında huzurlu bir uykuya daldı. Onur ise bir süre daha gözlerini yumamadı. Onun yerine sanki son kezmişçesine sevdiği kızın uyurken iyice gevşeyen yüz hatlarını seyretmeyi seçti. Uyurken öyle güzeldi ki... Ona bakmaya bile kıyamıyordu Onur. Güzelliği sırf dış görünümüyle de sınırlı değildi üstelik. Sevdiğinin kalbi de en az yüzü kadar güzeldi. Onu haketmek için ne gibi

bir sevap işlediğini bilmiyordu ama yaşadığı her gün Allah'a onu kendisine verdiği için şükredeceğini çok iyi biliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Doktorun odasından çıktıktan sonra duvara tutuna tutuna bilinçsizce birkaç adım öne doğru attı ama sonrasında bacakları işlevini tümüyle kaybetti. Olduğu yere çöküp kalırken gözlerinden akan yaşları durdurmaya gücü yoktu. Onur hayatında ilk kez ağlıyordu. Erkekler ağlamaz diyenler çok yanılıyordu. Yüreğine yük ettiği acıya kim olsa katlanamazdı. Bunun erkeği ya da kadını olmazdı.

Doktorun sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken başını sırtını yasladığı duvara yavaşça vurmaya başladı.

"Karınızın iki böbreği de iflas etmiş durumda. En kısa zamanda diyaliz tedavisine başlamak zorundayız ama üzülerek söylüyorum ki bu kalıcı bir çözüm yolu değil. Böbrek nakli gerekiyor."

Böyle bir ihtimal aklının ucundan dahi geçmemişti. İsyan etmek istemiyordu ama bu elinde de değildi. Sonunda birlikte mutlu olabildiklerine sevinirlerken böylesine bir acı neden gelip onları bulmuştu?

Hasret'in canının yanmasına bile dayanamayan biriydi o. Peki ya Hasret belki de aylar boyu sürecek bir işkenceyi çekecekken nasıl güçlü bir şekilde ayakta duracaktı?

"Organ nakli listesine girdikten sonra bile uzun bir süre beklemek zorunda kalabilirsiniz. Öncelikle sizin ve çevrenizdeki gönüllü kişilerin doku uyumuna bakalım," demişti doktor.

Onur hiç düşünmeden Hasret için değil böbreğini canını bile verirdi ama peki ya kendi böbreği uymazsa? O zaman tanıdığı herkesten rica eder, hatta gerekirse onlara yalvarırdı. Hasret'i ne pahasına olursa olsun yaşatacaktı.

"İyi misiniz?"

Başını kaldırdığında gözyaşlarının bulanıklaştırdığı gözleriyle başında eğilmiş ona endişeyle bakan genç bir hemşireyi gördü. O an ne hâlde olduğunu daha iyi kavradı. Yüzündeki yaşları silerek duvara tutundu ve ayağa kalkmaya çalıştı. "İyiyim," diyebildi sadece. Oysaki hiç de iyi değildi!

"Emin misiniz? İstiyorsanız bir tansiyonunuzu ölçelim."

"Ben iyiyim," diye tekrar etti. Ardından fısıldayarak konuştu. "İyi olmayan kişi karım."

Sarsak adımlarla hastaneden dışarı çıktı. Bu haberi Hasret'e nasıl verecekti? Aslında dün sonuçları almaya birlikte gelmeyi kararlaştırmışlardı ama sabah Hasret yine kendisini kötü hissettiğinden bahsetmişti. Onu dayısının evine bıraktıktan sonra tek başına doktor sonuçlarını almaya gelmenin daha doğru olacağına o an karar vermişti.

İyi ki de tek gelmişti. Şu anda Hasret için güçlü rolünü oynayacak durumu yoktu. Daha önce canı hiç böylesine çok yanmamıştı. Bu haberi sindirip, sevdiği kızın hayatını kurtarmanın yollarını aramak zorundaydı.

Bir süre daha Hasret'le yüzleşemeye hazır değildi. Bu nedenle dayısının evine gitmek yerine önce tamirhaneye uğradı. Tamir edilmesi gereken iki araba vardı. Birkaç saat onlarla oyalandı. Bu sayede düşüncelerini biraz olsun kötü ihtimallerden uzaklaştırabilmişti.

"Onur?"

Kendini işine öylesine kaptırmıştı ki dayısı Altan Bey'in kapıdan içeri girdiğini bile duymamıştı. Araba-

nın altından çıkarak yağlı ellerini bir bezle temizlemeye çalıştı. "Burada ne işin var dayı?" diye sordu. Ses tonu kabalıktan uzak, ama yine de mesafeli çıkmıştı.

"Asıl senin burada ne işin var hergele? O kızcağız saatlerdir senden haber alabilmek için bekliyor. Telefonunu arıyormuş ama açmıyormuşsun."

Hasret'i düşündüğünde yüreğinde büyük bir suçluluk duygusu hissetti ama özellikle de büyük bir acıya ev sahipliği yapıyordu kalbi. Acele adımlarla üstünden çıkardığı montun cebindeki telefonunu çıkardı. Gerçekten de birden fazla cevapsız çağrı vardı. "Sesi kısıktı. Duymamışım."

Altan Bey onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. "Ne oldu sana böyle? Karın hasta seni beklerken iş düşünecek zaman mı şu an?"

"Bilmiyorsun dayı," dedi öfkeyle. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Doktor ne dedi?" diyerek üsteledi Altan Bey.

Onur içine derin bir nefes çektikten sonra yanındaki sandalyeye çöküp kaldı. Bakışları ellerine odaklıyken konuşmaya çalıştı. Gözlerine hücum eden yaşları sebebiyle sesi pürüzlü çıkıyordu. "Hasret... Hasret çok hasta." Yüzünü ellerine gömerek sesini çıkarmadan ağlamaya başladı.

Altan Bey yeğenini ilk kez bu kadar yenik bir hâldeyken görüyordu. Omzunu tutup sıktı. "Neyi varmış?"

"Böbrek yetmezliği... Böbrek nakli şart diyor doktor."

Altan Bey gözlerini kapatarak üzgünce içini çekti. "Üzülme. Bir çaresi mutlaka bulunur."

Yüzünü sıvazladıktan sonra başını kaldırarak dayısına baktı. "Bunu ona nasıl söyleyeceğim dayı?"

"İstiyorsan ben söyleyebilirim."

Başını iki yana sallayarak karşı çıktı Onur. "Olmaz. Bunu benden duymalı."

"Onur," diyerek yeğenine üzgün bakışlarla baktı Altan Bey. "Her şey yoluna girecek."

"Evet. Yoluna girecek. Çünkü Hasret'e bir şey olmasına asla ama asla izin vermem."

"Hadi kalk. Geç olmadan eve gidelim. Bu hâldeyken onun daha fazla endişelenmesine izin verme."

Dayısına hak vererek oturduğu sandalyeden kalktı. Gider gitmez ilk yapacağı şey sevdiği kıza sıkıca sarılmak olacaktı. Saçlarının cennet kokusunu içine çektikten sonra, onu ne kadar çok sevdiğinden bahsedecekti. Ve sonra... Kaçınılmaz olan gerçekleşmeliydi. Hasret'e hastalığından bahsetmek zorundaydı.

Oturma odasından içeri girdiğinde karşılaştığı manzara karşısında Sevcan Hanım'ın yüreği burkuldu. Hasret az önce bıraktığı gibi dalgın gözlerini kucağındaki tepsiye yoğunlaştırmıştı. Bu hâliyle öyle küçük, öyle savunmasız görünüyordu ki, kim olsa onun için üzülürdü.

Yavaşça kanepeye yanına oturduğunda şakacı bir tonla, "Aaa! Ama sen hiçbir şey yememişsin. Zaten bir deri bir kemiksin kızım," diye takıldı genç kıza.

Hasret üzgün bakışlarını yanında oturan kadının yüzüne yöneltti. "Hiç iştahım yok."

Hasret'in yüzüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasma özenle yerleştirdi Sevcan Hanım. "Ama böyle yapma yengem. Bir şeyler yemek zorundasın. Bir an önce iyileşmen için bu gerekli."

"Belki de bir daha asla iyileşemeyeceğim," dediği sırada yanağından tek damla yaş süzüldü.

"O nasıl söz Hasret? Böyle konuşup da üzme bizi."

Hasret de bu şekilde konuşmak istemiyordu ama aynı şekilde içindeki kötü hislere engel de olamıyordu.

"Onur hâlâ gelmedi, telefonlarıma ise çıkmıyor. Kendimizi kandırmayalım. Kesin sonuçlar kötü çıktı ve şimdi bana gerçeği nasıl söyleyeceğini bilemediğinden kaçıyor."

"Bence hiç de öyle değildir. Boşuna..."

"Sevcan yenge," dedi gülümsemeye çalışarak. "Beni teselli etme. Ben durumu kabullendim. Tek dileğim sizlerle biraz daha vakit geçirebilmek. Çünkü ben sizi çok sevdim."

"Hasret..." Sevcan Hanım gözyaşlarına direnemedi. Genç kızın saçlarını bir anne şefkatiyle okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Kapının çalındığını duyduklarında her ikisi de toparlanmaya çalıştı. Hasret tüm üzüntüsüne rağmen heyecanını bastıramadı. Onur'u göreceği için her seferinde böylesine heyecanlanacaksa gerçekten işi vardı. Sonra belki de daha fazla bu şansa sahip olamayacağını düşündüğünde yüzü asıldı.

Sevcan Hanım, "Ben kapıyı açayım, sen burada bekle," diyerek ayaklandı. Kapıya kadar yürüdüğü kısa süre içerisinde, içerideki kız için bildiği tüm duaları içinden sıralamıştı.

Kapıyı açtığı an karşısında Onur'u, onun arkasında da kocasını buldu. "Ah be yengem neredesin sen? Kız perişan oldu seni düşünmekten."

"Tamam hanım, Onur da yaptığı hatanın farkında," diyerek karısına bakışlarıyla üstüne gitmemesini öğütledi.

Sevcan Hanım da eşine bu konuda hak vermek zorundaydı çünkü Onur çok perişan görünüyordu.

Onur genzini temizleyerek, "Hasret oturma odasında mı yenge?" diye sordu.

"Evet. Sabahtan beri ağzına bir lokma sokmadı. Belki sen onu yemek yemeğe ikna edebilirsin."

Başını sallayarak içeri geçti genç adam. Arkasına doğru dönmeden, "Lütfen bir süre içeri gelmeyin. Onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedi. Ardından adımlarını odaya doğru yönlendirdi.

Kapının eşiğinde durduğunda kıyamayan bakışları karısının solgun yüzünü buldu hemen. Onun kendisini gördüğünde göz bebeklerinde beliren mutlu ifadeyi ömrünün sonuna kadar unutamayacağını biliyordu Onur.

Gülümseyerek yanına ilerledi. "Yengem yemek yemediğinden şikâyet ediyor. Doğru mu?"

Mahcup bakışlarını önüne eğerek başını salladı Hasret. Onur'un yanı başına oturmasıyla ise ondan tarafa döndü. "İştahım yok. Seni çok merak ettim."

Son cümleyi hiç duymamış gibi Hasret'in kucağındaki tepsiyi alıp kendi kucağına yerleştirdi. Çorbadan bir kaşık içerken Hasret genç adamı meraklı gözlerle izliyordu. "Hım, hâlâ sıcak sayılır."

Onur'un ekmekten bir parça bölüp ağzına uzatması karşısında, "Onur..." diyerek itiraza yeltendi.

"Yiyeceksin. Lütfen, Hasret."

Onur bakışlarıyla yalvarıyordu ona. Boğazına gelip oturan yumruya rağmen ondan istenileni yerine getirdi. Onur büyük bir özenle ona çorbasını içirirken, bir an olsun gözlerinin içine bakmıyordu. Anlamıştı Hasret... Anlamıştı işte. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladığında yüzünü yere eğdi. "O kadar kötü mü?"

Hasret'in yanağından süzülen ilk yaşları gördüğünde genç adamın kaşığı tutan eli titremeye başlamıştı. Ondan duyduğu soru ise bedenindeki tüm gücü çekip aldı.

"Cevap veremiyorsun. Biliyorum, doktor kötü haberler verdi."

"Hasret..."

"Aslında hastalığımın ne olduğunu merak da etmiyorum, tek bilmek istediğim seninle daha ne kadar zamanımızın kaldığı."

Onur dudaklarını ısırarak yaşlarını engellemeye çalıştı. Başarılı olamayınca önce kucağındaki tepsiyi sehpaya bıraktı, ardından genç kızı kollarının arasına çekti. Saçlarının kokusunu içine çekerken, tüm bu yaşananların bir kâbus olmasını diliyordu. "Biz bir ömür birlikte olacağız."

Yüzünü sevdiğinin göğsüne gömerek derin bir nefes alıp verdi. "Sen bana ne zaman böyle sıkıca sarılsan, kendimi çok güvende hissediyorum. Ayrıca sanki her dileğim gerçekleşecekmiş gibi geliyor." Kısa bir duraksamanın arkasından, "Bu hayatta en büyük duam ne biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Ölene kadar seninle birlikte olmak." Geri çekilerek yüzünü Onur'a doğru kaldırdı. "Çünkü benim için asıl ölüm senden ayrı kalmak."

"Böyle konuşma," diyerek karısının yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmak uçlarıyla yanaklarından akan inci tanelerini kurulamaya çalıştı.

"Tamam, şimdi daha iyiyim." Onur'u daha fazla üzmeye yüreği el vermiyordu. "Hadi söyle artık, neyim var?"

Kelimelerin dudaklarının arasından dökülmeleri çok zordu ama söylemek zorundaydı. "Böbrek yetmezliği."

Hasret şaşkınca, "Böbrek yetmezliği mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Bir an önce diyaliz tedvavisine başlaman gerekiyor. Ondan da önemlisi..." Derince soluklandıktan sonra cümlesini bitirdi genç adam. "...böbrek nakli şart."

Gözyaşları kirpiklerinde asılı kalmışken, "Ya... ya uygun böbrek bulunmazsa?" diye sordu.

Hasret'in yanağını okşadı usulca. "Böyle bir ihtimal yok. Sakın kötü şeyler düşünme. İyileşeceksin."

Başını sallayarak tekrar Onur'un göğsüne sığındı. "Çok yorgunum," dedi sonra. "Evimize gidelim."

Onur içinde kopan fırtınalara rağmen kaya kadar sert bir duruş sergilemeye çalışıyordu. Çünkü kendisi yıkılırsa sevdiği de yıkılırdı. "Gidelim... Bu akşamı baş başa geçirelim."

On Dördüncü Bölüm

Bakışları odanın duvarındaki küçük oyukta takılı kalmıştı. Sanki tüm problemlerinin çözümü orada saklıymış gibi, dakikalardır sesini hiç çıkarmadan aynı noktaya bakmaya devam ediyordu Hasret. Belki de sadece yorgundu. Öylesine yorgundu ki, başka yerlere bakacak enerjiyi bir türlü bulamıyordu hastalıklı bedeninde.

Haftalardır diyaliz tedavisi görüyordu. Haftalardır sinirleri bozuktu ve haftalardır aklı allak bullaktı. Tüm gücüyle iyileşeceğine inanmaya çalışıyor, Onur'un da sürekli tekrar ettiği üzere, bu sıkıntılı bekleyişin sonunda uygun bir böbreğin bulunacağına gerçekten inanmak istiyordu, ama bir yanı kaçınılmaz gerçeği çoktan kabullenmişti bile. Adım adım ölüme yaklaştığını hissediyordu Hasret. Tüm bu sancılı sürecin sonunda karşılaşacağı şeyin mutluluk yerine büyük bir keder olmasından korkuyordu.

Aslında kendisi için hiçbir korkusu yoktu. Ölmekten gerçekten korkmuyordu. Onur'u arkasında gözü yaşlı bırakmaktı asıl korkusu. Onun hayatına davetsizce girip yerleşmişti bir kere. O gün için nasıl da pişmandı şimdi. Eğer bu kadar inatçı olmasaydı şimdi Onur tüm bu sıkıntıları çekmiyor olacaktı.

Keşke yurtdışına gitseydi... Ya da keşke Onur'un tamirhanesinde ona olan aşkını hiçbir zaman dile getir-

meseydi. O zaman şimdi bu hastalıkla başa çıkmak çok daha kolay olabilirdi.

Onur belli etmese de çok acı çekiyordu. Bunu onun yorgun bakışlarından okuyabiliyordu.

Mesela sabahları her uyandığında onu kendisini izlerken yakalıyordu. Parmağına doladığı bir tutam saçını uyumadan önce defalarca kokladığını biliyordu. Onur kelimelere dökmese de, birlikte geçirecekleri zamanın giderek azaldığının farkında olmalıydı.

Bir hastalığı yenmenin en önemli şartının yüksek moral olduğunun bilincindeydi, ama olaylara pozitif bakamıyordu işte. Gün geçtikçe iyileşeceğine dair tüm umudunu yavaş yavaş kaybediyordu.

Sadece bitsin istiyordu. Tüm bu dertlerin bitip de Onur'la gerçekten mutlu olabilecekler miydi acaba günün birinde?

"Hasret?"

Kendisine seslenilmesiyle gözlerini kırpıştırdı. Bulunduğu ana geri döndüğünde bakışlarını yanında oturan arkadaşına doğru çevirdi. Meryem'in kendisini ziyaretine geldiğini bile unutmuştu. Hoş, artık hafızası bir balık hafızasından farksızdı. Özellikle oturup kaldığı yerde düşüncelerin arasına o kadar çok dalıyordu ki, çevresinde olup bitenleri hiç fark edemiyordu.

"Efendim?"

Meryem endişeli gözlerle arkadaşının yüzünü süzdü. Dakikalardır yanında bir şeyler anlatmasına rağmen Hasret onu dinlememişti. Kendi kafasında ne kurup duruyorsa, etrafındaki diğer tüm sesleri beyninde susturmayı ustalıkla başarıyordu.

Çantasından içi dolu bir kese kağıdı çıkardı. "Sana kestane getirdim, sen çok seversin."

Gözleri dolarken Meryem'e içten bir şekilde gülümsedi Hasret. Hayatında gerçekten yeri doldurulamaya-

cak insanlara sahipti. "Teşekkür ederim, aç o zaman birlikte yiyelim."

"Dur ben önce kabuklarını koymak için boş bir tabak getireyim."

Meryem'in mutfağa gitmesiyle, kese kağıdının içerisinden bir tane kestane çıkardı Hasret. Kabuğunu özenle açarken gülümsedi. Bu kadar küçük şeylerden bile mutlu olabilecek biriydi. Zaten Allah'tan fazla bir şey istememişti ki. Sağlığı yerinde olsun, bir de hayatında Onur olsun yeterdi onun için.

Kestaneyi ağzına attığında dolan gözleri yüzünden ağzındaki lokmanın giderek büyüdüğünü hissediyordu. Yutmakta güçlük çektiğinde ise bir bardak su içti.

"Ooo bensiz başlamışsın bile sen." Odadan içeri girdiği an arkadaşının yaşlı gözlerini fark etmişti, bu nedenle elinden geldiğince neşeli konuşmaya çalışmıştı Meryem.

"Dayanamadım," dedi masumca.

"Şaka yapıyorum, sana getirdim zaten. Elbette yiyeceksin."

Hasret arkadaşına bakarak, "Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Sen sırf yanındayım diye bana ne zamandır teşekkür ediyorsun Hasret? Bunu sakın bir daha duymayayım."

Hasret elinde olmayarak gülümsedi. "Bu saatte okulda olman gerekmiyor mu senin?"

Rahatsızlığından dolayı bir süredir okula gidemiyordu Hasret. Zaten sınavlara da çalışacak enerjisi yoktu. Onur da önceliğinin sağlığına kavuşmak olması konusunda ısrarcıydı.

"Bu hafta Ayla hoca hasta. Birkaç dersim boş olunca, ben de okulu tümden asıp yanına geleyim dedim. İyi yapmamış mıyım?"

"Çok iyi yapmışsın. Evde canım çok sıkılıyor benimde. Sevcan yenge sürekli çevremde oluyor ama ben ken-

dimi hiç rahat hissetmiyorum. Kadının da işi gücü var sonuçta, her gün her gün bana bebek bakıcılığı yapamaz ya?"

"O nasıl söz Hasret? Sevcan yenge çok iyi bir kadındır. Eminim senin yanında olmayı kendisi istiyordur."

İçine derin bir nefes çekip verdi genç kız. "Bu daha ne kadar bu şekilde devam edecek hiç bilmiyorum."

"Sen moralini yüksek tutmaya bak. Bizler seni seviyoruz ve sadece iyi olmanı istiyoruz."

"Biliyorum." Konuşurken sesi titriyordu. "Ama üzülüyorum işte. Onur benim yüzümden birçok borcun altına girdi. Bana söylemese de tedavimin onu çok zorladığının farkındayım."

"Hasret tüm bunları düşünme," diyerek arkadaşının sözünü kesti. Aslında Hasret gibi hassas birinin her konuyu ayrıntısıyla düşünmemesinin mümkün olmadığının elbette farkındaydı ama hastayken bir de böyle şeylerle canını sıkmaması gerekiyordu. "Eminim abartıyorsundur. Hem tüm bu kötü günler geride kalacak, o zaman her şeyi bu kadar kafaya taktığın için pişman olacaksın."

Bir süre konuşmadı Hasret. Kestane yemeği de bırakmıştı. Kafası yine türlü düşüncelerle dolu olduğundan aklını toparlamakta güçlük çekiyordu. "Keşke ağabeyinin düğününe hiç gelmeseydim."

Meryem şaşkınca Hasret'in yüzüne bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"O gün babam beni odama kilitlediğinde durumu kabullenip kaçmamalıydım. Hem sadece o gün de değil, babam beni İsviçre'ye göndermek istediğinde de ona karşı çıkmamalıydım."

"Ne yani, Onur ağabeyi sevdiğine pişman mısın?"

Yanağından süzülen tek damla yaşı elinin tersiyle silerken kafasını salladı. "Hayır, onu sevdiğime nasıl pişman olabilirim ki? O benim başıma gelen en güzel şey."

Onur Hasret'in hayatına sonbaharda giren bir bahar müjdecisiydi. *Onunla yaşamak* kelimesi bile farklı bir anlam kazanmıştı. Sevme hissi ise, eskiden olduğundan çok daha yoğun bir biçimde hayatındaydı. Ne olursa olsun *Onur'u sevmekten* asla pişman olamazdı. "Onur benim için her şey demek," diyerek sözlerine devam etti. "Sırf bu yüzden keşke hiç karşılaşmasaydık diyorum ya zaten. Ben bana ne olacağını umursamıyorum, tek düşündüğüm benden sonra Onur'a ne olacağı."

Meryem dolu dolu olan gözleriyle arkadaşına bakakaldı. "Saçmaladığının farkında mısın? Sana hiçbir şey olmayacak!"

"Bence kendimizi her ihtimale hazırlamamız gerekiyor..."

"Hasret!"

"Her neyse," diyerek bakışlarını kaçırdı. "Onur'un benim yüzümden üzülmesinden nefret ediyorum sadece. Hayatına girdiğim andan beri başına sadece dert oldum."

"Bunu sakın Onur ağabey duymasın, asıl bu yüzden çok üzülür. Seninle olmak onu mutlu ediyor, inan bana her şeye rağmen yanında olmandan memnun."

İçini çektikten sonra Meryem'e doğru döndü. Kendisiyle birlikte sürekli etrafındaki insanları da üzüyordu. Biraz duygularını içinde yaşamayı öğrenmesi ne iyi olurdu. "Sevcan yengeye gidelim mi? Canım limonlu kek çekti, birlikte yaparız belki."

Hasret'in kafasını dağıtmaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı Meryem ve bu nedenle, "Gidelim," demek hiç zor olmamıştı.

Akşam evine giderken çok dalgındı Onur. Birkaç gündür düşünmekten başının ağrısı bir türlü dinmek

bilmiyordu. Hasret'i nasıl kurtaracaktı? En önemlisi tedavisi için gerekli masrafları karşılamaya nasıl devam edecekti?

Bugüne kadar konu komşudan borç alarak bir şekilde idare etmişlerdi, ama o insanların da hâli ortadaydı. Onlardan daha fazla para isteyemezdi. Sağ olsun dayısı da elinden gelen tüm yardımı yapıyordu ama yeterli değildi. Onur başka bir yol bulmak zorundaydı.

Evinden içeri girdiğinde kendisini büyük bir sessizlik karşıladı. Aslında yıllar yılı alışkın olduğu bir durumdu bu ama şimdi garipsemeden de edemiyordu. Çünkü Hasret bu evden içeri adımını attığı andan itibaren yalnızlığa olan alışkanlığından tümüyle kurtulmuştu. Onun hastalığının ortaya çıktığı güne kadar kendisini bu kapıda neşeyle karşıladığı anları anımsıyordu çoğu zaman.

İçindeki derin kederle birlikte oturma odasına girdi. Hasret'i bir kez daha çekyatta uyuklarken bulduğuna hiç şaşırmadı.

Tedavi genç kızı çok yorgun düşürüyordu. Aslında tedaviden çok içine düştüğü ruhsal çöküntüydü bunun sebebi, biliyordu ama ne yazık ki ona yardım etmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Hastalığını öğrendikleri ilk günden itibaren çevredeki tüm gönüllü kişilerin doku uyumuna bakılmıştı ama ne yazık ki olumlu bir sonuç alınamamıştı. Bu nedenle bir süredir nakil listesinde sıranın onlara gelmesi bekleniyordu. Bu öylesine yorucu bir bekleyişti ki, zaman zaman güçsüz kaldığını hissetmekten kendisini alamıyordu Onur ama buna bile hakkı yoktu. Hasret'in umutsuz bakan gözlerini gördüğü her an, güçlü olmak zorunda olduğunu fark ediyordu. Onur Hasret'in yerine de savaşmalı, ona umudun ta kendisi olmalıydı.

Karısının baş ucuna çöktü. Saçlarını hafifçe okşarken dolan gözlerini saklamak istercesine başını yere eğmişti.

Onu kaybetmeye adım adım yaklaşıyordu. Doktor durumunun gittikçe kötüye gittiğinden bahsetmişti ve bir an önce nakil olması gerekiyordu.

Aslında aklına gelen bir çare daha vardı.

Hasret'in ailesine gidip, kızlarının durumunu anlatabilir, ayaklarına kapanıp yardım dilenebilirdi. Belki ikisinden birinin böbreği uyardı karısına.

Bunu yapmaya birçok kez yeltenmiş ama her seferinde Hasret'in engeline takılı kalmıştı. Onları üzmek istemediğinden bahsetmişti. Hem annesinden babasının hâlâ onları affetmediğini öğrendiği için de çekiniyordu biraz. Belki de babasının böbreğini bile vermemesinden korkuyordu. Ne de olsa her şeye rağmen babasıydı o adam ve onun tarafından bir kez daha hayal kırıklığına uğramayı kalbi kaldırmazdı.

"Onur?"

Uykulu çıkan sesin sahibine doğru döndüğünde gülümsemeye çalıştı. "Uyandın mı uyuyan prenses?"

"Hı hı, ama bu bir öpücük sayesinde olsun isterdim doğrusu."

Onur gülerek karısının yanaklarına kor gibi yanan dudaklarını değdirdi. "Hatamı telafi edebildim mi?"

Hasret içten bir gülümseme armağan etti sevdiğine. "Senin bir hatan yoktu ki, ben sadece biraz şımartılmak istedim."

Onur Hasret'in doğrulmasına yardım ettikten sonra yanına oturdu ve onu hemen kollarının arasına çekti. "Seni her zaman seve seve şımartırım ben, sadece söylemen yeter, biliyorsun."

Parmağının ucunu Onur'un gözlerinin kenarındaki çizgilere değdirdiğinde içi acıdı Hasret'in. Onur genç bir yaşta olmasına rağmen bitmek bilmeyen dertlere sahipti. "Ben de seni şımartmak istiyorum."

Onur genç kıza yan bir bakış fırlattı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Dizlerime uzan."

Neden diye sormadı Onur. Sadece Hasret'in isteğini yerine getirdi. Uzun boyuyla çekyata uzandığında dışarıda kalan ayaklarını üst üste attı. Başını da sevdiğinin dizlerine usulca bırakmıştı. "Evet, şımartılmaya hazırım."

Hasret Onur'un alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Şimdi gözlerini yum ve gevşe," dedi. Onur'un gözlerini kapatmasıyla dudaklarının kenarına hüzünlü bir tebessüm yerleşti. Günlerdir kendisi yüzünden acı çekiyordu sevdiği adam. Hiç değilse şimdi birazcık onu rahatlatmaya çalışabilirdi.

Parmak uçlarıyla Onur'un şakaklarına dokundu önce. Okşar hareketlerle daireler çizerek masaj yapmaya başladığı sırada kendisi de gözlerini sıkıca kapatmıştı. Sanki hiç kötü olaylar yaşanmamış gibi düşünmeye çalışarak sevdiğinin alnını ve şakaklarını ovmaya devam etti. Parmak uçlarıyla ona tüm sorunlarını unutturmak için çalıştı. Bir süre sonra gözlerini açtığında Onur'un derin bir uykuya dalmış olduğunu farketti.

Bu görüntü karşısında gözyaşlarına yenilmekte geç kalmadı. Aslında ağlamasını gerektiren bir durum yoktu ortada. Sevdiği adam dizlerinde uyuyor diye kaç kadın kendisi gibi gözyaşlarına boğulurdu ki? Asıl ağlama sebebi belki de onu çok yakında bu kadar huzurluyken göremeyeceğini bilmesindendi. Sevdiğinin saçlarını okşarken sessiz olmaya çalışırcasına dudaklarını sımsıkı yumdu.

"Onur'um..." Sevdiğinin ismini söylerken tıpkı yüreği gibi sesi de titremişti. Onun şu anda kendisini duyamayacağını bilerek, ona rahatça içinden geçenleri anlatmak istiyordu. "Sana çok haksızlık ediyorum öyle değil mi? Başka bir derdin yokmuş gibi huysuz hâllerimle canını sıkıyorum. Özür dilerim. Ben böyle olsun istememiştim. Hiçbir hayalimde şu durumda olacağı-

mızı kurmamıştım. Ben hep mutlu olacağız sanmıştım." Parmağının ucuyla Onur'un burnundan dudaklarına doğru bir yol çizdi kendisine. "Yaşamayı bir tek senin için istiyorum. Sana doyamadım ki ben. Hem daha kurduğum hayallerin çoğu gerçekleşmedi bile. Sana söylemesem de en büyük hayalim günün birinde bir bebeğimizin olması. Sana benzeyen bir erkek çocuğuna sahip olmak nasıl olurdu mesela?" Aklında canlanan küçük bir bebeğin hayaliyle mutlu bir iç çekti. "Günün birinde olur öyle değil mi? Yani ben iyileşebileceğim? Peki ya iyileşemezsem?" Sanki Onur bu sorularına bir yanıt verebilirmiş gibi yaşlı gözlerini yakışıklı yüzüne dikti. "Bana bir şey olursa... sen... sen hayatına kaldığın yerden devam et olur mu? Sanki hiç tanışmamışız gibi unut beni. Benim yüzümden acı çekmene dayanamıyorum çünkü ve sana olan aşkım bir tek senin mutluluğunu düşünmeme sebep oluyor. Onur, iyi ki hayatıma girdin. Biliyorum, zaman zaman hiç tanışmamış olmayı dilediğim oluyor, ama o anlar bile sırf bir türlü yenemediğim suçluluk duygumdan. Yoksa ben bir kez daha dünyaya gelecek olsam, yine seni sevmeyi seçerdim. Hayatımda kimse olmasa da, yanımda bir tek sen ol isterdim."

Onur onu duyamasa da konuşmak rahatlamasına sebep olmuştu. Bu cümleleri asla onun yüzüne karşı söyleyemeyeceğini biliyordu.

Genç adamın alnına bir kez daha, ama bu sefer daha uzun bir öpücük kondurduktan sonra başını koltuğa yasladı. Onur'un biraz daha dizlerinde uyumasına izin vermeliydi. Bu düşünceyle göz kapakları yavaşça kapandı.

Oysa bilmediği bir şey vardı. O da sandığı gibi Onur'un tüm o süre boyunca uyumadığıydı. Genç adam gözleri kapalıyken karısının her cümlesini âdeta beynine kazımıştı. Boğazına oturup kalmış kocaman bir yum-

ru varken, sessiz kalmaya çalışmak daha önce hiç olmadığı kadar zordu.

Hasret bir bakıma hayattan vazgeçmişti. Bu cümlelerin başka açıklaması olamazdı. Onur ise buna kesinlikle izin vermeyecek, yapması gerekeni gecikmeli de olsa yapacaktı. Hasret'in hayatından çıkıp gitmesine müsaade etmeyecekti.

Sabah erkenden tamirhaneye gitme bahanesiyle evden ayrıldı. Hasret'e verdiği bir sözü ne yazık ki bozmak zorundaydı ama bu yüzden yüreğinde hiçbir pişmanlık kırıntısı taşımıyordu. Çünkü Onur'un öncelikli amacı sevdiği kızın hayatını kurtarmaktı.

En son birkaç ay önce merakla kapısında dört döndüğü siteden içeri girdi. Attığı her adımda cesareti katlanarak artıyordu. Burada Hasret için bulunuyor, sadece onu düşündüğünden bu kararı uyguluyordu.

İki katlı lüks evin kapısında durduğunda ciğerlerini temiz havayla doldurdu önce. Hiç kuşkusuz kolay bir konuşma olmayacaktı. Hasret'in babasıyla en son nikâhlarının kıyıldığı gün görüşmüştü. Adam belli ki hâlâ öfkeliydi. Yoksa karısının kızıyla görüşmesine izin vermez miydi?

Zili çaldığında, içinden soğukkanlılığım koruyabilmeyi diledi. Asla sinirlenmemeli, Memduh Bey ne söylerse söylesin amacını unutmamalıydı.

Kapıyı hizmetçi bir kız açtığında gülümsedi. "Merhaba, ben Memduh Bey ve Nisa Hanım'la görüşmek istiyorum."

"Kim diyeyim?" diye sordu genç kız.

"Onur... Kızlarının eşi olduğumu söylersiniz."

Genç hizmetçinin yaşadığı şaşkınlık yüz ifadesine anında yansımıştı. "Peki efendim, lütfen biraz bekleyin."

Kendisine söylenildiği gibi beklemeye başladı. Bu kapıdan eli boş ayrılmak istemiyordu. Gerçi Hasret'in babası onu görmek bile istemeyebilirdi. Buraya kadar gelirken her ihtimali defalarca kez aklından geçirmişti Onur.

Kapının tekrar açılmasıyla meraklı bakışlarını hizmetçinin yüzüne çevirdi. "Buyrun Onur Bey, Memduh Bey sizi salonda bekliyor."

Aldığı bu haberle tuttuğu nefesini rahatlayarak verdi. Ardından genç kızın peşinden salona doğru ilerledi. Geçtiği her yer zenginliği apaçık şekilde simgeliyordu. Hasret bu parıltılı dünyadan çıkıp nasıl kendi evinin küflü odalarında yaşamaya razı olabilmişti?

Salondan içeri girdiği an birer adet kaşları çatılı adamla, meraklı bir kadın buldu karşısında.

"Sen çıkabilirsin," dedi Memduh Bey hizmetçiye. Ardından Onur'a doğru çevirdi buzdan farksız bakışlarını. "Evimde ne işin olduğunu söylemen için on saniyen var."

"Olanları anlatabilmem için on saniyeden fazla bir zamana ihtiyacım var Memduh Bey." Adamın ürkütücü göründüğünü kabul ediyordu Onur, ama ondan zerre kadar korkmadığını anlaması gerekiyordu.

Nisa Hanım atılarak, "Hasret nerede? Yoksa ona kötü bir şey mi oldu?" diye sordu. Anne yüreği sanki daha duymadan hissetmişti yavrusunun iyi olmadığını.

Bakışlarını kaçırarak cevap verdi genç adam. "Lütfen önce oturup konuşalım. Size her şeyi açıklayacağım."

Memduh Bey hiç istememesine rağmen Onur'a koltuğu gösterdi. Karşılıklı oturur oturmaz da genç adam hemen konuya giriş yaptı.

"Hasret'e kızgın olduğunuzu biliyorum ama şu an onun en çok size ihtiyacı var."

"O seninle evlenerek benim sözümü çiğnedi! Bundan sonra Hasret diye bir kızım yok benim."

Nisa Hanım, üzgün bir ses tonuyla "Öyle söyleme Memduh Bey, o bizim tek evladımız!" dese de, kocasının yüzünde herhangi bir yumuşama ifadesine rastlanmıyordu o an.

Onur lafı hiç dolandırmadan gerçeği söylemesi gerektiğini anlamıştı. "Hasret çok hasta... Böbrek yetmezliği var ve yakında böbrek nakli olmazsa... hayatını kaybedebilir."

Nisa Hanım şok içerisinde elini ağzına bastırırken, Memduh Bey hâlâ ifadesiz gözlerle damadının yüzüne bakmaya devam ediyordu.

"O sizin kızınız... Eminim en az benim kadar ona bir şey olmasını istemezsiniz. Birkaç kişiye test yapıldı ama maalesef uygun bir böbrek bulunamadı. Şimdi tek umudum sizsiniz. Doktorların söylediğine göre anne ve babanın böbreğinin uyma şansı daha yüksekmiş."

Nisa Hanım ayaklanarak, "O zaman hemen gidip test yaptıralım, kızımı kurtaralım," dedi.

Onur ise hâlâ Memduh Bey'e bakıyordu. Adam konuşmaya başladığından beri hareketsizce koltuğunda oturmaya devam ediyordu. Ne bir söz ne de bir tepki alabilmişti Onur. "Memduh Bey... durumu çok ciddi, size yalvarıyorum..." Tüm gururunu boşvererek başını yere eğdi. "Yalvarırım kızınızı affedin... Onun hayatını kurtarmamda bana yardım edin."

Evlendiğinden bu yana mutfak işleriyle arasını yavaş yavaş düzeltmeye başlamıştı Hasret. Belki hâlâ bir çilingir sofrası kurabilecek deneyimi yoktu ama en azından kocasının karnını doyurabileceğini biliyordu. Başında bu hastalık belâsı olmasaydı, daha neler neler yapardı ama şimdilik daha basit yemekleri denemekle yetinmek zorundaydı.

Ocağın altını kıstığı sırada zil sesini duydu. Onur'un anahtarını unuttuğunu düşünerek kapıya doğru yöneldi ama o kapının arkasında düşündüğü gibi sadece kocası yoktu. Aynı zamanda birkaç aydır görmediği babasıyla, annesi de vardı. Annesinin yaşlı gözlerini gördüğü an olan biteni anlamıştı. Bakışları gayriihtiyarı en arkalarında duran kocasına yöneldi. Onun başını yerden kaldırmayan hâli yüreğini sızlattı.

Annesinin aniden boynuna sarılmasıyla gözlerinin dolmasını engelleyemedi. "Hasret'im... Neden söylemedin annem? Neden bizden sakladın."

"Endişelenmenizi istemedim anne. Ben iyiyim."

"Nisa Hanım, kızı bırak da içeri girelim. Soğuk havada dikilip durmayalım burada," diyen babasının sesiyle bakışları onun sert çehresini bulmuştu.

Oysa ne kadar sert bakarsa baksın babası kapısına kadar gelmişti. Hasret'in düşündüğü gibi onu evlatlıktan silmemiş, bu kötü gününde yanında olmayı seçmişti.

Annesinin kollarından yavaşça sıyrıldıktan sonra yanağından süzülen yaşların eşliğinde babasının boynuna sıkıca sarıldı Hasret. Ne kadar katı yürekli olursa olsun babasıydı işte. Hasret onu her şeye rağmen sevmeye devam ederdi, etmişti de. Şimdi onun, bu zor gününde yanında olması kendisi için çok ama çok değerliydi.

Bir süre sonra içeri geçerek, çekyatlarda yerlerini aldılar. Babasının bulunduğu ortamdan hoşnut kalmadığını yüz ifadesinden anlamıştı Hasret, ama buna rağmen olumsuz tek bir cümle söylememiş olmasını hayra yordu.

"Yarın ilk iş birlikte hastaneye gideceğiz kızım. Baban ve ben test yaptıracağız. İkimizden birinin böbreğinin sana uyması çok yüksek bir ihtimalmiş."

Annesine içten bir tebessüm armağan etti genç kız. "Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Sizi üzmeyi hiç istemedim. Onur'a söylememesini rica etmiştim ama..."

"En önce bize söylemeliydin," diyerek gür sesiyle araya girdi Memduh Bey. "Durumunu başkalarından öğrenmek zorunda kalmamalıydık."

Ağzını açıp, 'Onur başkası değil, benim kocam,' demek istese de, sevdiğinin itiraz dolu bakışları kelimelerin boğazına dizilmesine sebep oldu. "Beni... beni artık görmek istemediğini sanıyordum baba," dedi onun yerine.

"Doğru, görmek istemiyordum ama bu senin benim öz kızım olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Hasret başını önüne eğerek elleriyle oynamaya başladı. Onur ise hâlâ sessizliğini korumaya devam ediyordu.

"Eğer birimizden birinin böbreği uyar da ameliyat olursan, o zaman ameliyattan sonra evine geri döneceksin."

Hasret başını hızla kaldırdı ve endişeli gözlerle babasının kararlı çehresine baktı. Onur da en az onun kadar şaşkındı.

"Baba... ben gelmem. Onur'u bırakmam!"

Memduh Bey tepeden bakarcasına kızının yanında asık bir suratla oturan gence baktı. "İstiyorsa o da seninle gelebilir ama seni kesinlikle bu çöplükte bırakmayacağım! Ameliyattan sonra çok iyi bakılman gerekecek, burada kalırsan daha çok hasta olursun."

"Baba..."

Onur hızla Hasret'in kucağındaki elini tuttu. Sevdiğinin ürkek bakışları üstüne doğru çevrildiğinde gülümsemeye çalıştı. "Baban haklı. Senin iyi bakılman gerekiyor."

"Ben senden uzağa gitmem!"

Memduh Bey ve Nisa Hanım yanlarında olmasaydı Onur Hasret'i kendine doğru çekip sıkıca sarılırdı ama şimdi bunun yerine avucundaki elin üstünü baş parmağıyla okşamakla yetinmek zorundaydı. "Ben de seninle

geleceğim. Sen iyileşene kadar babanlarda kalırız, sonra birlikte evimize geri döneriz."

Son cümle Hasret'ten çok Memduh Bey'e söylenmişti. Yaşlı adam mesajı almış olacaktı ki oturduğu yerde homurdandı ama itiraz etmedi.

"Pekâlâ, o zaman yarın sabah buluşup hastaneye gidiyoruz," diyerek son noktayı koydu Memduh Bey.

On Beşinci Bölüm

Yapılan testler sonucunda Memduh Bey'in böbreğinin kızına uyduğu belirlendi. Bu haber Onur'un yüreğinin sonunda ferahlamasına, adına 'mutluluk' denilen duyguyla tekrar kucaklaşmasına olanak sağlarken; mahalledeki konu komşu ve genç adamın ailesini de sevince boğmuştu.

Nisa Hanım da kızının kurtulabileceğini öğrenmenin vermiş olduğu mutluluğu gönlünce yaşıyordu. Hasret'in iyileşmesi durumunda yerine getirmeye söz verdiği adakları bile vardı.

Memduh Bey ise gayet sakin karşılamıştı bu haberi. Sanki başka bir sonuç çıkamazmışçasına kendinden emindi.

Doktorlar bir hafta sonrasına ameliyat için gün verdiler. Ameliyattan bir gün önce ise Hasret ile Memduh Bey hastaneye yatacaklardı. Tüm değerlerini yakından takip etmek istiyorlardı.

Hastaneye yatma günü gelip çattığında Hasret yanına almak için birkaç eşyasını küçük bir çantaya yerleştiriyordu. Bu sırada Onur pür dikkat karısının tüm hareketlerini yakından izlemekteydi. Sanki onu her şeyiyle bir daha hiç çıkmamacasına hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Hasret sonunda çantanın fermuarını kapatarak kocasının yanına oturdu. Başını onun omzuna yaslarken ise, "Çok yoruldum," diye mırıldandı.

"Omzumda istediğin kadar dinlenebilirsin." Onur kolunun tekiyle Hasret'i kendisine doğru daha çok çekti. Alnına ufak bir öpücük kondurmayı da ihmal etmemişti.

"Birkaç gün içerisinde her şey bitecek öyle değil mi? Daha fazla üzülmeyeceğiz?"

"Üzülmeyeceğiz, çünkü sen iyileşeceksin."

"Hâlâ inanamıyorum aslında. Seninle evlendim diye beni evlatlıktan reddeden babam şu an yaşamam için bana böbreğini vermeye razı."

Boğazma oturan büyükçe bir yumruya rağmen, "Sen onun kızısın. Elbette yaşaman için elinden geleni yapacak," dedi.

Kısa bir an düşündükten sonra aklından geçeni söyledi Hasret. "Her şerde bir hayır var diyorlar ya, çok doğru biliyor musun? Hasta olmayı kimse istemez ama bu hastalığım sayesinde babam bizi affetti. Hatta seni damadı olarak kabul etti. Sonucu düşününce çektiğim acıların bir önemi kalmıyor."

Onur yutkundu. "Sen tamamen iyileştikten sonra her şey çok daha iyi olacak. Bu yüzden moralini yüksek tutacağına dair bana söz vermeni istiyorum senden. Ne olursa olsun iyileşeceğine inanmalısın."

Başını kaldırarak Onur'un mavi gözlerinin içine baktı. "Sen yanımdasın ya, ben her şeye inanırım. En olmayacak denilen şeylere bile."

Onur kelimelerle duygularını ifade edebileceği aşamayı çoktan geçmişti. Bu nedenle dudaklarını usulca karısının dudaklarına değdirdi. Gül goncalarını yumuşakça öperken, bir koluyla Hasret'in beline sıkıca sarılmıştı. Onu bırakmak istemiyordu. Ne şimdi ne de hayatının herhangi bir döneminde Hasret'siz kalmayı düşleyemiyordu. Öpücüklerine yansıttığı çaresizliği Hasret de hissetmiş, o da en az Onur kadar susuz kalmış bir bedevi gibi sevdiği adamın dudaklarını kana kana içmeye çalışıyordu.

Sonunda birbirlerinden uzaklaşabildiklerinde her ikisi de nefes nefeseydi.

Onur genç kızın alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Hayatıma girdiğin gün yaşamak benim için farklı bir anlam kazandı. Sen benim her şeyim oldun Hasret. Güneşim oldun, aldığım nefesim oldun, sevgilim ve sonrasında da eşim oldun. Sen benim tüm hayatım oldun. Gelecekte ne yaşarsak yaşayalım, sadece bu sözlerimi anımsa. Ben seninle geçirdiğim tek bir günü bile bir ömüre değişmem. Yanımda uyuduğun tek bir geceyi bile bin gündüze tercih etmem. Sen geçmişimde olduğu gibi, bugünümde ve yarınımda da hep burada, kalbimin en orta yerinde olacaksın."

Yanağından süzülen tek damla yaşı elinin tersiyle sildi Hasret. Bu sözler ömründe duyduğu en güzel sözlerdi ama aynı zamanda en can yakıcı olan cümlelerdi. Sebebini bilmiyordu, ama sanki bir veda havası esmeye başlamıştı aralarında. Saçmaydı, biliyordu Hasret. Çünkü birkaç gün sonra ameliyat olup tümüyle iyileşecekti. İyileştikten sonra onları hiçbir güç ayıramazdı.

Ameliyat günü gelip çattığında, Ameliyathanenin önünde gergin bir bekleyiş vardı. Onur'un dayısı ve yengesiyle birlikte Hasret'in annesi Nisa Hanım da içeriden gelecek iyi haberleri bekliyordu.

Onur ise ameliyathane kapısının yanına çöküp kalmışken, başı ellerinin arasında derin düşüncelere dalmıştı. Hasret'le ameliyata girmeden önce yaptıkları o kısa konuşma bir türlü aklından çıkmıyordu. *'Beni bekle,'* demişti sevdiği, sanki bunun aksi mümkünmüş gibi. Onur onu bir ömür beklerdi.

'Seni ömrüm yettiğince her gün, her saat, her dakika ve her saniye bekleyeceğim,' diye fısıldamıştı kulağına.

'Gör, bak iyileşeceğim. Kendimden çok senin için sağlığıma geri kavuşacağım.'

'Benim için değil Hasret'im, öncelikle kendin için iyileşeceksin. Her şeyden önce sen geliyorsun bu hayatta, bunu sakın unutma.'

'Hayır,' diyerek başını sallamıştı Hasret. 'Benim için her şeyden önce sadece sen geliyorsun. Sen benim nefes alma sebebimsin.'

Parmak uçlarıyla karısının dudaklarını örterken, *'Ben olmasam da nefes almaya devam edeceksin sen. Gülüşünle insanların hayatına ışık katacaksın. Benimle ya da bensiz hep mutlu olacaksın,' diye konuşmuştu.*

Hasret bu sözlerinden sonra kollarının arasından sıyrılıp, yüzüne anlamayan bakışlarla bakmaya başlamıştı. 'Neden veda eder gibi konuşuyorsun? Lütfen böyle konuşma, sadece mutlu olacağım cümleler kur bana.'

'Seni sevdiğimi söylemek gibi mi mesela?'

'Evet, bunun gibi. Aynı zamanda ameliyattan çıktığımda seni yanı başımda bulabileceğim gibi.'

'Bulacaksın,' diyerek Hasret'in alnına küçük bir öpücük kondurmuştu. 'Ben seni burada bekliyor olacağım. İyileşip, bana geri dön.'

Söylediği gibi Hasret gözlerini açana kadar başından ayrılmayacaktı Onur. Onun iyileştiğini görmeden hiçbir yere gitmeyecekti.

Ah, bir iyileştiğini görseydi... Yorgun bakan bakışlarının tekrar o âşık olduğu parıltılara kavuştuğuna şahit olabilseydi. Onur bu uğurda sahip olduğu her şeyden seve seve vazgeçerdi.

Omzunda hissettiği dokunuşla düşüncelerin arasından sıyrıldı. Başını kaldırdığında dayısını gördü.

"Nasılsın?" diye sordu Altan Bey.

"Endişeli."

Yeğeninin yanına çöktüğünde derin bir nefes alıp verdi. "Hasret güçlü bir kız. Eminim sağlığına en kısa zamanda kavuşacaktır."

"İyileşecek dayı. Aksini düşünmek bile istemiyorum."

"Hastaneden çıktıktan sonra Hasret'in ailesinin evine taşınacağınız doğru mu peki?"

Dişlerini sıktığının bile farkında olmadan, "Evet, doğru. Kış vakti Hasret orada çok iyi bakılabilir. Benim evin durumu malum," dedi.

"Memduh Bey seni de evine kabul etti yani öyle mi? Bu adam sırf kızı seninle evlendi diye her yeri ayağa kaldıran adam değil mi?"

Onur ifadesiz bir yüzle, "O da her baba gibi kızının sağlığını düşünüyor. Hasret, bensiz o eve adım atmayacağını kesin bir dille söyleyince Memduh Bey'e fazla bir seçenek tanımamış oldu," diye durumu açıkladı.

"Aferin Hasret'e. Gerçekten esaslı kızmış."

Bir süre hiç konuşmadan sadece kendi nefeslerinin seslerini dinlediler. Ameliyathanenin kapısının açılmasıyla da hızla doğrularak tüm dikkatlerini içeriden çıkan doktora verdiler. Nisa Hanım ve Sevcan Hanım da yanlarına kadar gelmiş, doktordan iyi bir haber duyabilmeyi bekliyorlardı.

"Karım nasıl?" diye sordu Onur.

"Merak etmeyin, gayet iyi. Ameliyat da çok iyi geçti. Sırf önlem olsun diye Hasret Hanımı birkaç saat yoğun bakım odasında gözlem altına alacağız. Memduh Bey ise kendine gelir gelmez odasına çıkarılacak."

"Teşekkür ederiz Doktor Bey," diyerek gözyaşlarının arasından gülümsedi Nisa Hanım. Kızıyla kocasının iyi olmasına çok sevinmişti.

"Tekrar geçmiş olsun."

Doktorun yanlarından ayrılmasıyla yengesi ve Nisa Hanım mutluluklarını birbirlerine sarılarak dile getirmişler, dayısı ise kolunu omzuna atarak sevincini Onur'a bu şekilde göstermeye çalışmıştı. Onur'un ise o anda kendisinden başka sarılabileceği kimsesi yoktu.

Çünkü içinde kopan fırtınaları bir tek kendisi biliyordu. Yine de Hasret kurtulmuştu ya, geri kalan her şey o an için önemsizdi.

İlerleyen saatlerde Memduh Bey odasına çıkarılmış, Hasret ise bir süre yoğun bakım odasında kalarak durumunun iyi olduğuna karar verilir verilmez de normal odaya alınmıştı.

O andan itibaren sanki her yerde bayram havası esmeye başlamıştı. Özellikle Nisa Hanım kızı ile kocasının odaları arasında mekik dokuyup duruyordu.

Hasret kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini araladığında Onur'u baş ucunda buldu. Tüm bitkinliğine rağmen dudaklarının kenarına Onur'un bugüne kadar gördüğü en güzel tebessüm gelip yerleşmişti. "Sözünü... tuttun."

Hasret'in saçlarını okşayarak, "Ben sana verdiğim her sözü mutlaka tutarım, bunu hâlâ anlayamadın mı?" diye sordu.

"Biliyorum... Seni bu yüzden çok seviyorum."

Hasret sonrasında tekrar bitkin düşüp uykuya daldığında da onun başını bekleyen kişi Onur oldu. Nisa Hanım'ın tüm ısrarlarına rağmen karısını arkasında bırakıp gitmeye yüreği hiçbir şekilde el vermemişti. O uyurken, güzel yüzünün her bir karesini hafızasına kazımayı istiyordu. O yanında yokken gözlerini kapadığı her anda bir tek onun yüzünü görebilmeliydi.

Parmağının ucuyla Hasret'in elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi. Sonrasında hafifçe dudaklarını okşadı. Hayatında gördüğü en güzel varlıktı karısı. Sadece yüzü değil aynı zamanda ruhu da çok güzeldi. Onur'un ona bu kadar deli divane âşık olmasının esas sebebi de buydu. Hasret tüm güzellikleri tek bir bedende barındırabilen biriydi.

Bir süre daha genç kızı uyurken seyretti. Sonrasında biraz hava alma ihtiyacıyla kendisini hastanenin bahçe-

sine attı. Hava ayazdı ama Onur bedenen üşümüyordu. Üşüyen tek tarafı kalbinin bulunduğu kısımdı.

Hasret sonunda iyileşiyordu. Bu yüzden gerçekten çok mutluydu genç adam. Aylardır olmadığı kadar rahatlamıştı üstelik. Yine de gelecek günler belirsizliğini hâlâ korumaya devam ediyordu. Bundan sonra ne olacaktı? Bir süreliğine karısının sağlığı için Memduh Bey ile aynı çatının altında yaşamak zorundaydı. Bu işkenceye dayanabileceğini düşünüyordu Onur. Sonuçta her şey Hasret'in iyi olması içindi. O iyi olsun diye Onur kendi canından bile vazgeçerdi.

"Burada ne yapıyorsun oğlum?"

Arkasından gelen sesin sahibine doğru döndüğünde Nisa Hanım'la karşılaştı.

"Biraz hava almak için dışarı çıkayım dedim. Hasret uyandı mı yoksa?"

"Yok, uyuyor hâlâ. Bence bu gece bir daha uyanmaz. Çocukluğundan beri hastalığı atlattıktan sonrasında bile çok hassas biri oldu o. Yarına kadar gözünü doğru dürüst açabileceğini sanmıyorum." Karşısındaki genci bir süre süzdükten sonra konuşmaya devam etti Nisa Hanım. "Hasret çocukluğundan beri hep uslu bir kız oldu, biliyor musun? Ne babasına ne de bana karşı gelirdi. Sözümüzü dinler, bizi hiç üzmezdi."

Dudağının kenarmda beliren tebessüme engel olamadı Onur. "Hasret'i başka türlü düşünmek zaten imkânsız."

"Aslında o kadar da imkânsız değilmiş," dedi Nisa Hanım. Onur'un meraklı bakışlarının üstüne çevrilmesiyle sözlerine bir açıklama getirdi. "Babasına ilk kez seninle birlikte olabilmek için karşı geldi. Sözümüzden çıkmaz dediğimiz kızımız, senin uğruna bizi terk etti."

"Hasret böyle olsun istemedi," diyerek sevdiğini savunmadan duramadı genç adam.

"Biliyorum... Benim kızım kimseyi üzmek istemez ama senin uğruna ailesini üzmeyi bile göze aldı o."

"Sanırım beni suçluyorsunuz," dedi Onur sakince.

"Hayır, ne seni ne de kızımı suçluyorum ben. Benim tek söylemeye çalıştığım, Hasret seni çok seviyor. Ve bu son olaylardan sonra anladım ki, sen de onu seviyorsun. Zamanında kızıma olan aşkından şüphe ettiğim için özür dilerim senden oğlum. Eğer kabul edersen, senin de annen olmak isterim."

Daha önce hayatında bu cümlelerden daha anlamlı olanlarını duymamıştı Onur. Hasret kesinlikle annesine benziyordu. Nisa Hanım da en az kızı kadar şefkatli ve sevgi doluydu. "Çok sevinirim," diyerek Nisa Hanım'ın yüzündeki gülümsemenin büyümesine sebep oldu.

İki gün sonrasında Hasret biraz daha toparlamış sayılırdı. Sürekli uyumasa da hâlâ biraz ağrısı vardı.

Onur şu birkaç günde tamirhaneyi iyice boşlamış, kendini sadece Hasret'e adamıştı. Onun ağzından çıkacak tek bir sözcüğü bile can kulağıyla dinleyip, bir arzusu olduğu an anında yapabilmek için hazır olda bekliyordu.

Hasret'in bu durumdan hiçbir şikâyeti yoktu. Sevdiği adamın sürekli yanında olmasından dolayı mutluydu.

"Çok ağrın var mı?" diye soran arkadaşına gülümseyerek cevap verdi genç kız. "O kadar çok değil. Dünden daha iyiyim ama. Gün geçtikçe daha da iyi olacağım."

"Çok şükür, artık acılar bitti," dedi Meryem. "Memduh amcaya da helal olsun. Sonunda yine kıyamadı sana. Onur ağabeyi de damadı olarak kabul etmiş duyduğum kadarıyla."

"Öyle gibi. Buradan çıkınca bir süreliğine babamların yanında yaşamaya başlayacağız."

"Evet Sevcan yenge anneme söylerken duydum ben de. Duyunca şaşırmadım dersem yalan olur. Onur ağabey çok gururludur, bu öneriyi kabul ettiğine göre seni gerçekten çok seviyor olmalı."

Hasret belli belirsiz gülümsedi. Onur'un babasıyla aynı evde yaşama fikrinden hoşlanmadığının farkındaydı, ama sırf sağlığına hızla kavuşabilmesi için sesini bile çıkarmıyordu. Onun hakkını asla ödeyemeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Hâlâ inanamıyorum aslında. Tüm o kötü günler bitti mi gerçekten?" diye sordu Hasret.

Meryem arkadaşının elini tutarak gülümsedi. "Bitti canım. Bundan sonra her şey daha iyi olacak."

Kapı hafifçe tıklatıldığında bakışlarını o tarafa doğru çevirdi genç kız. Onur'un yüzünde mahçup gülümsemesiyle içeri girdiğini gördüğünde mutluluk tüm bedenini sardı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm kızlar ama Hasret'in yemek saati geldi."

Meryem sandalyesinden kalkarak Onur'a doğru döndü. "Sorun değil Onur ağabey. Zaten benim de eve dönmem gerekiyor artık."

"Daha yeni geldin sayılır ama," diyerek itiraz etti Hasret.

"Hasta ziyareti kısa olur canım. Ben yarın yine seni görmeye gelirim." dedikten sonra, arkadaşının yanağına küçük bir öpücük kondurup, Onur'la da vedalaşarak oradan ayrıldı Meryem.

Onur ise hemşirenin elinden kaptığı yemek tepsisiyle içeri girdi. Tepsiyi tekerlekli tablo masaya bıraktıktan sonra, masayı Hasret'in önüne doğru yaklaştırdı.

"Bugün menümüzde ne var?" diye gülümeyerek sordu Hasret.

"Mercimek Çorbası."

"Umarım tuz atmayı unutmamışlardır."

Onur gülerek karısının saçlarının arasına bir öpücük bıraktı. "Tuzun sağlığa zararlı olduğunu biliyorsun."

"Lezzetli yiyeceklerin çoğu sağlığa zararlı değil midir zaten?"

Çorbayı Hasret'e içirmeye başlarken, "Bundan sonra yediklerine de dikkat edeceksin," dedi.

Hasret içini çektikten sonra yavaşça çorbasını içmeye devam etti. Onur'a laf yetiştiremeyecek kadar yorgundu.

"Babam nasıl?"

"İyi."

"Bugün onu gördün mü?"

"Hayır."

"Peki iyi olduğunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Annenden alıyorum haberlerini."

Hasret'in yüzü asılmıştı. "Babamdan hoşlanmıyorsun öyle değil mi?"

Onur bu soruya nasıl bir cevap vereceğini bilemedi ilk başta. "Hasret, o senin baban. Sırf bu sebep bile ona saygı duymam için yeterli."

"Haklısın... Senden onu sevmeni istemeye de hakkım yok."

"Hasret," diyerek genç kızın yanağına dokundu. "Seni seviyorum, yetmez mi?"

Asılan yüzü bu sözlerle tekrar güldü. "Yeter elbette ama buradan çıkınca babamla aynı evde yaşamaya başlayacağız. Aranızda sorun olsun istemiyorum."

"Olmayacak, sana söz veriyorum."

Hasret ona inanıyordu. Bu nedenle bu konuyu daha fazla kafasına takmamaya karar verdi. Artık sağlığına da kavuştuğuna göre her şey eskisinden bile iyi olabilirdi.

On Altıncı Bölüm

Gün geliyor, asla yapmam dediği şeyleri bile yaparken buluyordu insanoğlu kendisini. Onur da şimdi asla yapmayacağını düşündüğü şeyleri yapıyordu. Sırf karısının sağlığı için kayınpederinin evinde bir sığıntı gibi yaşamayı kabul etmişti. 'Sığıntı' kelimesini Hasret'in yanında asla telaffuz etmiyordu, çünkü bunun onu sadece üzeceğini çok iyi biliyordu ama gerçek buydu. Memduh Bey, onu hiçbir zaman damadı olarak kabul edip sevmeyecekti. Zaten Onur'un da artık böyle bir isteği kalmamıştı. Yaşlı adamla araları asla düzelemezdi.

Nisa Hanım kızının sırtına yumuşak bir yastık yerleştirirken, Onur da odanın bir köşesinde durmuş onları seyrediyordu. İlk kez Hasret'in ondan önce yaşadığı evi görmüştü. Genç kızın odasından içeri girdiğinde ise duvarlardaki posterler hemen dikkatini çekmişti. Tipik bir genç kız odasıydı. Tülleri bile açık pembe renkteydi.

"Rahatsın değil mi kızım?"

"Rahatım annem, beni merak etme sen," dedikten sonra annesine sıcacık gülümsedi Hasret. "Babam dinleniyor mu?"

"Evet, yatıyor. Senin de yatıp uyuman lazım."

"Kendimi artık çok daha iyi hissediyorum."

"Yine de yaran hâlâ kapanmadı. Bu nedenle bulduğun her fırsatta dinleneceksin. Bu yataktan izinsiz çıkmak da yok tamam mı?"

"Anne... Bu kadar..."

"Tamam mı dedim Hasret?"

Karısının bir çocuk gibi neredeyse yüzünü asışına gülümseyecekti Onur.

"Tamam annem tamam. Yeter ki için rahat olsun."

Onur bir adım öne çıkarak, "Merak etme Nisa anne, ben onun yerinden kıpırdamasına bile izin vermem," dedi.

Hasret duyduğu 'anne' kelimesinden sonra şaşkınlıkla genç adamın yüzüne bakakaldı. Onur ilk kez annesine 'anne' diye sesleniyordu. Kalbi bu hitap karşısında sıcacık olurken şaşkın bakışları yerini hayranlığa bırakmıştı.

"Tamam oğlum," diyerek gülümsedi Nisa Hanım. "Ben mutfağa inip yemek hazırlıkları nasıl gidiyor bir bakayım. Siz de biraz dinlenirsiniz."

Annesinin odasından çıkıp kapıyı arkasından kapatmasından sonra Onur'a elini uzattı Hasret. "Yanıma gel."

Bu emire seve seve uydu genç adam. Yatağın boş tarafına geçerek Hasret'in elini sıkıca tuttu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi."

"Buna sevindim. Zaten eskisinden çok daha iyi görünüyorsun," diyerek dudaklarını karısının alnına bastırdı Onur.

"Anneme ne zamandır 'anne' diyorsun?"

Hasret'in meraklı bakışlarına karşılık verirken gülümsedi. "Hastanede 'Kabul edersen senin de annen olmak isterim,' dediği andan beri."

"Bunu annem mi dedi sana?" diye mutlulukla sordu genç kız.

"Evet... Biliyor musun, sen yüreğinin güzelliğini kesinlikle annenden almışsın."

Onur'un babasından hâlâ hoşlanmadığını görebiliyordu Hasret. Bu nedenle bu sözlere sadece gülümsemekle yetindi. Hâlbuki kendisine göre babası da iyi bir adamdı. Eğer öyle olmasaydı hiç düşünmeden böbreğini kızına verir miydi? Onu evlatlıktan reddettiğini söylemesine rağmen baba yüreği dayanamamıştı hasta olmasına.

"Bu odada ne çok poster var böyle."

Onur'un duvarlarda dolaşan bakışlarını gördüğünde nedense utandığını hissetti. "Gençlik işte."

Onur uzun zamandan sonra keyifli bir kahkaha attı. Karısının burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurduktan sonra ise, "Hasret sen daha on sekiz yaşındasın," dedi.

"Ne olmuş yani?"

"Sen hâlâ gençsin, hem de çok genç."

"Bence bundan bir yıl önce olduğum kadar genç değilim. Daha doğrusu hayatıma sen girdikten sonra böyle yerli ya da yabancı şarkıcılara karşı olan tüm ilgimi kaybettim."

"Bak sen..." Onur genç kızın saçlarını kulağının arkasına özenle yerleştirdi. "Sanırım bu sözlerden onur duymam gerekiyor."

"Evet, kesinlikle öyle yapmalısın. Elimde olsa gözlerimin değdiği her noktaya senin fotoğrafını yapıştırırdım. Böylelikle yanımda olmadığın her an seni görebilirdim. Bu özlemime çare olmazdı belki ama en azından sen akşam evimize gelene kadar idare etmemi sağlardı."

Onur birden durgunlaştı. "Yanında olmadığımda beni çok özlüyor musun?"

"Hem de her saniye deli gibi özlüyorum. Bu yüzden sanırım iyileşir iyileşmez beni yanına çırak olarak almalısın."

"Senden de ne tatlı bir çırak olur ya ama sen çevremde dolandıkça ben çalışamam, çalışamadığım için para

da kazanamam, para kazanamazsam evimize bakamam. Yani bu çok riskli."

Hasret gülerek başını kocasının omzuna yasladı. "Sana ağız tadıyla şaka da yapılmıyor."

"Bana istediğini yapabilirsin. Tamamen sana teslim olmuş durumdayım."

Hasret elini Onur'un kalbinin üstüne götürerek, "Burası hep bana özel kalacak, değil mi?" diye sordu.

Kalbinin üstündeki narin eli tuttuğunda Onur'un yüzüne hüzünlü bir ifade gelip yerleşti. "Buranın tek sahibi sensin."

"Sonsuza kadar öyle olacağına söz verir misin peki?"

"Veririm," dedi hiç tereddüt etmeden. Verilen sözlerin tutulması gerektiğini biliyordu. Bu sözü bu nedenle hiç vermemeliydi ama Hasret gözlerinin içine yemyeşil gözleriyle baktıkça ona karşı dürüst olmaktan kendisini bir türlü alamıyordu Onur.

Günler geçtikçe Hasret sağlığına daha çok kavuşuyordu. Memduh Bey de çoktan ayaklanmış, eskiden olduğu gibi işine gidip gelmeye başlamıştı.

Hasret de aynı şekilde yataktan çıkmak için can atıyordu ama ne yazık ki anne engelini bir türlü aşmayı başaramıyordu. Annesinin bir de Onur adında yakışıklı mı yakışıklı bir asistanı vardı ki, onu hiçbir şekilde atlatamıyor, o kendisine her sarıldığında zaten aklında olanları da unutması hiç zor olmuyordu.

Gerçi son birkaç gündür Onur çok yoğundu. Tamirhanede haddinden fazla zaman geçirir olmuştu. Eve çoğunlukla gecenin bir yarısı geldiğinde işlerin yoğunlaştığından bahsediyordu. Eskiden bu kadar çalışmazdı. İşler yoğun olsa dahi geceleri karısını evde bir başına bırakmak istemezdi. Onun bu iş aşkının sebebini baba-

sına bağlıyordu Hasret. Babasıyla karşılaşmak istemediğinden evden bilerek uzak durduğunu düşünüyordu.

Ama bu durum artık yavaş yavaş Hasret'in kalbini kırmaya başlamıştı. Babasının zamanında çok insafsız davrandığını biliyordu ama her insan hata yapardı. Onur neden ona bir şans daha vermeye yanaşmıyordu? Acaba kendisi hasta yatarken babası ile kocası arasında bilmediği bir şeyler mi yaşanmıştı?

Gece yatağında yatarken bakışlarını tavana dikti. Onur eve gelmedikçe gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. Dikişleri yüzünden yerinden kıpırdamakta hâlâ zorluk çekmeseydi, hemen bir taksi tutup tamirhaneye giderdi. Cep telefonunu defalarca aramıştı ama açan olmamıştı. Hasret gittikçe endişelendiğini hissediyordu.

Kısa bir an için içi geçtiğinde yanında hissettiği hareketlilik sayesinde gözlerini açtı. "Onur?" diyerek gözlerini ovalayarak doğrulmaya çalıştı. Bakışları gece lambasının yanındaki saate kaydığında, saatin sabahın dördü olduğunu gördü. "Sen bu saatte mi geldin eve?"

Onur üstünü değiştirirken cevap verdi genç kıza. "Evet."

Hasret burnuna keskin bir koku geldiğinde yüzünü buruşturmaktan kendisini alamadı. "Sen... sen içki mi içtin?"

"Biraz."

Bu kadarına inanamıyordu Hasret. Onur'u tanıdığı günden beri ağzına içki koyarken hiç görmemişti. Hatta alkol kullanmaktan nefret ettiğini sanıyordu. Kocaman açtığı gözleriyle kocasının yatağa girip kendisine sırtını dönmesini izledi. İşte bu da bir ilkti. Onur yanında yattığı her seferinde ya onu kollarının arasına alır ya da yüz yüze gelecek şekilde yatmaya özen gösterirdi. Onur kendisine asla sırtını dönmezdi. Gözlerinin dolduğunu hissettiğinde yutkundu ve kısık bir sesle, "Yolunda git-

meyen bir şeyler mi var? Canını sıkan bir şey mi oldu?" diye sordu.

Onur karısından tarafa hiç dönmeden, "Hiçbir sorun yok Hasret. Hadi uyu artık saat çok geç oldu," dedi.

Yatağa uzanırken ağlamamak için dişlerini sıkıyordu Hasret. Onur'a ne olmuştu böyle? Hiç tanıdığı adama benzemiyordu. Sevdiği adam gibi değildi. Gözlerini sıkıca yumduğunda yanağından aşağı tek damla yaşın süzülmesine engel olamadı. Bu gece uyuyamayacağına emindi ama sabaha karşı iyileşmeye çalışan yorgun bedenine daha fazla direnmeyi başaramayarak derin bir uykuya daldı.

Sabah gözlerini açtığında yanının boş olduğunu gördü. Gözleri bir kez daha dolarken Onur'a olan kırgınlığı da artmıştı.

"Günaydın Hasret'im," diyerek odadan içeriye elinde kahvaltı tepsisiyle giren annesini gördüğünde toparlanmaya çalıştı.

"Günaydın anne. Onur'u gördün mü?"

"Erkenden çıktı kızım. İşleri varmış."

Başını sallayarak, "Anladım," dedi. "Banyoya gitmemde yardımcı olur musun?" Aslında kendi başına da banyoya gidebilirdi ama bu kadarına bile izni yoktu.

Nisa Hanım elindeki tepsiyi komodinin üstüne bıraktıktan sonra kızına kalkmasında yardımcı oldu. Banyoya girdiklerinde musluğu açarak Hasret'in elini yüzünü yıkamasını izledi. Hemen bir havlu uzatmayı da ihmal etmemişti. "İyi misin kızım?"

"İyiyim anne. Neden sordun?"

"Çok üzgün görünüyorsun." Hasret'i tekrar yatağına oturttuktan sonra yüzünü ellerinin arasına aldı Nisa Hanım. "Onur'la mı tartıştınız?"

"Hayır, tartışmadık. Zaten istesek bile tartışamayız sanırım, çünkü tartışabilecek kadar sıklıkla görmüyoruz birbirimizi."

Nisa Hanım kızının yanına geçip oturdu. "Sorun bu mu?"

"Anne ben... ben şımarık bir kız değilim. Onur'un çalışması gerektiğini biliyorum ama sanki son zamanlarda benden uzak durmak için çalışma bahanesinin ardına sığınıyor gibi geliyor. Bugün sabaha doğru eve geldi ve içkiliydi. Bir derdi olduğunu biliyorum ama benimle paylaşmıyor."

"Hasret, kızım Onur seni seviyor. Sevmese hastalığında yanında olmazdı."

"Sevdiğini biliyorum," dedi titrek sesiyle. "Ama bana bunu artık eskisi kadar hissettirmiyor."

"Bence boşuna kafana takıyorsun. İnsanız hepimiz. Bir günümüz bir günümüzü tutmaz. Akşam geldiğinde eminim Onur da çok üzgün olduğunu söyleyecektir sana."

"Beni asıl üzen, onun benimle sorununu paylaşmaması."

"Kızım, bu yüzden darılma ona," dedi Nisa Hanım. "Sen henüz iyileşme aşamasında olan birisin. Seni üzmek istememesini anlayışla karşılamalısın."

"Bilmiyorum anne." Hasret'in sesi çok yorgun çıkmıştı. "Sanırım biraz daha uyusam iyi olacak."

"Önce kahvaltını et."

Aslında içinden hiçbir şey yemek gelmiyordu ama annesini kırmak istemedi. Az bir kahvaltı ettikten sonra yatağa geri uzandı.

"Bir ihtiyacın olursa seslen."

"Seslenirim."

Annesinin odadan çıkmasıyla komodinin üstündeki telefonunu aldı eline. Rehberden Onur'un numarasını bulup tuşladı ama defalarca kez çalmasına rağmen genç adam telefonu açmamıştı. "Neler oluyor Onur?" diye kendi kendine mırıldandıktan sonra bu sefer arkadaşı

Meryem'i aramaya karar verdi. Belki o bir şeyler duymuş olabilirdi.

"Efendim canım?"

Meryem'in neşeli sesini duyduğunda gülümsedi. "Nasılsın Meryem? Ne yapıyorsun?"

"İyiyim... Evde oturmuş ders çalışıyordum. Sen nasılsın asıl?"

"Ben de iyiyim."

"Aslında sesin pek iyi gelmiyor Hasret. Bir şey mi oldu?"

Kocasıyla aralarında yaşanan her olayı başkalarına anlatması yanlıştı belki ama ilişkiler konusunda hâlâ acemi bir genç kızdı Hasret. Yüreğine yük ettiği dertlerini birileriyle paylaşmaya çokça ihtiyaç duyuyordu. "Onur... Onur bu sıralar biraz tuhaf davranıyor."

"Nasıl tuhaf davranıyor?"

"Bir süredir geç saatlere kadar çalışıyor. Dün de eve alkollü geldi."

"Onur ağabey mi?" diye şaşkınlıkla konuştu Meryem. "İşte buna asla inanmam. O ömrü hayatında içen biri olmadı ki."

"Ben de öyle sanıyordum ama dün içki kokuyordu. Meryem ben ne yapacağımı bilmiyorum?"

"Dur, sakin ol önce. Eminim her şeyin bir açıklaması vardır. Akşam olunca onunla konuşmayı dene. Seni seviyor o, eminim üzülmeni istemez."

"Umarım dediğin gibidir."

Ne o akşam ne de ondan sonraki akşamlarda Hasret Onur'a davranışlarının sebebini sorabilmişti. Çünkü alacağı cevaptan deli gibi korkuyordu. Bir insan birdenbire yüz seksen derece nasıl değişirdi? Onur değişmişti. Çok değil, bundan sadece birkaç gün önce kulağına aşkını

fısıldayan adam, şimdi artık yatarken kollarının arasına bile almıyordu onu. Tümüyle uzaklaşmıştı Onur. Hasret ise bunun geçici bir durum olduğuna kendisini inandırmaya çalışıyordu tüm gayretiyle.

Aslında korkaklık ettiğinin farkındaydı. Hem Onur'un son hâlinden memnun değildi hem de bunun sebebini öğrenmek adına hiçbir girişimde bulunmuyordu.

Gün geçtikçe sağlığı da daha iyiye gitmeye başlamıştı. Birkaç gün önce dikişleri de alındığından artık daha rahat hareket edebiliyordu. Tabii bu annesinin aşırı korumacılığına engel olamamıştı. Nisa Hanım hâlâ kızının yatağında dinlenmesi konusunda ısrarcıydı.

Onur yine sabah erkenden evden çıkıyor, akşam da çok geç saatlerde eve dönüyordu. Çoğu zaman onun eve geldiğini Onur'un başını koyduğu yastıktaki izden anlayabiliyordu Hasret. Gün boyu onu göremediği için de çok özlüyordu.

Acaba ne derdi vardı? Hastalığı yüzünden canının fazlaca sıkıldığını biliyordu ama artık o günler geride kalmıştı. Peki neden hâlâ dertliydi Onur? Bazı geceler eve yine alkollü gelmeye devam ediyordu. O anlarda gücü yetebilse Onur'u kollarından tutup sarsmak isterdi.

Yine böyle bir gecede Onur'u aksak hareketlerle üstüne pijamasını giyerken seyrediyordu. Genç adam sonunda giyinebildiğinde yatağın kendi tarafına geçip uzandı. Uyumak için gözlerini kapatsa da Hasret'in bu sefer onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

"Onur konuşmalıyız."

"Yarın konuşalım Hasret, şu an çok uykum var."

"Hayır, şimdi konuşacağız."

Onur gözlerini aralayarak karısının kararlı yüzüne doğru çevirdi bakışlarını. "Bekleyemez mi?"

"Yeterince bekledi zaten."

Yattığı yerde doğrularak, "Evet, dinliyorum," dedi.

"Derdin ne senin?"

"Bir derdim yok Hasret."

"Bana doğruyu söyle," dedi duygu yüklü bakışlarla. "Çok değiştin sen. Ameliyattan sonra ne olduysa farklı bir adam oldun. Benimle eskisi kadar vakit geçirmiyorsun. Sabah erkenden çıkıp gecenin bir yarısı eve alkollü geliyorsun. Benimle hiç konuşmuyorsun Onur. Bir şeyler olduğunun farkındayım."

Onur karısının yanağından süzülen tek damla yaşı parmağının ucuyla kuruladı. "Ağlama, Hasret. Benim yüzümden sakın ağlama."

"Ağlatma o zaman!"

Derin bir nefes aldı genç adam. "Hasret... Bu konuşmayı bugün yapmak zorunda mıyız gerçekten?"

Hasret Onur'un bu tavrına inanamıyordu. "Söz konusu olan bizim evliliğimiz, elbette sorunlarımızı zamanında konuşmamız gerekiyor." Sanki on sekiz yaşında olan kendisi değildi de Onur'du. Asıl onun kendisine akıl vermesi gerekiyorken kendisi ona akıl veriyordu.

"Hiçbir sorun yok tamam mı? Her şey yolunda."

"Değil! Onur ben küçük bir çocuk değilim. Aramızdaki soğukluğun farkındayım. Ameliyat oldum olalı ne bana dokunuyorsun ne de beni öpüyorsun. Üstelik benden köşe bucak kaçıyorsun."

"Senden kaçmıyorum Hasret, bunu da nereden çıkardın?"

Başım iki yana sallayarak sakinleşmeye çalıştı Hasret. Onur'la şu an aynı dili bile konuşmuyorlardı. "Canını sıkan konuyu söyle bana."

"Öğrenip de ne yapacaksın?" diye tersleyince, Hasret hayatının bir başka şokunu daha yaşadı. Şu an gözlerinin içine bakan bu adamı tanımıyordu.

"Ne mi yapacağım?" Sesi âdeta bir fısıltı hâlinde çıkmıştı. "Boşver Onur. Galiba gerçekten öğrenmesem de olur."

Sırtını genç adama dönerek yüzünü yastığına gömdü. Gözlerini sımsıkı kapatmasına rağmen pınarlarından kurtulan yaşları hızla güzel yüzünü ıslatmaya devam ediyordu. Kalbindeki kırgınlığı kelimelerle tarif etmesi imkânsızdı. Buna rağmen bir umut Onur'un gönlünü almasını bekliyordu. Eskiden olduğu gibi ona sarılıp, onu ne kadar çok sevdiğini kulağına fısıldasın istiyordu.

Boşuna beklediğini ise Onur'un kendi tarafına dönüp yatması sayesinde anlamıştı. Şu an onun umurunda bile değildi. Hıçkırıklarını durdurmaya çalışırcasına elini ağzına daha çok bastırdı. Ağlarken elinden geldiğince sessiz olmaya çalışsa da, narin bedeni her hıçkırıkta daha çok sarsılıyordu.

Ertesi sabah uyandığında Onur'u başında beklerken buldu. Bu görüntüye günlerdir o kadar hasretti ki, bir an gerçek olduğuna inanamadı.

"Günaydın," diyerek gülümseyen adama ne tepki vereceğini bilemedi. "Hadi kalk, elini yüzünü yıka, sonra kahvaltını et."

Hasret şaşkındı. Buna rağmen bir robot gibi kendisine söylenenleri bir bir yerine getirdi. Yatağa geri döndüğünde Onur komodinin üzerindeki tepsiyi kucağına bırakmıştı. "Bunların hepsi bitecek."

Önce tepsiye sonra da karşısındaki adama baktı. "Sen yedin mi?" diye ilgiyle sormaktan kendisini alamadı.

"Hayır, ama beni düşünme sen, ben sonra da yiyebilirim."

Ekmekten bir parça bölerek üstüne tereyağı ve reçel sürdü. Sonra onu Onur'a uzattı. "Tepsidekiler ikimize de yeter." Ona ne kadar kırgın olursa olsun, her şeyden önce ona kıyamazdı Hasret. Sevdiği adamdı o. Uğruna sahip olduğu her şeyden gözünü bile kırpmadan vazgeçebildiği tek kişiydi. Kırık kalbine inat hâlâ onu düşünmesinden doğal ne olabilirdi?

Onur karısının uzattığı lokmayı çiğnerken bakışlarını hüzünlü yeşillerden çekmedi. Sonra yavaşça Hasret'in kendisine yaptığı gibi, o da genç kıza kahvaltısını kendi elleriyle yaptırdı.

Karnı doyduğunda Hasret'in yüzü gülüyordu. Aslında yüzünün gülmesinin asıl sebebi uzun bir zamandan sonra özlediği adamın karşısında oturuyor olmasıydı.

"Doydun mu?" diye sordu Onur.

"Evet, teşekkür ederim."

Kahvaltı tepsisini tekrar komodinin üstüne bıraktıktan sonra tüm dikkatini Hasret'e verdi. "Hasret sana bir şey söylemem gerekiyor."

Sanki kötü bir şeyler duyacağını hissetmiş gibi genç kızın yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. "Ne söyleyeceksin?"

Onur bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben eve dönüyorum," dedi.

Hasret önce duyduklarını algılamakta güçlük çekti. "Ne demek eve dönüyorum? Hani burada kalacaktık bir süre? Babamlar şimdi gideceğimiz için çok üzülürler, biraz da-..."

"Hasret," diyerek genç kızın sözünü kesti Onur. "Ben eve tek başıma dönüyorum. Sen benimle gelmiyorsun."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama konuşmayı başaramayınca başını sallamakla yetindi.

"Senin burada kalman gerekiyor Hasret. Henüz tam olarak iyileşmedin."

"Hayır!" Onur'un koluna sarıldığında ağlıyordu. "Beni burada bırakamazsın! Benimle olacağına söz vermiştin."

"Biliyorum, biliyorum ama burada yapamıyorum!"

"Onur..."

"Burada her geçen gün kendimi aciz hissediyorum. Elinden hiçbir şey gelmeyen, karısına bile bakamayan bir asalaktan başka bir şey değilim!"

"Böyle söyleme," dedi Hasret hıçkırıklarının arasından. "Sen bugüne kadar benim için çok şey yaptın."

"Ama yetmedi Hasret. Baban olmasaydı seni belki de... belki de kurtaramayacaktım..."

"Onur, ben de seninle geleyim o zaman. Beni burada bırakma. Sensiz yapamam ben."

"Ağlama Hasret," diyerek bir kez daha karısının yanaklarındaki yaşları kuruladı.

"Ne olur gitme, gidiyorsan da beni de yanında götür."

"Olmaz... En azından şimdilik olmaz. Havalar ısınana kadar burada kalmalısın. Senin bu hâlinle kışta kıyamette o buz gibi evde kalmana razı gelemem."

"İstemiyorum!" Küçük bir çocuktan farksızdı o anda genç kız ama bu umurunda bile değildi. Tek düşünebildiği Onur'un yanında olmaktı. "Ben de seninle geleceğim."

"Gelmeyeceksin," diye kararlılıkla konuştu genç adam. "Burada kalıp, eski sağlığına hızla kavuşmaya bakacaksın."

Başını önüne eğerek bir süre sessizce ağladı. Sonrasında, "Ama ben seni özlerim," sözlerini fısıldadı. Onur'un yüzünü göremese de onun güçlü elinin dokunuşunu yanağında hissetmek biraz da olsa içini rahatlattı.

"Seni görmeye gelirim."

"Ne zaman istersem mi?"

"Ne zaman istersen."

Başını kaldırdığında Onur'un şefkat yüklü bakışlarıyla karşılaştı. En azından bir gün önce olduğu gibi soğuk durmuyordu. "Tamam, git ama kendimi daha iyi hisseder hissetmez yanına geleceğim. Beni bundan kimse alıkoyamaz, sen bile."

Sonrasında kendine hâkim olamayarak kollarını sevdiği adamın boynuna doladı. Ona sıkıca sarılırken birkaç gün idare edebilmesi için ciğerlerini elinden geldi-

ğince kokusuyla doldurmaya çalıştı. Bu çok kısa süreli bir ayrılık olacaktı belki ama bu şimdiden onu özlemesine engel değildi.

On Yedinci Bölüm

Günler sonra ilk kez odasından çıkarak kahvaltı için aşağı indi Hasret. Kendisini tekrar çok iyi hissediyordu. Daha doğrusu bedenen iyiydi, ruhen ise her geçen gün daha da fazla çöküyordu.

Onur mahalleye döneli bir hafta olmuştu ve Hasret hâlâ geceleri onun varlığını yanında aramaya devam ediyordu. Önce o gitmişti, sonra odasındaki kokusu... En son yastığına sarılıp teselli bulmaya çalışırken birkaç gün önce oradaki kokusu da terk etmişti genç kızı.

Artık dayanamadığını hissediyordu. Onur'u her gün inatla arayıp sesini duymaya çalışıyordu mesela ama kocası telefondayken bile çok soğuktu. Eskiden olduğu gibi güzel kelimeler dökülmüyordu dudaklarından. Çoğu zaman kendi kendine kuruntu yaptığını söyleyerek içini rahatlatmaya çalışsa da, aslında durumun apaçık ortada olduğunu biliyordu. Onur kendisinden adım adım uzaklaşıyordu. Belki de onsuzluğa alışıyordu.

Artık daha fazla bu konuda sessiz kalamazdı. Onur onun kocasıydı! Ve eşi olarak onun yanında olmak en doğal hakkıydı. Havalar zaten yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Ayrıca sağlığına da tümüyle kavuşmuş sayılırdı. Kim ne derse desin dinlemeyip evine geri dönecekti.

Evet, o ev artık kendi eviydi. Onur neredeyse, orası Hasret'in yuvasıydı. Bu gerçeği hiç kimse değiştiremezdi.

Kahvaltı masasına yaklaştığında babasını tek başına kahvaltı yaparken buldu. "Günaydın baba."

"Günaydın kızım."

'Kızım' hitabıyla Hasret bir an bocaladı. Uzun zamandan sonra bu babasının kendisine ilk 'kızım' deyişiydi. Yüreği büyük bir sevince boğulurken bu güzel gözlerine de yansımıştı. "Annem yok mu?"

"Mutfakta, birazdan gelir."

Önündeki peçeteyi açarak kucağına yerleştirdi. Meyve suyundan bir yudum aldıktan sonra bakışlarını tekrar babasının yüzüne doğru yöneltti. "Sağlığın nasıl baba?"

Memduh Bey kızına olağan bir sesle cevap verdi. "Gayet iyi. Peki sen kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben de çok iyiyim." Tabağındaki peyniri didiklerken birden kendisine hâkim olamayarak, "Ben bugün evime döneceğim," dedi.

Duyduğu bu cümleyle Memduh Bey'in kaşları çatıldı. "Senin evin burası."

Hasret bu konuşmanın kolay olmayacağını anlamıştı, ama eskiye göre babasının bu konuda daha ılımlı olacağını umuyordu. "Hayır baba, benim evim Onur'la yaşadığımız ev. Ben onun karısıyım."

Memduh Bey dişlerinin arasından sinirle tısladı. "Karısı mısın? Peki karısıysan bu zor günlerinde niye senin yanında değil o Onur efendi? Evine döndü döneli bir kez olsun seni görmeye geldi mi?"

Hasret başını eğdi. Gerçeği bir başkasının ağzından duymak canını yakmıştı. "İşlerinden fırsat bulamadı, ama biz her gün telefonlaşıyoruz onunla." Her seferinde ilk olarak kendisinin telefonu eline aldığını babasına söylemeye cesareti yoktu.

"İşleri mi yoğunmuş? Günde bir yarım saatini seni görmeye ayıramayacak kadar mı?" Memduh Bey alayla güldü. "Saf kızım benim. Hâlâ o adamı korumaya devam ediyorsun."

Gözyaşlarına direnirken babasının gözlerinin içine kararlılıkla baktı. "Ben Onur'u tanıyorum. O beni bilerek incitmez ve ayrıca kararımı da verdim. Bugün evime geri dönüyorum. Bana karşı çıkman hiçbir işe yaramaz baba."

Memduh Bey'in iç çekişi pes ettiğinin bir sinyaliydi. "Tamam, şoför hazır olduğunda seni götürür."

"Teşekkür ederim baba, çok teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

Hasret'in hazır olması fazla vaktini almamıştı. Hem sevdiği adama kavuşmak için günleri hatta saatleri sayan biri nasıl daha fazla oyalanabilirdi? Yanında getirdiği küçük bir çantayla şoför onu Onur'un evine bıraktığında mutluluğu yüzüne yansımıştı bu yüzden. Onu arayıp geleceğini haber vermemişti çünkü sürpriz olsun istiyordu. Gerçi Onur eve geri dönmesi için havaların daha çok ısınma şartını öne sürmüştü ama bu şimdi Hasret için önemli değildi. Hem o da kendisini gördüğünde dayanamazdı. Her zaman yaptığı gibi güçlü kollarını onun için açar ve sımsıkı kucaklarken kulaklarına 'hoş geldin' cümlesini fısıldardı.

Evin kapısını açıp içeri girdiğinde Onur'un yerine onu insanın kemiklerini bile titretebilecek bir soğuk karşıladı. Sanki günlerdir bu evin duvarları hiç ısınmamıştı. Hatta sanki günlerdir bu ev hiç kimseyi ağırlamamıştı.

İçeri girer girmez valizini yatak odasına bıraktı. Yatağın dağınık görüntüsü karşısında gülümserken Onur'un hiç bu kadar dağınık olduğu başka bir anı daha hatırlamadığını düşündü.

Oturma odasındaki sobayı yaktıktan sonra kollarını sıvayarak işe girişti. Bu hâlini babası görse kesin yine çok öfkelenirdi ama ev bu kadar dağınıkken rahatça yatağa uzanıp dinlenemezdi Hasret.

Mutfaktaki kirli tabak çanakları yıkadı. Ardından yatak odasının penceresini iyice açarak odanın biraz olsun havalanmasını sağladı. Yatağın çarşaf ve nevresimini de değiştirdikten sonra biraz güçten düştüğünü hissetse de mutluydu.

İşleri bitirdikten sonra biraz oturma odasındaki çekyata uzanmaktan kendisini alamadı. Kısa süre sonra da derin bir uykuya daldı.

Birkaç saat sonra gözlerini açtığında bakışları Onur'un bakışlarıyla kesişmişti. Onu gördüğü an yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi. Yattığı yerde doğrulduğu sırada ise, "Burada ne işin var?" sorusuyla sarsıldı. Göz bebeklerine kadar ulaşan parıltı anbean yok olurken, tebessümü dudaklarında dondu kaldı.

Hayalini kurduğu kavuşma anı bu değildi.

Hayalinde her şey bambaşkaydı.

Mesela, Onur onu gördüğünde yerinden fırlayıp, kollarını onsuz kaldığından beri daha çok üşüyen narin bedenine saracaktı.

Elleri saçlarının arasında oyalanırken dudakları kulağına onu ne kadar çok özlediğini ve sevdiğini fısıldayacaktı.

Onur onun gelmesiyle onsuzlukla ıssızlaşan evinin birdenbire nasıl aydınlandığından da bahsedecekti.

Kısacası Hasret... kavuşma anıyla ilgili boyundan büyük hayaller kurmuştu.

Bu sebeple şimdi yaşadığı hayal kırıklığının tek sorumlusu sadece kendisiydi. Kendisi ve karşısındaki genç adama duyduğu bitmek tükenmez sonsuz aşkıydı.

"Sana geldim."

"Sana gelmemen gerektiğini söylemiştim."

Çekyatta tamamen doğrulduğunda Onur'un duygusuz gözlerinin içine dikkatle baktı. Bu adamı tanımıyordu. "Ben kendimi iyi hissediyorum. Babam bile inandı bana sen neden inanmıyorsun?"

"Seninle bir anlaşma yapmıştık."

Hasret bir an ne diyeceğini bilemedi. "Biz evliyiz seninle. Nasıl senden uzak kalmamı bekleyebilirsin benden?"

"Sağlığın söz konusu Hasret, bu yüzden çocuk gibi davranmayı kes!"

Genç adamın sesinin sertliği karşısında oturduğu yerde irkildi Hasret. Gözleri dolu dolu olurken, "Sen bir çocukla evlendin zaten Onur..." demekten kendisini alamadı. Çok incinmişti. Bu kadar soğuk bir karşılamayı ne olursa olsun asla hak etmemişti.

"Seninle evlenerek ne büyük hata yaptığımı şimdi çok iyi görebiliyorum zaten."

Onur yüzüne sert bir tokat atsaydı bile canı bu sözleri duyduğu andaki kadar acıyamazdı. Dudakları titrerken elllerini kucağında birleştirdi. Konuşmak istiyor ama konuşmaya başladığı an gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

"Hemen babanın evine geri dönüyorsun," diyerek ayaklandı Onur.

"Hayır!" dedi Hasret anında. "Benim evim burası, senin yanın. Sen neredeysen ben de orada olacağım."

"Bu konu tartışmaya açık değil Hasret. Gideceksin diyorsam gideceksin."

Hasret ayağa kalkarak aynı kararlılıkla Onur'un karşısına dikildi. "Neyin var senin? Geldiğime hiç mi sevinmedin?" Kocasının mavi gözlerinden bir şeyler okuyabilme umuduyla bakışlarını o derinliklerden bir an olsun çekmedi, ama Onur kendisine buz gibi gözlerle bakmaya devam ettikçe de sahip olduğu tüm umutları birer birer sönüyordu.

"Gelmemeliydin."

"Ama geldim! Bunun senin için hiç mi bir anlamı yok?"

Onur bir süre sessizliğini koruduktan sonra, "Burada olmamalısın," dedi sonunda.

"Neden? Neden burada olmamalıyım Onur?" Kocasının sessizce gözlerinin içine bakmaya devam etmesiyle ona daha çok yaklaştı. Elinin tekini kaldırıp yanağına bıraktığında, kısa bir an Onur'un bu temas karşısında irkildiği dikkatinden kaçmadı. "Ben seni çok özledim. Bir hafta boyunca sadece sesini duymak bana yetti mi sanıyorsun? Yetmedi Onur. Yanında olmaya ihtiyacım var. Ancak senin yanındayken tümüyle eski Hasret olabilirim ben."

Yanağındaki küçük eli tutarak kendisinden uzaklaştırdı genç adam. "Geri döneceksin."

Bir damla yaş pınarından firar ederken inatla başını iki yana salladı Hasret. "Dönmeyeceğim! Ben senin yanında olmak istiyorum."

"Ama ben istemiyorum," dedi acımasızca. "Geri döneceksin."

Dudaklarının arasından acı dolu bir hıçkırık kaçarken gözyaşları da birbiri ardına akmaya başlamıştı şimdi solgun yanaklarından aşağıya. Onur kendisine neden bu kadar soğuk davranıyordu? "Ne-neden? Neden beni yanında istemiyorsun? Dünden bugüne ne değişti?"

"Ben değiştim." Onur derin bir nefes aldıktan sonra, "Lütfen ailenin yanına dön. Geri dönmen için henüz çok erken," dedi.

"Ne erkeni Onur? Benim aslında hiç gitmemem, senden hiç ayrılmamam gerekiyordu."

"Daha fazla konuşmak faydasız. Hadi giy ceketini, seni evine bırakayım."

Ne derse desin karşısındaki adamı ikna edemeyeceğini artık anlamıştı Hasret. Onur eskiden olduğu kişi değildi artık. O gözünden akan tek damla yaşı bile umursamazken, verdiği karardan vazgeçeceğini nasıl düşünebilirdi?

Ama çok kırılmıştı genç kız. 'Sevdiğim' dediği, onun da kendisini büyük bir aşkla sevdiğine inandığı adam onu babasının evine geri yolluyordu. Hareketleri sanki bir an önce ondan kurtulmak istermiş gibi aceleciydi. Bu durum kalbini derinden yaralıyordu. Buna rağmen sustu ve Onur'un onu eve bırakmasına izin verdi.

Kapıda son bir kez gözlerinin içine bakarken, onun 'Vazgeçtim, hadi evimize gidelim,' demesini beklemişti. Aptaldı Hasret, çünkü hâlâ deli gibi Onur'dan aşk dileniyordu. Oysa çok değil, sadece birkaç hafta öncesine kadar onun tarafından sevildiğine çok emindi. Kendi aşkından şüphe duysa da, onun duygularını asla sorgulamazdı.

"Hava soğuk, bir an önce içeri gir," dedi Onur ifadesiz bir yüzle.

Başını sallayarak ceketinin cebindeki anahtarları çıkardı. İçlerinde Onur'la yaşadıkları evin de anahtarı vardı. Bu tek anahtar bile yüreğinin acımasına ve akabinde gözlerinin dolmasına sebep olmuştu.

Kapıyı açmadan önce, "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu.

"Ben zamanı geldiğinde seni görmeye geleceğim ama o güne kadar sen sakın gelme."

Yine uysal bir şekilde başını salladı. Ardından evin kapısını açarak içeri girdi. Sırtını arkasmdan kapattığı kapıya yaslar yaslamaz hıçkırıklara boğuldu.

Keşke o eve hiç gitmeseydi... O zaman hâlâ evliliklerinin yoluna gireceğine dair umudunu korumaya devam edebilirdi ama az önce... Hasret dillendirilmese de, Onur'un gözlerinde bir şeylerin bitmiş olduğunu görebilmişti.

Canı yanıyordu... Sanki biri kızgın bir demirle kalbini oyuyor gibiydi. Çöküp kaldığı yerde gözyaşı dökerken, tüm bunların bir kâbustan ibaret olmasını ne çok isterdi.

Ya da keşke şimdi kapı çalsa ve Onur onu kollarının

arasına çekip sıkıca sarılsaydı. 'Evimize gidelim,', 'Kalbini yaraladığım için özür dilerim,' deseydi. O zaman hiç düşünmez onu affederdi Hasret. Elini sımsıkı tutar ve peşinden nereye isterse giderdi.

Ama sevdiği adamın bunu kendisinden istemeyeceğine adı gibi emindi.

Onur, artık tanıdığı o aşk dolu bakışlara sahip adam değildi.

Onur, artık kendisine çok yabancı biriydi.

Ne saatler geçiyordu, ne de günler... Sanki her şey birden yavaşlatılmış gibiydi. Zaman bir türlü akmıyordu, sanki Onur'un onu evine bıraktığı gece durmuştu.

Hasret ne zaman gözlerini kapatsa, açtığında onu karşısında bulacağını düşünmeye hâlâ devam ediyordu. Daha on sekiz yaşında, hayatının baharında olan bir genç kız için çektiği acı çok fazlaydı. Dayanamadığı birçok an oluyordu. Gözü yolda, kulağı telefonda bir hayat yaşıyordu artık.

İki hafta olmuştu... Onur'suz geçen koca iki hafta... Sesine hasretti ve kokusu burnunda tütüyordu. Onu çok özlemişti ama kırgınlığı hâlâ yerli yerinde duruyordu. Yoksa çoktan kalbinin sesini dinleyerek onu arardı.

Aramamıştı Hasret... Onur'un istediği gibi ne o eve tekrar gitmiş ne de telefonunda numarasını bulup tuşlamıştı. Gurur yaptığından değil, sadece sevdiği tarafından daha fazla yaralanmaktan korktuğu için her şeye karşı bu kadar tepkisizdi.

Buna rağmen ara sıra Meryem'le telefonlaştıklarında, ağzından Onur'la ilgili haberler almadan yapamıyordu. Öğrendiği kadarıyla Onur'un dayısı ve yengesi ayrı evlerde yaşamalarına bir anlam veremiyorlardı. Onur ise kendini tümüyle işe güce kaptırmış gibi görünüyordu.

Onun çalıştıktan sonra boş ve buz gibi bir eve geldiğini düşündükçe üzülüyordu Hasret. Sonra üzüldüğü için de kendisine çokça kez kızdığı oluyordu. Sonuçta Onur onun ne kadar üzüldüğüyle bile ilgilenmiyordu.

"Hasret'im, yavrum..."

Annesinin sesiyle silkinerek toparlandı. Geçip giden günlerde olduğu gibi yine pencere önüne oturup kalmıştı. Böyle anlarda sürekli dalıp gitmekten ise kendisini alamıyordu. Bakışlarını Nisa Hanım'ın yüzüne çevirdiğinde burukça gülümsedi. "Bir şey mi dedin anne?"

"İyi misin?" Kızının günlerdir bu içine kapanmış hâli Nisa Hanımı çok endişelendiriyordu. Onur'a, Hasret'i üzdüğü için çok kızıyordu ama aynı zamanda bu tavırlarına hiçbir anlam da veremiyordu. Genç adamın kızını gerçekten sevdiğine inanmıştı. Peki seven insan, sevdiğinin gözünden bir damla yaşın akmasına nasıl izin verirdi?

"Bu soruyu sorma bana anne, çünkü vereceğim cevaba üzülürsün."

"Haklısın," dedi Nisa Hanım. "Üzülmemi istemiyorsan o zaman aşağıya gel. İkimiz için güzel bir sofra hazırlattım."

"Anne..."

"Lütfen kızım." Nisa Hanım'ın gözleri dolmuştu ve Hasret bu görüntü karşısında üzüntüyle içini çekti. "Sen daha yeni ameliyat oldun. Kendine dikkat etmen gerekiyor. Lütfen kırma beni ve biraz yemek ye."

"Tamam, yiyeceğim. En azından yemeye çalışacağım." Kendisiyle birlikte annesinin de üzülmesine dayanamıyordu Hasret. Bu nedenle söz verdiği üzere az da olsa bir şeyler yiyecekti.

Merdivenlerden aşağı inerlerken kapı zilinin çalındığını işittiler. Nisa Hanım hiçbir şey olmamış gibi merdivenleri inmeye devam ederken, Hasret'in kalp atışları hızlanmıştı. Hızlıca merdivenleri indi ve annesinin önü-

ne geçerek kapıya ulaştı. Kapı kulpunu tuttuğunda kısa bir an soluklanma ihtiyacı duydu. Çünkü bu kapının arkasındaki kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Aslında bundan öncesinde de her zil sesini duyduğunda aynı şekilde büyük bir heyecana kapıldığı olmuştu. Hüsranla sonuçlanan heyecanlardı bunlar. Belki birazdan yine aynı şey başına gelecekti. Bir kez daha hevesi kursağında kalacak, akıtamadığı gözyaşları gözlerini yakacaktı. Boş yere de olsa, yine de bu kalp çarpıntısına değeceğini düşünüyordu Hasret. Uzun zamandır elinde onlardan başka hiçbir şey kalmamıştı ne de olsa.

Kapı zilinin bir kez daha ama bu sefer daha bir ısrarla çalınması karşısında içine derin bir nefes çekip bıraktı ve ardından kapıyı yavaşça açtı.

Başını kaldırmadan önce biliyordu Onur'un karşısında dikildiğini. Yüzünü görmese de, kokusundan tanımıştı onu. Gözlerini sıkıca kapatıp önce ciğerlerini özlediği erkeksi kokuyla doldurdu. Sonra kendine engel olamayarak bir adım öne attı ve kollarını genç adamın boynuna sıkıca doladı. "Geldin," dedi sadece. Çünkü başka hiçbir şey bundan daha önemli değildi o anda.

"Hasret..."

Neden sarılmıyordu o da? Kendisini sıcaklığından neden yoksun bırakıyordu?

"Hasret... Konuşmamız gerekiyor."

Başını sevdiğinin göğsüne daha çok gömdü. Sadece birazcık daha kokusunu içine çekmek istiyordu, buna bile izni yok muydu?

"Hasret..." Kollarından tutulup özlediği bedenden uzaklaştırıldığında tıpkı bir çocuk gibi oturup ağlamamak için dudaklarını ısırdı genç kız. "Konuşmamız gerekiyor."

"Pekâlâ... Konuşalım."

Onur'a arkasını dönerek hızlı adımlarla salona ilerledi Hasret. Annesinin masanın başında endişeyle yüzüne

baktığını fark ettiğinde güçsüzce gülümsemeye çalıştı. "Onur geldi. Biz biraz odamda konuşacağız anne. Sen beni bekleme, yemeğini ye."

Nisa Hanım, kızının arkasında dikilen gence öfkeli bir bakış attıktan sonra, "Tamam kızım, ama yemek için seni bekleyeceğim," dedi.

Annesine karşı gelmeyi istemeyerek yavaş adımlarla üst kata çıktı. Onur'un hemen arkasında olduğunu bilirken avuç içlerinin terlemesinin önüne geçemiyordu. Odasından içeri girdiğinde ellerini hızlıca üstündeki pamuklu pijamaya sildi.

Tekrar Onur'dan tarafa döndüğünde onun kapıyı kapattığını gördü. Her ne konuşmak istiyorsa kimsenin duymasını istemeyeceği kadar özel olmalıydı.

"Seni dinliyorum," dediğinde sesi daha önce hiç olmadığı kadar soğuk çıkmıştı. Onur tarafından o kadar çok hayal kırıklığına uğratılmıştı ki, artık tepkilerini bile kontrol edemez bir hâle gelmişti.

Genç adam yatağı işaret ederek, "Önce otur," dedi.

Bu isteğe karşı gelmeyi arzuladı Hasret. İlk kez isyânkar bir kız olabilmeyi diledi ama duyacaklarının merakı öfkesinin önüne geçmişti. Yatağa yavaşça oturdu.

Onur da hiç vakit kaybetmeden Hasret'in yanında yerini almıştı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Dudakları alayla kıvrıldı. "Nasıl hissettiğim sahiden umrunda mı?"

Onur'un yüzüne odaklanmış bakışlarından kendince anlamlar çıkarmaya çalışsa da, bu çok zordu.

"Burada rahatın yerinde mi?"

Hasret bu sorular karşısında ne düşüneceğini şaşırmış bir şekilde bakıyordu Onur'un yüzüne. "Sence?"

"Bence çok yerinde. Öyle olması da gerekiyor zaten. Burası senin evin."

"Bence değil," dedi hiç tereddüt etmeden. "Benim evim buraya on dakikalık bir mesafede bulunuyor."

"Hayır, Hasret. O ev asla senin evin olmadı."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken yüreği bir kez daha kanadı. "N-ne demeye çalışıyorsun?"

"Ne demeye çalıştığım açık değil mi? Bu evlilik asla olmamalıydı diyorum."

Kulaklarının yanlış işittiklerini umdu Hasret. Çünkü bu sözlerin gerçekliğine dayanamazdı. "Onur... niye böyle konuşuyorsun? Neden beni üzüyorsun?"

"Niyetim seni üzmek değil Hasret, sadece gerçekleri dile getirmek. Senden uzak olduğum günlerde çok düşündüm ben. Burada geçirdiğim sayılı günler sayesinde senin hayatınla benim hayatımı karşılaştırma fırsatım oldu. Bizim dünyalarımız birbirinden çok farklı ve biz asla o iki farklı dünyayı birleştirmek için uğraşmamalıydık."

"Yine aynı konu mu? Bu sorunu hallettiğimizi düşünüyordum!"

"Halletmedik Hasret... halledememişiz. Sen hasta yatarken neler çektiğimi hâlâ çok iyi hatırlayabiliyorum ben. Hayatımda kendimi hiç o kadar çaresiz hissetmemiştim. Yaşayabilmen için bir diyaliz tedavisinin masrafını bile üstlenmekten aciz bir adamım ben!"

"Böyle söyleme," diyerek Onur'un eline sarıldı. "Sen elinden gelen her şeyi yaptın! En önemlisi, benim yanımda oldun."

"Bu yeterli değil, asla da olmayacak. Bundan birkaç yıl sonra şimdi olduğundan daha farklı düşünmeye başlayacaksın. Adım adım seni içine sürüklediğim bataklık yüzünden benden nefret edeceksin. Babanın evindeki rahat günlerini hatırlayacaksın."

"Hayır..."

Onur genç kızın konuşmasına izin vermedi. "Öyle olacak, Hasret. Sen hep bu temiz dünyanda kalmalı, benim olduğum tarafa asla geçmemeliydin."

"Onur," dediğinde sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Ben seninle olduğum için asla pişman olmayacağımı söylemiştim. Hâlâ o sözlerimin arkasındaym."

"Biz bir hata yaptık Hasret... Asla evlenmemeliydik."

"Evliliğimizi nasıl bir hata olarak adlandırabilirsin?" Duyduklarına inanamıyordu Hasret. Kendisi Onur'la geçirdiği her anı yüreğindeki en özel yere koymuşken, onun kurdukları yuvayı hata olarak görmesi incitmişti genç kızı.

"Gerçek bundan ibaret, sana yalan söyleyecek değilim."

"Sen çok değiştin," dedi gözleri yaşlı yaşlı.

"Değişmedim, aslında bir süreliğine kaybettiğim mantığımı geri kazandım. Bu nedenle yaptığımız bu hatayı geç de olsa telafi etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

İçine büyük bir korku çöreklendi o anda, ama her şeye rağmen sakinliğini korumaya çalıştı Hasret. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben boşanmak istiyorum."

Bu üç kelimeyi algılamakta güçlük çekti ilk başta. Çünkü onun tanıdığı Onur, asla bu kelimeleri değil sesli bir şekilde dile getirmek, aklının ucundan dahi geçirmezdi. "Anlamadım?"

"Boşanmak istiyorum."

Birdenbire deli gibi gülmeye başladı Hasret. Sinirleri o kadar bozulmuştu ki, başka bir zaman olsa duyduğu anda gözyaşlarına boğulacağı habere kendisini böyle bir anda gülerken bulmuştu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hasret, ben çok ciddiyim. Herkes ait olduğu yerde kalmalı."

Gerçekti işte... Duydukları gerçekti. Hasret gülmeyi kesip sessizce gözyaşı dökmeye başladığında yüzünü ellerinin arasına gömdü. Her şeyin bittiğini hissediyor-

du. Bu üç kelimelik cümle kurduğu tüm mutlu hayallerinin katili olmuştu.

Onur'un fikrini değiştirebileceğine duyduğu inanç da artık yerli yerinde değildi. Bu zamana kadar onun kötü zamanlar geçirdiğini söyleyerek yüreğini rahatlatmaya çalışmıştı, lakin genç adam görünüşe göre ondan sonsuza kadar uzaklaşmayı seçiyordu.

Ne olmuştu da birdenbire birbirlerine bu kadar yabancılaşmışlardı? Bundan birkaç ay önce el ele, göz gözeyken şimdi bu uzaklığın sebebi neydi?

"Keşke o ameliyat masasında ölseydim," diye mırıldandı farkında olmadan. Yaşlı gözlerini Onur'un yüzüne çevirdiğinde onun uzun bir zamandan sonra ilk kez bu kadar kederli baktığına şahit oldu ama bu görüntü an kadar kısa sürmüştü. Çok geçmeden genç adamın yüzü yine o soğuk ifadesine bürünmüştü. "Keşke ölseydim de, ölümden beter olan bu acıyı yaşamasaydım."

"Hasret..."

"Git," dedi yanaklarındaki yaşları elinin tersiyle sertçe silerken. "Tamam, boşanmayı kabul ediyorum, şimdi lütfen git!"

Onur'un sessizce ayaklanması kalbini daha da çok kanatırken dudaklarını var gücüyle ısırdı Hasret. Ona gitmesini söylemesine rağmen gidişini görmeye dayanamazdı. Bu yüzden bakışlarını ellerine doğru indirdi. Parmağındaki ince halkayı gördüğünde bir damla yaş usulca yanağından aşağı süzüldü. "Dur," diye fısıldadı ardından.

Onur da durdu.

Hasret yavaşça ayağa kalktıktan sonra titreyen eliyle parmağındaki alyansı çıkardı. Bu yüzüğü parmağına taktığı gün çok mutluydu. Şimdi parmağından çıkarırken ise tam tersine çok mutsuz. Bu iki duygunun mimarı da aynı kişiydi. "Bu sana ait," diyerek Onur'un avcunun arasına bıraktı yüzüğü.

Konuşurken genç adamın yüzüne bakmaktan bile acizdi. Çünkü o sevdiği gözlere bakıp, ona 'Gitme' diye yalvarmaktan korkuyordu. Sahip olduğu ufacık gururundan da vazgeçmeyi göze alamıyordu.

"Kendine dikkat et," diye fısıldayan adama cevap vermedi. Sonrasında ise odada tekrar bir başınaydı. Aşağı kattan kapının kapanma sesi kulaklarına ulaştığında olduğu yere ağlayarak çöküp kaldı.

Hayallerindeki mutluluk artık sonsuza kadar hayal olarak kalacaktı. Onur bundan sonra kalbinin hatırladıkça kanayan yarası olmaya mahkûmdu.

On Sekizinci Bölüm

İlerleyen günlerde Hasret yatağından dışarı çıkmadı. Bu durum Nisa Hanım'ı çok endişelendiriyordu. Her öğün kızının yemeğini bir tepside odasına kadar çıkarıyor, hatta bir iki lokma da olsa bir şeyler yediğinden emin olmadıkça o odadan ayrılmıyordu.

Hasret sırf onu üzmemek için güçlükle yemek yemeğe çalışıyordu. Oysa değil yemek yemek, nefes dahi almak istemiyordu o. Onur son sözlerinden sonra içindeki tüm yaşama hevesini de alıp götürmüştü. Hasret artık yaşayan bir ölüden farksızdı.

Sonra bir gün o uğursuz zilin sesi yine kulaklarına ulaştı. Acı acı çalıyordu.

Gözlerini sımsıkı yumarak yüzünü yastığına sıkıca bastırdı Hasret. Uyuyor numarası yaparsa belki kulakları daha fazla kötü haber duymazdı.

Odasının kapısının açılmasıyla dudaklarını ısırdı.

"Hasret? Kızım, aşağıya inmen gerekiyor. Bir mahkeme celbi geldi, teslim aldığına dair imzan lazımmış."

"Hayır!" dedi ve yorganını tepesine kadar yukarı çekti.

Nisa Hanım bu tepkiye şaşırdı. "Hasret, ne oldu?"

"Gönder kapıdakini! İstemiyorum!" diye haykırdı.

Yaşlı kadın iyice endişelendi. Yatağa oturup yorganı kızının yüzünden çekti. Onun dudaklarını dişleyerek

kanatmış olduğunu gördüğünde anne yüreği yandı. "Yavrum, neyin var?"

"O celbi alma anne! Yalvarırım."

"Kuzum," diyerek kızının saçlarını yanağından akan yaşların eşliğinde okşadı Nisa Hanım.

"Onur... benden boşanacak. O celbin ne için olduğunu bilirken alamam. Onu... onu seviyorum ben. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Ne annesine ne de babasına Onur'un o günkü ziyaretinin sebebini anlatabilmişti. Hiçbir şey duymamış gibi davranırsa, her şey tekrar yoluna girer sanmıştı.

Yanıldığını biliyordu Hasret. Onur sözünden dönecek bir adam değildi. 'Ama döndü,' diye dile geldi kalbi. Onu sonsuza kadar seveceğini ve hep yanında olacağına dair söz vermişken şimdi ayrılmak istiyordu. Sözünü tutmamıştı.

Nisa Hanım duyduklarının şaşkınlığıyla ne diyeceğini bilemedi. Demek ki Hasret'in mutsuzluğunun asıl sebebi buydu. Oysa sadece kızının onu yanında götürmediği için kocasına sitemli olduğunu düşünmüştü. "Hasret'im, böyle yapma annem," diyerek parmak uçlarıyla kızının yanaklarındaki yaşları kurulamaya çalıştı. "Eğer durum böyleyse... bu gerçekten sonsuza kadar kaçamazsın."

Bildiği şeyleri söylüyordu annesi. Ayrılmak isteyen bir adam zaten bu düşüncesinden vazgeçirmesi imkânsızdı. Gitmek isteyene, 'Gitme' demenin ne anlamı vardı? O zaten ilk önce kalbiyle gitmişti. Ayakları sadece kalbinin izlerini takip ediyordu.

Yatağından yavaşça doğruldu. Yüzündeki ıslaklığı ellerinin tersiyle sildi. Kızının saçı başı birbirine girmiş hâline üzgün gözlerle bakıyordu Nisa Hanım. O hayattaki tek neşe kaynağıyken, şimdi bir genç adam yüzünden günbegün solup gidiyordu.

Hasret yavaşça yataktan kalktı ve bir sandalyenin üstünde duran hırkasını sırtına geçirdi. Sonra yavaş adımlarla odasından dışarı çıktı ve merdivenin basamaklarını teker teker indi.

Kapının önüne geldiğinde kendisine şaşkınlıkla bakan postacıyla karşılaştı.

"Hasret Akad?"

Akad... Bu soyismini bu kadar çok benimsediğini ilk kez fark ediyordu. Onur Akad'ın karısı Hasret Akad'dı o... Bunun tadını doyasıya bile çıkaramamışken şimdi tekrar Hasret Durukan olacaktı öyle mi?

"Hasret Akad siz misiniz?"

Gözlerini sıkıca yumup açtı. Başını sallayarak, "Evet," diye güçsüz bir sesle konuştu. "Benim."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Kimlik? Aşağı inerken onu almak aklına bile gelmemişti. "Bir dakika," diyerek arkasına döndüğü an annesinin kimliğini ona uzattığını gördü. Annesine minnetle tebessüm etti. Ardından kimliğini adama uzattı.

Adam kimliğe bir göz attıktan sonra elindeki celbi genç kıza uzattı. "Şuraya bir imza alabilir miyim?"

İmzayı eli titreyerek attı. Kapıyı kapattığı an başını soğuk tahtaya yasladı. Bedenindeki tüm gücü çekilmiş gibi hissediyordu.

"Hasret, gel yavrum, salona geçelim."

O kadar güçsüzdü ki annesinin kolundan tutarak onu salona yönlendirmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Yumuşak koltuğa oturtulduğunda ellerinde sıkıca tuttuğu kağıda baktı. Sanki bir mahkeme celbini değil de ölüm fermanını tutuyordu avuçlarının arasında. Yanağından bir damla yaş süzülürken açıp okumaya başladı. Dudaklarının kenarında acı bir tebessüm belirdiğinde, "İki hafta," dedi annesine. "İki hafta sonra boşanıyoruz."

Nisa Hanım ne diyeceğini bilemeyerek kızının saçlarını okşamaya devam etti. Bu şekilde ona olan desteğini hissettirebileceğini umuyordu. Oysa ki Hasret'i artık hiçbir şey ve hiç kimse teselli edemezdi.

Meryem arkadaşının donuk gözlerinin içine bakarken duyduklarını içine sindirmeye çalışmakla meşguldü.

"Ne dedin sen?" diye bir kez daha sordu.

"İki hafta sonra Onur'la boşanıyoruz."

O anda bir kahkaha koyverdi genç kız. Gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Kahkahası biraz durulduğunda ise bakışlarını tekrar Hasret'in yüzüne çevirdi. Onun hâlâ en az bir taş kadar soğuk bir ifadeyle yatağında oturduğunu gördüğünde yüzü düştü. "Şaka yapıyorsun, öyle değil mi? Gerçi bugün 1 Nisan da değil ama."

"Şaka değil, Meryem. Biz boşanıyoruz. Dün mahkeme celbi geldi."

Meryem'in yüzünden tebessümün tüm izleri silindi. Arkadaşının yanına geçip otururken, "Neden peki?" diye sormaktan kendisini alıkoyamadı.

"Onur istedi."

"Bu çok saçma! O senin gözlerinin içine bakan biri."

"Demek ki artık gözlerime bakmaktan sıkılmış," diye alayla konuştu. Yüreğindeki acının hâlâ bir tarifi yoktu ama aynı zamanda toparlanmak için kendisine bir söz vermişti. Onur'un kalbinde sebep olduğu depremi en az hasarla atlatmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Hasret, ne oldu?"

"Onur... benim ait olduğum yerde kalmam gerektiğini söyledi. Ona göre biz zaten asla evlenmemeliymişiz. Büyük bir hata yapmışız."

"Tüm bunları Onur ağabey mi söyledi gerçekten?" diye şaşkınlıkla sordu Meryem. Duyduklarına inanamadığı her hâlinden belliydi.

"Evet... Evliliğimiz bir hataymış Meryem. Benim başıma gelen en güzel şeyken, o hata olduğunu söyledi." Dudaklarından kaçan hıçkırıkla birlikte elini dudaklarına bastırdı. İşte yine başarısız olmuştu. Ne kadar, 'Bir daha onun için ağlamayacağım,'dese de başarılı olamıyordu. Onur'un kalbinde açtığı yara hâlâ çok tazeydi. Her geçen gün kanamaya devam ediyordu.

"Canım..." Hasret'in gözlerinden akan yaşları gördükçe ne yapacağını şaşırıyordu Meryem. Onu bu kadar üzdüğü için yıllardır ağabeyinden farklı görmediği adama karşı çok öfkeleniyordu. "Ağlama... Üzülme..."

Böyle bir durumda aslında ne ağlamamak ne de üzülmemek mümkündü. Basmakalıp teselli cümlelerinin Hasret'e hiçbir yardımı dokunmuyordu.

"Ondan nefret etmek istiyorum, Meryem. Hayallerimi birkaç cümlesiyle yıktığı için hayatında hiçbir zaman mutlu olamasın istiyorum ama sonra... kısa bir süre sonra yine kıyamıyorum ona. 'Seni sevmekten vazgeçti diye neden suçlu oluyor ki,' diyorum. 'Duyguları değişti diye ona kızamazsın,' diyorum ama onsuzluk canımı her geçen gün daha fazla yakmaya devam ediyor. Onur benim bu hayattaki en güzel armağanımken, birdenbire en büyük cezam oldu. Neden böyle olmak zorundaydı? Neden hisleri değişti?"

Hasret'e sıkıca sarılıp başını omzuna bırakmasına izin verirken, "Eminim Onur ağabeyinin de kendince bir sebebi vardı. O sana kıyamaz. Bu kadar üzülmene dayanamaz, Hasret. Bence gidip onunla bir kez daha konuşmalısın," dedi.

"Ben onunla birçok kez konuştum. Artık geriye dönüş yok." Meryem'den uzaklaşarak yüzündeki yaşları kuruladı. "Artık sen de git, Meryem."

"Seni bu hâlde bırakıp gitmem."

"Ben iyiyim. Yardımına ihtiyacım yok, lütfen git."

Hasret'in tekrar soğuk bakışlarıyla karşılaştığında Meryem'in kafası karışmıştı. "Hayır, iyi değilsin. Benim tanıdığım Hasret arkadaşına karşı bu kadar kaba olmazdı."

"Artık arkadaş olamayız, Meryem."

Meryem öfkesini bastırmaya çalışarak baktı Hasret'in yüzüne. Onun acısını anlayabiliyordu ve onun için üzülüyordu. Bu nedenle ters bir cevap vermeyecekti. "Biz arkadaştan öte dostuz seninle. Öyle her istediğinde dostluğumuzu bitiremezsin."

"Bitiririm ve bitireceğim," dedi Hasret. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

İrkilerek Hasret'ten uzaklaştı genç kız. "Keşke bir tokat atsaydın da, bu sözleri söylemeseydin."

Hasret başını eğerek, gözlerine hücum eden yaşları gizlemeye çalıştı. Bu cümleleri söylerken en az Meryem kadar cam yanmıştı. "Bana Onur'u hatırlatacak her şeyi hayatımdan çıkarıyorum."

"Bu 'her şey'e ben de dâhilim yani? Vay be! Onur ağabeyden bile önce ben vardım hayatında! Bunun hiç mi anlamı yok?"

Olmaz olur muydu hiç? Meryem hayatının en güzel günlerinde hep yanında olmuştu. Onur'u tanıma sebebiydi ilk başta. Bu sebeple ona ömrünün sonuna kadar minnettâr kalacaktı; ama buna rağmen söylediği gibi onu görmeye devam edemezdi. Onu gördüğü her an Onur'un ne yaptığını sorardı. Ayrı da olsalar haberlerini Meryem'den almak için çabalardı.

Meryem'den, Onur'un hayatına bir başka kadını aldığı haberini duymaya katlanamayacağını biliyordu. Bu yüzden Meryem'den uzaklaşmak zorundaydı.

"Yolun açık olsun, Meryem. Umarım her şey gönlünce olur. Ve de hep mutlu ol, olur mu? Ben göremeyecek olsam da, çok ama çok mutlu ol."

Meryem daha fazla gözyaşlarına hâkim olamadı. Yanaklarından birbiri ardına yaşlar süzülürken Hasret'in yüzüne uzun uzun baktı. Ne kadar sitem ederse etsin, aslında içten içe onu anlayabiliyordu. Keşke her şey çok daha farklı olsaydı.

Hasret'in tepkisini hiç umursamadan kollarını onun boynuna doladı. Onlar çocukluk arkadaşı sayılırlardı. Bundan sonra eskiden olduğu gibi yakın olamayacaklarını bilmek can yakıcıydı.

Hasret de son kez sıkıca sarıldı arkadaşına. Onu hiçbir zaman unutmayacaktı. Meryem'i düşündüğü her an yüzünde tatlı bir tebessümün belireceğine emindi ama artık yolları ayrılmak zorundaydı. Onur, ondan sadece aşkını ve mutluluğunu çalmakla kalmamış, aynı zamanda en yakın dostuyla da aralarına girmişti. Bu yüzden onu ne kadar severse sevsin, kalbindeki küçük bir köşe onu asla affetmeyecekti.

Mahkeme gününden önceki akşam Hasret yine kendisini odasına kilitlemişti. Günlerdir zaten bu odadan hiç çıkmamış sayılırdı. Bu durumdan en çok annesi şikâyetçiydi. Babası ise her zaman olduğu gibi çok ketumdu. Sanki son durumların farkında değilmiş gibi sessizliğini korumaya devam ediyordu. Oysa Hasret, herkesten önce onun, 'Ben sana demiştim,' demesini beklerdi. Onur konusunda ne kadar haklı çıktığından bahseder sanmıştı.

Hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı.

Belki de babasına zamanında çok haksızlık yapmıştı. Onur'un sevdasının arkasında bile duramayacağını hissetmiş olmalıydı.

Bakışlarını kucağındaki günlüğe çevirdiğinde parmaklarıyla deri yüzeyini hafifçe okşadı. Bu günlük

Onur'a beslediği aşkın en gizli mabediydi. Beyaz sayfalarına ilk aşkını, çaresizliğini ve geleceğe dair beslediği tüm umutlarını yazmıştı.

O günleri düşündükçe kendisine saflığından dolayı çokça kızıyordu.

Onur'u beyaz atlı prensi olarak görmüştü. Onunla bir ömür mutlu olacaklarına inanmıştı. Ve inandığı gibi de hislerini bu deftere aktarmıştı.

İlk sayfaları açıp okumaya başladı. Okudukça da kendisine duyduğu kızgınlığının yanında Onur'a duyduğu hayal kırıklığı da katlanarak arttı.

Hep güzel şeyler yazmıştı bu deftere. Ona uzun uzun Onur'u anlatmıştı.

Ama yarın, en güzel kelimelerini armağan ettiği adama sonsuza kadar 'Hoşça kal,' diyecekti. Onunla birlikte bu günlüğe de veda etmekten başka çaresi yoktu.

Çünkü yeni bir hayata başlamak konusunda kararlıydı Hasret. Annesi ve babasıyla da konuşmuştu bu konuyu. Başka bir eve, Onur'un yaşadığı mahalleden çok uzağa taşınacaklardı. Yine aynı şehirde olsalar da, en azından her an karşılaşma ihtimalleri bulunmayacaktı.

Bu Hasret'in arzusuydu. Çünkü Onur'a bu kadar yakınken, onu görebilmek için sudan sebeplere bel bağlaması çok olasıydı.

İçini çekerek defterde boş bir sayfa açtı. Madem bu günlüğe veda edecekti, o zaman vedası da yine kelimeleriyle olacaktı. Onur'a tamamen el olmadan önce, son bir kez daha hislerini yazmalıydı.

'Bugün ne hissettiğimi anlatmama kelimeler yetmez aslında. Ne yerdeyim ne gökte... Ben aslında yaşarken arafta kalmanın ne demek olduğunu, insanın canı yanarken bile nasıl güçlü durabildiğini yeni yeni öğreniyorum.

Ben galiba... büyüyorum.

İlk ne zaman kaybettim acaba çocuksuluğumu?

İlk ne zaman içten gülüşlerime elveda dedim?

Ve ilk ne zaman hayatta kanayan dizlerimden bile daha can yakıcı şeylerin de başıma gelebileceğini öğrendim?

Onur... Her şey seninle başladı.

Sen benim erkenden olgunlaşma sebebimdin. Bir erkeğin gözlerine ilk korkusuz bakışım, ilk aşkla yolunu gözlediğimdin. Sen benim kendim için dilediğim en büyük dileğimdin. Sen benim için 'her şey' demektin.

Sen varsan, mutluydum. Yanımda sen varsan, ben dünyanın en zengin insanıydım. Mal mülke değil ama, sana sahiptim.

Baktıkça denizi hatırladığım gözlerin, tuttukça içimi ısıtan ellerin ve öptükçe yeniden can bulduğum dudakların benimdi.

Sen benimdin...

Sen varsan, geriye kalan her şey önemsizdi.

Ama sen bunu anlamadın.

Sen beni sensizliğe mahkûm ederken, aynı zamanda sahip olduğum tüm güzelliklerden de bir anda beni mahrum bıraktığını göremedin.

Hiç ummadığım kadar vicdansız çıktın.

Söylesene... Beni hiç mi sevmedin?

'Sevmedim' deme! Her şeye rağmen inanamam ki sana. Sevdin, biliyorum ama tüm zorlukları göğüsleyecek kadar büyük değilmiş sevdan.

Oysa çok seviyorsun,. benim gibi bu aşktan kopamazsın sanmıştım.

Yanılmışım...

Yarın artık son buluyor her şey.

Sanki hiç tanışmamışız gibi o mahkeme salonundan yan yana ayrılacağız seninle. Birbirimizi belki de bir daha hiç göremeyeceğiz. Görsek de, iki yabancı gibi selamlaşmadan geçip gideceğiz birbirimizin yanından. Düşüncesi bile ne acı... öyle değil mi?

Bunu yüzüne karşı söyleyemeyecek olsam da, ben seni çok özleyeceğim Onur.

Bana her baktığında gülümseyen güzel gözlerini, adımı fısıldayan tatlı sesini, ama en çok da beni sımsıkı sarmalayan sıcaklığını özleyeceğim.

'Seni' çok özleyeceğim...

Yine de yarın sana 'Mutluluklar,' dilemeyeceğim. Canımı ne kadar çok yakarsan yak, ben seni her şeyden çok seviyorum. Belki de seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçemeyeceğim.

Ben bu yüzden, bensiz mutlu olmanı istediğimi söyleyemem sana... O kadar ikiyüzlü olamam.

Ama üzülmene de dayanamam...

O yüzden üzülme.. ama yine de bir başkasını da sevme, olur mu?

Bana gülümsediğin gibi bir başka kadına gülümseme, onun kulaklarına da sevgi sözcükleri fısıldama ve onun benim yaptığım gibi göğsünde dinlenmesine de sakın izin verme.

Sen bilmesen de, kıskanırım ben seni... Yarından sonra artık bana ait olmayacak olsan da, yine de seni kimseyle paylaşamam ben. Çünkü sen benim her zaman en çok özlediğim olacaksın. Benim gönlümde ebediyete kadar eşim olarak kalacaksın.

Senin aynı duyguları hissetmemenin hiçbir önemi yok ki... Aşk tek taraflıyken de yaşanılır. Bu zamana kadar karşılıklı sevmenin güzelliğini yaşadım sanırdım, bundan sonra da karşılıksız sevmenin ne demek olduğunu öğreneceğim.

Ama ne olursa olsun yaşadığımız hiçbir şeyden pişman olmayacağım. Kısa da sürse en güzel günlerimi senin yanında geçirdim ben.

Onur, bunlar aslında sana yazdığım son satırlarım. İçimde seni yaşatmaya devam edecek olsam da, daha fazla canımın yanmasına da izin veremem, vermemeliyim...

Her şeye rağmen hayatıma girdiğin için teşekkür ederim. Seni ömrümün sonuna kadar unutmayacağım. Kalbim sonsuza kadar senin.

Elveda, ilk ve son aşkım...'

Ertesi sabah yatağından dışarı çıkma konusunda oldukça isteksizdi Hasret, yine de kaçarak hiçbir sorunun düzelmediğini yakından tecrübe etmiş biriydi o. Bu nedenle yataktan kalktı ve geçmişinin bir bölümüne veda etmek üzere hazırlandı.

Adliyeye yanında annesi ve babasıyla gitti. Böylesine yıkık dökük olduğu bir günde onların desteğine her şeyden çok ihtiyacı vardı. Bu nedenle onu yalnız bırakmadıkları için ailesine çok minnettârdı genç kız.

Mahkeme salonunun önünde içeriye alınmayı beklerken, Onur'un avukatıyla birlikte yaklaştığını görse de, bakışlarını inatla onun yüzüne doğru çevirmemişti. Çevirmemesi onu görmek istememesinden değildi aslında, sadece onun güzel gözlerini görüp de içeride boşanmak istediğini söyleyememekten korkuyordu.

Gururunu bu zamana kadar onun ayakları altına serdiği yeterdi. Zaten bundan sonra asla birlikte olamayacaklarını çoktan kabullenmişti.

Bu yüzden onun yüzüne bir kez olsun bakmadı, ama buna rağmen tüm hücreleriyle genç adamın varlığının farkındaydı.

Duruşma başladıktan sonra Hâkim'in 'Boşanmak istiyor musunuz?' sorusu üzerine, her ikisi de kısa cevaplarla istediklerini belirttiler.

Zaten anlaşmalı bir boşanmaydı onların ki... Sebebi ise, 'Şiddetli Geçimsizlik.' Bu sebebe, canı bu kadar yanmasa gülebilirdi bile genç kız. Çünkü onlar evlilikleri boyunca bir kez olsun birbirlerine bağırmamış ve hakaret etmemişlerdi. Boşanmaları için ortada elle tutulur bir sebepleri bile yoktu. Her şey Onur'un kafasında kurduklarından ibaretti ve bu, Hasret'in genç adamı sevdiği kadar ondan nefret etmesine sebep oluyordu.

Boşanma tek celsede gerçekleşti.

Hakim her iki tarafında boşanmayı istemesi sonucunda bu kararı almakta hiç zorlanmamıştı.

Her şey sona erdiğinde Hasret çantasının sapını sıkıca kavrarken göz ucuyla Onur'un yüzüne bakma gafletinde bulundu. Onun ifadesiz bir yüzle avukatının elini sıktığını gördüğündeyse hıçkırıklara boğulmamak için kendisine güçlükle hâkim olabilmişti. Kendisi bu kadar mahvolmuşken genç adam sanki hayatları bir ömür boyu birbirinden ayrılmamış gibi rahattı.

"Hasret, gidelim mi artık kızım?"

Babasına bakarak başını salladı. Gitmeliydi... Onur'dan uzaklaşmazsa kalbi daha çok kan ağlayacaktı.

Tıpkı günlüğüne yazdığı gibi o salondan birbirlerini yok sayarak ayrıldılar. Ne bir 'Hoşça kal' ne de bir 'Kendine iyi bak' temalı son bir konuşma geçti aralarında.

Öylece... birbirlerine son bir söz dahi etmeden ayrıldı yolları.

Hasret attığı her adımda Onur'dan daha fazla uzaklaştı.

Onur ise... giden genç kızın arkasından uzun uzun ve yorgun gözlerle bakakaldı. Bu sırada genç adamın yanağından bir damla yaşın süzüldüğünü Hasret hiçbir zaman bilmedi.

Kısım 2

Vuslata 'Hasret' Yüreğim

On Dokuzuncu Bölüm

5 Yıl Sonra...

Küçük dairesinden içeri girdiğinde aklında olan tek şey ılık bir duş aldıktan sonra yatağa girmekten ibaretti ama bu şimdilik mümkün görünmüyordu, çünkü yarın finalleri başlıyordu. Bu nedenle ılık bir duşun arkasından tekrar ders çalışmak zorundaydı.

Neyseki bu sene artık son senesiydi. Biraz daha dişini sıktıktan sonra tümüyle özgürlüğüne kavuşabilecekti.

Şu son dört sene gerçekten de zorlu geçmişti ama her anına değdiğini biliyordu Hasret. Özellikle de ilk gençlik hayallerinin aksine hukuk fakültesinde okumayı seçtiği için asla pişman değildi.

Odasından içeri girerek dolabından iç çamaşırlarını ve içinde rahat ettiği pijama takımını aldı. Ardından banyoya geçti. Suyun bedeninden aşağı süzülmesine izin verirken gözlerini sıkıca yummuştu. Gerilen tüm kaslarının gevşediğini hissettiğinde ise iç çekmekten kendisini alamadı. Bir insanın en mutlu olduğu an bu an olmahydı.

Gün boyu yaşadıklarının sebep olduğu stresi, evine gelir gelmez üstünden atmanın bir yolunu böyle kolaylıkla bulabilen biriydi işte. Tek başına yaşamanın da kendine göre güzellikleri vardı hiç kuşkusuz. Üniversite eğitimine başlar başlamaz ayrı bir eve çıkma kararı ilk

başta ailesi tarafından olumlu karşılanmasa da, engellemek adına bir şey de yapamamşlardı. Hasret'in ne kadar zor günler geçirdiğinin yakın tanıkları olarak, Nisa Hanım ile Memduh Bey ona her konuda ellerinden geldiğince anlayışla yaklaşıyorlardı.

Duştan sonra üstünü giyindi ve ıslak saçlarını kurutma gereği bile görmeden tepesinde topuz olarak topladı. Ardından küçük mutfağına doğru yöneldi. Aslında aç değildi, ama bir bardak kahve hiç fena olmazdı.

Kahvesini hazırladığı sırada cep telefonunun çaldığını duydu. Bu saatte genellikle annesi ararardı. Artık bir yetişkin olsa da, annesi Nisa Sultan her gün nasıl olduğunu öğrenmeden rahat edemiyordu.

"Efendim Sultanım," diyerek açtı telefonunu genç kız.

"Ne yapıyorsun güzel kızım? Yemeğini yedin mi?"

Ah, annesi her zamanki gibi çok tatlıydı. "Okulda bir şeyler atıştırmıştım, şu an aç değilim."

"Ama olmaz ki böyle, öğünlerine hiç dikkat etmiyorsun."

"Beni merak etme sen anne, gerçekten hiç aç kalmıyorum."

"Nasıl merak etmem? Ne vardı sanki okulu bitirene kadar bizimle kalsaydın?"

Yine dönüp dolaşıp aynı konuya gelmişlerdi. Hasret iç çekip, "Anne, bu konuyu daha kaç kez konuşmamız gerekiyor?" dedi.

"Ne yapayım kızım, anneyim ben. Yavrumu yanıbaşımda istiyorum."

"Anlaşıldı... Sen yine özlemişsin beni." Kahvesinden bir yudum alırken gülümsüyordu genç kız.

"Özledim tabii... Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Abartma anne, daha geçtiğimiz Cumartesi günü yanınızdaydım."

"Bak, üstünden dört koca gün geçmiş bile."

Hasret artık kahkahalarını dizginleyemiyordu. "Seni seviyorum Sultanım," dedi sevgi dolu bir ses tonuyla.

"Ben de seni seviyorum Hasret'im. Bu nedenle de seni görmediğim her gün çok özlüyorum."

"Tamam, bu hafta sonu özlemini gidereceğime söz veriyorum."

"Aslında yarın gelmen gerekiyor."

Hasret şaşkınca, "Neden?" diye sordu.

"Babanın bir iş ortağı ve ailesi akşam yemeğine gelecekler ve baban senin de yanımızda olmanı istiyor."

"Anne... benim ne işim var siz yetişkinlerin arasında?"

"Merak etme, babanın ortağının da senin yaşlarında bir kızı ile birkaç yaş büyük oğlu varmış. Onlara arkadaşlık etmiş olursun."

Bu durumdan hiç memnun değildi Hasret, ama babasının böyle konulara ne kadar önem verdiğini de çok iyi biliyordu. "Peki, tamam. Geleceğim."

Ertesi sabah uyandığında kendisini tüm bir gece ders çalışmış olmasına rağmen çok dinç hissediyordu. Yataktan kalkar kalkmaz önce duşun altına girdi. Ardından kurulanıp üstünü giyindi. Sabah kahvaltısı yapmayı hâlâ pek sevmediğinden bu öğünü bir kase sütlü mısır gevreği yiyerek geçirmeyi tercih etmişti.

Üniversitenin kantininden içeri girdiğinde arkadaşlarını bir masada hararetle konuşurlarken buldu. Bu her sabah karşılaştığı bir görüntüydü. Toplam dört kişiden oluşan bir grupları vardı. Her birini ayrı severdi Hasret. Bir tek aralarına ara sıra katılan Nermin'den fazla haz etmezdi ama sırf arkadaşlarından biri olan Hale'nin kuzeni olduğu için ona her zaman hoş görüyle yaklaşmaya çalışıyordu genç kız.

"Selam güzeller," diyerek selamladı arkadaşlarını. Yerine geçip otururken ise, "Yine neyi tartışıyorsunuz bakalım?" diye sormaktan kendisini alamadı.

İçlerinde en havalıları olan Kübra, "Nermin'in platonik aşkını konuşuyorduk," dedi.

Kaşları merakla çatılırken Nermin'e doğru döndü. "Sen... âşık mısın?"

Nermin'in yanaklarının kızardığını görmek şaşılacak şeydi doğrusu. Daha önce bu kızın utandığı bir ana hiç denk gelmemişti Hasret. "Evet, ama daha çok karşılıksız bir aşk."

"Bunu bilemezsin," diyerek araya girdi Hale. "Ona açılmadan karşılıksız olduğundan emin olamazsın."

"Aynı odadayken bile yüzüme bakmıyor Hale. Sence de beni sevmediği açık değil mi?"

"Sadece babana saygısızlık etmekten çekiniyor da olabilir. İşler yolunda gitmeyecek olursa ister istemez onunla da araları açılır."

"Baban ne alaka?" diye şaşkınca sordu Hasret. Bu platonik aşkı iyice merak etmeye başlamıştı.

Nermin, "Sanırım sana da her şeyi en başından anlatsam iyi olacak," dedi.

"Dinliyorum."

"Babamın bir oto galerisi var ve bundan iki yıl kadar önce işleri pek iyi gitmemeye başladı. Bankalar da kredi vermeye yanaşmayınca mecbur birini ortak olarak aldı."

Galiba sonunda sorunu anlamıştı Hasret. "Sen babanın ortağına mı âşıksın yani?"

"Evet," dediğinde mutlu bir iç çekti Nermin. "Ona, onu ilk gördüğüm andan beri âşığım ama o benim farkımda bile değil. Bana hep kız kardeşiymişim gibi davranıyor."

"Bundan emin olamazsın." Hasret kızdan hoşlanmasa da, onun için üzülmüştü. Bir zamanlar kendisi de onun gibi hissetmişti.. ama şimdi geçmişi düşünmeyecekti. Çünkü ne zaman düşünmeye kalksa, hâlâ derinden sarsılmaktan kendisini alıkoyamıyordu.

"Yani sana göre de bana karşı bir ilgisi olabilir mi?"

Nermin'in heyecanı karşısında gülümsedi genç kız. Sonra mutlu gülümsemesi hüzünlü bir hâl aldı. "Zamanında ben de birini karşılıksız bir aşkla sevdiğime inanmıştım, ama sonra o kişiyle evlendik. Yani aşkın sandığın kadar karşılıksız olmayabilir." O aşkın nasıl sonlandığından bahsetmese iyi olurdu. Nermin'in mutluluğuna gölge düşürmek istemezdi. Orada bulunanlar için Hasret'in biten evliliği bir sır değildi, sadece detayları bilmiyorlardı.

"O zaman şansımı deneyip, ona hislerimden bahsetmeli miyim?" diye sordu Nermin. Alacağı cevabın onun için önemli olduğu belliydi.

"Hayatta en büyük pişmanlığı isteyip de yapamadığı şeyler yaşatır insana. Bu nedenle, denemekten ne kaybedersin? İşler yolunda gitmese bile en azından ömrünün sonuna kadar, 'Keşke' demekten kurtulursun."

Nermin hafifçe tebessüm etti. "Teşekkür ederim Hasret. İçimi rahatlattın."

"Büyütülecek bir şey yapmadım, sadece gerçekleri söyledim."

Bir süre daha birlikte oturup oradan buradan sohbet ettiler. Sonrasında sınava girmesi gerektiğinden Hasret yanlarından ayrıldı.

Sınavdan çıktığında ise yüzü gülüyordu. Fazla çalışkan bir öğrenci sayılmasa da, emeğinin karşılığını aldığını gördükçe mutlu oluyordu.

Gün boyu birkaç derse girip, arkadaşlarıyla bolca vakit geçirdi. Üniversite hayatını bu yüzden seviyordu. Zamanın nasıl akıp gittiğini anlayacak zamanı bile olmuyordu. Son yıllarda bu yoğunluğu oturup can sıkıcı şeyleri düşünmemesinde çok yardımcı olmuştu. Çünkü aradan beş yıl kadar bir zaman geçmiş olsa da, Hasret hâlâ söz konusu eski meseleler olduğunda çok hassaslaşabiliyordu.

Galiba ruhunda açılan yaradan bir ömür kurtulma şansı yoktu.

Bu yarayla yaşamayı öğrenmişti gerçi, bundan sonrasında da yaşamaya mecburen devam edecekti.

Günün birinde başka bir erkeğe âşık olabileceğine dair bir umudu da kesinlikle bulunmuyordu. İnsan zaten birini severken, bir başkasını sevmesi nasıl mümkün olurdu ki? Hasret hâlâ bir aptal gibi kendisini terk eden eski kocasına âşıktı.

Beş yıl boyunca onu unutmayı bile denememişti. Birçok yakışıklı gençten çıkma teklifi almasına rağmen, bir kez olsun onlarla şansını denemek aklının ucundan dahi geçmemişti. Bitmiş de olsa, o hâlâ evliliğine sadık kalmayı tercih ediyordu.

Akşam ailesinin evine geldiğinde ilk önce annesinin sitemli sözleriyle karşılandı. "Neredesin kızım sen? Misafirler çoktan geldiler."

"Karşıdan bu tarafa gelmek, üstelik hafta ortası ve iş çıkışı saatinde hiç kolay olmuyor anne."

Nisa Hanım iç çekerek başını salladı. "Tamam, hadi ellerini yıka da içeri gel. Birazdan sofraya oturacağız."

Hasret, "Tamam," diyerek adımlarını banyoya doğru yönlendirdi. Buz gibi suyla ellerini ve bileklerini yıkadıktan sonra bakışlarını aynadaki aksinde sabitledi. Yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Aslında içinden hiç insan içine karışmak gelmiyordu ama bu gece o masada bulunmazsa, bir ömür babasının asık suratını çekmesi gerekeceğini bilecek kadar da babasını tanıyordu.

Araları uzun zamandan sonra bu kadar iyiyken bu riski göze almak istemiyordu Hasret.

Salondan içeri girdiğinde tüm başların kendisinden tarafa dönmesiyle rahatsız oldu.

"Gel Hasret. Seni Mahmut Bey ve ailesiyle tanıştırayım," diyen babasına doğru yürüdü.

Mahmut Bey ve ailesiyle teker teker el sıkışırken yüzünden gülümsemesini eksik etmedi Hasret. İyi insan-

lara benziyorlardı ama ailenin oğlu Buğra'nın fazla ilgili bakışlarından hiç hoşlanmamıştı.

"Maşallah Nisa Hanım, kızınız pek de güzel," diyen Gülten Hanım'a gülümseyerek teşekkür etti Hasret.

Bir süre daha oturup sohbet ettikten sonra hazır olan yemek masasındaki yerlerini aldılar.

Hasret iyi bir ev sahibi olarak Mahmut Bey'in kızı Demet ile yakından ilgileniyordu ama buna rağmen Buğra'yla olabildiğince az muhabbet etmek için elinden geleni de ardına koymuyordu. Gerçi genç adam sürekli sorduğu sorularla bunu biraz imkânsız kılmıyor değildi.

Buğra'nın mesleğinin de avukatlık olduğunu öğrendiğinde ilk başta şaşkınlığını engelleyememişti. Onun kendisine ihtiyacı olduğunda hiç tereddüt etmeden aramasını söylemesi üzerine ise sessizliğini korumuştu. Buğra kötü birine benzemiyordu ama yine de Hasret onun yanında kendisini pek rahat hissetmiyordu.

Yemeğin ardından içilen keyif kahvelerinden sonra gitmek için ayaklandıklarında, Hasret rahatladığını inkâr edemezdi. Hem zaten çok yorgundu. Bir an önce eski odasına çıkıp uyumak istiyordu.

Misafirlerini yolcu ettikten sonra salondaki koltuğa geçip oturdular. Memduh Bey kızına bakıp, "Nasıl buldun aileyi?" diye sordu.

"İyi insanlara benziyorlar," dedi omuz silkerek.

"Çok iyilerdir... Peki ya, Buğra'yı nasıl buldun?"

Hasret bakışlarına çöreklenen şaşkınlık kırıntılarıyla, "Bu nasıl soru baba?" diye sordu öfkeyle.

"Sinirlenme hemen. Sadece onunla iyi anlaşacağınızı umuyorum."

Bir kez bu konudan rahatsız olmuştu Hasret. Babasının bir amacı olmasa onunla bu şekilde konuşmazdı. "Baba, aklından neler geçiyor?"

"Bence saat çok geç oldu. Hadi artık yatalım," diyen annesine kıstığı gözlerinin arkasından baktı.

"Siz benden neyi saklıyorsunuz?"

"Neyi saklayabiliriz kızım. Hiçbir şey saklamıyoruz," dedi Nisa Hanım.

"Saklıyorsunuz... Çok tuhaf davranıyorsun anne." Babasına doğru döndü sonra. "Ne oluyor baba?"

"Bir şey olduğu yok, sadece Mahmut Bey'le senin ve Buğra'nın evlenmenizi uygun gördük, hepsi bu."

Hasret deyimi yerindeyse şok olmuştu. "Uygun gördünüz öyle mi? Peki bana fikrimi sormak hiç aklıma gelmedi mi baba?"

Memduh Bey kızının inadını çok iyi biliyordu, bu nedenle yumuşak bir sesle, "Elbette soracaktım kızım. Hem evlenin dediysek hemen demedik ya. Önce bir tanıyın bakalım birbirinizi. Çok iyi anlaşacağınızdan eminiz biz," dedi.

Hasret'in başı ağrıdan çatlamaya başlamıştı. Bu duyduklarına inanamıyordu. Oturduğu yerden kalkarak, "Bu dediğin olmayacak, çünkü ben evlenmek istemiyorum," dedi kararlılıkla. "Sonuçta bir kere ağzım yandı. Bir ikincisine hiç gerek yok."

"Hasret," dedi Memduh Bey o otoriter sesiyle. "Buğra'yı o soysuzla bir tutma! Buğra çok efendi ve terbiyeli bir genç adam. Ayrıca senin kıymetini bileceğinden de eminim ben."

"Bu konuyu unut baba. Ben evlenmeyeceğim." Hasret alnını sinirle ovdu. "Ben odama çıkıyorum. Sabah erkenden dersim var. Size iyi geceler."

Kızının arkasından "Hasret..." diye seslense de, genç kız dönüp arkasına bakmamıştı.

"Tamam Memduh Bey, şimdi biraz kendi hâline bırakalım. Birden duyunca haklı olarak şok oldu. Bu haberi sindirmesi için biraz zamana ihtiyacı var."

Karısına istemese de hak vermek zorunda kaldı Memduh Bey. "Ben onu bunu anlamam, bu kız bu oğlanla evlenecek Nisa Hanım! Bu sefer benim sözümü dinleyecek. Dinlemesi için her şeyi yaparım."

Yirminci Bölüm

Ertesi gün kalktığında başı hâlâ feci şekilde ağrımaya devam ediyordu. Zaten gece doğru dürüst uyumuş da sayılmazdı. Babasının emrivakisini düşünmekten ancak sabaha karşı uykuya dalabilmişti.

Ailesinin evinde bulunan kıyafetlerinin içerisinden diz üstünde biten mavi renkte uzun kollu bir elbise seçip, üstüne geçirdi. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra çantasını da alarak odasından dışarı çıktı. Niyeti kimseye görünmeden bu evden çıkıp gitmekti. Dün geceden sonra babasıyla bu kadar erken yüzleşmek istemiyordu.

Buğra'yla evlenmeyecekti. Bir kez o adımı atmıştı Hasret. Âşık olduğu adamla evlenmiş, kısa da sürse rüya gibi günler yaşamıştı. Hâlâ o anların hayaliyle yaşarken nasıl bir başkasına 'kocam' derdi? Nasıl sevdiğinin elinden sonra onun elini tutup, hâlâ ona ait olan tenine bir başkasının dokunmasına izin verirdi? Yapamazdı Hasret... Onur'dan sonra kimseyi hayatına alamazdı, almayacaktı. Bu uğurda babasını karşısına almaktan ise kesinlikle korkmuyordu.

Merdivenleri sessizce inmeye çalışırken kapının önünde annesini bulduğunda hiç şaşırmadı.

"Günaydın Nisa Sultan, bakıyorum çok erkencisin," diyerek annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Sabah erkenden kaçacağını bildiğimden gözüme uyku girmedi." Nisa Hanım bakışlarını kızının yorgun-

lukla bezenmiş yüz hatlarında dolaştırdı. "Sen de uyuyamadın öyle değil mi?"

"Hayır," dedi iç çekerek. "Babamın benden istediğini yapmayacağım anne."

"Kızım..."

"Düşüncemi değiştirmeye sakın kalkma! Ben kimseyle evlenmeyeceğim."

"Hasret, hayat devam ediyor yavrum. O genç adam hayatından çıktığından beri hayatına devam ediyor gibi görünüyorsun ama aslında etmediğini biliyoruz. Sen hâlâ onun yasını tutuyorsun."

"Anne..."

"Babanın yaptığını doğru bulmuyorum Hasret, ama Buğra çok efendi biri. En azından onu tanımaya çalışamaz mısın? Belki ondan hoşlanırsın."

"Bu dediğin imkânsız anne. Mantığım kabul etse de kalbim böyle bir şeyi asla kabul etmez."

"O gelmeyecek Hasret," dedi Nisa Hanım. Yüreği kızı için yanıyordu. Onun bu içine kapanık hâline dayanamıyordu.

Hasret başını eğerek bakışlarını ayaklarına dikti. O anda tüm gücüyle akmak için fırsat kollayan gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Hem artık gelmesinin de bir önemi kalmadı. Geri dönse bile onu asla affedemem."

"Peki o zaman neden önüne bakmıyorsun?"

"İçimden gelmiyor... Ben yeni birini hayatıma almaya hazır değilim anne."

Kızının yüzüne düşen bir tutam saçını özenle kulağının arkasına yerleştirirken bakışlarını gözlerinden çekmedi. Onun ağlamak üzere olduğunun farkındaydı, işte bu görüntüden nefret ediyordu Nisa Hanım. Kendisinin tek isteği kızının gerçekten mutlu olduğunu görebilmekti ve ölmeden bunun olması için elinden geleni yapacaktı. "Bana bu genç adamı yakından tanımak için

elinden geleni yapacağına dair söz vermeni istiyorum kızım."

Hasret içini çekti. "Anne..."

"Eğer beni seviyorsan, bu ricamı yerine getirirsin."

"Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun."

"Yani Buğra'yı yakından tanımayı kabul ediyorsun?"

Hasret içine düştüğü durumdan hiç memnun değildi. Özellikle annesinin de babası gibi düşündüğüne inanamıyordu, ama onu kıramayacağını da çok iyi biliyordu. Sonunda pes ederek, "Tamam," dedi. "Onu tanımaya çalışacağım ama sonunda cevabım yine 'Hayır' olursa buna anlayış göstereceğine söz vermelisin."

Nisa Hanım mutlulukla gülümsedi. "Söz kızım. Sana istemediğin bir şeyi zorla yaptırmayacağımı biliyorsun."

"Sen yaptırmazsın ama babam konusunda o kadar emin olamıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bu konuyu hallettiğimize göre ben artık gidiyorum anne."

"Önce bir kahvaltını etseydin."

Ayakkabılarını giyip, annesini yanağından öptükten sonra, "Biliyorsun yolum uzun, ben yolda bir simit alıp yerim," dedi.

"Peki o zaman. Kendini fazla özletme."

"Özletmem."

Annesine son bir kez daha gülümsedikten sonra evden çıkıp geçen sene babasının doğum günü hediyesi olarak aldığı arabasına atladı. Üniversiteye doğru yola koyulduğu sırada az önce annesine verdiği söz çoktan aklından çıkmıştı bile.

"Bu hafta sonu doğum günü partim var."

Hasret şaşkınlıkla başını okuduğu kitaptan kaldırarak bakışlarını karşısındaki sandalyeye oturan kıza çevirdi. Nermin'in yalnızken yanına geldiğine daha önce

hiç şahit olmamıştı. "Öyle mi? Eminim çok güzel geçecektir," demekle yetindi.

"Sen de davetlisin ve mutlaka gelmelisin."

Hasret tek kaşını merakla yukarı kaldırdı. "Neden 'mutlaka' gelmeliyim?" diye sordu.

"Çünkü onu da davet ettim."

Gülümsemesini bastıramadı Hasret. "Çok güzel ama bu cevap benim sorumun cevabı değil. Benim neden orada mutlaka bulunmam gerektiğini hâlâ anlayamadım."

"Sen yanımda olursan aptalca bir şey yapmaktan kurtulurum, çünkü sanırım ben bu partide ona hislerimden bahsedeceğim."

"Bence sen bunu bensiz de halledebilirsin Nermin. Birazcık kendine güven."

"Halledebilirim elbette ama sen yanımda olursan cesaretim artacak. Lütfen Hasret, geleceğine dair bana söz ver."

Bu kızla daha önce doğru dürüst bir sohbetleri olmamıştı. Arkadaş oldukları bile pek söylenemezdi. Bu yüzden onun bu ısrarını çok yersiz buluyordu genç kız.

"Ne oluyor?"

Hale ve diğer arkadaşlarını gördüğünde rahat bir nefes aldı. "Kuzenin doğum günü partisine gelmem için üstümde psikolojik baskı kurmaya çalışıyor," diyerek gülümsedi.

"Peki biz de davetli miyiz?" Kübra'nın öne atılmasıyla masada kısa bir gülüşme anı yaşandı.

"Elbette, her biriniz davetlisiniz, ama Hasret'i de gelmeye ikna ederseniz."

İçlerinde en sessiz sayılabilecek kişi olan Defne, "Geleceksin öyle değil mi Hasret? N'oluuur gel!" diye atılınca, tekrar gülüştüler.

"Bakarız." Hasret gülümseyerek kahvesinden bir yudum aldı.

"Bakarızdan anlamam ben. Hepiniz geliyorsunuz ve müstakbel enişte nizle tanışıyorsunuz."

"Müstakbel enişte diyor ya." Hale gülerek kuzeninin koluna hafifçe vurdu. "Dur bakalım, erkenden gelin güvey olma. Müstakbel enişte mizin de gönlü sende olsa bile, aşmanız gereken bir baba engeliniz var önünüzde. Onun biricik kızını bu kadar erken bir yaşta gelin etmeye sıcak bakacağını pek sanmıyorum."

"Ağzını hayra aç kızım ya! Hem babam Onur'u çok sever, eminim öyle bir durum olursa bizim için mutlu olacaktır."

'Onur' ismini duymasıyla Hasret'in yüzündeki gülümseme anbean silindi. Onun adını ne zaman duysa bir anda hayatla tüm bağları kesilirdi.

"Onur mu?" diye fısıldadı. "Sevdiğin adamın ismi Onur mu?"

Nermin genç kızın yüzünün neden bir anda bu kadar solduğunu anlamamıştı. "Evet, Onur. Neden? Ne oldu?"

"Yok bir şey." Hasret tüm gücüyle gülümsemeye çalıştı. Koca dünyada tek 'Onur' ismine sahip olan kişi o değildi ya... Bu kadar abartmamalıydı. "Nasıl bir parti olacak?" diye sorarken az önce ne kadar sarsıldığını kimseye belli etmemekti niyeti.

"Henüz ayrıntıları kafamda planlamadım. İyi bir müzik grubunun gelmesi söz konusu sadece."

Arkadaşları kendi aralarında heyecanla düzenlenecek parti hakkında konuşurlarken Hasret yine kendi içine kapanmıştı. Zaman zaman onlara neşelerinde eşlik edebiliyorken, çoğu zaman da bu hiç mümkün olmuyordu. Tam anlamıyla içten güldüğü anlar artık bundan beş yıl öncesine kıyasla çok ama çok azdı.

Çoğunlukla kahkahaları dindiğinde kimsenin görmediği bir anda gözyaşlarına boğuluyordu. Çünkü hâlâ

tek başına yaşadığı mutluluğu duyduğu o büyük aşka ihanet olarak görüyordu.

Mutlu olacaksa, onunla birlikte mutlu olmalıydı. Üzgünse de, o da kendisiyle birlikte üzülmeliydi.

Sonuçta 'Aşk', birbirinden farklı iki kişinin aynı mutluluk ve aynı hüzünde buluşması değil miydi?

Bazen bu yüzden kendisine karşı çok öfkeleniyordu Hasret. O kendince aşkının anısına saygı göstermeye çalışırken, Onur kim bilir neler yapıyordu.

Acaba hayatında başka bir kadına yer vermiş miydi? Yeniden evlenmeyi düşünmüş, hatta evlenmiş miydi?

Tüm bu sorular aklına takıldığı her an yüreği sıkışıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Unutmalıydı... Üstünden koca bir beş yıl geçmişken, hâlâ onun kendisine acı vermemesi gerekiyordu, ama zaman zaman onu düşünmekten kendisini hâlâ alamıyordu Hasret. Merak ediyordu onu. Buna rağmen inatla nasıl olduğunu öğrenmek için bir harekette bulunmuyordu.

Boşanmadan sonraki haftalarda babası bir başka semtte ev satın aldığında, o çevreden uzaklaştığı için kısa süreliğine rahatlasa da, aylar hatta yıllar geçtikçe o günlere duyduğu özlemin günbegün artmasına engel de olamamıştı.

"Hasret?"

Hale'nin kendisine seslenmesiyle düşüncelerinin arasından sıyrılmaya çalıştı. "Efendim?"

"Bir şey mi oldu? Çok dalgınsın bugün."

"Yoo, her şey yolunda. Sadece dün babamlarda kaldım, bu yüzden bugün biraz uykusuzum. Sabah trafiğine kalmayayım diye çok erken bir saatte çıktım da evden."

"Ne oldu ki?" diye sordu Defne. "Sen hafta ortası, özellikle de final haftası ailende kalmazdın."

Olup bitenlerin ne kadarını anlatması gerektiği konusunda kararsızdı Hasret. "Babamın iş ortağı yemeğe

davetliydi, bu nedenle babam benim de yemekte bulunmamı istedi. Çünkü... çünkü ortağının oğluyla evlenmemi istiyor."

"Ne?!"

Arkadaşlarının verdiği tepkiye gülümsedi. "Babam beni baş göz etmeye çalışıyor."

"Yok artık!" dedi Kübra. "Kaçıncı yüz yılda yaşıyoruz kızım ya! Senin fikrini bile almadan böyle bir şeye nasıl karar verir?"

"Sadece babam değil, annem de bu konuyu düşünmemi istiyor."

"Peki düşünecek misin gerçekten?" diye sordu Defne.

"Söz verdim." Hasret omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ama eğer fikrim değişmezse ısrar etmeyeceklerinin sözünü de aldım, yani en azından annem bu konuda beni zorlamaktan vazgeçecek."

"Peki evlenmeni istedikleri adam nasıl biri? Yakışıklı mı?"

Nermin'in bu sorusunu omuz silkerek yanıtladı. "Pek dikkat etmedim, ama eli yüzü düzgün biri."

Eğer Onur'la tanışmadan önce Buğra'yı tanımış olsaydı, genç adam gözünde en yakışıklı erkek olmaya aday olabilirdi. Çünkü bir zamanlar ideal sevgili profiline cuk diye oturuyordu. Esmer bir ten, siyah saçlar ve ela gözler. Bir zamanların Hasret'i için yakışıklılığın tanımı gibiydi genç adam.

Ama bir süredir düşüncelerinin aksine Hasret sarışın ve mavi gözlü bir erkeğe vurgundu. Buğra'nın onun karşısında pek bir şansı bulunmuyordu.

İlerleyen günlerde zamanı çoğunlukla ders çalışmakla geçmişti ve çıktığı her sınavdan sonra emeğinin boşa

gitmediği hissiyle yüzü her zamankinden daha fazla gülmüştü.

Bir ders sonrası defter ve kitaplarını çantasına koyarken telefonunun cebinde titreştiğini hissetti. Ekranda gördüğü numara kendisine tümüyle yabancıydı bu nedenle açıp açmama konusunda ilk başta büyük bir kararsızlık yaşadı ama her zamanki gibi sonunda yine merakı galip geldi.

"Efendim?"

"Merhaba Hasret, ben Buğra."

Babasının ortağının oğlunu telefonun diğer ucunda bulması karşısında şaşkındı genç kız. Ayrıca onun, numarasını nereden bulduğunu da merak ediyordu. "Merhaba."

"Umarım seni rahatsız etmemişimdir, numaranı babandan almıştım."

'Ah baba,' diye içinden söylenirken, dışından, "Rahatsız etmediniz, buyrun," dedi kibarca.

"Seninle görüşmek istiyorum Hasret. Bana bir-iki saatini ayırabilir misin?"

Dudakları, 'Hayır,' demek için aralansalar da, annesine verdiği sözü öyle kolayca çiğneyemedi. "Peki, görüşelim. Ne zaman?"

"Bugün müsait misin?"

"Evet, şimdi okuldan çıkmak üzereydim."

"Tamam, seni almaya geliyorum."

"Hiç gerek yok, ben arabamla gelirim. Nerede buluşacağımızı söyleyin yeter."

Genç adamla bir saat sonra buluşmak üzere vedalaştıktan sonra içini büyük bir sıkıntı basmıştı. Buğra, Onur'dan sonra buluşacağı ilk erkekti. Rahatsızlığının asıl sebebi belki de buydu. İçinden kendine, 'Siz boşandınız, onu aldatmıyorsun,' diye kızsa da, kalbi hiç de bunu kabul ediyormuş gibi durmuyordu.

Bir saat sonra buluşacakları kafeye vardığında hâlâ içten içe huzursuzdu. Yine de geri dönmeyecekti. Onur'a verilmiş bir sözü bulunmuyordu. Ayrıca boşanmayı talep eden tarafta bizzat o'ydu. Bu nedenle Hasret şimdi kafeden içeri omuzları dik, başı yukarıda girecekti.

Öyle de oldu. Kafeden içeri adımını atar atmaz bakışları pencere kenarında oturan adamı bulmuştu. Siyah takım elbisesinin içerisinde gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu ama bu yakışıklılığa genç kızın kalbi çok tepkisizdi.

"Hoş geldin," diyerek kendisine elini uzatan adama gülümsedi.

"Hoş buldum."

Buğra'nın hemen karşısındaki sandalyeye geçip oturduğunda ilk başta ne demesi gerektiğini bilemedi. Neyse ki garsonlardan biri Hasret'i içine düştüğü çaresizlikten kurtarmıştı.

"Hoş geldiniz efendim, *ne alırdınız?*"

Buğra bakışlarını genç kıza çevirerek, "Aç mısın?" diye sordu.

"Aslında pek değilim." Sonrasında garsona bakarak konuştu. "Ben bir türk kahvesi alayım."

Buğra da kendisine bir bardak demli çay söyledikten sonra garson yanlarından ayrıldı.

"Öncelikle, beni kırmayıp geldiğin için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmenize gerek yok. Böyle kibar bir teklifi geri çevirmek terbiyesizlik olurdu," derken, teklifi geri çevirmeyi ne kadar çok istediği gerçeğini kendisine sakladı.

"Bana sadece 'Sen,' de lütfen. 'Siz' hitabı kulağa çok resmi geliyor. Genellikle müvekkilerim bana o şekilde hitap eder."

Gülümsemekten kendisini alamadı Hasret. Ailesinin evinde olduğu gibi gergin değildi. Galiba başta genç

adama büyük bir ön yargıyla yaklaşmıştı. "Pekâlâ, sanırım bu dediğini yapabilirim."

Buğra'nın bakışları yüzünde takılı kaldığında, Hasret'in gülümsemesi soldu. Kendisine bu kadar dikkatli bakmasa olmuyor muydu?

"Buyrun efendim."

Garsonun önlerine çay ve kahveyi bırakmasıyla aralarındaki garip hava birden dağıldı. Hasret bu durumdan memnundu ama bakışlarını Buğra'dan kaçırayım derken eski günlerden hatırladığı ince belli çay bardağında takılı kalmıştı.

Onur çaylarını hep en küçük bardakta içmeyi severdi. Bir gün ona sebebini sorduğunda, "Soğumadan içmeliyim çayımı. Yoksa tadı çıkmıyor," demiş, çok sürmeden Hasret'i de bu zevkine alıştırmıştı. O günü anımsamak yine kalbini ağrıtmaya başladığında bakışlarını önündeki kahveye odakladı.

"Seninle ilgileniyorum."

Duyduğu bu iki kelimeyle kaşları şaşkınlıkla havalandı. Buğra'ya baktığında ise onun ciddi duruşundan etkilendiğini inkâr edemezdi. Bu adamın her yanından özgüven akıyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ben... bu biraz ani oldu," diye ağzında geveledi Hasret ama Buğra onu duymuştu.

"Haklısın."

"Daha henüz geçen hafta sonu tanıştık seninle, hislerinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben aslında seni uzun zamandır tanıyorum. Bir keresinde babanın şirketine uğradığımda sen de oradaydın ama yanımdan geçip giderken beni fark etmedin bile. Memduh Bey'in baban olduğunu öğrendiğimde nasıl rahatladığımı anlatamam, çünkü bir daha izini hiç bulamayacağım biri olmandan korkmuştum. O günden sonra seni gizliden izlemeye başladım."

Bu kadarına inanamıyordu Hasret. Hem ayrıca duydukları kulağa biraz.... sapıkça gelmiyor muydu? Gerçi Buğra çok efendi biri gibi konuşuyordu ama birini uzaktan uzağa izlemek Hasret'e göre pek normal bir davranış sayılmazdı.

"Babam evlenmemizi istiyor, bunu biliyor muydun?"

Buğra başını salladı. "Evet, çünkü ben babama seninle evlenmek istediğimden bahsetmiştim. Sanırım o da bu konuyu babanla görüşmüş."

Sinirle güldü Hasret. "Yani... hepsi senin yüzünden mi? Sırf sen beni gördün ve evlenmek istedin diye mi, seninle evlenmeye zorlanıyorum?"

Buğra duydukları karşısında kaşlarını çattı. "Ben kimsenin seni zolamasını istemedim, zaten zorla güzellik olmaz sözüne çok inanan biriyim. Eğer günün birinde evleneceksek, bu sen de bunu istediğin için olacak."

Belki de doğruyu söylüyordu Buğra. Babası basit bir, 'Oğlum kızından hoşlanıyor ve onunla evlenmek istiyor,' cümlesini kendine göre de yorumlamış olabilirdi. "Geçmişte evli olduğumu ve sonra boşandığımı biliyor musun?"

"Biliyorum... Sanırım hakkında bilmediğim pek bir ayrıntı yok."

Masada biraz öne doğru eğilerek, Buğra'ya daha çok yaklaştı. "Boşanmış olmama rağmen mi benimle evlenmek istiyorsun? Yani bunu gerçekten umursamıyor musun?"

"Neden umursayayım ki? Geçmişin beni ilgilendirmiyor Hasret. Beni asıl ilgilendiren senin geleceğin ve o gelecekte yanında eşin sıfatıyla bulunabilmek."

Bu kadar mükemmel bir erkek var mıydı gerçekten hayatta? Hasret'in var olabileceğine nedense inanası gelmiyordu ama duyduklarının gururunu okşadığını inkâr etmeyecekti. "Ben... ben kötü günler yaşadım. Evliliğim bittiğinde çok yıkıldım. Sanırım yeni bir ilişkiye

hâlâ hazır değilim," dedi dürüstçe. Buğra'nın kendisini anlayacağını ümit ediyordu.

"Biliyorum... Öncelikle gerçekten çok kötü bir hastalık atlatmışsın. Zaten senden hemen benimle evlenmeni istemiyorum ki ben. Sadece sana kendimi tanıtabilmem için bana bir fırsat ver."

Bunu yapabilirdi... Gerçi annesine yapacağına dair bir söz verdiğinden yapmaya da mecburdu. "Peki... seni tanıdıktan sonra da, olmaz dersem... öylece kararımı kabullenir misin?"

Gülümsediğinde, Buğra'nın bakışlarına sevinç değil hüzün hâkimdi. "Sana kendimi zorla sevdiremem Hasret. Eğer beni tanıdıktan sonra bile yine fikrini değiştirmeyecek olursan, bunu anlayışla karşılarım ve babama da evlenmekten vazgeçtiğimi söylerim."

Buğra gerçekten iyi bir adamdı. O gece ondan rahatsız olmasını şimdi büyük bir saçmalık olarak görüyordu genç kız. Ondan kendisine bir kötülük gelmeyeceğine inanmaya başlamıştı çünkü. "Peki... Yolumuza iki iyi arkadaş olarak başlayalım. Sonrasını da sonra düşünürüz."

İçten bir şekilde gülümserken, "Verdiğin bu karardan asla pişman olmayacaksın," dedi genç adam. Hasret de pişman olmamayı diliyordu. En önemlisi de Buğra sayesinde 'Onur' bunalımından çıkabilmeyi her şeyden çok istiyordu.

Zamanın akış hızına artık yetişemiyordu Hasret. Mesela doğum günü partisinin ne ara gelip çattığını hiç bilmiyordu. Hoş, geçen günlerde kafayı ders çalışmakla fazlaca bozduğundan, etrafında olup bitenlerin pek farkında değildi.

Şimdi elleri belinde dolabının içindeki elbiselerde göz gezdirirken, önceden alışverişe çıkmadığına hayıflanıyordu.

Keşke arkadaşı Hale gibi alışveriş manyağı biri olsaydı, o zaman sınavları falan boşverip, parti için bir elbise almak için o mağaza senin bu mağaza benim gezebilirdi.

Bu kadar inek bir öğrenci olduğu için şimdi güzel bir elbiseden yoksundu işte.

Bir iç geçirdikten sonra, "Ne yapalım, artık olanlarla idare edeceğiz," diye mırıldandı.

Önce dolaptaki açık mavi, şifondan elbiseyi çıkardı. Bu elbisenin ilk olarak rengine vurulmuştu Hasret. Bu nedenle üst kısmının straplez ve askısız olmasını bile kafaya takmamıştı. Ne var ki, katıldığı bir düğünde bu durum fazlaca başına belâ olmuştu. Çok iri göğüslere sahip sayılmazdı ama yürüdükçe aşağı kayan üst kısım genç kızın sinirlerini fazlaca bozmuştu. İkidebir elbiseyi yukarı doğru çekiştirmekten, düğünün tadını istediği gibi çıkaramamıştı. Anımsadığı bu anıyla birlikte bu işkenceyi kendisine bir kez daha yaşatmak istemediğine karar verdi ve elbiseyi yatağa bıraktı.

Sıradaki elbise kırmızı boyundan bağlamalı bir elbiseydi. Eteklerinde büyük beyaz çiçek desenleri vardı.

Bu elbise aslında gayet hoş duruyordu ama Hasret tekrar liseli bir kız gibi görünmek istemiyordu. O artık bugüne bugün üniversiteli, yirmi dört yaşında genç bir kadındı. Giyeceği elbiseyle de bu gerçeği insanların gözüne sokma arzusu çok yoğundu.

Birkaç elbiseyi de eledikten sonra sonunda istediği gibi bir elbise bulabilmişti. Haki renginde, parlak kumaştan oluşan ve dikdörtgen bir yakaya sahip oldukça dikkat çekici bir elbiseydi bu. Ayrıca etek boyu da çok kısaydı. Hasret'e göre bir doğum günü partisi için biçilmiş kaftandı.

Elbisenin altına giymek için yeni aldığı siyah stilettolarını da çıkardı. Bu gece sebebini bilmese de, tüm gözlerin üstünde olmasını istiyordu. Oysa bundan birkaç yıl öncesine kadar herkesin ilgi odağı olmaktan nefret ederdi.

Aceleyle banyoya girip duşunu aldı. Elbise seçimi yüzünden çok fazla zaman kaybetmişti. Partiye geç kalmak istemiyorsa hızlıca hazırlanmak zorundaydı.

Duşun arkasından vücudunu kremledikten sonra, saçlarını kuruttu ve bir maşa yardımıyla bukleli bir görünüme kavuşturdu.

Elbisesini giymek için üstündeki bornozu çıkardığı anda bakışları aynadaki yansımasında takılı kaldı. Daha doğrusu yakın geçmişte bir ameliyat geçirdiğinin ispatı ve belki de sonsuza kadar kaybolmayacak olan ameliyat izinde takılı kalmıştı. Bu izi ne zaman görse sadece kalbi sızlardı. Hastalığını öğrenene kadar Onur ile ne kadar mutlu olduklarını düşündükçe de bu izden nefret ediyordu.

Başını sallayarak karamsar düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Sonuçta bugün güzel bir gündü.

Elbiseyi giydikten sonra hafif bir göz makyajı yaptı ve dudaklarına tüm dikkatleri üstüne çekecek tarzda kan kırmızı bir ruj sürdü. Ayakkabılarını da giyip, parfümü sıktıktan sonra artık tümüyle hazırdı.

Aynada son görüntüsünü incelerken gerçekten gördükleri karşısında memnun olmuştu. "Sanırım, artık tamamen hazırım," diyerek gülümsedi.

Parti, Nermin'lerin evinde düzenleniyordu. Oraya kadar arabasıyla gitmek yerine taksiye binmeyi tercih etti Hasret. Birçok akranının aksine alkollüyken araba kullanmamaya büyük özen gösteriyordu.

Nermin'in ailesinin evine geldiğinde kapıyı kendisine genç bir hizmetçi açtı. Genç kızın arkasından içeri doğru ilerlerken kulaklarına doluşan seslerden partinin

gerçek anlamda başlamış olmasına şaşırmadı. Sonuçta ne kadar hızlı olmaya çalışmış olursa olsun, yine geç kalmıştı.

Salondaki kalabalığın arasına karıştığında bakışlarıyla her yerde Nermin ve arkadaşlarını aramaya başladı. Sonunda doğum günü kızını bir köşede genç bir adamla sohbet ederken buldu. Adamın sırtı kendisine dönük olduğundan yüzünü göremiyordu ama Nermin'in bakışlarındaki hülyalı ifadeye bakılacak olursa, karşısındaki adam âşık olduğu kişi olmalıydı. Onun aşkına karşılık bulmasını tüm kalbiyle diledi o an Hasret. Kendisi aşktan yana şanssız olanlardı ama çevresindeki herkesin gerçekten mutluluğu bulmasını istiyordu.

Nermin'in kendisini fark etmesiyle kıza gülümsedi. Çok geçmeden de Nermin soluğu yanında almıştı.

Genç kız daha önce hiç olmadığı kadar sıcak bir şekilde kendisine sarıldığında, Hasret şaşkınlığa uğrasa da, kendisini toparlaması çok sürmemişti.

"Hoş geldin," dedi Nermin geri çekilirken. Hasret'i baştan aşağı alıcı bir gözle süzdü. "Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim." Hasret'in gülümsemesi gerçekten çok içtendi. "Doğum günün kutlu olsun. Mutlu bir ömür dilerim."

"Çok teşekkür ederim canım. Hadi gel, seni Onur'la tanıştırayım."

Nermin'in elinden tutup kendisini peşi sıra heyecanla sürüklemesine gülümsedi Hasret. Bu kız gerçekten de âşıktı. Bunu anlamak kendisi için hiç de zor değildi çünkü bir zamanlar kendisi de tıpkı onun gibi çevresine mutluluk saçardı.

Nermin genç adamın hemen arkasında durarak, "Onur, seni okuldan arkadaşım Hasret'le tanıştırmama izin ver," dedi.

Yüzünü görmese de, genç adamın bedeninin birden gerildiğine yemin edebilirdi Hasret. Gerçi buna da pek bir anlam verememişti ya.

Sonra Nermin'in anlata anlata bitiremediği adam, yavaşça onlardan tarafa döndü. Tüm bu süre zarfında tıpkı Nermin gibi neşeyle gülümsüyordu Hasret ama gözleri, tanıdık bir çift mavi göze demir attığında, güzel yüzünü büyük bir ifadesizlik bürüdü. Tıpkı yıllar önceki sonbahar akşamında olduğu gibi bakışları yine birbirine kenetlenmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Yıllardır hasret kaldığı maviliklere bakarken, geçmiş günler Hasret'in zihnine çoktan birbiri ardına üşüşmeye başlamıştı. Onunla ilk kez tanıştıkları ana sanki geri dönmüş gibiydi. Yine hiç beklemediği bir zamanda hayatına girmişti Onur. O gece de gözlerinin içine böyle güzel bakmıştı. O akşam onu görür görmez âşık olmuştu aslında Hasret, sadece başta bunun farkına hemen varamayacak kadar aşk konusunda tecrübesiz bir genç kızdı.

Onur da en az Hasret kadar şaşkındı. Yıllar sonra eski karısını bir doğum günü partisinde tekrar karşısında bulacağını hiç düşünmemişti. Yine de şaşkınlığı üzerinden atıp, çabucak toparlanan ilk kişi de kendisi olmuştu. Sonuçta gerçek hislerini saklama da her zaman Hasret'ten daha iyiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini Hasret'e uzattı. Oldukça garip bir durumun ortasında kalmışlardı. Aslında doğru olan Nermin'e eskiden evli olduklarını, bu nedenle birbirlerini tanıdıklarını söylemekti ama Hasret'in düşüncesini bilmeden tek başına böyle bir açıklama da yapamazdı Onur. Karar genç kızındı. O isterse arkadaşına bu gerçeği kendisi açıklayabilirdi.

Hasret silkinerek kendine geldi ve Onur'un uzattığı eline baktı. Bu muydu yani? Yıllar sonra tekrar göz göze

gelmişken, iki yabancı gibi mi davranacaklardı? Sanki uzattığı o eli hiç sıkıca tutmamış, o el hiç tenine değmemiş gibi mi davranacaktı? Birbirlerine uzun zamandan sonra tekrar bu kadar yakınken, iki yabancıyı mı oynayacaklardı? Onur'un onlar için biçtiği rol bu muydu?

Sonra aklına Nermin'in, Onur'a âşık olduğu gerçeği geldi. Sanki bir anda başından aşağı kaynar su dökmüşler gibi irkildi Hasret. Nermin'le hiçbir zaman yakın dost olmayı başaramasalar da, yine de arkadaşça sohbet etmişlikleri vardı. Onun eski kocasına âşık olmasını nasıl kabullenecekti?

"Hasret, iyi misin?" diye soran arkadaşına çattığı kaşlarının altından baktı. Sonra tekrar Onur'a döndü. Bir karar vermek zorundaydı. Tepkisiz durdukça işler daha da berbat bir hâl alıyordu çünkü.

Hemen şimdi Nermin'i bir köşeye çekip, Onur'un kim olduğunu söyleyebilirdi. Bu sayede arkadaşını olası bir kalp kırıklığından da korumuş olurdu. Sonuçta Onur, sevmeyi bilmeyen bencil herifin tekiydi!

Onun tarafından yüz üstü bırakıldığı günleri hatırladıkça ona karşı özlemden çok nefret duyduğunu inkâr edemezdi. Evet, onu hâlâ seviyordu ama bu sevgi bile ona öfkelenmesine mani olamıyordu. Çünkü Hasret'in kalbi en az ilk günkü kadar paramparça bir hâldeydi. Kırıklarını yapıştırmayı bunca yıldır başaramamıştı.

Yine de... sızım sızım sızlayan tarafı Onur'un elini görmezden gelip direkt boynuna sarılmayı istiyordu. Onun kokusunu derince içine çekip, ona hasret kaldığı her günün acısını çıkarırcasına sıcaklığında dinlenmeyi arzuluyordu. Tekrar eski günlerde olduğu gibi onunla aynı soluğu paylaşabilmek ne güzel olurdu.

Sonra bir kez daha hayal kurmaktan men etti kendisini. Onur'la bir daha asla eskiye dönme gibi bir şansları yoktu.

Bu düşünceler kafasından öyle hızlı geçmişti ki kimse düşüncelere daldığını fark etmemişti bile.

Onur'un elini geri çekmeye yeltendiğini fark ettiği an o eli tutup sıktı ve sanki elektrik çarpmışçasına irkildi. Sıcaklığı hâlâ hatırladığı gibiydi. Onun bedeninden kendi bedenine doğru akıyordu. Gözlerinin dolmasını engellemeye çalışırken, bakışlarını genç adamın gözlerinin içine çevirdi. "Ben de memnun oldum," dedi.

Yapamamıştı... Nermin'e, Onur'un hayatındaki rolünü anlatacak kadar güçlü olamamıştı ama sonsuza kadar bu gerçeği ondan saklayamayacaklarını da çok iyi biliyordu.

Elleri birbirinden ayrıldığında birbirlerine belli etmemeye çalışsalar da yüzleri asılmıştı.

"Selaaam doğum günü kızı! İyi ki doğdun!"

Arkadaşlarından Kübra'nın sesiyle tutmakta olduğu nefesini verdi Hasret. Sonunda grubun eksik üyeleri de aralarına katılmıştı. En azından onlar sayesinde kafasını biraz olsun dağıtabilirdi. Gerçi Onur'la aynı ortamdayken bunun pek mümkün olduğunu sanmıyordu.

Bakışları bir kez daha kendine ihanet edercesine genç adama kaydı. Nermin onu kızlarla tanıştırırken kibarca gülümsüyordu. Ve ayrıca dikkati kesinlikle Hasret'in üzerinde değildi.

Bu nedenle incelemeye ilk olarak onun yüzüyle başladı. Aslında hâlâ hatırladığı gibiydi. Ya da pek sayılmazdı. Eskiden saçları sürekli dağınık dururken şimdi bir saç spreyiyle şekillendirilmişti. Ayrıca kirli sakal bırakmak yerine sinek kaydı traşını da olmuştu.

Üstündeki kot pantolon ve beyaz spor tarzda bir gömlek vardı. Bu hâliyle bakılınca Onur eskiden olduğundan epey farklı görünüyordu.

Eskiden hatırladığı Onur daha çok serseri bir görünüme sahipken, şimdi karşısında duran bu adam çok klas görünüyordu.

Sahi, Nermin'in babasıyla nasıl iş ortağı olmuşlardı? Boşandıklarında, Onur hâlâ bir araba tamircisiydi. Hiç-

bir zaman cebinde parası bol biri olmamıştı. Şu beş yılda ne olmuştu da eskisinden çok daha iyi bir konuma ulaşmıştı?

"Hadi dans edelim, buraya oturmaya mı geldik canım," diyerek koluna yapışan Hale'ye gülümsedi. İçinden hiç dans etmek gelmiyordu. Oysa buraya gelirken nasıl da mutluydu. Onur'u gördükten sonra eğlenmeye dair tüm hevesi bir balon gibi sönmüştü.

Tüm keyifsizliğine rağmen Hale'yi kıramadı. Arkadaşıyla dans edenlerin arasına karıştığında, genç adamın bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

Hâlâ niye bakıyordu? Bakmamalıydı... Kendisine özgürce bakma hakkını beş yıl kadar önce kaybetmişti o. Yoluna onsuz devam etmeyi seçerken bir daha eskisi gibi bakmaması gerektiğini bilmiyor muydu?

Bir süre hareketli bir parçanın eşliğinde Hale'yle deli gibi dans ettiler. Tuhaftı... Bundan beş yıl kadar önce hayatı boyunca sevdiği ilk ve tek erkekle tekrar karşılaşacak olsaydı, şimdiye çoktan gözyaşlarına boğulmuş olurdu. Hatta bunalıma bile girebilirdi.

Şimdi ise kalbi yangın yeriyken hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu.

Olgunlaşmak mıydı bunun adı?

Hareketli parçalardan sonra slow müziğin başlamasıyla birlikte arkadaşlarının dikildikleri alana doğru yürüdüler. Dans etmekten her yerleri ter içinde kalmıştı. Hasret bir peçeteyle yüzündeki terleri silerken, Hale bakışlarını dans eden kuzeninin üstünde odaklamıştı.

"Bizim kız galiba muradına erecek," dedi sırıtarak.

Tüm başlar Nermin'den tarafa döndüğünde, Hasret şahit olduğu görüntü karşısında nefes almayı unuttu.

Onur ve Nermin dans ediyorlardı. Hem de olabilecek en yakın şekilde. Oysa kendisi bir kez bile bu kadar şanslı olmamıştı. Onur'la evlenmişti ama onunla hiçbir zaman dans edememişti.

Bu yüzden gördükleri yüzüne takındığı ifadesizlik maskesinin düşmesine sebep olmuştu. Gözyaşlarına boğulacağını anladığı an arkadaşlarına tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek yanlarından ayrıldı.

Hızlı adımlarla ilerlerken karşısına çıkan ilk hizmetçiye lavabonun yerini sordu. Aldığı cevaptan sonra evin üst katına çıktı ve banyodan içeri adımını attı. İçeri girer girmez bir kez daha Onur yüzünden ağlamaya başlamıştı.

Alçak herif, bir başka kadının belini nasıl sarabiliyordu? Bir başkasının gözlerinin içine nasıl gülümseyerek bakabiliyordu?

Ondan nefret ediyordu Hasret. Nefret ediyordu! Ömrü boyunca onun kendisine yaptıklarını unutmayacaktı. Kendisi mutlu olamadıkça, onun da mutluluğu bulamaması için Allah'a her gün dua edecekti. Çünkü o mutluluğu hak etmiyordu.

Gözyaşları dindiğinde aynada gördüğü görüntü hiç hoşuna gitmemişti. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve üstelik rimeli akmıştı. Allah'tan çantasında makyaj malzemeleri mevcuttu.

Bir ıslak mendil yardımıyla önce akan makyajını temizledi. Ardından tekrar kirpiklerine rimel, dudaklarına da rujunu sürdü.

Şimdi biraz daha iyi görünüyordu ama bundan sonra kendisine ağlamak kesinlikle yasaktı. Onur ne yaparsa yapsın, ilgilenmemeliydi. O hayatından beş yıl kadar önce çıkmıştı. Hayatına geri döndüğü ilk gün onun kendisini mutsuz etmesine izin veremezdi.

Banyodan çıktığında adımlarını merdivenlere doğru yönlendirdi. Başını kaldırdığı anda ise, holde sırtını duvara yaslamış bir şekilde dikilen adamı gördü. Onun burada ne işi vardı?

Onur, Hasret'in kendisine doğru yürüdüğünü fark ettiğinde duvardan uzaklaşarak dik durmaya başladı.

Bakışları genç kızın yüzünde özlemle gezinirken, ağladığını hemen fark etmişti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Hasret.

"Nermin doğum günü partisine davet etti, ben de onu kıramadım."

"Bunu sormadığımı biliyorsun! Nermin'in babasının ortağıymışsın. Bu nasıl oldu?"

Hasret'in öğrenmek istediği şeyi anlamıştı. "Rahmetli babamın yurt dışında yaşayan dayısından birkaç dönüm tarla miras kaldı. Ben de onları satıp, karşılığında aldığım parayı değerlendirmenin bir yolunu buldum."

Hasret alayla gülümsedi. "Ne güzel, senin adına sevindim. Demek parayı bulman için benden boşanman gerekiyormuş." Sözlerinden sonra bir hışımla Onur'un yanından geçip gitmeye yeltendi ama genç adam onu kolundan tutarak durdurdu.

"Bana tepkili misin?"

Kolundaki eli ittiğinde öfkeden alev almış bakışlarını Onur'un yakışıklı yüzüne dikti. "Sana tepkili değilim. Tepkili olmam demek seni hâlâ umursuyor olmam demek ama inan bana zerre kadar umrumda değilsin."

Onur'un dudakları alayla kıvrıldı. "Öyle mi? Umrunda olmadığım için mi ağladın?"

Hasret sakinliğini güçlükle korudu. "Kendini bu kadar önemseme! Senin arkandan ağlayan Hasret artık çok eskilerde kaldı." Onur'un dikkatli bakışlarını üstünde gezdirmesiyle kızarmamaya çalıştı, çünkü genç adamın gözleri uzun sayılabilecek bir müddet mini elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarında takılı kalmıştı.

"O kızın eskilerde kaldığı konusunda haklısın. Benimle evlenecek kadar gözü kara olan kız, kendisini asla bu şekilde insanlara teşhir etmezdi," dedi sert bir sesle.

Başını eğerek gülümsedi Hasret. "Biz buna teşhir etmek değil, kendine güvenmek diyoruz. Sonuçta güzele bakmak sevaptır öyle değil mi?"

Onur duyduğu cümlelere inanmakta güçlük çekiyordu. Onun tanıdığı Hasret utangaçtı. Asla kendisiyle bu şekilde konuşmazdı. Zaman, onu çok mu fazla değiştirmişti? Âşık olduğu kadından geriye hiçbir şey kalmamış olabilir miydi?

Hasret, Onur'un sessizliğine dayanamayarak, "Ben aşağıya iniyorum. Sonuçta burada Nermin'in doğum günü sebebiyle bulunuyoruz. Seninle tekrar karşılaştığımız için sevindiğimi söylemek isterdim ama sanırım bunun yalan olacağını sen de çok iyi biliyorsun. Partinin bundan sonraki kısmında birbirimizi görmezden gelirsek sevinirim," dedi ve ardından genç adamı arkasında bırakarak aşağı kata indi.

Sonraki saatleri Hasret'in isteği üzerine birbirlerini tümüyle yok saymaya çalışarak geçirmişlerdi. Yine de birbirlerinin varlığının çok net farkındaydılar.

Onur her Nermin'le sohbet ettiğinde, Hasret bakışlarını onların üzerine dikmek için çıldırıyordu. Ayrıca Nermin'in hislerinden bahsedip bahsetmediğini de deli gibi merak ediyordu. Gerçi bahsetmediğine neredeyse emindi, çünkü bahsetmiş olsaydı bu kadar sakin duramazdı. Mutlaka gelip onlara olanları anlatırdı.

"Yalnız Nermin de ağzının tadını iyi biliyor ha, adam çok yakışıklı," diye iç çekti Hale.

"Bence o kadar abartılacak bir yakışıklılığı yok." Kübra'nın sözleri arkadaşlarını gülümsetti.

"Kızım, adamdaki geleneksel bir yakışıklılık değil zaten. Kendine özgü bir çekiciliği var."

"Hale'ye katılıyorum," dedi Defne.

"Peki, sen ne düşünüyorsun Hasret? Sence de çok yakışıklı değil mi?"

Hasret için yer yüzünde Onur'dan daha yakışıklı bir erkek yoktu, ama bunu arkadaşlarından önce kendisine itiraf etmesi gerekiyordu. "Fena değil," demekle yetindi bu sebeple.

"Ay hepiniz zevksizsiniz," diye güldü Hale.

O sırada müziğin kesilip, Nermin'in herkese seslenmesiyle dikkat kesildiler.

"Öncelikle, davetimi kırmayıp geldiğiniz için her birinize çok teşekkür ederim ama özellikle en büyük teşekkürüm canım babama ait." Babasına elini uzatarak yanına çağırdı genç kız. "İyi ki varsın ve iyi ki benim babamsın."

Baba kızın duygusal anlarına şahitlik ederken, kendi babasıyla çocukluğu dışında hiçbir zaman bu kadar sıcak kucaklaşmadıklarını düşündü Hasret. Bu da boğazına bir yumrunun oturmasına sebep oldu.

"Şimdi sıra pastamızı kesmeye geldi," dedi sonrasında Nermin.

Üç katlı pasta doğum günü kızının yanına getirilene kadar davetliler coşkuyla alkışlayıp, bir ağızdan doğum günlerinin vazgeçilmez şarkısını söylediler.

Ardından Nermin dileğini diledikten sonra tüm mumları tek bir seferde söndürdü. Sonrasında oldukça uzun bir hediye faslı başladı. Kızın gerçekten çok fazla tanıdığı vardı. İçerisinin bu kadar kalabalık olduğunu ilk kez fark ediyordu Hasret.

Kendi hediyesini verdikten sonra diğer konuklarında hediyelerini vermelerini bıkkınlıkla izlemişti. Bir tek Onur hediyesini verirken yine tüm dikkati ikisinin üzerindeydi.

Onur'un genç kıza çok zarif altın bir bileklik hediye ettiğini gördüğünde tekrar eski yaraları kanadı.

Onur'dan gerçek anlamda sadece iki önemli hediye almıştı genç kız. Onlar da evliliklerini simgeleyen ince altın alyansıyla, nikâh günü koluna takılan genç adamın annesine ait olan bileklikti. Gerçi fazlasını da beklememişti ondan. Yanında olması zaten kendisine yetiyordu.

Onur'un boşanma kararını açıkladığı gün ise alyansı ona geri vermiş, bilekliği de sonradan babasının bir adamıyla genç adama yollamıştı.

Onur kendisini yoksulluğunu bahane ederek terk etmişken, şimdi bir başka kadına eski yaşantısını kıyasladığında pahalı sayılabilecek bir hediye almış olması, eskinin saf âşığı Hasret'in canını yakıyordu.

Bunu hiçbir şekilde yüz ifadesine yansıtmamak adına tüm gücünü kullandı.

Hediyeler de verildikten sonra parti artık sona yaklaşmıştı. Hasret bir an önce evine gidip bu geceyi arkasında bırakmayı istiyordu. Resmen ne ummuş ne bulmuştu. Bunca yıldan sonra Onur'la tekrar karşılaşmak zorunda mıydı? Neden onu tümüyle geçmişte bırakamıyordu?

"Ben eve gideceğim, Hale," dedi arkadaşına genç kız.

"Saat daha erken ama."

"Başım ağrıyor biraz. Siz eğlenmenize devam edin."

"Taksiyle mi gideceksin?"

"Evet, arabayı yanıma almamıştım alkol kullanırım diye."

"Anladım canım, Pazartesi görüşürüz o hâlde."

Arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra sıra doğum günü kızıyla vedalaşmaya gelmişti ama onu hiçbir yerde göremiyordu. Yanından geçen bir hizmetçiyi durdurup Nermin'i sorduğunda, genç kızın bahçede olduğunu öğrendi.

Bir an önce kızla vedalaşıp gitmek için can atıyordu. Bu sebeple hızlı adımlarla balkon kapısından dışarı çıktı. Birkaç adım attığında, Nermin'in, "Ben sana bir şey söylemeliyim Onur," diyen sesini duydu.

Demek ki Nermin bahçede yalnız değildi. Yanında Onur da vardı. Bu gerçek yine kendisini kötü yönde etkilemişti. Şimdi şu dakika hemen oradan uzaklaşmalı ve bir taksi bulup evine dönmeliydi. En azından mantıklı olan buydu; ama kıskanç tarafı konuşulacakları duymak için ısrar ediyordu. Bu nedenle bir ağacın arkasındaki masada oturan kişilere doğru sessiz olmaya çalışarak yaklaştı.

"Seni dinliyorum Nermin."

"Bu nasıl söylenir bilmiyorum..."

'Gayette hızlıca söylenebilir Nermin. Ben mesela çok rahat aşkımı itiraf edebilmiştim,' diye geçirdi içinden.

"Rahat ol."

Onur Bey demek ki psikolog olmaya merak salmıştı. Onun Nermin'e karşı bu kadar kibar olması kanına dokunuyordu.

"Ben... ben seni seviyorum. Hem de seni ilk gördüğüm andan beri. Oh be, sonunda söyledim."

O anda Onur'un yüz ifadesini görmeyi her şeyden çok isterdi Hasret ama ikisinin de sırtları kendisine dönük vaziyetteydi. Gerçi genç adamın yüz ifadesini göremese de Nermin'in eline uzanıp tuttuğunu çok net görebilmişti. Bu görüntü yine görüşünün yaşlar yüzünden bunalıklaşmasına sebep oldu.

"Sen çok güzel bir kızsın ve bana karşı bir şeyler hissetmenden dolayı onur duydum. Bunu hiç beklemediğim için biraz da şaşkınım gerçi ama..."

Daha fazlasını duymaya hazır değildi. Onur'un bir başka kadının elini bu kadar rahatça tutabilmesi zaten her şeyi kanıtlıyordu. Onur da Nermin'den hoşlanıyordu ve birazdan ona bunu söyleyecekti.

Onur'un ağzından bir başkasını sevdiğini duymaya dayanamazdı. Bu nedenle geldiği gibi uzaklaştı oradan.

Uzaklaşırken de aklındaki tek düşünce, Onur Akad'dan ömrünün sonuna kadar nefret edeceği oldu.

Yirmi İkinci Bölüm

Gece evine geldiğinde uzun bir zamandan sonra yine başı ağrıdan çatlayana kadar Onur için ağlamıştı Hasret. Kendine ne kadar engel olmaya çalışırsa çalışsın başarılı olamıyordu bir türlü. Onu görmeden hayat sanki daha yaşanılasıydı. Yakınında değilken canını da yakamıyordu. Oysa şimdi en dibine kadar sokulmuştu genç adam ve Hasret bu durumla nasıl başa çıkılacağını bilmiyordu.

Onun Nermin'in sevgilisi olmasına nasıl katlanacaktı? Onları bir kez daha yan yana ve el ele görmek istemiyordu!

Tüm bu düşünceler yüzünden gözüne gram uyku girmemişti. Sabahın ilk ışıkları odasından içeri dolarken de Hasret bacaklarını kollarıyla sarmış bir şekilde yatağında oturuyordu.

Birileriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı. İçindeki yangını birine anlatmalıydı yoksa asla rahatlayamayacağını biliyordu.

Ama kime gidebilirdi ki? Ne Hale ne Kübra ne de Defne'ye, Onur'un eski kocası olduğunu söyleyebilirdi. Bunu itiraf etmek için biraz geç kalmıştı.

Keşke Meryem şu anda yanında olsaydı. O kendisini dinler ve akıl verirdi; ama Onur yüzünden ondan da uzaklaştığından beri hiçbir haberini alamamıştı Hasret.

Acaba şu anda ne yapıyordu? Üniversitede istediği bölümü tutturmuş muydu? Belki de çoktan eğitimini

bitirmişti. Arkadaşını düşünürken gözlerinden bir damla yaş daha aktı. Onu özlemişti. Hem de çok fazla özlemişti. Hayatında ondan daha yakın bir dostunun daha olamayacağını biliyordu. Ve Hasret, en yakınından yine Onur yüzünden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Peki sebebi neydi? Sırf Onur'dan uzak kalabilmek adına hayatındaki en değerli şeyden –dostundan- vazgeçmişti. Galiba kendisi de pek suçsuz sayılmazdı.

Her şeye rağmen Meryem'e sıkıca sarılmalı, zor günlerini arkadaşıyla atlatmalıydı; ama yapmamıştı... Ondan vazgeçtiği için yıllardır pişmandı.

Yanaklarındaki yaşları elinin tersiyle sildikten sonra yatağa sırt üstü uzandı. Gözleri ağlamaktan sızlıyordu artık. Acaba ne zaman Onur için ağlamaktan vazgeçecekti?

Ondan nefret ediyordu! Nefret ediyor ve nefret ediyordu işte!

Ah, kimi kandırıyordu ki...

Aslında ona hâlâ deli gibi âşıktı.

Ondan uzak olduğu yıllarda hislerinin sadece öfke ve nefretten ibaret olduğu yalanını kendisine söyleyip durmuştu. Ancak bu şekilde yeterince yara almış kalbini daha fazla acı çekmekten koruyabileceğine inanmıştı.

Yanıldığını artık biliyordu.

Üstünden ne kadar zaman geçtiğinin hiçbir önemi yoktu. Bazı aşklar zamanla küllenmek yerine, her geçen gün üstlerine serpilen özlem tozuyla alev almaya devam ederdi. Çekilen acı bile buna engel olmayı başaramıyordu. Hasret'in Onur'a duyduğu aşk da böyle bir aşktı.

Kapı zilinin çalındığını duyduğunda yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Geçirdiği felaket bir geceden sonra biraz daha yalnız bırakılmayı istemekte haksız mıydı?

Önce zili duymazlıktan gelmeyi denedi; ama gittikçe ısrarla çalınması sinirlerini bozmaya da başlamıştı. Sonunda pes ederek yataktan doğruldu ve adımlarını

kapıya doğru attı. Kapının merceğinden baktığında gelenin Hale olduğunu gördü.

Bu da demek oluyordu ki kapıyı açmak zorundaydı. Çünkü Hale'yı hiçbir güç Hasret'ten haber almadan kapıdan döndürmeyi başaramazdı.

Derin bir iç çektikten sonra kapıyı açtı.

"Şükür be kızım! Neden bu kadar geç açtın kapıyı."

Hale fırtına gibi içeri dalarken, Hasret farkında olmadan gülümsedi. "Yataktaydım, kalkacak hâlim yoktu."

Evin küçük salonundan içeri girdikten sonra Hasret'e doğru döndü. Bakışları onun yüzünde dikkatle gezinirken, "Sen ağladın mı?" diye sordu.

"Biraz." İnkâr etmek faydasızdı. Ağladığı gün gibi ortadaydı.

"Neyin var güzelim? Partide de çok iyi görünmüyordun."

Ona ne kadarını anlatabileceğini bilmiyordu Hasret. Hem Hale, Nermin'in kuzeniydi. Nermin de Onur'a âşıktı. Hale'ye her şeyi anlattığında kuzeniyle konuşmak isteyeceğini biliyordu ama buna izin veremezdi, çünkü arkadaşının kendisi yüzünden kuzeniyle arasının açılmasına razı gelemezdi.

"Dün... Onur'la tanışınca bir anda eskiyi hatırladım."

Hale duyduklarına bir anlam verememişçesine kaşlarını çattı. "Onur ne alaka?"

Yutkundu... Sonra da cevap verdi Hasret. En azından bir konuda ona gerçeği söyleyebilirdi. "Benim eski kocamın adı da Onur'du."

"Hadi canım!" dedi şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerinin eşliğinde. Ardından Hasret'i kolundan tuttuğu gibi koltuğa oturttu. Kendisi de genç kızın yanında yerini aldığında, "Ciddi misin sen?" diye sordu.

"Çok ciddiyim... Zaten ismini ilk öğrendiğimde dalıp gitmem bu yüzdendi. Dün de kendisiyle tanışınca ben... ne bileyim işte, ister istemez eski günleri tekrar hatırladım."

"Ah, canım benim." Hale kollarını bedenine sararken garip bir şekilde huzura kavuştuğunu hissettmişti Hasret. Biri tarafından bu şekilde teselli edilmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. "Hâlâ unutamadın mı onu?"

"O hâlâ kalbimin bir parçasına sahipken, onu nasıl unutabilirim ki?"

"Ama o senin sevgini hak etmiyor. Hak ediyor olsaydı şu anda yanında olurdu."

Hüzünle tebessüm etti Hasret. "Aşk'ın hak etmekle bir ilgisi yokmuş. Ben de bunu iş işten geçtikten sonra öğrendim."

"Hiç âşık olmadım," dedi Hale. "Ama seni gördükten sonra umarım hiç de olmam diyorum."

Tüm yorgunluğuna ve keyifsizliğine rağmen bir kahkaha attı Hasret "Sana kötü örnek olmak istemezdim. Hem her aşk hikâyesinin sonu mutsuz bitecek diye bir şey söz konusu değil. Sen benim aksime çok mutlu olabilirsin."

"Aman yok kalsın, ben almayayım."

Hale'nın ciddi yüz ifadesine bakıp bir kez daha güldü. Galiba yavaştan aklım da kaybetmeye başlıyordu.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu Hale'ye.

"Hayır, yapmadım. Zaten buraya da bu yüzden gelmiştim. Birlikte dışarıda kahvaltı edelim diyecektim."

"Dışarı çıkacak hâlim yok, ama burada kendimize güzel bir kahvaltı hazırlayabiliriz. Buzdolabı ağzına kadar dolu."

"Tamam, süper... Çayı ben demlerim," diye ayağa kalktı Hale.

Hasret bakışlarını kaçırarak, "Benim evimde siyah çay bulamazsın," dedi. "Ancak meyve çayları var."

"Bir Türk'ün evinde nasıl siyah çay bulunmaz ya," diye homurdandı genç kız.

Ona, çayı da hayatından Onur yüzünden çıkardığını söylese miydi acaba? En iyisi söylememekti. Sonuçta arkadaşını aşktan daha fazla soğutmaya hakkı yoktu.

Ertesi gün kendisini biraz daha toparlamış sayılırdı Hasret. En azından sabaha kadar uykusuz kalmamıştı. Yine de bedeninden çok ruhunun yorgun olduğunu söyleyebilirdi. Bunun adına kısaca Onur yan etkisi de denilebilirdi.

Üniversiteye geldiğinde adımlarını direkt olarak kantine doğru yönlendirdi. Arkadaşlarını her sabah olduğu gibi yine aynı yerde bulacağını biliyordu.

Kantinden içeri girdiğinde yanılmadığını da gördü ama ne var ki yanlarında Nermin de vardı. Bu kız ne zamandan beri onlarla takılır olmuştu? Eskiden sadece ara sıra yanlarına uğrardı ama şimdi yanlarından ayrılmak nedir bilmiyordu.

"Selam güzeller," diyerek boş bulduğu bir sandalyeye oturdu.

"Hoş geldin canım."

"Hoş buldum." Hale'ye gülümsedikten sonra bakışlarını kızların üzerinde gezdirdi. "Sohbetinizin konusu ne bakalım?"

"Nermin bize aşk itirafını anlatıyordu," dedi Kübra.

Yüzündeki gülümsemeyi elinden geldiğince korumaya çalıştı Hasret. "Öyle mi? Nasıldı? Aşkına karşılık bulabildin mi?" diye sordu Nermin'e.

Nermin kocaman gülümseyerek cevap verdi. "Çok güzeldi! O da benden hoşlanıyormuş meğerse. Bu nedenle öncelikle birbirimizi daha yakından tanımaya karar verdik."

Bunlar zaten duyacağını düşündüğü cümlelerdi. Buna rağmen canı yine de yanmıştı.

"Senin adına sevindim. Umarım çok mutlu olursun."

İçten içe kendisini yalancı olmakla suçluyordu, çünkü Nermin'in Onur'la mutlu olmasını hiç istemiyordu.

Kendisi o adamla mutlu olamamışken, kendisinden başka birinin mutlu olmasını istemiyordu işte. O kadar iyi kalpli bir insan değildi.

Bir süre daha kantinde birlikte vakit geçirdikten sonra herkes derse girmek için farklı yönlere dağıldı. Hale de kendisi gibi hukuk okuyordu, ama Kübra, Defne ve Nermin İşletme Bölümündelerdi.

Zaten bu üçüyle tanışması da Hale sayesinde olmuştu.

Akşama doğru dersten çıktığında içinden hiç evine gitmek gelmiyordu. Çünkü şu sıralar ne zaman yalnız kalsa, düşüncelerine Onur'u konuk ediyordu.

Temiz havaya çıktığında gülümsedi. Eve gitmek istemiyorsa, o zaman gitmezdi. Hale'yı arayıp bir kafede biraz vakit öldürmek istediğini söyleyebilirdi mesela. Tam bu düşünceyle çantasından telefonunu çıkaracaktı ki birinin ona seslendiğini işitti.

Başını şaşkınlıkla kaldırdığında Buğra'yla göz göze geldi. "Buğra?"

"Hasret," dedi genç adam gülümseyerek.

"Senin ne işin var burada?"

"Seni özledini ve görmek istedim."

Buğra'nın bu dobralığına hiçbir zaman alışamayacağını düşünüyordu Hasret. Geçen iki haftada aralarında gerçekten güzel bir arkadaşlık kurulmuştu ama genç adam arkadaşlıktan çok daha fazlasını istediğini hiçbir zaman saklamıyordu. Bu nedenle zaman zaman Hasret'e en olmadık anlarda iltifat etmekten vazgeçemiyordu.

"Bana kızdın mı?"

Onun tıpkı küçük bir oğlan çocuğu gibi ürkek bir tavırla sorduğu soruya gülümsedi.

"Hayır, kızmadım, sadece şaşırdım."

"Eee? Zamanın var mı? Sana bir yemek ısmarlayabilir miyim?"

Bu teklifi reddetmesi için hiçbir sebep yoktu aslında. Sonuçta eve gitmeyi hiç istemiyordu. "Olur."

Bir süre sonra şık bir restoranda karşılıklı yemeklerini yiyorlardı. Buğra gerçekten çok hoş sohbet bir adamdı. Onunla konuşurken artık eskiye kıyasla çok daha rahattı Hasret.

Yine de ona istediği ilgiyi gösteremiyordu. Özellikle iki gün önce hayatının aşkıyla tekrar karşılaşmışken Buğra'ya hayran bakışlar atmakta güçlük çekiyordu.

Yemeğin sonuna gelindiğinde Buğra Hasret'i evine bırakmakta ısrarcı oldu. Restorana da birlikte geldiklerinden arabası hâlâ üniversitenin park yerinde duruyordu. Bu nedenle genç adamın bu isteğini kabul etmenin yararına olacağını biliyordu.

Yola çıktıklarında Buğra, Hasret gibi sessizliğe gömülmek yerine restoranda olduğu gibi yeni sohbet konuları bulmakla meşguldü. "Tek çocuk olmak zor muydu?"

Bu soru Hasret'i gülümsetti. "Zorluğu olduğu kadar kolaylıkları da vardı. Mesela hiçbir zaman kıyafetlerimi veya oyuncaklarımı biriyle paylaşmam gerekmedi. Annemin tüm sevgisine de yalnız başıma sahiptim."

"Peki ya babanın sevgisine."

Boğazını temizleyerek bakışlarını akıp giden yola odakladı. "Ona da sahiptim elbette." *En azından daha küçük bir kızken...*

Aslında babasının kendisini sevdiğini biliyordu Hasret. Sevmeseydi, zamanında böbreğini vermeyi kabul eder miydi? Hem babaydı o... Sert görünse de içten içe evladını seven babalardandı ama keşke... keşke biraz daha onun tarafından sözlerle de sevildiğini duyabilseydi.

"Ben her zaman bir erkek kardeşim olmasını isterdim küçükken. Annem hamile olduğunu söylediğinde dünyalar benim olmuştu mesela. Aylarca erkek karde-

şim olacak diye böbürlenerek dolanmıştım. Hamileliğin beşinci ayında karşıma geçip bir kız kardeşim olacağını söylediklerinde nasıl hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam."

Keyifli bir kahkaha attıktan sonra, "Kız kardeşinle anlaşmaz mısınız?" diye sordu.

"Tam tersine, çok iyi anlaşırız ama ondan en başta hoşlanmadığım bir sır değil."

"Ama doğduktan sonra hoşlandın?"

Buğra'nın yüzünde beliren sevgi dolu gülümsemeye haranlıkla bakakalmıştı Hasret. "Annem onu ilk kez hastane odasında kucağıma verdiğinde çok mutlu olduğumu hatırlıyorum. Çok küçüktü ama aynı zamanda çok da güzeldi. Babam bana, 'Bundan sonra onu koruma görevi ağabeyi olarak sana ait,' dediğinde kendimi büyük bir adam gibi hissetmiş ve içimden kız kardeşimi her kötülüğe karşı koruyacağıma dair yemin etmiştim."

"Demet gerçekten çok şanslı," demekten kendisini alamadı genç kız.

"Öyle mi dersin? Bence bunu bir de Demet'e sor sen, çünkü hâlâ gece gezmelerine karıştığımdan şikâyetçi."

Yine içten bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Senin gibi bir ağabeyim olmasını isterdim."

Bakışlarını yoldan çekerek kısa süreliğine Hasret'in yüzüne yöneltti genç adam. Onun hoş gülümsemesi karşısında mutlu bir iç çekti ve davranışını fazla sorgulamadan Hasret'in kucağında duran elini tuttu. Hasret ise ne tepki vereceğini bilemeden öylece kalakalmıştı. "Ağabeyin olmadığım için memnunum. Çünkü ileride senin için çok daha fazlası olmayı umuyorum."

Boğazı birden kupkuru oldu. Elinin bulunduğu yer çok sıcaktı ve genç kıza güven veriyordu ama içinde bir yerlerde bunun çok yanlış olduğunu söyleyen bir ses vardı. Onur'dan sonra kimse elini tutmamıştı ve şimdi bu basit teması vicdanına bir türlü kabul ettiremiyordu.

Elini nazikçe geri çekerken gülümsemeye çalıştı. "Yavaş ilerleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Haklısın... Biraz aceleci bir adamımdır ben ama senin için sabretmeyi öğreneceğim."

"Bugün öğle yemeğini kantinde yemek yerine bence dışarıda yiyelim."

Nermin'in sözleriyle hepsinin de bakışları genç kızın üstüne yöneldi.

Hale, "Olabilir aslında. Bize de bir değişiklik olur hem," dedi.

"Peki nereye gideceğiz?"

"Babamın sürekli gittiği ve buraya çok yakın bir restoran var."

"Harika," dedi Kübra mutlulukla. "O zaman hepimiz öğle molasında çıkış kapısında olalım."

"Siz gidin, ben gelmiyorum," dedi Hasret hemen.

Bu cevapla masada bulunan tüm kızların yüzü düştü.

"Ne demek gelmiyorum? Anca beraber kanca beraber demişler," diyerek bu duruma itiraz eden kişi Hale oldu.

"Evet Hasret... Sen gelmezsen biz de gitmeyiz."

Sessiz Defne'nin de olaya dâhil olmasıyla derin bir iç çekti. "Hiç dışarıda yeme isteğim yok. Siz gidin işte. Ben de bir sandviç alır karnımı doyururum."

"O zaman biz de öyle yaparız," dedi Kübra.

Hasret gülerek başını sallarken, "Siz tam baş belâlarısınız, biliyorsunuz değil mi?" diye söylendi.

"Biliyoruz güzelim, ama senin de bizden hiç farkın yok."

Hale'nin elini tutup sıktığında, onun gibi bir arkadaş bulduğu için kendisini yine şanslı saymıştı.

"Geliyorsunuz öyle değil mi?"

Nermin'in bu aşırı ısrarını can sıkıcı bulsa da, sırf arkadaşlarının hevesini kırmamak adına, "Geliyoruz," dedi Hasret.

Birkaç saat sonra yemeklerini yerlerken, Hasret fikrini değiştirdiğine memnundu. Yalnız yaşadığından dolayı zaten kendisine özel yemek yaptığı anlar çok nadirdi, bu nedenle şimdi midesinden içeriye sıcak bir tabak yemek girdiği için hâlinden oldukça hoşnuttu doğrusu.

"Aaa, o gelen Onur değil mi?"

Hasret başta yanlış duyduğunu sandı. Hale'nin sözünü ettiği Onur, o Onur olamazdı. Ne var ki, başını kaldırdığı an bakışları kendilerinden tarafa yürüyen adamı bulmasıyla boş yere umut ettiğini anlamış oldu. Onun neden başka masa yokmuş gibi kendi masalarına geldiğini merak etmeye başlamıştı ki, yanında oturan Nermin'in el kol hareketlerini fark etti. Tabii, kız akıllıydı. Bu tesadüf karşılaşmayı lehine kullanmayacaktı da ne yapacaktı?

'Acaba gerçekten bu bir tesadüf mü,' diye kimsenin duymayacağı kadar kısık bir sesle mırıldandığında, Onur da masalarının yanına varmıştı bile.

"Merhaba," diyerek herkesle aynı anda selamlaştı ama bakışları uzun sayılabilecek bir süre boyunca tek bir kişinin üstünde takılı kalmıştı.

"Merhaba." Nermin'in yerinden kalkıp Onur'u yanaklarından öpmesiyle Hasret elindeki çatal ve bıçağı var gücüyle sıktı. "Bize katılmaz mısın?"

"Sizi rahatsız etmeyeyim?"

"Etmezsin, hem bak yerimizde mevcut."

Onur, Nermin'in yanındaki boş yere geçip oturduğunda ister istemez karşı karşıya gelmiş oldular. Bu durum Hasret'i gerçekten rahatsız etmişti. Doğum günü partisinde onu birden karşısında bulduktan sonra aradan geçen zamanda onu tekrar tümüyle yok saymak için elinden geleni fazlasıyla yapmışken, bu karşılaşma

şimdi tüm çabalarını bir anda anlamsız kılmıştı. Hem de oturacak yer yokmuş gibi tam da karşısında oturuyordu lanet olası adam!

O andan itibaren yediği her lokma âdeta boğazına dizildi Hasret'in. Onur tam karşısında otururken başka türlüsü de mümkün değildi zaten. Onun kızlarla samimi sohbetler etmesi gittikçe sinirini bozuyordu en başta. Eskiden utangaç olmasa da kızlarla fazla yakınlık kurmayan biri olarak tanımıştı onu. Aradan geçen zamanlarda galiba huyları da bir hayli değişmişti.

"Enişteml çalışmak nasıl peki? Teyzem onun evde ne kadar zor biri olduğundan bahseder durur, acaba işte de mi aynı, merak ettim."

Hale'nin de Onur'la kırk yıllık dost gibi rahatça konuşuyor olması sinir bozucuydu. İçlerinden en azından bir tanesi onun karizmasına karşı dayanıklı olsa ne olurdu sanki?

"Bence hiçbir zorluğu yok. Zafer ağabey söz konusu işiyse elbette çok titiz ama aynı zamanda benim gibi çömez birinin ondan çok şey öğrenebileceği kadar da bilgili biri."

Bu sözlerden Onur'un yeni işini gerçekten sevdiğini anlamıştı Hasret. Ah tabii, bir de bu yeni işin beraberinde getirdiği yeni bir aşk da vardı. Adam sevmeyecekti de ne yapacaktı.

Kıskançlığını gizleyemediği bakışlarla bakıyordu şimdi yan yana oturan çifte. Birbirlerine yakıştıklarını hiç istememesine rağmen kabul etmek zorunda kaldı. Acaba Onur ona ilk öpücüğünü vermiş miydi? Zamanında kendi saçlarını okşadığı gibi onun da saçlarını okşuyor muydu?

Tüm bu düşüncelerle kendisine işkence çektirdiğinin farkındaydı ama kanına bir kez daha Onur karışmışken, hislerinin kontrolünü tekrar ele alması hiç kolay değildi.

Telefonunun sesiyle düşüncelerinin arasından hızla

sıyrıldı. Masadaki telefonun ekranına baktığında Buğra'nın zamanlamasına hayret etmekten kendisini alamadı.

"Kim arıyor?" diye sordu Hale.

"Buğra." Hasret telefonu açıp kulağına götürdü. "Buğra ben seni sonra arasam olur mu? Şu an pek müsait değilim." Genç adamın onaylayıcı sözlerinden sonra telefonu kapattı. Bakışlarını kaldırdığında Onur'un kendisine kısık gözlerinin arkasından baktığına şahit oldu. 'Ne bakıyorsun!' diye öfkeyle patlamamak için kendisini zor tuttu.

"Buğra, bizim müstakbel enişte miz oluyor," diyerek kendince Onur'a bir açıklama yapma görevini Nermin üstlendi.

Başka zaman olsa kızın sözlerini düzeltip, 'Şimdilik sadece arkadaşım,' demekten geri durmazdı Hasret ama duyduklarından sonra Onur'un sinirle gerilen yüz hatları oldukça hoşuna gitmişti. Sahi, neden bu kadar sinirlenmişti? Eskiden kalbini paramparça etmemiş olsaydı, onun da hâlâ kendisini sevdiğine yemin edebilirdi ama elbetteki sevmiyordu... Seven adam bırakıp gitmezdi!

"Eee? Düğün ne zaman?" diye sordu Defne.

"Henüz evlilik için çok erken. Her şeyin bir zamanı var."

O sırada Onur'un sözleri ortamda bomba etkisi yarattı. "Eğer aşk varsa, bence beklemenin bir anlamı yok. Mesela ben zamanında sırf aşkı uğruna sahip olduğu her şeyden vazgeçen bir kız tanımıştım. Yaşı küçük olmasına rağmen sevdiği gençle evlenmekten bir an olsun korkmamıştı."

Eski günlerin bu şekilde gündeme gelmesi içindeki ağlama isteğini güçlendirse de, Hasret, Onur'un oyununa gelmeyecekti. Onun başlıca amacının hislerini çözmek olduğunun gayet farkındaydı.

Umursamaz bir görüntü çizmeye çalışarak omzunu

silkti. "Bence onun sebebi aşk değil de cahil cesaretiymiş. Sonuçta bu devirde tek bir bakışla kimseyi tanıyamıyor insan. Eminim o tanıdığınız genç hanım da sonrasında yaptığından büyük pişmanlık duymuştur."

Onur yüzüne büyük bir dikkatle bakarken, Hasret bakışlarını kaçırmak istemesine rağmen bu isteğini bastırmayı ustalıkla başardı.

"Onu bilmem ama evlendiği genç adam yaşadıkları hiçbir andan pişmanlık duymadı ve onu ne zaman hatırlasa, içinde bir yerlerde hep büyük bir özlem de hissetti."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Baba evindeki koltuğa rahatça uzanmış bir şekilde düşünüyordu Hasret. O olaylı öğle yemeğinden sonra sık sık yaptığı bir şeydi bu aslında, çünkü Onur efendi bir kez daha kafasmın karışmasına sebep olmuştu.

Dolaylı yoldan olsa da ona onu özlediğini itiraf etmişti... Öyle olduğuna emindi hatta Hasret. Onur'un sözlerini onaylayan gözlerini görmüştü.

Peki bunun anlamı neydi? Özleyecekse neden ayrılmayı istemişti ki?

Ayrılma nedeni olarak gösterdiği hayat şartlarının birbirinden farklı olma sebebi gerçek olabilir miydi? Onur ona daha iyi bir hayat veremeyeceğini düşünüp en iyisinin bu evliliği bitirmek olduğuna mı karar vermişti?

Peki... şimdi durumu eskisine kıyasla çok daha iyi olduğuna göre belki de tekrar birlikte...

Düşüncelerinin kaydığı yönden hiç hoşnut olmayarak başını sinirle iki yana sallayıp ofladı. Onur'la artık asla bir araya gelemezlerdi. Ne diye böyle saçmasapan düşüncelere kapılıyordu ki?

"Yine neyi kafana taktın bakalım?"

Annesinin sesiyle gözlerini açıp koltukta doğruldu. Onur'la tekrar karşılaştıklarını ona henüz söylememişti. Bir süre daha söylemeye niyeti yoktu gerçi.

"Hiç... bir arkadaşımın bana anlattıklarını düşünüyordum sadece." Olayları başkasının başından geçmiş gibi anlatsa da olurdu öyle değil mi?

"Kafanı meşgul edecek kadar önemli şeyler olmalı anlattıkları."

Koltukta bağdaş kurarak oturdu ve içine derin bir nefes çekti. "Eski sevgilisi birdenbire tekrar karşısına çıkmış ve... ve kızın kafasını karıştırmış."

Nisa Hanım çayından bir yudum daha aldıktan sonra, "Kız onu hâlâ seviyor diyebiliriz o zaman," dedi.

Hasret dudaklarını, 'Hayır,' demek için aralasa da, verdiği cevap, 'Evet,' oldu. Ne kendisine ne de annesine yalan söyleyebilirdi.

"Peki eski sevgilisi onun için mi geri dönmüş?"

"Bilmiyorum," diye umutsuzca iç çekti. Sonra ne dediğinin farkına vararak, "Yani... arkadaşım da bilmiyor. Karşılaşmaları bile tesadüfmüş," dedi.

"O zaman onun hayatına girmek için geri dönmüş diyemeyiz. Arkadaşın onu hâlâ seviyor olabilir ama belli ki eski sevgilisi onu sevdiği için karşısına çıkmamış."

"Ama onu özlediğini ima etti!" Hasret bu konuyu biraz fazla ateşli savunduğunun o an farkında bile değildi. "Yani özlediğine göre... hâlâ seviyor demektir, değil mi?"

Nisa Hanım bir süre sessiz kalarak kızının yüzünü inceledi. "Onur'la mı karşılaştın?"

Annesinin zeki bir kadın olduğunu nasıl unutabilmişti? Kimden bahsettiğini hemen anlamıştı işte. "Dediğim gibi tesadüfen karşılaştık."

"Şimdi aklın da kalbin de karmakarışık, değil mi?"

"Evet." Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. "Onu hiçbir zaman unutamadım ben ama yıllar sonra kanlı canlı karşımda bulacağımı da düşünmemiştim." En başından başlayarak annesine Onur'la

karşılaşmalarını ve sonrasında yaşananları anlattı. Anlattıkça da rahatladığını hissetti.

"Bunu baban duymasın. Biliyorsun, ne zaman Onur konusu açılacak olsa çok öfkeleniyor."

"Babama söylemek gibi bir niyetim yok zaten. Bu sorunu ben kendi başıma çözeceğim."

"Hasret... Sen hâlâ ona âşıksın. Seni daha fazla incitmesinden korkuyorum ben."

"Merak etme anne," dedi hüzünlü gülümsemesiyle. "Canımı benden ayrılmak istediğini söylediği günkü kadar yakamaz. Buna izin vermem."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey... Hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim. Hem ben istemedikçe karşıma çıkacağını sanmıyorum."

Hale dalgın bir şekilde defterin boş bir sayfasını karalama köşesi olarak kullanan arkadaşının üstünden çekemiyordu bakışlarını. Onun uzun zamandır eskisi gibi neşeli olmadığının farkındaydı. Hatta belli etmemeye çalışsa da canını sıkan bir şeylerin olduğundan adı gibi emindi genç kız.

"Hasret... ben senin arkadaşın mıyım?"

Duyduğu soruyla birlikte kalem tutan eli durdu. Bakışlarını ise önündeki defterden kaldırıp Hale'nin yüzüne çevirdi. "Bu nasıl soru böyle? Sana aksini hissettirecek bir davranışım mı oldu?"

Hale kollarını masaya yasladıktan sonra Hasret'e doğru eğildi. "Peki, bu sözlerinden beni hâlâ arkadaşın olarak gördüğünü varsayıyorum."

"Elbette öyle! Benim için kıymetli olduğunu biliyorsun."

"O zaman söyle bana... Onur'la nasıl bir geçmişiniz var?"

Kalem elinden tümüyle düşerken şaşkınlığını yüz ifadesine de yansıtmamak içni elinden geleni yaptı Hasret. Galiba en iyisi anlamazlıktan gelmek olacaktı. "Nermin'in âşık olduğu adamdan mı söz ediyorsun?"

Hale gülümsedi. "Nermin'in âşık olduğu ve... senin eski kocan olan adamdan söz ediyorum."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken bir süre konuşma yeteneğini de kaybetti Hasret. "Bu-bunu nasıl öğrendin?" diye kekeleyerek sordu.

"Ben aptal değilim Hasret. Onur ortaya çıktıktan sonra nasıl birdenbire mutsuzluğa gömüldüğünü fark etmeyeceğimi mi sandın? Aslında en başta anlamamıştım. Hatta Nermin'in bizimle tanıştırdığı Onur'un senin eski kocan olduğu ihtimali bile aklıma gelmedi. Ta ki birlikte yemek yediğimiz o güne kadar. Onur orada tanıdığı küçük cesur bir genç kızdan bahsederken aslında seni anlatıyordu, öyle değil mi? Bir keresinde evlendiğinde on sekiz yaşında olduğunu söylemiştin bana. Hem sonra, dün Nermin de Onur'un eskiden evli olduğu gerçeğini ağzından kaçırdı. İşte o zaman tüm şüphelerimin doğruluğundan emin oldum."

"Nermin'e de bu şüphelerinden bahsettin mi?" diye endişeyle sordu.

"Elbette hayır!" Hasret kendisinin böyle bir şey yapacağını düşünüyor olamazdı. "Bu sır senin sırrın ve sen Nermin'in bunu öğrenmesini isteseydin, daha o doğum günü partisinde bu gerçeği açıklamış olurdun."

"Teşekkür ederim." İtiraf etmesi gerekirse biraz utanmıştı. Hale'nin boşboğaz biri olmadığını herkesten iyi bilirken onun gidip kuzenine şüphelerinden bahsedeceğini nasıl düşünebilmişti. "Ve özür dilerim. Senin sırrımı başkasına söylemeyeceğini elbette biliyorum ama.. ama söz konusu Onur olunca, kendim gibi davranmaktan fazlaca uzaklaşıyorum."

"Söylemem Hasret ve bana bu gerçeği sırf gidip kuzenime öterim diye söylemediğini düşündükçe sana gerçekten kırıldığımı hissediyorum."

"Beni anlamaya çalış Hale." Arkadaşının masanın üzerinde duran elini tuttu. "Onur benim tek zayıf noktam. Canımı en çok yakan kişi o. Onun hakkında konuşmak bile acı çekmeme sebep oluyor."

"Ona hâlâ âşıksın." Hale sadece apaçık ortada olan gerçeği dile getirmişti.

"Evet. Yıllardır onu unutacağım günün gelmesini bekledim ben ama aslında içten içe de onu asla unutamayacağımı biliyordum. O benim ilk aşkım ve hep son aşkım olarak kalacak. Bu durumu değiştirmeye gücüm yok. Tek yapabileceğim yine onu yok saymak. Hayatıma eskiden olduğu gibi devam etmeliyim."

"Nermin onunla evlilik hayalleri kuruyor!"

Gözlerini yumarak arkadaşının elini bıraktı.

"Anlamıyorsun Hasret... Eğer Nermin gerçekleri öğrenirse, senden kimseden etmediği kadar nefret eder." Üzgünce başını salladıktan sonra, "Ben arkadaşım ve kuzenim arasında kalmak istemiyorum," dedi.

"Sırf bunun için gerçeği öğrenmeni hiç istemedim." Hale'nın kuzeniyle arasında bir sorun olmak istemiyordu Hasret. "O senin kuzenin Hale. Elbette her zaman onun yanında yer almalısın."

"Benim için ikiniz de çok değerlisiniz. Ne senden ne de ondan vazgeçmem. Bu nedenle yapılabilecek tek bir şey kalıyor geriye."

Hale'nın gözlerindeki kararlı ifadenin anlamını çözme merakıyla, "Nedir o?" diye sorarken buldu kendisini.

"Onur'un Nermin'den uzak durmasını sağlayacağız."

Hiç içinden gelmemesine rağmen güldü Hasret. "İşte şimdi saçmalıyorsun."

"Tek yol bu! Nermin ondan ölse vazgeçmez ama Onur... bence o bize hak verebilir. Bu adam sonuçta bir zamanlar kocandı. Eminim senin zor durumda kalmanı istemez."

"Bu adam bir zamanlar beni terk etti!" dedi sertçe. "Mutluluğumu umursadığına zerre kadar inanmıyorum bu yüzden."

"Peki... Düşüncelerine saygım var ama ben ne olursa olsun Onur'la görüşeceğim."

"Hale, neden bu kadar inatçısın?"

"Bu inatçılık değil Hasret, ben sadece sevdiklerimin üzülmesini engellemeye çalışıyorum. Hem, Onur'un Nermin'le evlenmesi hoşuna mı gidecek?"

Bakışlarını kaçırdı Hasret. Bu soruya verilebilecek bir cevabı ne yazık ki yoktu.

"Gitmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bu nedenle yapılması gereken bu."

"Ben yaparım," dedi sonunda başını kaldırarak. "Onur'la konuşup, ondan Nermin'den uzak durmasını isteyebilirim."

Hasret, artık gerçekten aklını kaçırdığını düşünüyordu. Hale'ye hangi akla hizmet Onur'la konuşacağını söylemişti ki? Hadi söylemişti, peki gerçekten de onun çalıştığı yere gelmesi gerekli miydi?

Önünde dikildiği otomobil galerisinin üstünde gezdirdi meraklı bakışlarını. Dört bir yanı camlarla çevrelenmiş oldukça modern bir binaydı. İçerisinde birbirinden değerli otomobillerin olduğu dikkatinden de hiç kaçmamıştı. Bir zamanlar parmağına alyans bir yüzük almaktan bile aciz olan Onur Akad, şimdi gördüğü tüm bu şeylerin yarısına sahip miydi gerçekten? Hayat ne tuhaftı.

"Oyalanma artık Hasret. Bir an önce bu rahatsız konuşmayı arkanda bırakıp git," diye fısıldadı kendi kendine.

İçeri girdiğinde birkaç müşterinin olduğunu gördü. Danışmaya vardığında hiç vakit kaybetmeden, "Onur Akad'la görüşmek istiyorum," dedi.

"Randevunuz var mıydı?"

"Hayır, yok ama kendisine Hasret Durukan'ın onu görmek istediğini söylerseniz, eminim benimle görüşmek isteyecektir."

Genç kız patronuyla kısa bir görüşme gerçekleştirdikten sonra, gülümseyen yüzüyle tekrar Hasret'e doğru döndü. "Onur Bey sizinle görüşmeyi kabul etti, lütfen beni takip edin."

Kızın peşinden yuvarlak merdiveni çıkarken terleyen avuç içlerini kot pantolonuna sildi. Bu karşılaşmaya hiç ama hiç hazır hissetmiyordu kendisini ama çok sevgili arkadaşı ona bir seçim şansı bırakmamıştı.

Birkaç kapının yanından geçtikten sonra sonunda bir kapının önünde durdular. Yanındaki kız kapıyı tıklattıktan sonra içeri girerken, Hasret bir süre daha geride kalıp soluklarını düzenlemeye çalıştı.

"Buyrun, Onur Bey sizi bekliyor."

Genç kızın tekrar dışarı çıkıp kendisini içeriye yönlendirmesine izin verirken bu karşılaşmadan hem ruhen hem de bedenen sağlam bir şekilde ayrılmayı diliyordu.

"Hasret?"

İçeri adımını atar atmaz Onur'u karşısında bulmuştu. Yüzündeki ifadeden gelişinin onun için gerçekten sürpriz olduğunu anlayabiliyordu.

"Merhaba... Müsaitsen seninle konuşmak istediklerim vardı."

Eliyle masanın tam karşısındaki koltukları işaret etti genç adam. "Buyur, geç. Bir şey içer misin?"

"Hayır, bir şey istemiyorum."

Koltuğa geçip oturduğunda, Onur da hemen karşısındaki koltukta yerini almıştı. Bu sayede yüz yüze bakabiliyorlardı ama keşke öyle olmasaydı. Onun gözlerinin içine bakarak konuşabileceğinden pek emin değildi doğrusu.

"Seni dinliyorum. Buraya kadar geldiğine göre önemli bir konu olmalı."

"Evet, önemli." Boğazını temizledikten sonra, "Seninle Nermin ile ilgili konuşmak istiyorum," dedi.

Onur kaşlarını çatarken, "Nermin mi?" diye sordu.

"Bak Onur..." Hasret elinden geldiğince Onur'un dikkatli bakışlarına karşılık vermeye çalışıyordu, ama ona baktıkça da özlemi daha da depreşiyor, bir yerde hislerine yenilmekten korkuyordu. "Nermin, bizim eskiden evli olduğumuzu bilmiyor. Hatta tanıştığımızdan bile bihaber. Onunla çok yakın arkadaş sayılmasakta, kendisi yakın bir arkadaş olarak gördüğüm kişinin kuzeni. Bu nedenle onun bana karşı tepkili olmasını istemiyorum."

"Bu sözlerinle nereye varmayı amaçlıyorsun Hasret?" diye sordu genç adam ellerini kenetleyerek.

"Ondan uzak dur. Sana karşı ilgisi olduğunu biliyorsun. Lütfen, eğer sende birazcık hatırım kaldıysa, onun benden nefret etmesini engellersin."

"Bende hatrın çok büyük, Hasret."

Dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi? Sanırım bu yüzden yıllar önce benden boşanmak istedin." Kelimeler dudaklarından daha dökülmeden pişman olmuştu Hasret. Eski mevzuları neden açıyordu ki?

"O zamanki gerekçelerimi sana söylemiştim."

Onur'un konuşurken bakışlarını kendisinden kaçırması canını sıktı. "Hayatın cilvesine bakın ki, boşandıktan sonra benden ayrılma sebeplerin teker teker ortadan kalkmış." Bakışlarıyla odayı işaret etti. "Şimdi oldukça iyi bir durumda görünüyorsun."

"Öyle," dedi bir iç çekişin eşliğinde. "Ama çoğu zaman... sonunda başardıklarım bile beni mutlu etmeye yetmiyor. İnsan bir kış günü bir kömür sobasının başında sevdiğiyle yaptığı sohbetleri özleyebiliyor."

Gözlerini kırpıştırarak gözlerine hücum eden yaşlarını engellemeye çalıştı Hasret. "Sakın!" dedi sonrasında kısık bir sesle. "Ben artık eskiden tanıdığın o saf kız değilim. Bu sefer beni tatlı sözlerinle kandıramayacaksın."

"Öyle bir niyetim yok zaten Hasret. Bizim hikâyemiz... mutsuz sonla bitti. Ben bunu çoktan kabullendim ama bırak da, eski güzel günleri her zaman özlemle anayım."

Dilinin ucuna kadar gelen sitem dolu sözleri yuttu genç kız. "Her neyse... Canın ne istiyorsa onu yap, yeter ki Nermin'den uzak dur."

Hasret'in bir hışımla yerinden kalkmasını donuk gözlerle izledi Onur. "Merak etme... Bu *ricanı* yerine getireceğim."

"Güzel," diye mırıldandı. "Umarım bu son karşılaşmamız olur. Sana hayatında mutluluklar dilerim."

Geldiği gibi giderken de bir fırtınadan farksızdı genç kız. Onur onun arkasından bir süre bakakalırken, uzun zamandan sonra ilk kez dudaklarında gerçek bir gülümseme belirmişti. Hasret hangi şartlarda olursa olsun, her zaman genç adamı mutlu edebilecek güce sahipti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Onur benden kaçıyor."

Hale ve Hasret'in bakışları Nermin'in bu sözlerinden sonra buluştu. Demek ki Onur efendi verdiği sözü tutuyordu. Gerçi bunu yapacağından adı gibi emindi zaten Hasret. Onur kalp kırmayı seven biri olabilirdi ama asla yalan konuşmazdı. 'Seni sevdiğini söylerken yalan söylemişti ama,' diyen iç sesine kulaklarını tıkamayı seçti.

"Neden kaçsın ki?" diye merakla sordu Kübra.

"Bilmiyorum... Ne zaman galeriye uğrasam onu orada bulamıyorum. Telefonlarıma da çıkmıyor. Bunda bir tuhaflık var."

"Bence sen abartıyorsundur canım," dedi Hale, soğukkanlı bir ses tonuyla.

"Abartmıyorum Hale. Yolunda gitmeyen bir şeyler var, hissediyorum."

Hasret bir şey dememek için resmen dilini ısırıyordu. Tek dileği Nermin'in Onur'un peşini kısa süre içerisinde bırakmasıydı ama karşısındaki kızın bakışlarından anladığına göre, hiçbir şey dilediği gibi olmayacaktı. Günün geri kalanını derslere girerek geçirdi. Sonunda eve gitmek için arabasına doğru ilerlerken arabanın hemen yanında Nermin'i kendisini beklerken buldu. Şaşkınlıkla kızın yanına yaklaştı.

"Nermin?"

"Hasret, benimle bir yere kadar gelmen gerekiyor."

Kollarını göğsünde kavuştururken, "Nereye gelmem gerekiyormuş?" diye sordu.

"Onur'un evine."

Aldığı cevap karşısında alaylı bir gülüş döküldü dudaklarının arasından. "Şaka yapıyor olmalısın! Benim seninle onun evinde ne işim var?"

"Ya bak... benimle birlikte eve kadar çıkman gerekmiyor sadece ben onunla konuşurken sen beni arabada beklesen de olur. Sadece oraya yalnız gidemem. Sevdiğim adamın ağzmdan hoşuma gitmeyecek bir şey duyarsam eğer, birinin desteğine çok ihtiyacım olacak."

Hasret bıkkınlıkla içini çekti. "Peki o desteği neden ben vermeliyim? Bilmem hatırlatmama gerek var mı ama senin Hale isminde bir kuzenin var. Ona söylersen eminim sana istediğin her an destek çıkacaktır."

"Hale, Onur'la birlikte olmamı istemiyor. O beni anlamıyor."

"Sence ben anlıyor muyum?" diye sordu şok olmuş gözlerle. Bu kızın aklından zoru vardı herhâlde. Neden Onur'la alakalı konularda hep kendisine geliyordu ki? O hayırsız adamı hayatından çıkarmıştı Hasret! Ve bundan sonra da hayatının dışında kalması gerekiyordu, şimdi olduğu gibi merkezinde değil!

"Sen de zamanında birini sevmişsin. Benim neler hissettiğimi senden iyi kim bilebilir?"

Bu olanlar kesinlikle bir kâbustu! "Nermin... Bak bence sen onun yanma yalnız gitmelisin. Benim yapılacak önemli bir işim vardı zaten."

"Lütfen, Hasret."

Gözlerinin içine yalvararak bakan kızdan nefret ediyordu Hasret! Hem neden ona 'Hayır' demek bu kadar zordu. Belki de bunun sebebi içten içe gidip, Onur'un Nermin'e ne cevap vereceğini görmek istemesiydi. Yani onun genç kızın aşkını karşılıksız bıraktığından emin olmaktı.

"Tamam, ama bak dışarıda beklerim ben ve sen de ne konuşacaksan hemen konuşup yanıma geleceksin."

"Tamam." Birlikte Hasret'in arabasına atladılar. Nermin ona Onur'un yeni evinin adresini verdiğinde hiç şaşırmadı. Parayı bulan birinin eski fakirhanesinde yaşamaya devam edebileceği düşüncesi zaten kendisine hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sana evine gelmeni Onur mu söyledi?"

"Evet, sonunda ısrarlı aramalarıma kayıtsız kalamayarak benimle evinde görüşmek istediğini söyledi."

'Kesin bu sevdadan vazgeçmesi gerektiğini söyleyecek,' dese de mantığı, içinde bir yerlerde bunun tam tersinin olmasından korktuğunu biliyordu.

"Ne olursa olsun onun benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Senden kaçıyorsa... bu seni senin onu sevdiğin şekilde sevmediği anlamına gelmez mi?" diye dikkatli bir şekilde sordu Hasret.

"Ah, emin ol beni seviyor! Bunu bana birçok kez söyledi."

İçinden kendisine kıskançlığına hâkim olması gerektiğini söyledi. Yoksa bu gidişle bir kaza yapması kaçınılmaz olacaktı. "Yaaa... demek öyle." Onur gerçekten bu kıza onu sevdiğini söylemiş miydi? Geçmişi hâlâ özlemle andığını söylerken başkasını nasıl sevebilirdi? Onur'un dairesinin bulunduğu apartmanın önünde arabasını durduğunda bakışlarını merakla çevrede gezdirdi. Oldukça nezih bir semte benziyordu. Ne çok lüks ne de çok vasattı.

"Ben burada bekliyorum. Sen de bir an önce konuşup gel. Beni burada fazla bekletme."

"Tamam, canım. Çok sağ ol beni yalnız bırakmadığın için."

Nermin arabadan inip apartmana doğru yürürken Hasret gözünü bile kırpmadan onun arkasından bakı-

yordu. Burada ne işi vardı? Hayatını cenetten cehenneme çeviren adamın kapısında bir nöbet tutmadığı kalmıştı! Canı daha önce hiç olmadığı kadar sıkkındı. Elini saçlarının arasından geçirdikten sonra çareyi oyalanmak adına radyo kanallarında gezinmekte buldu ve birinde çalan şarkıyı duymasıyla yine çok eskilere gitmişti.

Hiç unutmadım hiç, hiçbir şeyi,
Sana değişmedim, her şey hâlâ sen,
Hep sevdim seni, hep seni sevdim,
Arttın eksilmedin, mevsim hâlâ sen.

Bir gün bir caddede karşılaşırsak seninle,
Gözlerin gözlerime eğer değerse,
Zor gelir bilirim bir araya kelimeler,
Ah canım 'merhaba, nasılsın' demen yeter.

Sonbahar yaprakları uçuşurken,
Hayaller gerçeklerle karışırken,
Gölgemiz kaldırımda buluşurken,
Eski günler gibi 'ah canım merhaba, nasılsın,' demen yeter.

Hep sevdim seni, hep seni sevdim,
Arttın eksilmedin, mevsim hâlâ sen,
Bir gün bir caddede karşılaşırsak seninle,
Gözlerin gözlerime eğer değerse,
Zor gelir bilirim bir araya kelimeler,
'Ah canım merhaba, nasılsın' demen yeter.[1]

Gözlerini sıkıca yumarken yaşların birbiri ardına yanaklarından süzülmesine engel olamadı Hasret. Şarkıda da söylendiği gibi, Onur'u hep sevmişti. O canını yakarken bile, hep onun yanında olabilmenin yollarını aramıştı günlerce. Hatta hastayken bile ölümden değil,

1 Kayahan - Mevsim Hâlâ Sen

sadece ondan ayrılmaktan korkmuştu. Onur onun hayatının ışığıydı. Gidişiyle birlikte hayatı da ışıksız kalmıştı.

Neden aşklarının büyüklüğüne inanmamıştı ki? Onunla olduktan sonra bir kuru ekmeğe bile razı olacağını nasıl anlamamıştı? En çok da bu yakıyordu canını. Sevdiği adamın onu rahatına düşkün, sevgisi için zorluklara seve seve göğüs geremeyecek kadar zayıf biri olarak görmesine üzülüyordu.

Belki başka birini sevdiğini söyleseydi, bunca yıl arkasından yasını tutmamış olurdu.

Zamanında o kadar güzel sevmeseydi, belki de Hasret onu çoktan unutmuş ve hayatına çok daha önce kaldığı yerden devam edebilmiş olurdu.

Ama bunların hepsi birer varsayımdan ibaretti.

Onur'u unutmamıştı. Onu sevmekten de vazgeçmemişti ama tekrar birlikte olmaları artık söz konusu değildi. Hem şu an genç adam kendisine delice bir tutkuyla âşık olan genç bir kızı evinde ağırlıyordu.

Sahi Nermin nerede kalmıştı? Yukarı çıkalı neredeyse bir saat olacaktı.

Telefonuna gelen mesaj sesiyle çantasındaki telefonunu çıkardı. Tam tahmin ettiği gibi mesajı gönderen kişi Nermin'in ta kendisiydi.

"Üzgünüm Hasret.. ama ben bu geceyi Onur'da geçireceğim. Aramız düzeldi de :)"

Mesajı birkaç kez üst üste okudu Hasret ama hâlâ okuduklarını algılamakta güçlük çekiyordu. Gözlerinden bir damla yaş süzülürken nefes alamadığını hissetti. Arabanın camını sonuna kadar açarak ciğerlerini temiz havayla doldurmaya çalıştı. Ne var ki hiçbir şey fayda etmiyordu. Zihninde hep aynı kelimeler dönüp duruyordu. Nermin'in geceyi Onur'un evinde geçirmek istemesinin tek bir açıklaması olabilirdi.

Dudaklarının arasından kaçmak için fırsat kollayan hıçkırıklarını engellemek istercesine elini ağzına bastırdı.

Onur ve Nermin'in o evde ne yapacakları o kadar açıktı ki...

Kendisi de aptal gibi kapılarında bekliyordu.

Titreyen eliyle arabayı çalıştırdı ve gaza yüklenerek oradan uzaklaşmaya başladı. Hem ağlıyor, hem de arabayı kullanmaya çalışıyordu.

Onur'un sözünde duracağına mı inanmıştı sahiden? O bir sözü tutmaktan bile bihaberdi.

Hasret yıllarca ondan başka kimsenin tenine dokunmasına izin vermemişken, o kendisinin aksine eline geçen ilk fırsatta Nermin'i yatağına alabilecek kadar şerefsizdi.

Keşke ondan nefret edebilseydi yine. Onun arkasından bildiği tüm bedduaları da sıralayabilseydi.

Ama yapamazdı ki... Çünkü onu hâlâ seviyordu. Ve bu sevgi, görünüşe göre sonunda onun sonu olacaktı.

Bu kadar acıya hangi kalp dayanabilirdi?

Ondan sonraki günlerde evinden gerekmedikçe çıkmadı Hasret. Derslere girmek için bile adımını dışarı atmamıştı. Bir bakıma kendini eve kapatıp, içindeki acının geçmesini bekliyordu.

Hem yaşananları bilirken, Nermin'in yüzüne nasıl arkadaşça bakabilirdi?

Ona her baktığında Onur'dan izler görecekti. Etinden et koparılıyormuşçasına acı çekecekti.

Zaten şimdi bile yeterince acı çekiyordu. Ve bu yüzden kendisine duyduğu nefreti de her geçen an katlanarak artıyor, Onur'u geride bırakamadıkça kendisine saygısı da aynı şekilde kalmıyordu.

Kapı zilini duyduğunda başını inleyerek yastığının altına soktu. Tek başına yaşıyor olması bile rahatını korumasına olanak sağlamıyordu. Çünkü etrafında onu merak eden sevenleri vardı.

Bu konuda asla şikâyet edemezdi. Her birini çok seviyordu Hasret ama ruhu bu kadar karamsarken, onlardan hiçbirinin içini rahatlatamazdı.

Yataktan kalkıp ayaklarını sürüye sürüye kapıya kadar ilerledi. Açtığı kapının arkasında görüşmedikleri günlerde içi endişeyle dolup taşmış bir adet Hale bulduğuna hiç şaşırmadı. Bu düşünce tuhaf bir şekilde dudaklarının hafif bir tebessümle kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Sonunda yüzünü görebildik! Bir an, evde tek başınayken ölüp kaldın diye endişelenmedim değil doğrusu."

"İçeri geçtikten sonra azarlayamaz mısın? Senin yüzünden komşularıma rezil olacağım."

Hale dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken, daha fazla kötü söz söylememek için kendisini engellemeye çalışıyordu.

Hasret'in önünden salona doğru yürüdü. Dört duvarın mahremiyetine ulaştıklarında, deyimi yerindeyse açtı ağzını yumdu gözünü.

"Bu kadar sorumsuz biri olduğunu bilmezdim Hasret! Günlerdir seni arıyorum ama telefonlarıma cevap vermiyorsun! Mesaj atıyorum geri dönmüyorsun! Yalnızlığa ihtiyacın olduğunu anlayabilirim ama bizi merakta bırakmanı asla anlayamam!"

"Sakinleş Hale," dedi parmaklarıyla şakaklarını ovarken. Günlerdir doğru dürüst uyuyamadığından başı feci ağrıyordu.

"Sakinleş demesi kolay tabii! Senin için endişelendim Hasret, sadece ben de değil, kızların hepsi endişelendiler. Bizleri merakta bırakmaya ne hakkın var senin?"

"Dediğin gibi, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve aslına bakarsan buna hâlâ da ihtiyacım var."

Kollarını göğsünde kavuşturup, tek kaşını kaldırdı Hale. "Kovsan da gitmeyeceğim."

"Seni asla kovmayacağımı biliyorsun, ama belki bana acırsın da gitmeye istekli olursun diye ummuştum."

"Bence boş konuşmayı bırakıp bana neler olduğunu anlatmaya başlamalısın. İçimden bir ses bunun Onur'la ilgisi olduğunu söylüyor."

"Altıncı hissin ne kadar kuvvetli senin öyle," diyerek gülümsedi Hasret.

"Dalga geçmeyi bırak da bana olanları anlat."

"Olan bir şey yok..." Bakışlarını çıplak ayaklarına dikti. "Onur ve Nermin barıştılar."

Hale iç çektikten sonra, "Haberim var," dedi. "Onur'un sözünü tutmamasına çok öfkelendim ben de." Sonra dikkatli bakışlarla arkadaşını süzdü. "Ama senin bu kadar yıkılmış görünmenin sebebi bu olamaz. Yani tamam, adama âşıksın ama ilk başta da onların ilişkilerini bilirken bu kadar ağır bir bunalıma girmemiştin. Kesin başka bir şey oldu."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diyerek yorgun bedenini tıpkı bir çuval gibi koltuğa bıraktı.

Hale ise onu konuşturmak konusunda kesinlikle kararlıydı. Bu nedenle Hasret'in yanına oturup gözlerinin içine baktı. "Anlat bana. Sen her şeyi anlatana kadar sana rahat vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bak... sen çok iyi bir arkadaşsın, ama bu konu... bu konu canımı çok yakıyor. O yüzden konuşmak istemiyorum."

"Asıl konuşmazsan, hiçbir zaman içindeki zehiri dışarı akıtamazsın Hasret. Seni yıkan şey ne? Lütfen, söyle bana."

Dolan gözlerini sıkıca yumdu ve ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Nermin'in kantinde otururken Onur'un ondan kaçtığını söylediği günü hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"O gün dersten çıkıp eve gitmek için arabama doğru yürüyordum. Nermin'i arabamın yanında buldum.

Bana Onur'un evine gideceğini ve benim de yanında olmamı istediğini söyledi. Eğer işler kötü giderse yalnız olmak istemediğinden bahsetti."

"Hadi canım!" dedi şok olmuş gözlerle. "Bana onunla gittiğini söyleme sakın."

"Gittim! Ama o Onur'la konuşurken ben onu arabada bekledim. Bir saat kadar bekledim onu ama gelmedi. Sonrasında bir mesaj attı."

Bu kısımdan sonrasını anlatamayacağı için şortunun cebindeki telefonunu çıkarıp mesajı açtı ve telefonu Hale'ye uzattı.

Hale mesajı okurken yüzünü anbean önce şaşkınlık, sonra da öfke kapladı. "Bu kız ne yaptığını sanıyor böyle ya? Seni hem oraya kadar sürükleyip, hem de o evde kalacağını nasıl söyleyebilir? Bu nasıl bir utanmazlıktır?"

Yanağından bir damla yaş süzülürken, "Onur onun sevgilisi," dedi. Bu gerçeği yalnız olduğu gecelerde ne çok tekrar etmişti. Onur artık bir başkasının sevgilisiydi. Bundan sonra gözlerine bir başkasının gözleri, tenine bir başkasının teni ve dudaklarına da bir başkasının dudakları değecekti. Hasret'in ona duyduğu aşk belki de herkes tarafından büyük günah sayılacaktı.

"Hasret..." dedi Hale. Arkadaşını ne söyleyip de teselli edeceğini bilemiyordu. "Belki de sandığımız gibi değildir. Ben Nermin'le konuşup işin aslını öğrenirim."

"Nasıl sandığmız gibi değil? Sevgililer işte! Sen sevgilin olmayan bir adamın evinde kalır mısın hiç? Kalmazsın, öyle değil mi?"

"Kalmam da... Ah ne bileyim ben! Olumlu düşünmeye çalışıyorum sadece."

"Beni yalanlara inandırma Hale. Gerçekler canımı yakıyor ama yalanlara inanırsam canım ileride çok daha fazla yanacak."

"Peki, diyelim ki sevgililer. Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun? Ömrünün sonuna kadar kendini evi-

ne mi kapatacaksın? Onlar gayet mutlu mesut yaşarken sen mutsuzluğa mı boğulacaksın? Ne yapacaksın?"

"Elbette toparlayacağım kendimi. Sadece biraz yasımı gönlümce yaşamaya ihtiyacım var."

"Hasret sen anlattığına göre son beş yıldır yastasın zaten! Daha ne kadar bir süre Onur için gözyaşı dökeceksin?"

"Elimde değil, tamam mı!" diye arkadaşının yüzüne karşı haykırdı. "Onun için ağlamak istemiyorum! Ama.. ama içimde benden bağımsız hareket eden ikinci bir ben var sanki. Onur'un canımı ne kadar yaktığının bir önemi yok onun için. O, sadece kaybettiği aşkının yasını tutmaya devam ediyor. Bu gidişle de ölünceye kadar devam edecek."

"Güçlü olmalısın, anladın mı?" diyerek Hasret'in elini tuttu. "Çektiğin acıya saygım var ama ne olursa olsun hiçbir şey senin hayatından daha önemli değil. Yarın okula geri döneceksin ve kaldığın yerden yaşamaya devam edeceksin. Söz ver bana."

Dudakları titriyordu genç kızın. Gözleri de akıtamadığı yaşlara ev sahipliği yapıyordu. "Tamam, söz veriyorum. Bunu da atlatacağıma eminim ben. Boşanma sonrasındaki travmayı bile atlatabildiysem bunu da atlatabilirim."

"Güzel," diye gülümsedi Hale. Hasret'in saçlarını bir abla şefkatiyle okşadı sonra. "Sen zaten benim hayatımda tanıdığım en güçlü kadınsın. Hem, yanında ben de varım. Senin takılıp düşmene asla izin vermeyeceğim."

Hüzünlü de olsa bir gülümseme armağan etti Hasret arkadaşına ve sonrasında ona sıkıca sarıldı. İnsan, böyle zor günlerde başım omzuna yaslayabileceği bir dosta gerçekten her şeyden çok ihtiyaç duyuyordu.

Hale'ye söz vermek kadar kolay değildi oysaki güçlü olmak, özellikle de etrafta Leyla gibi dolanan bir adet

Nermin varken. Elinden geldiğince onunla baş başa kalmamaya çalışıyordu Hasret, ama kızın âdeta gizli radarları var gibiydi. Nerede olduğunu bir şekilde bulup, hemen yanındaki sandalyeye kuruluveriyordu. Sonrasında da 'Onur aşağı, Onur yukarı,' sohbetine kaldığı yerden devam ediyordu.

Bu durum Hasret'i fazlaca geriyor, ama gerçekleri anlatamayacağından sinirlerine hâkim olmak için elinden geleni fazlasıyla yapmaya çalışıyordu.

Allah'tan Hale vardı yanında da, akıl sağlığını koruması biraz olsun kolaylaşıyordu.

Akşam üstü arkadaşlarıyla bir kafede otururken bakışları pencereden dışarıya odaklıydı. Nisan ayında yağmurlu bir günü yaşıyorlardı. İçinden yağmurun altında deli gibi koşmak gelse de, Hasret'in şimdilik uslu kız imajını bozmak gibi bir niyeti yoktu.

"Eee Nermin? Haftasonu Onur'la ne yapacaksınız? Herhangi bir planınız var mı?"

Defne'nin masumca sorduğu soru Hasret'in yüzündeki gülümsemenin solmasına sebep olurken, Nermin tam aksine sırıtmaya başlamıştı. "Adalara gidelim diyoruz. Gitmişken geceyi de bir otelde geçiririz."

Sakin kalmak zorunda olduğunu biliyordu Hasret. Bu nedenle duyduğu her bir söz hançer olup kalbine batarken, sessizliğini korumayı başardı.

"Vay be... İlişkiniz aynı odada kalacak kadar ilerledi yani?" dedi Kübra.

"Tabii kızım, ne sandın? Onur tam bir erkek. Başka erkeklere benzemiyor. Otuz yaşma gelmiş bir adamın evcilik oynayacak hâli yoktu ayrıca. Yanında gerçek bir kadın istemesi doğal."

Nermin'in anlattığı Onur'un kendi Onur'uyla yakından uzaktan alakası yoktu. Sevdiği adam duygularını her zaman şehvetin önüne koyan biri olmuştu. âdeta bir çocuk büyütürcesine duyarlıydı.

"Yatakta iyi yani?" diye kısık bir sesle sorarken kıkırdamamaya çalışmıştı Defne.

"Hem de çok iyi," dedi havalı bir tavırla Nermin. "Özellikle de seks-"

"Bu kadar yeter!" diyerek ayağa fırladı Hasret. Daha fazla sabredemeyecekti. Bu sohbete tanık olmak istemiyordu. Hale'ye özür dileyen bir bakış attıktan sonra tümüyle Nermin'den tarafa döndü. "Şu an ne kadar iğrenç olduğunun farkında mısın?"

Nermin'in gülümsemesi solarken, kaşları çatıldı. "Sen bana hakaret mi ediyorsun?"

"Evet ediyorum! Hakaret duymayı hak ediyorsun çünkü!"

"Hasret, tamam," diyerek arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı Hale.

"Hayır, yetmez!" Nermin'in öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüne bakarak konuşmaya devam etti. "Sen gerçekten Onur'a âşık mısın? Bence, sen âşık olmanın bile anlamını bilmiyorsun! Aşk, öyle istediğin gibi ağıza sakız edebileceğin kadar basit bir kelime değildir. Onu telaffuz etmeden önce, kalbinin temiz olduğundan emin olmalısın ama senin kalbin çok pis Nermin. Sen nasıl sevdiğim dediğin insanla paylaştığın özeli rahatlıkla ulu orta anlatabiliyorsun? Hiç mi utanmıyorsun?"

Nermin de oturduğu sandalyeden kalkarak Hasret'in göz hizasına ulaştı. Etraftakilerin dikkatlerini üstlerinde toplamışlardı. "Sen kim oluyorsun da beni kınıyorsun? Sana ne kızım! Sevgili benim değil mi? İstediğimi anlatırım. Benim derdim niye seni gerdi?"

Karşısında hâlâ pişkince konuşabilen kıza ne dese faydasızdı. Omuzları bu düşünceyle çökerken, sandalyesine astığı çantasını aldı. "Bir daha benim bulunduğum masaya gelme Nermin. Benim senin gibi bir arkadaşım olamaz."

Sert adımlarla kafenin çıkışına doğru yürürken, arkasından Hale'nin ismini seslendiğini işitti; ama bir an olsun geriye dönüp de bakmadı. Hale kendisi için çok değerli bir arkadaştı fakat Nermin'in gereksiz sohbetlerine daha fazla katlanmak istemiyordu. Hatta onu bir daha görmek dahi istemiyordu. O kızdan nefret ediyordu!

Yağmurun altına çıktığında adımlarını arabasına doğru yönlendirmek yerine sahile doğru yönlendirdi. İçinde bir yangın vardı. Beş yıl önce başlamış, her geçen yıl daha da harlanmıştı.

Bugün Nermin'e söylediklerinden dolayı pişman değildi, asla da olmayacaktı.

Hasret, Onur'la birlikteyken adını başkasının yanında anmaya bile utanan biriydi. Onunla yaşadığı güzellikleri nasıl öyle ulu orta ağzına alabilirdi ki?

Aşk, buydu. Sadece birbirlerini sevenlere özeldi. Nermin kesinlikle âşık değildi. Ya da Hasret'in aşk anlayışı herkesinkinden çok farklıydı.

Yağmurun tüm bedenini ıslattığını bile umursamadan sahildeki boş bir banka oturdu. Hem yağmur yağarken istediği gibi de ağlayabilirdi öyle değil mi? Biri görür diye endişelenmesine gerek yoktu. Kimse o yaşların yüreğinden kopup geldiğini bilemezdi. Tüm suçu kolaylıkla yağmur damlalarına atabilirdi.

Ne garip... Hiçbir zaman Onur'la yağmurun altında el ele tutuşmamışlardı. Bir tek elleri üşüdüğünde kendi nefesiyle ısıttığını hatırlıyordu Hasret. O zamanlar o kadar tecrübesizdi ki, onun tenine değen nefesi bile yanaklarının utançtan kızarmasına sebep olurdu.

Saflıktı işte bunun adı... Aşkın en masum hâlini yaşamıştı Onur'la. Sonra da en acı tarafıyla tanıştırmıştı onu genç adam. En yıkıcı darbesini en sona saklamıştı. Görünüşe göre de acı vermek mutlu etmekten daha fazla tatmin ediyordu onu.

Çünkü hâlâ başka kadınları hayatına sokarken aynı zamanda canını acıtabilmeyi başarıyordu.

Nermin'de ne bulmuştu? O kız ona uygun değildi. Onun kıymetini bilmezdi ki... Mutlu olmasını kendisinin umursayacağı kadar bile umursamazdı.

Onur bunu göremiyor muydu? Hasret sırf o mutlu olsun diye vazgeçmişti ondan. O istedi diye boşanmaya razı olmuştu. Sırf o istiyor diye Nermin'i de kabullenecekti hatta ama bugün kulağına çalınan iğrenç sözlerden sonra, buna razı gelemezdi.

Onur da görmeliydi o kızın gerçek yüzünü. Onur da onun kendisine uygun olmadığını kabullenmeliydi.

Banktan kalkarak adımlarını caddeye doğru atmaya başladı. Ona gidecekti Hasret. Ona gidip Nermin'in gerçek yüzünden bahsedecekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Beş yıl boyunca hayatın acı gerçeklerinden ne zaman uzaklaşmak istese hep hayallere dalmakta bulurdu çareyi Onur. Orada her şey yolundaydı çünkü. İstediği zaman diliminde, istediği kişiyle, istediği bir mutluluğu yaşayabilirdi.

Onur'un hayallerinin konuğu ise bu zamana kadar bir tek Hasret olmuştu. Onunla ayrılmasalardı, birlikte yaşayabilecekleri mutlulukları düşünüp durmuştu beş yıl boyunca. Güzel günler göreceklerdi belki de. Bir daha acı çekmeyeceklerdi.

Her türlü hayali kurmuştu ama hiçbir hayalinde Hasret'i yıllar sonra kapısında sırılsıklam bir hâlde bulmak yoktu.

"Hasret, bu hâlin ne?"

"Nisan yağmurunun azizliğine uğradım sadece," dedi kısık bir sesle.

"Hasta olacaksın. İçeri gel hemen." Genç kızı kolundan tutarak içeri çekti.

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Tamam, konuşuruz ama önce sana kuru kıyafetler vereyim, beni takip et."

Genç adamın peşinden ilerlerken bakışları evin içerisinde merakla dolaşıyordu. Pek büyük bir ev gibi durmuyordu ama eski evine kıyasla daha modern döşenmiş olduğunu söyleyebilirdi.

Onur'un arkasından yatak odasına girdiğinde bakışları odanın ortasındaki dev yatağı buldu. O yatakta Nermin'in yattığı aklına geldiğinde yumruklarını sıktı. Gözlerinin önünde canlandırdığı görüntüler nefes alış verişlerini düzensizleştirmişti. Bu nedenle başını iki yana sallayıp, onlardan kurtulmaya çalıştı.

"İyi misin?"

Gözlerini tekrar açtığında kendisine endişeyle bakan bir çift mavi gözle karşılaştı. "İ-iyiyim."

Onur elindeki şort ve tişörtü genç kıza uzattı. "Sana bol geleceklerdir, ama elimde daha uygun başka bir kıyafet yok."

"Sağ ol, bu bile yeterli."

Onur kapıya doğru yönelirken, "Ben salondayım, sen üstünü rahat rahat değiştir," dedi.

Hasret'in bu hâllerine gülesi geldi. Ne ara birbirlerine bu kadar yabancılaştıklarını da ayrıca merak etti. İki yabancı gibi konuşuyorlardı birbirleriyle. Sanki hiç karı-koca olmamışlar gibi...

Üstündeki ıslak kıyafetlerden hızlıca kurtuldu. Onur'un tişörtünü önce burnuna götürerek kokusunu duyumsamaya çalıştı ama temiz detarjan kokusundan başka bir koku alamadı. Yüzü asılırken altına şortu üstüne de tişörtü giydi. Gerçekten kıyafetler kendisine çok bol gelmişti. Dizlerine kadar inen tişört bir bakıma elbise görevi de görüyordu. Bu düşünceyle şortu geri çıkardı.

Islak saçlarını da ensesinde bir toka yardımıyla topuz olarak topladığında kendisini bekleyen zorlu görüşmeye artık tam anlamıyla hazır sayılırdı.

Odadan çıktığında attığı adımlar ürkekti. Bir zamanlar kendisine herkesten daha yakın olan adamın evinde, kendisini bir yabancı gibi hissetmesi ne acıydı.

Salondan içeri girdiğinde yine bakışlarına bir söz geçiremedi. Genç adamın evi siyah beyaz tonlarda döşenmişti. Odaların hiçbiri fazla büyük sayılmasa da, yine de

oldukça gösterişli duruyordu. Salon da aynı şekilde orta büyüklükte ve şirin gözüküyordu. Aslında tam genç adamın zevkine göreydi ama Hasret döşemiş olsa, bu oda şimdi rengârenk görünürdü.

Bakışları sonunda salonun ortasındaki deri koltuklarda oturan adamı bulduğunda, aynı zamanda onun önündeki sehpada iki kahve kupasının da durduğunu fark etmişti.

Onur'un dikkatli bakışları onu baştan aşağı süzerken utanmamaya çalıştı ve bu dikkatli incelemenin farkında değilmişçesine, "Evin güzelmiş," dedi.

"En azından bana yetiyor." Masadaki kupalardan birini alıp Hasret'e uzattı. "Otur ve iç. İçini ısıtır."

"Üşümüyorum ben." Yine de uslu bir kız olup Onur'un yanındaki boş yere geçti ve sıcak kahvesinden bir yudum aldı.

Bir süre aralarmda garip bir sessizlik yaşandı. O sırada Hasret gözlerini genç adamın yüzüne dikmiş, uzun zamandır olmadığı kadar yakmdan onu izlemeye başlamıştı. Yine eskiden olduğu gibi kirli sakal bırakmıştı. Saçları ise parmaklarını aralarmdan geçirme isteğini körükleyecek kadar dağınık görünüyordu. Üstündeki rahat eşofman ve tişörte bakılacak olursa da, Onur bir akşam evinde keyfine bakmayı tercih etmiş gibi görünüyordu.

"Söyle bakalm," dedi genç adam gözlerini genç kızın yeşillerine dikerek. "Seni buraya hangi rüzgâr attı."

'Hasret rüzgârı,' diye düşündü. Kendisini kandırmayacaktı artık Hasret. Oraya kadar gelme nedeni Nermin değildi. O, sadece Onur'u özlemişti ve onu görmek için bu bahanenin arkasına sığınmıştı ama ne var ki, ona bakmak bile içindeki özlemi dindirmeye yetmiyordu. Onun yanındayken ona aslında çok uzaktı. Eskiden olduğu gibi birbirlerine ait değillerdi.

Onur'un güzel parlak mavi gözlerine uzun uzun baktı. "Onu seviyor musun?"

Elindeki kupayı sehpaya bıraktıktan sonra tümüyle Hasret'ten tarafa döndü genç adam. "Kimi?"

"Anlamazlıktan gelme!" Sesi umduğundan hırçın çıkmıştı. "Nermin'i işte."

"Nermin?" Onur konuyu anlamamış gibi hâlâ Hasret'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Onu seviyor musun?" diye çaresizce bir kez daha sorduğunda Onur'un gözlerinden çekmedi bakışlarını.

"Hayır."

Aldığı tereddütsüz cevap rahat bir nefes almasına sebep olsa da, onun sevmediğini söylediği biriyle sevgili olmasını hâlâ hazmedebilmiş değildi.

"Peki o zaman neden?"

"Hasret, bugün çok bilmeceli konuşuyorsun. Ne neden?"

"Onu sevmiyorsan... neden onun sevgilisisin? Neden geceyi evinde geçirmesine izin veriyorsun?"

Onur şaşkınca gülümsedi. "Onunla sevgili miymişiz?"

"Değil misiniz?"

"Hayır, değiliz! Sana söz verdikten sonra yüzünü bile gerekmedikçe görmedim, sana yemin ederim."

Bu duydukları gerçek olabilir miydi? Ne yani, haftalardır boş yere mi acı çekiyordu? Nermin böylesine büyük bir yalanı nasıl söylemişti? "İnanmıyorum, peki o zaman Nermin neden yalan söyledi? Yalan söyleyerek eline ne geçecekti ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Onur. "Ama bunun hesabını bana mutlaka verecek."

Sonunda yüzüne mutlu bir tebessüm yayıldığında, bu ifadeyi Onur'un da gördüğü gerçeğini bir an olsun umursamadı bile. Kalbinin üzerindeki büyük taştan so-

nunda kurtulmuştu. Onur kimseyi sevmiyordu ve kimsenin sevgilisi de değildi.

Birdenbire kendisini tekrar on yedi yaşındaki o saf âşık kız gibi hissetti. Midesindeki kelebek sürüsü yıllar önce olduğu gibi yine harekete geçmiş, yine genç kızın umutlanmasına sebep olmuştu.

Başını kaldırdığında gözleri Onur'un gözleriyle buluştu. Onun kendisine biraz merak, ama çokça da hayranlıkla baktığını fark ettiğinde kızardı ve her utandığında yaptığı gibi yine dudaklarını kemirmeye başladı. Bu davranışı sonrasında Onur'un bakışları dudaklarına kaydı. Öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki genç adam, Hasret nasıl nefes alındığını bile unutuverdi bir anda. Hem sanki odadaki tüm oksijende birden tükenmiş gibiydi.

Aklma yıllar önce yaşadıkları mahrem anlar üşüştüğünde, tüm bedeni sanki alev aldı. Gözlerini kapatsa dahi Onur'la birbirlerinin tenlerini yakından tanıdıkları ve bolca öpüştükleri o anlara ait görüntülerden bir türlü kurtulamıyordu. Yıllar sonra neden hepsi hafızasında hâlâ bu kadar netti? Sadece o anları hatırlamakla kalmıyor, aslında yeniden en baştan yaşıyor gibiydi. Üstelik o anda, bir başka anıyı daha hafızasına ekleme konusunda içinde büyük bir istek de duyuyordu.

Ama yapamazdı, yapmamalıydı.

Onur'la ayrılmışlardı ve artık birbirlerine yabancı sayılırlardı. Hızla atan kalbi ise kesinlikle mantığıyla aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu.

Sonunda duygularına yenilerek, Hasret de bakışlarını genç adamın dudaklarına doğru çevirdi. Bu sırada koltukta Onur'a doğru kaydığının bilincinde bile değildi.

Gözlerini kapatıp elini Onur'un yanağına götürdü. Avucunda pürüzlü tenini hissettiğinde gülümsedi. Bu hissi çok özlemişti. Nefesleri birbirine karışana kadar

Onur'a yaklaştığında, genç adamın ismini söylemesiyle bir an tereddütle kalakaldı. "Hasret?" Sanki yapma der gibiydi. Oysa içten içe onun da bu yakınlığı istediğini biliyordu Hasret. Birlikte kısa bir zaman geçirmiş olsalar da, Onur'un hislerini her zaman kolaylıkla çözebilen biri olmuştu. Bu nedenle yapmak istediğinden vazgeçmeyecekti. Belki de sadece ömrü boyunca hatırlayabileceği küçük bir anıya daha ihtiyacı vardı. Sonuçta Onur'la ilgili hatırladığı en son şey soğuk bir adliye binasında evliliklerinin bir son bulduğuydu.

Oturduğu kolukta dizlerinin üstünde biraz doğrulduktan sonra gözlerini hafifçe araladı. Onur'un bakışlarının hâlâ dudaklarına odaklı olduğunu gördüğünde, zaten vazgeçmek için hiçbir sebebi de kalmamıştı.

Genç adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla yavaşça örttü. Göz kapakları da aynı şekilde tekrar kendiliğinden kapanıvermişti.

Öpüşmeyi Onur'dan öğrenmişti. İlk ve son kez de onunla öpüşmüştü. Çünkü Hasret için hiçbir zaman 'Onur'dan sonrası' diye bir tabir var olmamıştı. O hâlâ hayatını sanki Onur'la birliktelermiş gibi ona sadık kalarak sürdürüyordu.

Dudakları sevdiğinin dudaklarında gezinirken, Onur'un tüm gücüyle tepkisiz kalmak için çabaladığının farkındaydı. Bu, genç kızı sindireceği yerde daha fazla ateşledi.

Sonunda dudaklarını geri çekip, aralarına bir nefeslik mesafe bıraktığında, Onur'un, "Bunu yapmamalıydın," diye fısıldadığını duydu.

Kendisi de en az genç adam kadar nefes nefeseydi. Onur alnını alnına yasladığında tuhaf bir şekilde mutlu oldu Hasret. "Sen ne zaman... doğru olanı yaptığımı gördün ki?" Onur dudaklarının çekici bir tebessümle kıvrılmasını engelleyemezken, Hasret onu hayranlık dolu

bakışlarla seyrediyordu. "Seni özledim," diye fısıldadı sonunda gözlerinin içine bakarak. "Seni çok özledim."

Onur'un dudaklarındaki tebessüm silinirken bakışlarına en az Hasret'in gözlerindeki kadar yoğun bir duygu yerleşmişti. Tutku... Elini genç kızın ensesine doğru götürüp, dudaklarına büyük bir özlemle kapandı. Hasret dudaklarındaki bu tatlı istila sonrası sadece inleyebilmiş ve Onur'un güçlü omuzlarına sıkıca tutunmayı başarabilmişti.

Sevdiği adamın öpücükleri gittikçe yoğun bir hâl alırken, ensesinde topladığı nemli saçlarının bir anda omuzlarından aşağı döküldüğünü hissetti. Sonrasında Onur'un elleri o yumuşak tellerin arasında kayboldu.

Bir süre sonra genç adamın tişörtü eteklerinden tutup üstünden sıyırmaya çalıştığını fark ettiğinde, ona engel olma düşüncesi aklının ucundan dahi geçmemişti. Tam tersine, oturduğu yerde hafifçe doğrulup ona yardımcı oldu.

Sadece iç çamaşırlarıyla onun karşısında kaldığında hafifçe kızarsa da, çıplaklığını örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Onur ise saçları çıplak omuzlarına dökülen ve ışıl ışıl parlayan teniyle bir tanrıçaya benzeyen kıza bakmaya doyamıyordu.

Beş senedir onun sadece yüzüne değil, sesine de hasret yaşamıştı. Bu nedenle onun şimdi kollarının arasında olduğuna inanamıyordu.

Hasret'in boynuna doğru sokularak teninin yağmur kokusuyla karışan kokusunu soludu. Ardından tenine küçük bir öpücük kondurdu.

Ona bu kadar yakınken bu yakınlıktan vazgeçecek gücü bir türlü benliğinde bulamıyordu. Zaten vazgeçmek de istemiyordu. Tek istediği ona daha çok sokulup, tenini tenine katmaktı.

Teninde hissettiği küçük öpücükler Hasret'in sabrını zorluyordu. Bu nedenle daha fazla etkisiz duramayacağına karar vererek, Onur'un saçlarının arasından parmaklarını geçirdi ve genç adamın dudaklarını tekrar kendi dudaklarıyla buluşturdu.

Onu öptükçe öpesi geliyordu Hasret'in. Bu dudakların kendisine hissettirdiği o güzel duygulara bir türlü kanıksayamıyordu.

Bir süre daha tutkuyla öpüştükten sonra Onur'un kendisini kucağına alarak ayağa kalkmasıyla genç adamın boynundaki kollarının baskısını daha da arttırdı.

Bundan sonrasında neler olacağını çok iyi biliyordu... Kadın olmanın ne demek olduğunu beş yıl boyunca unutmuştu Hasret ama Onur'un bu gece ona iliklerine kadar tekrar hatırlatacağına emindi.

Birkaç saat sonra tamamen tatmin olmuş bir hâlde yatakta yan yana uzanıyorlardı. Çılgıncasına, hem de birden fazla kez sevişmişlerdi. Üstelik bu seferki birleşmeleri eskisinden çok ama çok farklıydı. Sanki daha tutkuluydu...

Yüzünde hâlinden hoşnut bir tebessüm belirdiğinde, sırtını genç adamın çıplak göğsüne daha çok yasladı. Onun yaramaz elinin kolunu okşaması hoşuna gidiyordu. Nefesi ise saçlarının arasında dolanıyordu.

Uzun bir zamandan sonra gerçekten huzurlu bir anı yaşıyordu Hasret. Sevdiği adamla tekrar bir araya gelmişlerdi. Hem huzurlu hem de mutluydu.

Onur'un kolunu okşayan elini ameliyat izinin üstünde hissettiğindeyse duyduğu huzur kaybolurken, içi bir anda üşümüştü. Sonuçta her şeyin sorumlusu bu izdi. Ona sahip olduktan sonra Onur'la araları açılmıştı. Bu sebeple bu izden ömrünün sonuna kadar kurtulabilmeyi her şeyden çok isterdi Hasret.

Onur'un elini tutup, o izden uzaklaştırarak karnına yerleştirdi. Kötü günleri daha fazla düşünmek iste-

miyordu. Bundan sonra her şey çok daha iyi olacaktı. Onur'la tüm sorunların üstünden birlikte geleceklerdi.

"Bu yaptığımız çok yanlıştı."

Yüzündeki gülümseme hızla silinirken, sabırlı olmaya çalıştı Hasret. Zamanında evliliklerini büyük bir hata olarak ilan etmişti genç adam, şimdi de Hasret'in uzun zamandan sonra mutlu olduğu o özel anlara mı sıra gelmişti?

Hayır, ortada yanlış olan bir şey yoktu.

Çarşafı koltukaltlarında sıkıştırdıktan sonra yüzünü Onur'a doğru döndü. "Neden yanlıştı? Hayatında biri mi var?"

"Hayır," dedi Onur genç kızın gözlerinin içine bakarak.

"Güzel, benim de yok." Bu söylediği pek doğru sayılmazdı aslında. Hayatında tanımaya söz verdiği bir adam vardı, ama onunla bu zamana kadar hiçbir gönül ilişkileri olmamıştı. Ona başkasını sevdiğini söylediği an anlayışla karşılanacağını düşünüyordu. "Yani, biz yanlış bir şey yapmadık."

Onur sonunda kendisine sıcacık gülümsediğinde Hasret tek dirseğinin üzerinde hafifçe doğrularak genç adamı küçüçük öptü. Yaşadıklarının gerçekliğine inanması biraz zaman alacaktı, ama bu süre içerisinde Onur'la geçireceği her günün kıymetini de bilecekti.

"Acıktın mı?"

Başını gülümseyerek olumlu anlamda salladı. "Çok acıktım."

"O zaman ilk olarak duşa ben gireceğim. Sen duştayken de ikimiz için yiyecek bir şeyler hazırlarım."

Üstüne bir anda bir duygusallık çöktüğünde yaşlarını engellemeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Bir an sanki eskiye gitmişti. O eski evde yaşadıkları süre boyunca Onur her konuda kendisine yardımcı olurdu.

"Hasret?"

"Hı?" diyerek düşüncelerin arasından sıyrıldı.

"İyi misin?" Genç kızın yanağını usulca okşarken bakışlarını da gözlerinin içine dikmişti Onur.

"İyiyim... Sadece bir an bu yaşadıklarımızın gerçekliğine inanmakta güçlük çektim."

"Hasret, ben..."

Onur'un kaçırdığı bakışlarından hoş şeyler söylemeyeceğini hissetmişti Hasret. İşaret parmağını genç adamın dudaklarına bastırarak konuşmasını engelledi. "Bugün sadece güzel şeylerden bahsedelim. Ve bir şey daha var.... Ben... Ben geçmişi unutmaya hazırım. Nedenlerini, niçinlerini sorgulamayacağım." Onur'un şaşkınca yüzüne bakması karşısında hafifçe tebessüm etti. "Ben seni hâlâ çok seviyorum Onur. Son beş yılda aşkım bitmek yerine sanki daha da büyüdü. Beş yıl öncesinde ikimiz de çocuk sayılırdık hem. Zor şartlar bizi fazlasıyla yıprattı. Senin kendince doğru olanı yaptığına inanıyorum ben. Önemli olan da bu zaten. Bu nedenle geçmişi konuşup birbirimize acı çektirmeyelim, olur mu?"

Boğazına takılan yumruyla konuşmak Onur için çok zordu. Yine de Hasret'e bir şeyler söylemek zorundaydı. "Ben de seni seviyorum, Hasret'im." Genç kızın gözlerinin önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirdikten sonra, alnına masum bir öpücük kondurdu. "Ben de seni hep sevdim. Sana yemin ederim ki, senden ayrılmayı hiçbir zaman gerçekten istemedim. Sadece bunun... en doğrusu olacağına inanıyordum. Senden seni sevmediğim için ayrılmadım ben. Sen yaşa... çok daha iyi yaşa diye ayrıldım ama senden ayrı olduğum her gün içten içe daha çok öldüm."

Dolan gözlerini gizlemek istercesine yüzünü sevdiği adamın boynuna gömdü. Onun kendine has kokusunu içine çekerken, bir daha onsuz kalmamayı diliyordu. "Geçmişi değiştiremeyiz ama bundan sonra ne kadar

zor zamanlar geçirirsek geçirelim, asla benden, bizden ve aşkımızdan vazgeçmeyeceğine söz ver."

"Asla... Bundan sonra ben nereye, sen oraya," diyerek Hasret'in saçlarını okşadı. "Ama artık duş almamız gerekiyor. Çünkü benim karnım da acıktı."

Hiç istememesine rağmen bulunduğu güçlü kollardan yavaşça sıyrıldı Hasret ve kendisini tekrar sırt üstü yatağa bıraktı. "Pekâlâ... Banyo seni bekler."

Yataktan doğrulmadan önce Hasret'in dudaklarından son bir öpücük daha çaldı. Sonrasında banyoda gözden kaybolduğunda Hasret de telefonuna bakınmaya başladı. Onur'un evine geldiğinden beri telefonunu kontrol etmemişti. Hale yoldayken de arayıp durmuştu. Gerçi şu anda ona söyleyebileceği hiçbir sözcük yoktu. Arkadaşının kuzeninden kesinlikle nefret ediyordu ve aynı zamanda o kızın büyük bir yalancı olduğunu artık biliyordu. Öğrendiklerini elbette Hale'ye de söyleyecekti ama şimdi değil. Her şeyin bir yeri ve bir zamanı vardı.

Onur'dan sonra kendisi de duşun altına girdiğinde kadınca bir merakla banyonun her tarafını yakından incelemekten kendisini alamamıştı Hasret. Etrafta sadece Onur'a ait eşyaların olduğunu görmek içini tümüyle rahatlatmıştı. Hayatında söylediği gibi başka bir kadın yoktu. Gerçi şimdi olmaması, ayrı oldukları dönemde genç adamın bir aziz hayatı sürdürdüğü anlamına da gelmezdi ama bunu düşünüp keyfinin kaçmasına izin vermeye niyetli değildi.

Onur'un şampuanı ve duş jeliyle yıkanırken, sevdiğinin üstünden sürekli aldığı kokuyu gözleri kapalı bir şekilde içine çekmeden duramamıştı.

Duştan çıktıktan sonra Onur'un kendisi için astığı havluyu çıplak vücuduna doladı. Yatak odasına geri döndüğünde üstüne geçirebileceği herhangi bir şey bakınırken yerde yatağın yanında duran tişörte kaydı ba-

kışları. Bu Onur'un ateşli sevişmelerinden önce üstünde olan tişörttü.

Dudaklarını heyecanla dişlerken eğilip onu yerden aldı ve burnuna doğru götürerek üstüne sinmiş kokuyu iliklerine kadar içine çekti. İşte aradığı tam da böyle bir şeydi. Bir an bile düşünmeyerek üstündeki havluyu çekip çıkardı ve tişörtü giydi. Şimdi her anlamda Onur'un kokusuyla kuşatılmıştı. Bu durum o kadar hoşuna gidiyordu ki, bir ömür sırıtarak dolaşabilirdi.

Islak saçlarını tepesinde topladıktan sonra salona doğru ilerlemeye başladı. İçeri girdiğinde Onur'un kızarmış ekmekleri masaya yerleştirdiğini gördü. Altında bir pijama altı vardı sadece. Onun çıplak gövdesine baktıkça hayran hayran iç çekmemek gerçekten zordu.

Onur arkasına doğru döndüğünde bakışları buluştu.

Genç adam başıyla hafifçe masayı işaret etti. "Gecenin bu saatinde hafif bir şeyler yemek daha doğru olur dedim."

Adımlarını ondan tarafa atarken gülümsüyordu Hasret. "Çok iyi düşünmüşsün."

Hasret'in yanına varmasıyla birlikte hiç vakit kaybetmeden kollarını onun ince beline doladı Onur. "Dolapta temiz tişörtlerim de vardı."

"Biliyorum ama ben bunu giymek istedim," diyerek omuz silkti.

"Neden?"

Onur'un, sebebini adı gibi bildiğine emindi Hasret, ama besbelli bildiklerini bir de onun ağzından duymak istiyordu. Elinin birini genç adamın ensesindeki saçların arasından geçirdi ve kulağına doğru hafifçe yaklaşarak, "Her yanımda senin kokunu duyumsayabilmek için," diye fısıldadı.

"Bunun için üstümden çıkardığım tişörtü giymene gerek yoktu. Bu gece sana kollarımın arasından başka yer yasak zaten."

Bakışları tekrar buluşmasıyla Onur'un dudaklarına kapanması aynı saniyelerde gerçekleşti. Bu insanın aklını başından alan öpücüğe karşılık verirken, uzaklardan bir yerden telefonunun melodisi kulağına ulaştı. İstemeyerek de olsa hafifçe geri çekildi. "Telefonumun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sehpanın üzerinde," dedikten sonra bir adım geriye gitti Onur. Hasret de sehpanın yanına kadar ilerleyerek hâlâ çalmakta olan telefonunu eline aldı. Ekranda gördüğü isim bir anda kendisini suçlu hissetmesine sebep oldu. Aslında düşününce Buğra'ya verilmiş bir sözü yoktu. Onu tanımaya çalışacağını söylemişti sadece, onunla evleneceğine dair bir söz vermemişti.

"Buğra mı arıyor?"

Onur'un sorusuyla birlikte bakışlarını şaşkınlıkla onun yüzüne doğru çevirdi. Sakinliğini koruyabilmek için dişlerini sıktığı çok belliydi. Bir cevap alamayınca Hasret'in yanına kadar yavaş adımlarla ilerledi. "Sen duştayken de aramıştı. Bu Buğra, senin evleneceğin söylenilen herif değil mi?"

"Bak... öyle bir şey yok. Yani daha o aşamaya gelmemiştik. Bundan sonra da asla gelmeyeceğiz zaten."

"Babanın onayladığı biri ama öyle değil mi?"

Onur'un sesindeki tını ve bakışlarındaki hayal kırıklığını neye yorması gerektiğini bilemeyerek olduğu yerde öylece kalakaldı Hasret. "Babam, Buğra'nın babasıyla birlikte iş yapıyor ve onun benim için iyi bir eş olacağını düşünüyor."

Genç adamın dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. "Babanın onayını kazanabilmesi için kesinlikle zengin bir ailesi olmalıydı zaten."

Onur'un neyi olduğunu bilmiyordu ama onun babasını suçlamasına daha fazla sessiz kalamayacaktı

"Babam başta seni reddetmiş olsa bile, hastalığımdan sonra sana evinin kapılarını sonuna kadar açtığını sen

de çok iyi biliyorsun. Geç de olsa, o seni damadı olarak kabul etmişti Onur, ama sen ne yaptın? Çekip gittin! Bu yüzden lütfen iğneleyici laflarını kendine sakla."

Onur gözlerini kapatıp kendisini toparlamaya çalışırken Hasret de gözünü bile kırpmadan onu izliyordu.

Geçmişin yüreklerinde açtığı yaralar öyle kolay kapanacağa benzemiyordu. Zaman zaman, tıpkı şu anda olduğu gibi tekrar kanayacaktı belki de, ama en azından birlikte bu sancılı anları daha az hasarla atlatabilme şansları vardı.

Onur'un elini tuttuğunda genç adam göz kapaklarını araladı. Onun gözlerinde karşılaştığı acı dolu ifade Hasret'i hazırlıksız yakaladı.

"Beni günün birinde affedecek misin?"

"Onur..."

"Seni bırakıp gittiğim için sensiz geçen her günümde pişman oldum ben Hasret. Keşke geçmişe dönebilmemizin bir yolu olsaydı. O zaman ne olursa olsun yanında kalabilmek için savaşırdım ama ben sadece sen yaşa istedim."

Kafası karışmış bir şekilde sevdiğinin yüzüne bakmaya devam etti. "Seninle daha mutlu yaşayabilirdim ben, ama geçmişi konuşup üzülmeyecektik hani?"

Alnını genç kızın alnına yaslayarak derin bir iç çekti Onur. "Seni seviyorum. Geç kalmış olsam da, bundan sonra asla gitmeyeceğim. Sen de gitme. Buğra'yı ya da bir başkasını yanında görmeye katlanamam Hasret. Benden başkasını yanına yakıştırmasın kimse. Ben bu kadar kıskanç bir adam olduğumu bilmezdim önceden, ama kıskanıyorum işte, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok ne yazık ki."

Hasret gülümserken Onur'un yanağını okşadı. "Senden başka hiç kimse olmadı zaten. Beş yıl boyunca başkalarına kördüm ben. Ben bir tek seni tanıdım, bir tek seni sevdim. Bana bir tek sen bu kadar yakın oldun. Kıs-

kanman için hiçbir sebep yok yani. Hem ayrıca, en kısa zamanda Buğra'yla konuşup 'biz' diye bir şeyin asla mümkün olmadığını, çünkü zaten yakışıklı mı yakışıklı bir adama deli divane âşık olduğumu söyleyeceğim."

Sevdiği kıza içine katmak istercesine sıkıca sarıldı Onur. Onu hak etmek için ne tür bir sevap işlediğini bilmiyordu ama yollarını ikinci kez kesiştiren kadere çok şey borçluydu. Olmaması gerekenler olmuştu... Yine de duyduğu mutluluk aklının gerisine ittiği endişeleri yok saymasını kolaylaştırıyordu.

Gelecek günlerin ne getireceğini birlikte göreceklerdi ama kesinlikle, bir daha Hasret'ten vazgeçmeyecek ve bu uğurda ne gerekiyorsa yapacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ertesi sabah Onur'un sıcaklığından kopmak Hasret için çok zor olmuştu ama okula gitmesi gerekiyordu. Okula gitmeden önce de üstünü değiştirmek için kendi evine uğramalıydı.

Bir gün önce sırılsıklam olan kıyafetleri artık tamamen kuru sayıldığından, hızlıca onları üstüne geçirdi. Saçlarını toplayacağı sırada banyodan çıkan Onur'un, "Birlikte kahvaltı edebilecek kadar vaktin var mı?" diye sorduğunu işitti.

Bakışlarını genç adamdan çekmeyi başaramadı Hasret. Üstünde bir kot pantolonla ve kot bir gömlek vardı ama bu hâliyle bile genç kızın başını döndürmeyi başarıyordu.

"Hayır, maalesef ama ne yapalım biliyor musun?"

Hasret'in yanına yaklaşarak ellerini sevdiğinin ince beline yerleştirdi. "Ne yapalım?"

"Akşam sen bana gel. Bu sefer de ben sana yemek yapmak istiyorum. Görüşmediğimiz yıllarda aşçılık becerilerim biraz daha gelişti."

"Buna hayır diyemem işte." Hasret'in alnına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Artık gitmemiz gerekiyor," dese de yüzünü genç adamın boynunun altına gömmekten kendisini alamamıştı. Onun kokusuna bayılıyordu Hasret.

"Gitmek istemiyorum."

Gülümseyerek, "İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun ama," diye yalandan sızlandı.

"Sana doyamadım."

Saçlarının arasında hissettiği dudaklarla içini çekti. "Ben sanki sana doyabildim mi? Ama yerine getirmek zorunda olduğumuz sorumluluklarımız var."

"Sadece bir gün boş versek onları?"

Onur'un gözlerinin içine aşkla bakması üzerine tüm itiraz sebeplerini unuttu. Hem sadece bir güncük daha okulu asacaktı. Bu dünyanın sonu sayılmasa gerekti.

"Tamam ama ne yapacağız?"

"İki normal sevgili neler yaparsa, onu. Evliyken hiç sinemaya gidemedik seninle. Şimdi gitmek istiyorum."

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını engellemeye çalıştı Hasret. "Benim de yapmak istediğim bir şey var o zaman."

"Neymiş o?" diye merakla sordu Onur.

"Seninle dans etmek." Onur'un kolunu beline doladıktan sonra elini tuttu. "Seninle böyle dans etmek istiyorum. Tıpkı Nermin'le dans ettiğin gibi."

Hasret'in bakışlarındaki kıskanç ifadeyi kaçırmadı Onur. Onun hâlâ Nermin mevzusundan rahatsız olduğunu biliyordu, oysa kendisini boş yere üzüyordu. Onur'un gözü beş yıl boyunca Hasret'ten başkasını görmemişti.

"Onunla dans ettiğim gibi dans etmeyeceğim seninle," dediğinde Hasret'in düşen yüzü bir an için içini sızlattı. Sonrasında genç kızın kollarını boynuna dolaması sağlarken, kendi kollarıyla da ona sıkıca sarıldı. Hasret'in kollarının arasmda gevşedikten sonra yanağını göğsüne yaslamasıyla gülümsedi. Kulağına, "Seninle, seni içime katmak istiyormuşçasına dans edeceğim. Sana ait olduğumu, senin de bana ait olduğunu gösterircesine, sana sıkıca sarılarak ve güzel kokunu içime çeke çeke dans edeceğim seninle."

Bulunduğu kolların arasında âdeta başka bir evrene geçiş yapmıştı Hasret. Bu adamı her şeyden çok seviyordu. Söylediği her bir söz ruhuna işliyor, içindeki tüm sıkıntının dağılmasına sebep oluyordu.

"Seni seviyorum," diye iç çekti Hasret.

"Ben seni çok daha fazla seviyorum, Hasret'im."

Bulunduğu kollardan ayrılırken kaşlarını numaradan çattı Hasret. "Bu konuda benimle iddialaşma istersen. Sonuçta seni beş yıl boyunca seven ve bu sürede hayatına senden başka bir erkeği dâhil etmeyecek kadar körü körüne aşkına sadık olan kişi benim."

Onun bu tatlı hâllerine dayanmıyordu Onur. Dudaklarından küçük bir öpücük çaldıktan sonra, "O konuda benden üstün durumda değilsin," dedi.

"Nasıl yani?"

"Ben de sana ve aşkıma hep sadık kaldım."

Duyduklarının gerçekliğini kavradığı an Hasret'in yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi. Demek ki Onur sadece Nermin'le değil, öncesinde de başkasıyla sevgili olmamıştı. Kollarını büyük bir coşkuyla genç adamın boynuna dolayıp yüzünün her bir yanını öpücüklere boğmaya başladı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

Onur gördüğü bu yakın ilgi ve alakadan memnun olduğunu gizlemiyordu. Hasret'in öpücükleri durulduğunda bu sefer kontrolü kendisi ele almış ve genç kıza dizlerinin titremesine sebep olacak kadar etkili bir öpücük vermişti.

Sonrasında biraz olsun kendilerine geldiklerinde ilk iş olarak Hasret'in üstünü değiştirmesi için genç kızın evine gitmeyi kararlaştırmışlardı.

Güne boğaza karşı güzel bir kahvaltı ederek başladılar. Hayat telaşına kapılmadan yaptıkları ilk kahvaltıydı bu. Bu yüzden özeldi. Hasret, Onur'un eskiden olduğu gibi çayını yudumlayışını izlerken içinin mutlulukla

dolduğunu hissetmişti. Onur ise kahvaltı boyunca Hasret'e hâlâ çay içmediği için takılmaktan zevk almıştı. Hiç kuşkusuz birlikte geçirilen en mutlu anlardan bir tanesiydi.

Kahvaltıda sonra el ele sinemaya uğradılar. Hasret'in isteği üzerine bir romantik-komedi filmine bilet aldı Onur ve sinema salonuna girmeden önce patlamış mısır ve içeceklerini de almayı ihmal etmediler.

Film boyunca, bakışları beyaz perde yerine daha çok birbirlerinin üzerinde dolanmış, karanlık ortamda heyecanla dolup taşmalarını sağlayacak şekilde bolca öpüşmüşlerdi. Arta kalan zamanda ise Onur sevdiğini kendi elleriyle mısırla beslemekten zevk almıştı.

Sevgili olmanın ne demek olduğunu birlikte daha yeni yeni keşfediyorlardı. Onlar daha doğru dürüst bir flört dönemi bile yaşamadan evlenmiş kişilerdi. Bu nedenle şimdi hiçbir şeyi atlamadan, birbirleriyle doyasıya vakit geçirmenin keyfini sürüyorlardı.

Akşama doğru Hasret'in evinden içeri adımlarını attıklarında genç kız, "Evin dağınıklığı için şimdiden özür dilerim," diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedi gülümseyerek Onur. Ardından evi yakından incelemeye başladı. Tam bir öğrenci eviyle karşı karşıya olduğunu anlamakta çok geç kalmadı. "Küçük ama şirin."

"Üniversiteyi kazandığımda babama ayrı eve çıkmak istediğimi söylemiştim. Başta bu fikre sıcak bakmasa da beni kıramadı ve benim için bu küçük daireyi satın aldı."

Konunun eski kayınpederinden açılmasıyla Onur'un yüzündeki gülümseme soldu. "Ailenin yanına ne sıklıkla gidiyorsun?"

Onur'u elinden tutup salona sürüklerken, "Genellikle her hafta sonu yanlarına uğramaya çalışıyorum. Tabii sınav dönemlerimde bunu pek başarabildiğim söylenemez," dedi.

Hasret'in salonundaki koltuklarda yerini alır almaz, genç kızı elinden tutarak kucağına çekti. Onun kalkma çabalarını ustalıkla engellemeyi başardı. "Biraz böyle kalalım."

"Ama ben senin için yemek hazırlayacağım daha. Şu an işime engel oluyorsun."

"Henüz acıkmadım," diyerek gülümsedi. "Bana arkadaşlarından bahset biraz."

"Onlarla tanıştın aslında. Hale benim içlerinde en iyi anlaştığım kişi. Dostluğu gerçekten bana iyi geliyor. Biraz dobra biri ama ben aklıma başıma getirdiği için bu özelliğini genellikle seviyorum. Sonra Kübra var... O biraz daha neşeli ve hayata toz pembe gözlüklerinin arkasından bakmayı sever. Ne zaman karamsarlığa kapılacak olsam bir cümlesiyle gülümsememi sağlayabiliyor."

Hasret konuşurken Onur onun sözünü hiç kesmiyordu. Çünkü onun yanında durmadan konuştuğu anları deli gibi özlemişti.

"En sessiz arkadaşımız ise Defne'dir. Fazla konuşmaz ama konuştuğunda da çok yerinde konuşur. Onu da çok severim."

"Peki ya Nermin?" diye dikkatlice sordu Onur. Hasret'in bakışlarına yerleşen öfke kıvılcımlarını gördüğünde ise sorduğuna anında pişman oldu.

"O Hale'nın kuzeni ve kesinlikle benim arkadaşım değil!"

"Ondan neden hoşlanmıyorsun?"

"Sebebi belli değil mi?"

"Peki sorumu düzelteyim o zaman... Benden önce de ondan hoşlanmıyor muydun?"

"Hoşlanmıyordum."

"Neden?"

Hasret içini çekti. "Her zaman çok kendini beğenen biri oldu. Onun egolu kişiliğini bir türlü sevemedim."

"Ama yine de verdiği doğum günü partisine geldin."

"Nedendir bilmem gelmem için çok ısrar etti." Kısa bir sessizlikten sonra bakışlarını Onur'un gözlerinin içine dikti. "Söz arkadaşlardan açılmışken... sana bir şey soracağım."

"Sor, güzelim," diyerek genç kızın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi.

"Meryem..." Hasret yutkundu. Eski dostunu düşündüğü her an kalbinin üstüne büyük bir ağırlık oturuyordu sanki. "Ondan haber alıyor musun?"

Onur, Hasret'in gözlerinin dolmasıyla belindeki kolunun baskısını arttırdı. "Alıyorum... O iyi, Hasret."

"Benden... nefret ediyor mu?"

"Senden neden nefret etsin?" diye şaşkınca sordu genç adam.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım. Senden ayrılıyorum diye... onunla da yollarımı ayırdım. Ben çok kötü bir arkadaşım."

Hasret'in yanağından süzülen tek damla yaşı dudaklarıyla kuruladı Onur. "Sen sadece kendine göre doğru olanı yaptın. Meryem anladı seni Hasret. Biz ayrıldıktan sonra bir kez bile hakkında kötü konuştuğunu duymadım. Tam aksine, hep seni çok özlediğinden bahseder."

"Şu anda nerede?" diye heyecanla sordu Hasret.

"İzmir'de okuyor. Tıp Fakültesinde."

"Vay be," dedi Hasret gururla. "Sonunda isteğini gerçekleştirmiş. Akıllı arkadaşım benim."

"Peki ya sen Hasret? Sen neden güzel sanatlar fakültesinde okumaktan vazgeçtin?"

"Babam ya hukuk ya da işletme bölümünde okumamı istiyordu. Ben de onu kırmadım. Zaten senden sonra... nasıl yaşadığımı pek umursamamaya başlamıştım."

"Baban istedi diye mi hayallerinden vazgeçtin?" diye öfkeyle sordu Onur.

"Kulağa tuhaf geliyor öyle değil mi?" Onur'un neden sinirlendiğini anlamamıştı Hasret.

Onur ise öfkesini dizginlemeye çalışıyordu tüm gücüyle. Sonra konuyu değiştirmek istercesine, "Telefonunu ver," dedi.

Hasret şaşırmasına rağmen Onur'un sözünü ikiletmedi ve oturduğu rahat kucaktan kalkarak çantasındaki telefonu çıkardı. Telefonu Onur'a uzatırken onun da kendi telefonunu çıkardığını gördü.

Onur, Hasret'in telefonuyla biraz meşgul olduktan sonra elindekini tekrar genç kıza uzattı. "Al bakalım, artık Meryem'in numarası sende var. Hazır olduğunda ararsın."

Telefonunu alırken elleri titriyordu genç kızın. "Ben... ben onu aramayı çok isterim ama ya benimle konuşmak istemezse?"

"İsteyecektir. Sen onun için ne hissediyorsan o da senin için aynı duyguları hissediyor Hasret."

Sonunda gülümsediğinde Onur'un da yüzü güldü. "Tamam, yakında arayacağım." Onur'un yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Şimdi yemek yapmam lazım," dedi.

"Bir yamağa ihtiyacın varsa, bu göreve seve seve talip olabilirim."

"Buna nasıl hayır diyebilirim ki?" diye neşeyle güldükten sonra Onur'a elini uzattı. "Hadi sevgili yamağım, mutfak bizi bekler."

Sabah okula geldiğinde yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Dün Onur'un sayesinde çok güzel bir gün ve harika bir akşam geçirmişti. Birlikte yemek yaparken daha önce hiç olmadığı kadar çok eğlenmiş, mum ışığında yemeklerini yerlerken ise gözlerini birbirlerinin gözlerinin içinden çekmeyi bir türlü başaramamışlardı.

Sonrasında Onur söz verdiği gibi onunla gece boyu defalarca dans etmişti. Onun kollarının arasındayken kendini güvende hissetmenin dışında aynı zamanda kendisinin dünyanın en sevilen kadını olduğunu da dü-

şünmüştü Hasret. Muhtemelen de haklıydı. Onur için dünyadaki sevilmeye layık tek kadın olduğundan bir an olsun şüphe duymuyordu.

Kantinden içeri girdiğinde neşeli ruh hâlinden hızla kurtulmasına sebep olacak bir görüntüyle karşılaştı. Nermin ve arkadaşları bir masada oturmuş gülüşerek sohbet ediyorlardı. Sanki iki gün önceki tartışma hiç yaşanmamış gibi mutlu görünüyorlardı.

Aslında saçmaydı ama bir an kendisinin gruptan dışlandığına dair bir hisse kapılmıştı.

Masaya yaklaştığında gülüşme sesleri bıçak gibi kesildi. Arkadaşları onu fark ettiklerinde ne diyeceklerini bilemeyecek derecede şaşkın görünüyorlardı.

"Hasret, iyi misin? Dün neden telefonlarımı açmadın? Seni çok merak ettik," diyen Hale'ye alayla gülümsese de, bakışları hâlâ pişmiş kelle gibi sırıtan Nermin'in üzerindeydi.

"Ne kadar merak ettiğiniz belli. Burada hiçbir şey olmamış gibi kıkırdaştığınıza göre meraktan ölmüş olmalısınız."

Kübra'nın yanakları kızarırken biraz sinirli bir ses tonuyla konuştu. "Bir 'İyiyim' mesajı bile atmaya üşenen biri için yas mı tutacaktık?"

"Kübra!" dedi Hale şaşkınca.

Hasret onlara haksızlık ettiğinin farkındaydı. Kendisi dün tüm gün mutluluk sarhoşu olmuşken, onlar kendisinden bir haber almaya çalışmışlardı sonuçta ama onların Nermin'le bu kadar içli dışlı olmalarını bir türlü hazmedemiyordu. Başıyla genç kızı işaret ederek, "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"O benim kuzenim, Hasret," dedi Hale incinmiş bir ses tonuyla.

"Seni severim Hale. Arkadaşlığın benim için çok kıymetli, ama bundan sonra kuzenin benim olduğum masada oturmayacak. Eğer yanınızda o varsa, ben yokum."

Hepsi de yüzüne şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bir tek Nermin tepkisizdi.

Hale ara bulucu görevini üstlenerek, "Eminim aranızdaki sorunu konuşarak çözebilirsiniz," dedi.

"Senin kuzenin bir yalancı ve benim yalancılarla işim olmaz."

Duydukları karşısında Nermin gülerken, Defne merakla, "Hangi konuda yalan söyledi ki?" diye sordu.

"Onur'la sevgili oldukları yalanmış. Yani bizi başından beri kandırmış."

Herkes şok olurken, Hale kuzenine kırgın bakışlarını yönlendirdi. "Bu doğru mu Nermin? Başından beri bize yalan mı söylüyorsun?"

Nermin öfkeli olduğunu gizlemeye bile gerek görmeden bakıyordu Hasret'in yüzüne. "Evet, yalan söyledim." Kızların arasında birden hayret nidaları yükseldi. "Bir yalancı olduğumu kabul ediyorum ama en azından ben eski kocamı tanımazlıktan gelmeye kalkmadım."

Nermin'in tüm gerçeği bildiğini fark ettiğinde bakışlarını hızla Hale'ye çevirdi, ama o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

"Hale'ye bakma boşuna, bana söyleyen o değildi. Doğum günü partimde senin ve Onur'un konuşmasına kulak misafiri oldum ama öncesinde de böyle bir şeyden şüpheleniyordum."

"Ne yani, Hasret'in eski kocası, Onur mu?" diye hayretle sordu Defne.

"Aynen öyle ve bu zamana kadar bunu bize söylemedi." Nermin gerçekten de sinirli görünüyordu. "Ondan vazgeçip vazgeçmediğini anlamak için söyledim o yalanı sana. Vazgeçmemişsin. Bu gerçeği fark ettiğimde kıskandım ve ona sahip olmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Yalan söyledim, bu doğru ama bana göre bu masum bir yalandı."

Hasret gözlerini sıkıca kapatıp tekrar açtı ama öfkesini bastırmakta başarılı olduğu pek söylenemezdi. "Bundan sonra seni Onur'un yakınında görmeyeceğim."

Nermin yumruklarını sıktı. "Bu sözlerinden onunla tekrar barıştığınız sonucunu mu çıkarmalıyım?"

"Aynen öyle," dediğinde arkadaşlarının ağızlarının şaşkınlıktan açık kaldığını görebiliyordu. "Biz onunla yeniden denemeye karar verdik ve bu sefer hiçbir şeyin ilişkimizi kötü yönde etkilemesine izin vermeme konusunda kararlıyız."

"Yine mutlu olamayacaksınız," diyerek kendinden emin bir ses tonuyla konuştu Nermin. "İlk seferinde başarılı olamadıysanız, bu sefer de başarılı olamayacaksınız."

Nermin'in saçma sözlerine bir karşılık verme gereği bile görmedi Hasret. "Sonra görüşürüz kızlar, tabii o zaman yanınızda bu kara çalıyı görmeyeceğimi umuyorum."

Hızlı adımlarla kantinden dışarı çıktığında Hale'nin de peşinden geldiğini fark etti. "Özür dilemeyeceğim Hale. Kuzeninden nefret ediyorum."

"Bu sefer çok ileri gittiğini kabul ediyorum, ne desen haklısın ama lütfen bir yere gidip konuşalım. Her şeyin aslını astarını anlat bana."

Yürümeyi kesip arkadaşından tarafa döndü Hasret. "Tamam, sanırım senin için sonraki dersi ekebilirim."

Bir süre sonra üniversitenin yakınlarındaki bir kafede oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Nermin gerçekten saçmalamış. Olmayan bir şeyi var gibi gösterdiğine inanamıyorum."

"O canımı yaktı Hale. Asıl amacı buydu ve başarılı oldu. Eğer ben duygularıma yenilip Onur'un evine gitmeseydim, belki de şu an hâlâ onun yüzünden boş yere acı çekiyor olacaktım."

"Haklısın," dedi genç kız bir iç çekişin eşliğinde. "Yani siz tekrar birlikte misiniz?"

Mutlulukla gülümsemekten kendisini alıkoyamadı Hasret. "Evet. Dün tüm bir günü birlikte geçirdik."

"O yüzden mi hiçbir aramama geri dönmedin?"

Hale'nin sitemli sesiyle yanakları utançtan kıpkırmızı olurken, arkadaşının masanın üstünde duran elini tuttu. "Özür dilerim. O kadar mutluydum ki, sadece bir günlüğüne sevdiğim adam dışında her şeyi ve herkesi unutmak istedim. Ben bu anı beş yıldır bekliyordum Hale."

"Sana kızmıyorum," dedi gülerek. "Hatta senin için seviniyorum. Umarım bu sefer beraberliğiniz sonsuz olur."

"Öyle olacağına inanıyorum. Çünkü biz artık büyüdük, bir daha çocukluk yapmayacağız."

Bundan bu kadar emin olmamalıydı belki de. Çünkü on yedi yaşın vermiş olduğu cesaretle Onur'a tıpkı şimdi olduğu gibi çok güvenmiş, bir an için bile aralarındaki bağın kopacağını düşünmemişti.

Şimdi de aynı şeyin olmayacağından nasıl emin olabilirdi ki? Sadece emin olmak istiyordu Hasret. Çektikleri onca acıdan sonra artık biraz mutlu olabileceklerine inanmayı her şeyden çok istiyordu.

Akşama doğru son dersten çıktığında yorgun düşmüştü Hasret. İki gündür geceleri doğru dürüst uyuyamıyordu ama bu durumdan kesinlikle şikâyetçi değildi. Onur'un kollarının arasında olmak uykuya doymaktan daha önemliydi.

Gülümseyerek arabasına doğru yöneldiğinde telefonu çaldı. Telefonun ekranında beliren ismi görmek itinayla yok saymaya çalıştığı vicdanını tekrar ortaya çıkarmıştı. Bu tatsız konuşmadan daha fazla kacamazdı. Buğra'ya asla bir geleceklerinin olamayacağını söylemesi gerekiyordu.

"Efendim Buğra?"

"Sonunda aramalarıma cevap verebildin."

Genç adamın canının sıkkın olduğu ses tonundan belliydi. Ve bu can sıkıntısındaki payının büyük olduğu -hatta belki de tümüyle sorumlusu olduğunun- farkındaydı genç kız.

"Ben... son günlerde biraz meşguldüm."

"Seninle konuşmak istiyorum Hasret."

"Güzel, ben de seninle konuşmak istiyordum zaten."

Geçen sefer birlikte yemek yedikleri restoranda buluşmayı kararlaştırdıktan sonra, Hasret arabasma atlayarak yola koyuldu. Bu görüşmenin kısa süreceğini düşündüğünden Onur'u arayıp bu haberle canını sıkmak istemedi.

Yarım saat sonra restorandan içeri girer girmez Buğra'yı cam kenarı bir masada otururken buldu.

"Merhaba."

"Hoş geldin, Hasret."

Buğra'nın karşısındaki sandalyeye geçip oturdu genç kız. "Hoş buldum."

"Önce garsonu çağırıp siparişlerimizi verelim istersen. Açsın değil mi?"

Başını iki yana salladıktan sonra, "Değilim, hem sana söylemek istediklerimi söyledikten sonra hemen gideceğim," dedi.

Oturduğu sandalyede rahatsızca kıpırdandı Buğra. "Neden duyacaklarımın hiç hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum?"

Bakışlarını istemsizce kaçırdı Hasret. Buğra iyi bir adamdı. Ona ümit vererek haksızlık ettiğini şimdi görebiliyordu ama geçmişi değiştirmek ne yazık ki imkânsızdı. Kalbi bir başkasına aitken, asla hayatına Buğra'yı dâhil etmeye kalkışmamalıydı. "Üzgünüm, Buğra ama ben... ben seni sevemem. Seninle bir gelecek kuramam. Çünkü ben... ben hâlâ eski kocama âşığım."

"O seni terk edip gitti Hasret."

"Onun kendine göre sebepleri vardı sadece," dedi sevdiği adamı savunurcasına.

Buğra olan biteni anlamış gibi gülümsedi. "Karşına çıkıp, seni tekrar kandırdı, öyle değil mi?"

"Beni kandırmadı." Ses tonunu istemsizce yükselttiğini fark ettiğinde kendisini sakin olmaya zorladı Hasret. "Onur'la geçmişte yaşadıklarımızı bilmene imkân yok. Bu yüzden onun hakkında peşin hükümlü olma."

"Sevdiğim kızı benden çaldı. Hakkında iyi düşünmem ne yazık ki mümkün değildi."

"Sen beni sevmiyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde Hasret. "Benim de seni sevmediğimi biliyorsun."

"Çok acımasızsın."

Buğra'nın incinmişliğini yansıtan sesiyle yüreğine yine suçluluk duygusu kök saldı. "Seni bir arkadaş olarak seviyorum elbette, ama fazlası yok. Sen seni gerçek bir aşkla sevecek bir kadını hak ediyorsun Buğra. Aramızın kötü olmasını gerçekten istemiyorum. Bu yüzden yolumuzu dostlukla ayıralım, olur mu? Hem, Onur'la barışmamış olsaydık da, ben... ben ondan başkasıyla olamazdım. Eninde sonunda seni yine hayal kırıklığına uğratırdım."

"Son sözün... bu mu?"

Buğra'nın bakışlarını kendisinden kaçırarak sorduğu soruya başını sallayarak cevap verdi. "Ne yazık ki, bu. Beni anlamanı bekleyemem senden. Sadece hiçbir zaman seni kırmak istemediğimi bil... Ve... Günün birinde gerçekten iyi birer dost olmamızı istediğime de inan. Sen çok iyi birisin."

"İyi biri olmak bu hayatta pek bir işe yaramıyormuş Hasret," dedi alayla gülümseyerek genç adam. "Çünkü hikâyelerde olduğu gibi, gerçek hayatta da iyi kızlar hep kötü adamlara âşık oluyormuş."

Onur'un kötü biri olmadığını söyleme isteğini güçlükle bastırdı. Ne derse desin Buğra'nın Onur hakkındaki negatif düşüncelerinin önüne geçemeyecekti.

Buğra'nın yanından ayrıldığında hava artık kararmak üzereydi. Arabasına biner binmez telefonunda Onur'un numarasını tuşladı. Onun varlığını hissetmeden bir gece daha geçirmek istemiyordu. Bu nedenle ya bu akşam kendisi Onur'a gidecekti ya da Onur'un kendi evine gelmesini sağlayacaktı.

"Efendim, Hasret'lerin en güzeli," diye telefonu açan adam yüzüne tatlı bir gülümsemenin yayılmasına sebep olmuştu.

"Neredesin?"

"Eski bir dostun evine doğru gidiyorum şu an. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Sonra... sana uğrarım belki diyordum. Uğrayayım mı?"

"Uğramazsan hatrım kalır," diye neşeyle cıvıldadı. Onur'un gülmesiyle ise kalbi tekledi. Bu adam güldükçe, Hasret heyecanını kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

"Bundan sonra seni görmeden tek bir gün bile geçiremem ben. Geç bir saatte de olsa mutlaka yanına geleceğim."

"Bekleyeceğim," dedi mutlulukla. "Peki tam olarak ne zaman gelirsin? Ona göre hazırlık yapacağım."

"Biraz geç bir saati bulabilir. Sen bence kendini hiç yorma. Ben gelirken dışarıdan bir şeyler alırım."

"Tamam, o zaman birkaç saat sonra görüşürüz," dedi mutlulukla. "Bu arada... Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığında hâlâ yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Onur'la sadece telefonda konuşmak bile ruh hâline iyi geliyordu. Az önce Buğra'nın yanında canı sıkılmışken, şimdi sanki hiçbir derdi yokmuşçasına neşeliydi.

Arabasını çalıştırdığında evine gitmek yerine direksiyonu ailesinin kaldığı semtin yoluna doğru kırdı.

Madem Onur'un işi uzun sürecekti, o zaman Hasret bu gece ailesiyle de artık Buğra sevdasından vazgeçmeleri konusunu konuşma işini halledebilirdi.

Bekledikçe durum içinden çıkılmaz bir hâl alacaktı çünkü.

Gerçi babası kesin çok kızacaktı. Özellikle Onur'la tekrar bir araya geldiklerini öğrendiğinde öfkeden kuduracaktı. Eskiden olduğu gibi bu ilişkiye karşı çıkacağını hayal edebiliyordu Hasret, ama umrunda bile değildi. Zamanında güçsüz olduğu hâlde aşkından vazgeçmemişken, şimdi hiçbir şekilde vazgeçmezdi. Babası da bu gerçeği kabullenip, duruma alışmaya çalışmalıydı.

Yine de Onur'dan bir süre daha bahsetme niyetinde değildi. Öncelikle birlikte sorunsuz birkaç hafta geçirmeyi istiyordu. Bugün babasma sadece Buğra'yla asla evlenmeyeceğini söyleyecekti. Çünkü babasının bu gerçeğe kendisini bir an önce alıştırması gerekiyordu.

Ailesinin evine geldiğinde kapıyı hizmetçileri açmıştı. Kıza gülümsedikten sonra, "Annem ve babam evdeler mi?" diye sordu.

"Evdeler efendim, yalnız Nisa Hanım başının ağrıdığını söyleyerek ilaç içip biraz uzandı. Memduh Bey de çalışma odasında, yanında da bir misafiri var."

Annesi için anında endişelenmişti Hasret, çünkü onun Nisa Sultan'ının başı pek ağrımazdı. Gidip ona bakmayı kafasına koymuşken, bu sefer de babasının misafirini merak etti. "Babamın yanında kim var?"

"Onur Bey."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken, iyice açtığı gözleriyle, "Onur mu?" diye sordu. Çünkü aldığı bu habere inanamıyordu.

"Evet efendim."

Daha fazla söze gerek görmeyerek adımlarını babasının çalışma odasına doğru yönlendirdi. Onur bir

arkadaşıyla buluşacağı konusunda yalan mı söylemişti? Ya da belki de babasının yanındaki Onur başka bir Onur'du. Muhtemelen öyleydi çünkü Onur ve babasını bu kadar erkenden karşı karşıya gelebileceklerini düşünemiyordu.

Ne var ki çalışma odasının aralık kapısına yaklaştığında içeriden gelen ses yanıldığının en büyük bir kanıtıydı.

"Memduh Bey, bundan sonra biraz olsun kızınızı düşünme zamanınız gelmedi mi sizce de?"

Onur ne diye gelmişti ki babasının yanına? Belki de Hasret'in babasını karşısına almasına engel olmak istemişti. Yine de ne olursa olsun bu görevi tek başına üstlenmemeliydi!

"Sen bana bir söz vermiştin," dedi o sırada Memduh Bey. Hasret'in kaşları merakla çatıldı. "Yaptığımız anlaşmaya göre sen kızımın hayatından sonsuza dek çıkacaktın!"

Ne anlaşmasıydı bu? Aklından türlü türlü ihtimaller geçerken bir an nefes alamadığını hissetti. Ne yaptığının pek farkında olmayarak aralık kapıdan içeri girdi. "Ne anlaşması bu?" diye sesini yükselterek sordu. Babasının ve Onur'un bakışlarının üstüne yönelmesiyle iki yanında duran yumruklarını sıktı. "Ne anlaşması bu, dedim! Siz neden bahsediyorsunuz?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Onur, Hasret'in yüzündeki soğuk ifadeden hoşlanmamıştı. Kim bilir aklından neler geçiyordu. Bakışlarını Memduh Bey'e çevirerek meydan okuyan gözleriyle, "Kızma cevap ver," demeye çalıştı ama adam işine geleni yapmakta ustaydı.

"Kızım... sen yanlış anladın."

Bıkkınlıkla içini çekerken, Hasret'in gözlerini kıstığına şahit oldu. Babasından aldığı cevaptan hiç ama hiç hoşlanmamıştı.

"Duydum sizi! Ne anlaşması yaptınız siz? Hayatım hakkında ne tür kararlar aldınız?"

"Her şey geçmişte kaldı," dedi Memduh Bey. "Konuşmaya bile değmez."

"Ama ben öğrenmek istiyorum!" Babasının sessiz kalması sonucunda Onur'dan tarafa döndü genç kız. "Bana her şeyi anlat."

Onur anlatamazdı. Ne olursa olsun o kadar vicdansız değildi. "Babana sor, o anlatsın," dedi ve odadan hızlı adımlarla çıktı.

Babasına son bir bakış attığında, ondan hiçbir sorusuna tatmin edici cevaplar alamayacağını anladı Hasret. Kendisi de çalışma odasından koşar adımlarla ayrılıp, Onur'un arkasından merdivenleri indi. "Onur, dur!" diye seslense de genç adam durmadı.

Evden dışarı çıktıklarında Hasret son bir kez daha, "Onur, dur!" diye bağırdı. "Eğer durmazsan... bir daha yüzüne bile bakmam."

Son cümleyi fısıldayarak söylemiş olsa da, Onur duymuştu. Adımları kendiliğinden yavaşlarken gözlerini acı içerisinde yumdu.

Hasret, Onur'un yanına doğru yürüdü. Tam karşısına dikildiğinde gözleri dolu doluydu. "Yüzüme bak."

Göz kapaklarını hafifçe aralayıp yüzüne bakan adamın gözlerinin kızarmış olduğunu fark etti Hasret. Yutkundu. "Babamla ne anlaşması yaptınız?"

"Bu soruyu bana sorma, Hasret."

"Babama sorsam da bana bir şey anlatmaz!" Sakinliğini geri kazanmak adına derin nefesler alıp verirken bakışları hâlâ dimdik Onur'un yüzüne odaklıydı. "Benden vazgeçmen karşılığında ne aldın?"

"Hiçbir şey."

Onur'un bu ketumluğundan nefret ediyordu Hasret. Neden içini rahatlatmaya çalışmıyordu? O ne derse desin inanmaya dünden hazırdı zaten. Aklına en olmayacak şeyler gelirken konuşmaması Hasret'in sinirlerini bozuyordu. "Para mı?" diye sorduğunda Onur irkilerek bir adım geriye gitti. "Benden ayrılmanın karşılığında babam sana para mı verdi? Bu parayla mı işlerini büyüttün?"

"Seni paraya değişeceğime gerçekten inanıyor musun? Bu soruyu bana sormuş olamazsın!"

Onur'un hayal kırıklığı yüklü sesi ve bakışları Hasret'in sözlerinden dolayı utanmasına sebep oldu. Suçlu gibi başım eğerken, "İnanmıyorum! Ama aklıma başka bir şey de gelmiyor. O yüzden lütfen söyle, babamla yaptığınız anlaşmanın şartları nelerdi?" diye sorusunu yineledi.

"Sana söylemeyeceğim," dedi Onur soğuk bir sesle.

Hasret de sinirlendi. Bakışları tekrar Onur'u bulurken, "Söylemeyecek misin? Peki, o zaman bir daha karşıma bile çıkma!" diye haykırdı. "Ya bana karşı her konuda dürüst olursun ya da yüzümü bile göremezsin."

Kendisine söylenenleri anladığını belirtircesine başını salladı Onur. Zaten çenesini tüm gücüyle sıktığından konuşabileceğini pek sanmıyordu. Arabasına doğru ilerleyip kapıyı açtığında son bir kez kendisine sorgulayıcı bakışlar atan kıza baktı. Onu her şeyden çok seviyordu ama onun suçlaması karşısında kalbi büyük bir yara almıştı. Bu hayatta hiçbir zaman parayı Hasret'ten daha üstün tutmamıştı o ama Hasret, demek ki hâlâ kendisine güvenmiyordu.

Onur arabasıyla birlikte uzaklaşırken tutmakta olduğu yaşlarına daha fazla 'dur' diyemedi Hasret. İki gündür yaşadığı rüya birdenbire bir kâbusa dönüşmüştü.

Oysa Onur'dan tek istediği ufacık bir açıklamaydı. Babasıyla bir anlaşma yapmışsa da, kendince haklı nedenleri olduğuna zaten emindi ama o ısrarla hiçbir açıklama yapmayacağını söylemişti.

Neyi saklıyordu?

Yanaklarındaki ıslaklığı elleriyle kuruldadıktan sonra içten içe kendisine bir söz verdi. Gerçeği ne olursa olsun mutlaka öğrenecekti. Onur'la tekrar mutlu olabilmelerinin tek yolu gizlenen her şeyin açığa çıkmasıydı. Yoksa gelecekleri asla bir yazılamayacaktı.

Aradan bir gün geçti... iki gün geçti... üç gün geçti ama Onur'dan hiçbir haber alamadı. Onun sessiz kalması çektiği acıyı katmerliyordu. Saklamak için aşkından vazgeçtiği sır neydi? Hasret onun kendisine düşündüğü kadar âşık olmadığını bile düşünmüştü bu süre

zarfında. Bir yanı saçmaladığını söylese de, kırgın tarafı bu ihtimale inanıyor gibiydi.

Üç koca gündür görüşmemişlerdi. Değil birbirlerinin yüzlerini görmek, seslerini dahi işitmemişlerdi. Âşık bir insan bu duruma dayanamazdı ki... Hasret de dayanamıyordu ama gururu ve olanları öğrenme arzusu, onu Onur'u aramaktan alıkoyuyordu. Önce Onur gelmeli ve gizlediği ne varsa, hepsini bir bir kendisine anlatmalıydı.

"Dertliyiz, bakıyorum."

Hale'nin sesini duymasıyla başını yan tarafına doğru çevirdi. Genç kız sandalyeyi çekerek yanına oturdu.

"Hayat çok berbat, değil mi?"

Hale'nin kaşları çatıldı. "Birkaç gün öncesine kadar hayat en çok sana güzeldi. Hayırdır, cicim ayları bu kadar çabuk mu bitti?"

"Belki de hiç cicim ayı yaşamamışızdır," diye mırıldandı genç kız.

"Hasret, neyin var? Onur'la kavga mı ettiniz?"

"Keşke kavga etseydik," diye fısıldadı ama bu cümleyi Hale rahatlıkla duyabilmişti.

"Niye? Mazoşist misin?"

Bu soru istemsizce gülümsemesini sağladı. Her şeye rağmen Onur'u sevebildiğine göre belki de gerçekten de bir mazoşistti. "Kavga etmiş olsaydık bir süre sonra dayanamayıp barışırdık ama şimdi barışmamız mümkün mü, ondan bile emin değilim. Benden gizledikleri şeyin ne olduğunu öğrenmeden gelecek hakkında planlar yapamam."

"Kim senden ne saklıyor?" diye merakla sordu Hale.

Biriyle konuşması gerektiğini biliyordu Hasret. Günlerdir bazı şeyleri içine ata ata çok yorulmuştu. Bu nedenle Hale'ya kulak misafiri olduğu konuşmadan bahsetti. Onur'un verdiği tepkiyi anlatırken gözleri dolmuştu. "Günlerdir ne arıyor ne soruyor. Sanırım, ger-

çeği anlatmaktansa bensiz yaşamayı daha katlanabilir buluyor."

"Saçmalama," dedi Hale. "Sana anlatamadığına göre üzüleceğin bir şey olmalı."

"Sanki şimdi üzülmüyor muyum?"

"Belki o zaman daha fazla üzülme ihtimalin vardır?"

"Beni daha fazla üzebilecek tek şey, Onur'un aşkının bir yalan olduğunu öğrenmek. Onun parayı bana tercih ettiğini düşünmek bile istemiyorum."

"Eski türk filmlerindeki gibi, babanın ona yüklü miktarda bir çek yazdığını, onun da bunu seve seve kabul etmiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Öyle olmadığına eminim ama babam karşılıklı çıkara dayalı bir anlaşmada başka ne teklif etmiş olabilir ki? Sonuçta o her sorunu parasıyla çözebileceğine inanan bir adam."

"Bunu neden babana sormuyorsun?"

"Elbette sordum ama o da inatla soruma bir cevap vermiyor. İkisi bir olmuş, benden büyük bir sır saklıyorlar ama ne olursa olsun sakladıkları her neyse öğreneceğim."

"Ya öğreneceklerin cidden hoşuna gitmezse? Omuzlarına binecek yükün ağırlığıyla ömrünün sonuna kadar yaşayabilir misin?"

"Şimdi de rahat mıyım sanki?"

Hasret'in gerçekleri öğrenmek için elinden geleni yapacağını anlamıştı Hale. "Senin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, söylemen yeter, biliyorsun değil mi?"

Bu sefer samimi bir gülümsemeyle baktı arkadaşının yüzüne. "Biliyorum."

Akşam eve geldiğinde ilk iş olarak duşun altına girip gün boyu gerilen kaslarını rahatlatmayı denedi.

Duşun ardından saçlarını küçük bir havluya sardı. Üstüne de rahat pijamalarını geçirdi. Sabahtan akşama

kadar doğru dürüst bir şey yemediğini hatırladığında kendisine küçük bir sandviç yapmak niyetiyle mutfaktan içeri girdi. Tam buzdolabını açmıştı ki, kapının çaldığını duydu.

Gelen kişinin Onur olma ihtimaliyle kalbi yine kendine özel ritmini tutturmuş hızla atıyordu.

Kapıyı üstünde pijaması ve saçlarında havlusuyla açtı. Onur'un mavileriyle karşı karşıya geldiğinde ona duyduğu özlemi kalbini sızlatacak boyuta ulaşmıştı.

"Hasret..." dedi genç adam dudaklarına bir tebessüm yayılırken.

"Onur..."

"Seni özledim."

Gözlerini yumup geri açtı Hasret. Diline hâkim olmak için elinden geleni yapsa da, savaşı mantığı değil kalbi kazandı. "Ben de seni özledim."

Onur tek bir adımda içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Hasret onun bakışlarının güzelliğine kapılıp gitmişken ne ara genç adamın kollarının arasında yerini aldığını anlamadı. Onur başındaki havluyu çekip attıktan sonra yüzünü ıslak saçlarına gömdüğünde, genç kızı gözleri huzurla kapanmıştı. Bu güçlü bedene sarılmayı gerçekten çok özlemişti.

Bir süre birbirlerinin sıcaklığına doymaya çalıştıktan sonra, "Bana her şeyi anlatacaksın, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

Aldığı cevap yine mutluluğunu ondan çalarken, kendisini büyük bir hızla Onur'dan uzaklaştırdı. Şimdi tekrar yüz yüze bakıyorlardı. "O zaman buraya neden geldin?"

"Seni özlediğim için."

Onur ona kızmasını imkânsız kılsa da, yine de yüz ifadesinin yumuşamasına izin vermedi Hasret. "Bana

gerçeği söyleyeceğin ana kadar karşıma çıkma demiştim sana."

"Anlamıyorsun Hasret... Sana hiçbir şey anlatamam. Geçmişin üstüne sünger çekmemiz hepimizin hakkında daha hayırlı olacak."

"Ben, senin benden çok önemli bir şey gizlediğini bilerek yaşayamam! Ne kadar acı çekeceğim inan umrumda değil, yeter ki aramızda hiçbir sır olmasın."

Onur başını eğerek içini çekti. "Yapamam," diye fısıldadı. "Sana bu acıyı yaşatamam."

"Ne acısı? Senden ayrı olmaktan daha fazla ne yakabilir ki benim canımı?" Onur'un sessiz kalması hayal kırıklığının yanında öfkesini de körükledi. "Git, Onur. Bana her şeyi anlatacaksan gel, bir daha gelirsen."

"Hasret..."

Onur'un yanından geçerek kapıyı ardına kadar açtı. "Git! Ya bana neler olduğunu anlat ya da git!"

Onur, Hasret'in inadından kolay kolay vazgeçmeyeceğini bilecek kadar tanıyordu onu. Onsuzluk şimdi beş yıl öncesinde olduğundan daha fazla korkutuyordu gözünü. "Tamam, sen haklıydın. Baban ayrılmayı kabul etmem durumunda bana para teklif etti. Ben de kabul ettim."

Hasret başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum... bilmen gereken tek gerçek bu."

"Sana inanmıyorum."

"Neden?" diye sordu Onur. "Ailenin evindeyken bu düşünce gelmemiş miydi aklına? O zaman gayette inanıyor gibiydin."

"İnanmadım! Aklıma gelen tek ihtimal buydu sadece, ama başka bir ihtimal daha var öyle değil mi? Sadece ne olduğunu bir türlü bulamıyorum."

"Başka bir ihtimal yok. Baban bana para teklif etti ben de kabul ettim."

"Yalan söyleme," dedi Hasret öfkeyle. "Senin para karşılığında benden, bizden ve aşkımızdan vazgeçmeyeceğini biliyorum. Çünkü para için her şeyi yapabilecek biri olduğuna inansaydım, asla seni sevmezdim."

Hasret'in güzel gözlerinin içine hüzünle baktı Onur. "Normal şartlarda senden asla ayrılmazdım Hasret, ama sen... sen çok hastaydın. Zor günler geçirdik, sonra ailenin yanında nasıl mutlu olduğunu gördüm. Benim yanımda hiçbir zaman rahat yüzü görmeyeceğin gerçeği kafama dank ettiğinde, babanın bana sunduğu teklifi kabul ettim. Gerçek sadece bundan ibaret."

Yanağından birbiri ardına yaşların süzülmesini engelleyemezken, "Sana inanmıyorum," diye tekrarladı. "Git, Onur. Bana doğruyu söyleyebileceğin güne kadar da gelme."

Omuzları yenilgiyle çöktükten sonra açık olan kapıdan yavaşça dışarı süzüldü genç adam. Hasret daha fazla bu acıya dayanamayacağını hissettiğinden, kapıyı hızla kapattı ve olduğu yere çöküp kaldı. Uzun bir süre hıçkırıklara boğularak ağladı.

Neden Onur'dan bir türlü dürüst bir cevap alamadığını bilmiyordu. Öğrenemedikçe de yüreğindeki sancı dinmek yerine daha da artıyordu. Ona bu bilinmezlikte bir başına bıraktığı için Onur'a çok öfkeliydi.

Sonraki saatlerde zar zor yatak odasına ulaşabildiğinde, bakışları komodinin üzerinde duran telefonunda takılı kaldı. Şu an ruhu paramparçaydı. Biriyle sıkıntısını paylaşmak istiyordu ama konuşmayı arzuladığı kişi Hale değil, çocukluğunun en güzel zamanlarına ortak olan kişiydi.

Telefonunun rehberine girerek Onur'un kaydettiği numarayı buldu. Meryem'in isminin üzerinde uzun bir müddet oyalandı. Onu aramak istiyordu ama yıllar sonraki ilk telefon konuşmalarının böylesine tatsız bir nedenden gerçekleşecek olması içine hiç sinmiyordu.

Ama Meryem onu anlardı. Zaten ne zaman anlamamıştı ki? O her zaman Hasret'e dost kucağını açmış, gerektiğinde de ağlaması için omzunu ona seve seve sunmuştu.

Daha fazla düşünmeyi kendisine yasaklayarak Meryem'i aradı. Telefonu kulağına götürürken elleri hem heyecan hem de endişeden titriyordu.

"Efendim?"

Meryem'in sesi, durmaya yüz tutmuş yaşların tekrar bir çağlayan misali yanaklarından süzülmesine sebep olmuştu. Elini dudaklarına bastırarak hıçkırıklarını engellemeye çalışırken, onu her şeyden çok özlediğini iliklerine kadar hissediyordu.

"Alo? Kimsiniz?"

Dudaklarını hafifçe araladı ve kısık sesiyle, "Meryem," dedi.

İlk başta hattın diğer ucunda büyük bir sessizlik yaşandı ama sonra en az kendisinin ki kadar duygu yüklü bir sesle isminin fısıldandığını duydu. "Hasret?"

"Meryem... benim. Hayırsız eski arkadaşın."

"Sensin... benim hayırlı ve sonsuza kadar en iyi arkadaşım, dostum, kardeşim. Sensin." Yüzünü göremese de, Meryem'in ses tonundan gözyaşlarının arasında gülümsediğini gözlerinin önünde canlandırabiliyordu Hasret.

Onun tarafından hâlâ sevildiğini duymak kendisini bir nebze de olsa iyi hissetmesine sebep olmuştu.

"Seni çok özledim."

"Seninle bir daha hiç konuşamayacağız sanmıştım," diye ekledi Meryem.

"Beş yılda o kadar çok şey oldu ki Meryem. Keşke zamanında dostluğundan vazgeçmemiş olsaydım. İnan bana, bunun pişmanlığını her gün iliklerime kadar hissettim."

"Kendini suçlama. Sen sadece doğru sandığını yaptın."

"Ama bundan sonra senden asla vazgeçmeyeceğim. Senin bendeki yerin hiç değişmedi. Benim tek dostum sensin."

"Daha fazla ağlatma beni," diye şakalaştı arkadaşıyla Meryem. "Sahi, telefonumu nasıl buldun?"

"Onur verdi," dediğinde Meryem yine sessizleşmişti. "Sana anlatmam gereken çok şey var Meryem. Tıpkı beş yıl öncesinde olduğu gibi, beni şimdi de sabırla dinler misin?"

"Her zaman, Hasret. Sen anlat, ben seni hep dinlerim. Derdine çare olamasam da, belki ruhunun biraz olsun dinlenmesine böylelikle yardımcı olabilirim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Seni hiç iyi görmedim."

Tabağındaki peyniri didiklemekten vazgeçip bakışlarını annesinin yüzüne çevirdi. Uzun bir zamandır birlikte fazla vakit geçiremediklerinden, annesi bir gece önceden yanına gelmişti. Şimdi de birlikte kahvaltı ediyorlardı. Daha doğrusu, Nisa Hanım kahvaltı ediyor, Hasret ise kahvaltılıklarla savaşıyordu.

Onur'u görmeyeli dokuz gün olmuştu. Bu dokuz gün boyunca ise her gün Meryem'i arayarak biraz olsun teselli bulmaya çalışmıştı ama nafileydi... Hasret'in kalbinin ortasında kocaman bir boşluk vardı ve Onur gelmedikçe o boşluk hiçbir zaman kapanmayacaktı.

"Onur ve babamla olanlardan sonra toparlanmakta hâlâ güçlük çekiyorum," dedi annesine.

"Baban da senin gibi çok sessiz şu günlerde. Onur'la barıştınız diye dünyayı ayağa kaldırır diyordum ama nedense öyle olmadı. Kafasına taktığı başka büyük bir derdi olmalı."

Annesine bakarak aklına takılan soruyu sordu. "Sen Onur'la ne tür bir anlaşma yaptıklarını biliyor musun anne?"

"Hayır. Böyle bir şeyden hiçbir zaman haberim olmadı."

"Onur, boşanma karşılığında para aldım diyor ama ben ona inanmıyorum."

Nisa Hanım şaşkınlıkla, "Peki ya doğruysa?" diye sordu.

"Değil... Kesin bilmediğimiz başka bir sebebi var."

"Baban her sorunu parayla çözebileceğine inanan bir adam. Bence bu çok olası bir ihtimal."

"Onur'u tanıyorum. Beni nasıl sevdiğini de hatırlıyorum anne. Sahip olduğumuz her şeyden para uğruna vazgeçtiğini mantığımdan önce kalbim kabul etmiyor."

Kızının gittikçe daha çok asılan güzel yüzüne baktıkça kendi canı da en az onunki kadar çok yanıyordu. "Neyse... canımızı sıktığımız yeter bence. Kahvaltıdan sonra birlikte alışverişe çıkalım mı?"

Gülümsemeye çalışarak içini çekti Hasret. "Olur, çıkalım. Benim de biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı zaten."

Annesiyle kafasını dağıtmak için çıktığı alışverişin de pek bir faydası olmamıştı. Zaten günlerdir ne yaşadığının farkındaydı ne de etrafında olup bitenlerin. Tıpkı bir robot gibi günü yaşamaya programlanmış gibiydi. Sabah kalkıyor, okula gidiyor ve tüm derslere katılıyordu. Akşam olduğunda ise doğruca evine gelip, zamanını yatak odasında geçiriyordu.

Galiba bunalıma girmişti ya da girmesi an meselesiydi.

İstisnasız her gün eli Onur'u aramak için telefonunu buluyordu ama kendince bir hata yapmaktan son anda kurtuluyordu. Onu araması demek, yalanını kabullenmesi demekti. Hem söylediği gerçek olsa bile, ona hiçbir şey olmamış gibi nasıl yaklaşabilirdi ki? Zor günler geçirmiş olabilirlerdi ama bu, para uğruna ayrılmasını ve kendisine bu kadar acı çektirmesini haklı çıkarmaya yetebilir miydi?

Akşam üstü annesini evine bıraktıktan sonra hiç vakit kaybetmeden kendi evine doğru yola koyuldu. O geceden sonra babasıyla yüz yüze gelmemişlerdi. Ger-

çekleri öğrenmeden de onunla yüzleşmek istemiyordu Hasret ve tüm gerçekler Onur'da saklıydı.

Belki de Onur hiçbir zaman kapısına gelip, olanları anlatmayacaktı. Belki de bir kez daha aşklarından kolaylıkla vazgeçmişti. Bu zamana kadar beklediğine göre, öyle olması yüksek bir ihtimaldi. Tabii tüm kalbiyle öyle olmamasını diliyordu Hasret.

Onur'u bulmuşken, onu tekrar kaybetmeye dayanamayacağını çok iyi biliyordu.

Arabasını kaldığı apartmanın önünde park ettikten sonra, yavaş adımlarla dairesine çıktı. Kapının önüne geldiğinde yerde duran küçük kutu ve kutunun üstündeki not dikkatini çekti.

Eğilerek kutuyu eline aldı. Fazla ağır sayılmazdı. Notu alıp okuduğunda gözlerinin dolmasını engelleyemedi.

'Bu gerçeği öğrenmemen için çok uğraştım ama zaman geçtikçe beni arayıp, 'Gel' demeyeceğine de daha fazla inandım.

Bundan sonra ne olursa olsun sensiz olamam ben Hasret. Beş yıl boyunca yaşadıklarımı, ömrümün sonuna kadar tekrarlayamam.

Seni çok seviyorum... Öğreneceklerin canını çok yakacak, ama canının yangınına devâ olabilmek için her zaman yanında olacağıma söz veriyorum.

Lütfen, bana gel. Bana gel ve bir daha hiç gitme. Çünkü ben seni bir daha asla bırakmayacağım.

Onur...'

Yanaklarındaki ıslaklığı kuruladıktan sonra evinden içeri girdi. Bu kutuda her ne varsa gerçekleri öğrenmesinde yardımcı olacaktı. İçinde garip bir heyecan duyarak elindeki kutuyla birlikte salona geçti.

Kutuyu açacağı an, Onur'un notunda yazdığı, 'Canın çok yanacak,' sözlerini anımsadı. Bu yüzden artık baş-

ta olduğu gibi kutuyu açma konusunda istekli değildi. Yine de yapmak zorundaydı. Bu bilinmezlikle bir ömür yaşaması mümkün değildi.

Son bir cesaretle kutunun kapağını kaldırdı. İçerisinde birden fazla mektubun olduğunu gördüğünde şaşkınlığına engel olamadı. Bunları Onur mu yazmıştı?

İçlerinden bir tanesini eline aldığında zarfın üzerindeki tarih dikkatini çekti. Bu mektup boşanmalarından bir ay kadar sonra yazılmıştı. Üstündeyse, *'Hasret'ime...'* denilmişti. Hiç kuşkusuz Onur ona mektuplar yazmıştı.

Zarfları tek tek kontrol ettiğinde hepsinin tarihlere göre sıralanmış olduğunu fark etti. İlk mektup boşandıkları güne aitti.

O zarfı alıp açmak tahmin ettiğinden de zor olmuştu. O günü kendisine hatırlatacak her şeyden nefret ediyordu. Bu zarftan da çoktan nefret etmişti ama yine de onu açıp okumaktan da kendisini alıkoyamıyordu.

'Hasret'im...

Sana hep böyle seslenirdim. Benim Hasret'imdin sen... Gerçekten hasret kaldığım olacağını o zamanlar nereden bilebilirdim?

Küçükken, annem hâlâ hayattayken, bir şeyi kırk kere tekrar edersek başımıza geleceğini söylemişti bana.

Acaba bu nedenle mi sana hasret kalmaya mahkûm edildim? Sana her 'Hasret'im,' dediğimde, bilmeden sonumuzu mu belirliyordum?'

Gözleri akan yaşlardan dolayı iyi görmemeye başladığında kısa bir an soluklandı Hasret. O gün çektiği acı kalbine tekrar saplanmıştı sanki. Onur eğer kendisini bu kadar çok sevdiyse, neden boşanmakta ısrarcı olmuştu ki? Bunun sebebi kesinlikle para olamazdı.

'Adliyeden ayrılmadan önce yüzüne doya doya son bir kez daha bakmayı çok isterdim ama sen bir kere bile olsa bu mutluluğu bana bahşetmedin. Sana kızmıyorum ve kıyamıyorum. Sen hiçbir şeyin farkında olmayacak kadar iyi bir yüreğe sahipsin.

Sana söylediğim her incitici sözden bin pişmanım. Canını yaktığım her an için ölüme bile seve seve yürürüm.

Ama böyle olması gerekiyordu Hasret... Senin tekrar gülümsediğini görmek için bu acıyı çekmişim, çok mu?

Sen yaşamalısın... Güzel gözlerin sonsuz bir uykuya kapanmamalı, tam tersine gelecek güzel günlerin sabahlarına açılmalı.

Sana senden vazgeçme nedenimi hiçbir zaman yüzüne karşı söyleyemeyeceğim. Beni belki de hiçbir zaman affetmeyeceksin. Bu mektubu bile hiçbir zaman okuyamayacaksın belki de... O yüzden yazarken bu kadar rahatım.

Sen benden ömrün boyunca nefret edecek olsan da, benim için tek önemli olan şey senin yaşadığını bilmek.

Bu yüzden babanın sunduğu teklifi kabul ettiğim için asla pişman olmayacağım. Tek pişmanlığım, seni kendimden uzak tutmak uğruna canını yakmış olmam.

Baban, böbreğini sana vermesi karşılığında benim hayatından tümüyle çıkmamı istedi Hasret.'

"Hayır, hayır," diyerek başını inatla iki yana salladı. Aynı cümleyi defalarca okuyup, içine sindirmeye çalıştı. Bu doğru olamazdı. *Babası...* Sert görünse de içinde kızına kıyamayan yufka yürekli bir adam barındırdığına inandığı biricik babası... Hayatını koşulsuz şartsız kurtarmak yerine böylesine adi bir teklifte bulunmuş olamazdı.

'Senin hayatını kurtaracak her şartı gözümü bile kırpmadan kabul ederdim ben. Yaşama umudunu nasıl elinden alabi-

lirdim ki? Hem benden uzakta da olsan, nefes aldığım bilmek bile bana yeter, inan.

Babandan sadece biraz daha yanında kalmama izin vermesini istedim. Sonra seni kendimden soğutup, ayrılmaya ikna edecektim.

Öyle de oldu, öyle değil mi? Sonunda benden nefret ettin. Seni yüz üstü bıraktığımı düşündün.

Haklıydın... Bir bakıma acizliğim yüzünden en zor anlarında yanında olmayı başaramadım. Ne maddi ne de manevi gücümle seni yaşatabilirdim.

Yapmam gerekeni yaptım, Hasret. Canını yaktığım, güzel kalbini kırdığım için affet beni ama yine olsa, yine hayatın benim dudaklarımın arasından çıkacak tek bir söze bağlı olsa, yine hiç gözümü bile kırpmadan senden vazgeçerim.

Aslında... vazgeçmedim de. Sadece sen bunu bilmiyorsun. Ben ömrümün sonuna kadar seni sevmeye devam edeceğim. Seni hiçbir zaman unutmayacağım.'

Mektubun sonuna geldiğinde içindeki zehiri akıtmak istercesine haykırarak ağladı. Babasının kendisine böyle bir kötülük yaptığına inanmak istemiyordu. Öğrendiği şey öylesine can yakıcıydı ki ne yaptığının pek de farkında olmayarak yumruk yaptığı eliyle ameliyatlı tarafına vurmaya başladı.

Hepsi o lanet olası böbrek yüzündendi! Babasının böbreğini taşıdığı için ilk defa kendisinden nefret ediyor ve ona sahip olmayı artık istemiyordu.

Keşke o ameliyat masasında ölseydi. Ölseydi de, babası için hiçbir değerinin olmadığını öğrenmeseydi. Ondan nefret ediyordu. Ondan ölümüne nefret ediyordu.

Hıçkırık ve feryatlarının arasında dış kapının yumruklandığını işitti. Bir adam kapının arkasından ismini sesleniyordu. "Hasret! Hasret, aç kapıyı!"

'Onur,' diye fısıldadı. O gelmişti ama Hasret'in yerinden kalkacak gücü yoktu. Öğrendiği acı gerçeğin ağırlı-

ğı altında eziliyordu. Babası... babası... küçüklüğündeki kahraman babası bunu nasıl yapabilmişti?

"Hasret!"

Onur'un ne kadar endişelendiği sesinden belliydi. Kapıyı açmak zorundaydı. Çöküp kaldığı yerden doğrulmaya çalışırken gözlerinin kararmasıyla kalakaldı. Gerçekten durumu kötüydü.

"Hasret, ne olur aç kapıyı. Yanında olmama izin ver."

Onur'un yalvarışları bacaklarına ihtiyaç duyduğu kuvveti vermişti sanki. Sonunda ayağa kalkıp, duvara tutuna tutuna kapıya kadar ulaşmayı başardı. Kapı kolunu aşağı indirdiği sırada ise tekrar yere çöküp kaldı.

Onur açılan kapıdan içeri girer girmez Hasret'i yerde perişan bir hâlde buldu. "Hasret?" diyerek yanına eğilerek gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü tuttu.

"O-Onur."

Hasret'in acı yüklü sesi Onur'un da acıyla yutkunmasına sebep oldu. Kapıyı arkasından kapatıp kolunun birini genç kızın bacaklarının altından geçirdi, diğerini de beline doladıktan sonra Hasret'i kucağına aldı. Onun yürüyecek durumda olmadığını anlamıştı. Kucağına iyice sokulup başını boynuna gömmüş bir şekilde ağlayan kızın kulağına, "Geçecek," diye fısıldadı. En başından beri gerçeklerin onun canını bu kadar çok yakacağını biliyordu Onur. Bu yüzden onun hiçbir şeyi öğrenmesini istememişti.

Yatak odasından içeri girdikten sonra, Hasret'i yavaşça yatağa yatırdı. Ondan uzaklaşmaya çalıştığında ise genç kızın koluna sarılmasıyla kalakaldı. "Gi-gitme."

"Gitmeyeceğim. Buradayım, yanındayım. Sadece üstümdeki ceketi çıkaracaktım."

"Gitme."

Hasret'in hâlâ yaş döken gözlerine daha fazla dayanamadı. Üstünde ceketiyle yatağa tekrar yerleşti ve

genç kızı kollarının arasına çekti. "Gitmiyorum. Bundan sonra seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim."

Hasret başını tekrar Onur'un kucağına gömdü ve sessizce ağlamaya devam etti. Onur onun içindeki tüm acıyı akıtmasını bekledi ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Hasret, ömrünün sonuna kadar bu acıyı kalbinde bir iz olarak taşıyacaktı.

Keşke onun acısını tümüyle üstlenmesinin bir yolu olsaydı. Kendisi seve seve iki kişilik de acı çekerdi çünkü Hasret'in güzel gözlerinden akan her bir damla yaş, ateş olup yüreğini yakıyordu.

Burnunu genç kızın saçlarına götürdü ve günlerdir özlemini çektiği kokuyu soludu. Hasret'in kollarının arasında gittikçe sakinleşmesiyle bir an için onun uyuduğunu düşünse de, genç kızın, "Bana her şeyi anlat," demesiyle yanıldığını anlaması çok uzun sürmedi.

"Mekupta yazandan fazlası yok."

"Olsun... yine de her şeyi en baştan anlat."

Elini Hasret'in yaşlarla ıslanmış yanağına bıraktı. Onun bu dokunuş karşısında yüzünü kaldırmasıyla, ağlamaktan kızarmış gözleri gözlerini bulmuştu. "Seni üzmeyi hiçbir zaman istemedim ben. Eğer mümkün olsaydı bu gerçeği ömrümün sonuna kadar öğrenmemen için elimden geleni yapardım ama olmadı... Sensizlikle bir kez daha sınanmaya gücüm yok benim. Bu yüzden o mektupları sana getirdim. Her birini senin için yazdım ben. Asla okumayacağından o kadar emindim ki..." İçine derin bir nefes çekip bıraktı. "Benden yine seni üzecek cümleler kurmanı isteme Hasret. Seni üzgün görmekten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da seni üzen kişi olmak."

"Ama üzdün," diye mırıldandı. "Ameliyat olduktan sonra benden sebepsiz yere uzaklaştığında canım çok yanmıştı. Eğer o zaman bilseydim... sebebini bilseydim..."

Hasret'in tekrar ağlamaya başlamasıyla alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Bilemezdin... Hiçbir zaman bilmemeliydin."

"Babamın senden istediği şeyi en baştan bilseydim, onun böbreğiyle yaşamaktansa ölmeyi yeğlerdim."

Hasret'in kararlı bir sesle söyledikleri yüreğinin korkuyla teklemesine sebep olmuştu. İşaret parmağını genç kızın dudaklarına bastırarak, "Şşt, bir daha sakın böyle konuşma! Sen yaşamalısın... Ne olursa olsun yaşamak zorundasın," dedi.

"Ondan nefret ediyorum!" diye hıçkırdı. "Nasıl bir baba... nasıl bir baba evladını ölüme terk etmeye bu kadar istekli olabilir."

Zamanında bu soruyu Onur da kendisine birçok kez sormuştu. İnsanın vicdanı söz konusu kendi evladı olduğunda bile nasıl sızlamazdı?

"Düşünme bunları... Çok yorgun düştün, biraz uyumaya çalış. Sen uyurken yanında olacağım."

"Uyumak istemiyorum," diyerek doğrulmaya çalıştı. "Babamdan hesap sormam lazım."

"Hasret..." Hasret'i kolundan tutarak durdurdu. "Şimdi olmaz... Henüz bu yüzleşmeye hazır değilsin."

"İçimde büyük bir yangın var Onur," diye fısıldadı. "Huzura eremiyorum bir türlü. Yüzüne bakıp, bunu bana nasıl yapabildiğini sormam lazım."

"Soracaksın, ama şimdi değil. Şimdi biraz olsun dinlenmelisin. Hem sana söz veriyorum, sabah olduğunda seni kendi ellerimle götüreceğim babana."

Gözlerini kısa bir süreliğine yumup tekrar açtı. "Tamam," diye fısıldadıktan sonra tekrar Onur'un kucağına sığındı. "Ben uyurken yanımda olacağına söz verir misin?"

"Veririm... Senden başka gidecek hiçbir yerim yok ki benim. Sen benim *her şeyimsin*."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sabahın erken saatlerinde daha henüz gözlerini bile açmamışken Hasret'in yanında olmadığını hissetmişti Onur. Gece boyu göğsünde seve seve konuk ettiği ağırlığı yoktu ilk başta. Sonra uyuyana kadar içine çektiği kokuyu da artık duyumsamıyordu.

Hasret gitmişti...

Göz kapaklarını aralayarak yattığı yerde doğruldu. Hasret gece hiç rahat bir uyku çekmemişti. Sürekli kollarının arasında huzursuzlukla kıpırdanıp sayıkladığına şahit olmuştu Onur. Hiç kuşkusuz olanları kaldıramıyordu. Böylesine acı bir gerçeği sindirmekte güçlük çekiyordu.

Yataktan aceleyle doğrularak önce banyoda elini yüzünü yıkadı. Bir an önce yola koyulması gerekiyordu. Hasret'in babasıyla yapacağı yüzleşmeden sağ sağlim çıkabileceğine inanmıyordu Onur. Dün geceden sonra, büyük ihtimalle bu sabahta ruhu büyük bir yara alacaktı. Onun yanında olmak zorundaydı.

Arabasına atlayıp yola koyulduğunda bir yandan da telefonuyla Hasret'i arıyordu. Ne var ki ısrarla çaldırmasına rağmen genç kız aramalarına cevap vermiyordu.

Gaza daha fazla yüklenirken Memduh Bey'in kızının kalbini daha fazla yaralayacak sözler söylememesini diliyordu. Çünkü adamın acımasız biri olduğunu Hasret'in hasta olduğu dönemlerden hatırlıyordu. Onunla

tamirhanesinde yaptıkları o yıkıcı konuşma hâlâ kelimesi kelimesine hafızasındaydı.

"Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz! O kız, sizin kızınız... Nasıl onun hayatını bu kadar kolay gözden çıkarabilirsiniz!"

Memduh Bey bulunduğu ortama küçümseyen bir bakış fırlattıktan sonra Onur'a doğru döndü. "Kızımın ömrünü böyle bir yerde çürütmesini istemiyorum. Hem, onun hayatını gözden çıkarıp çıkarmama görevi sana ait. Şimdi ya teklifimi kabul edersin ya da etmezsin. Eğer etmezsen, Hasret'e böbreğimi vermeyeceğim."

Yumruklarını sıkarken sakinliğini kaybetmemek için çok çabaladı genç adam. "Kızınızı hiç mi sevmiyorsunuz?"

"Onu senden kurtarmak isteyecek kadar çok seviyorum. Kızım onun seviyesine uygun, kültürlü ve varlıklı bir adamı hak ediyor."

"Siz nasıl bir babasınız?"

Memduh Bey sertçe, "Sakın benim babalığımı sorgulamaya kalkma! Şimdi söyle, kızımın hayatından çıkmayı kabul ediyor musun?" diye sözünü kesti.

Onur'un gözleri 'Erkekler ağlamaz' sözünü yalanlarcasına yaşlarla dolmuştu. Hasret'ten vazgeçmek istemiyordu. Onu bırakmayı düşünmek bile kalbinin ağrımasına sebep oluyordu. "Memduh Bey... ben kızınızı canımdan bile çok seviyorum. Lütfen bunu benden istemeyin."

"Sen sadece kızımın parasını seviyorsun."

"Hayır!" diye haykırdı. "O beş parasız olsaydı da onu yine severdim ben!"

"Bu, ondan ayrılmayı kabul etmediğin anlamına mı geliyor?"

Onur sessiz kaldı.

"O zaman bana başka bir seçenek bırakmıyorsun. Hemen şimdi gidip Hasret'e ona böbreğimi veremeyeceğimi söyleyeceğim."

Onur hızla atılarak, "Hayır!" dedi. "Bu Hasret'i mahveder, bunu yapamazsınız."

"Bunu ancak, kızımdan ayrılmayı kabul edersen yapmam."

Onur hayatının hiçbir aşamasında, kendisini o andaki kadar çaresiz hissetmemişti. Memduh Bey'in teklifini kabul ettiği takdirde Hasret'siz bir geleceğe mahkûm olacaktı, ama eğer kabul etmezse... O zaman belki de Hasret ölecekti. Yani yine onsuz kalacaktı. Onun yaşadığını bilmek bile kendisine yeterdi. Yanında olmasa da nefes almaya devam etmeliydi.

Gözlerini sımsıkı yumarak yüreğindeki sızıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Tamam... istediğinizi yapacağım, yeter ki onu kurtarın. Sadece... tek bir isteğim var sizden."

"Ne istiyorsun?"

İçindeki öfkeyi dizginlemeye çalışırken yaşlı adamın yüzüne bakıyordu Onur. "Ameliyat sırasında ve iyileşme sürecinde, onun yanında olmak istiyorum."

Memduh Bey başını sallayarak bu isteği kabul etti. "Bu iyi bir fikir, bu sürede onu kendinden soğutmanı istiyorum ben de senden."

"Bunu nasıl yapabilirim ki?" diye şaşkınca sordu.

"Nasıl yapacağın sana kalmış. Sadece kızımın peşinden gelmeyeceğine emin ol."

O günü hatırlamak bile içinin tekrar aynı öfkeyle dolmasına sebep oldu. Ellerinin altındaki direksiyonu tüm gücüyle kavrarken, tam zamanında Hasret'in yanına ulaşabilmeyi diliyordu. 'Bu son,' diye söz verdi kendisine. 'Bundan sonra o adamın Hasret'i üzmesine izin vermeyeceğim.'

Bir saate yakın bir zamandır arabasının içinde sessizce oturuyordu Hasret. Tam karşısında ise anne ve babasının evi duruyordu. Buraya kadar sırf babasından

hesap sorabilmek için gelmişti ama içeri girecek kadar cesarete henüz kavuşabilmiş değildi.

Belki de... babasının her şeyi kabullenmesinden ölesiye korkuyordu. Sonuçta onunla yüzleşmemişken, her şeyin bir yanlış anlamadan ibaret olduğu ihtimali hâlâ varlığını koruyordu.

Peki ya babası her şeyi doğrularsa?

Onun karşısında nasıl güçlü kalacaktı o zaman?

İlk kez Onur'la birlikte gelmediği için yüreğinde bir pişmanlık hissetti. O uyanmasın diye sabah çok erken bir saatte yataktan sessizce dışarı süzülmüştü.

Bu daha çok kendi kavgasıydı çünkü. Bu kalpsiz baba, kendi babasıydı. Onunla tek başınayken konuşmalıydı.

İçini çekip, 'korkunun ecele faydası yok,' sözünü kendisine hatırlattı. Sonrasında arabanın kapısını yavaşça açarak dışarı çıktı.

Kapı zilini çalarken eli titriyordu. Dili damağı da aynı zamanda kupkuru olmuştu. Bir an önce babasıyla yüzleşip, omuzlarındaki bu ağır yükten kurtulmak istiyordu.

Kapıyı annesi açtı.

"Hasret? Bu kadar erken bir saatte seni gördüğüme şaşırdım."

"Babam, çalışma odasmda mı?"

Kızının eve öfkeyle dalması sonucunda biraz şaşkındı Nisa Hanım. "Evet..." Hasret'in hızlı adımlarla yukarı kata yönelmesiyle, arkasından, "Kötü bir şey mi var?" diye seslendi ama sorusuna bir cevap almayı başaramadı.

Hasret çalışma odasının açık kapısından içeri girdiğinde babasını masasının başında buldu.

"Hasret?" diyerek şaşkınlıkla başını okumakta olduğu dosyadan kaldırdı Memduh Bey. "Sabah sabah hangi rüzgâr attı seni buraya bakalım?"

Babasının gözlerinin içine bakarken içindeki tüm hayal kırıklığını ve öfkesini yüzüne kusmamak için ken-

disini frenlemesi gerekmişti. "Tüm yaptıklarına rağmen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Memduh Bey'in yüzündeki gülümseme anbean soldu. Koltuğundan kalkarken ise bakışlarını kızının yüzünden ayırmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyi öğrendim... *baba*."

Bu adama 'baba' derken bile zorlanıyordu ama içinde bir yerlerde hâlâ saygılı bir evlattı o. Her şeye rağmen onun kızıydı. Bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dünyaya gelmesini önce Allah'a sonra bu adama borçluydu ama o az kalsın... dünyaya getirdiği gibi, ölmesinden de sorumlu olacaktı.

"Onur sana ne gibi yalanlar söyledi?" diye dişlerinin arasından tıslarcasına sordu Memduh Bey.

"Onur bana yalan söylemedi, sadece gerçekleri anlattı. Senin nasıl... nasıl beni gözden çıkardığını biliyorum."

"Yalan söylemiş," diyerek öne atıldı yaşlı adam. "Kızım ben seni nasıl gözden çıkarabilirim? Sen benim tek evladımsın."

"Onur benden ayrılmayı kabul etmeseydi eğer... böbreğini vermeyecektin. Bu bence beni evlat yerine koymadığını gösteriyor."

Annesinin hayret dolu çığlığını duyduğunda gözlerini sımsıkı yumdu. Evde onun olduğunu unutmuştu. "Hasret! Sen ne diyorsun böyle?"

Memduh Bey bir adım daha öne çıktı. "Kızımız saçmalıyor Nisa Hanım."

"Ben mi saçmalıyorum," diyerek alayla gülümsedi. "Baba sen... sen yaşamamın sana bağlı olduğunu bildiğin hâlde, benim hayatımı kumar malzemesi yapmaktan kaçınmadın. Peki ya Onur benden ayrılmayı kabul etmeseydi? O zaman gerçekten ölmeme göz mü yumacaktın?"

"Kızım, sen ne diyorsun böyle?" diye eli kalbinde sordu Nisa Hanım. Duyduklarına hâlâ inanamıyordu.

Babasının sessiz kalması sonucu annesine doğru döndü genç kız. "Babam, Onur'u benden ayrılmaya zorlamış. Daha doğrusu benden ayrılması karşılığında böbreğini bana vereceğinin sözünü vermiş."

"Bu... bu doğru mu Memduh Bey?"

"Bir kısmı doğru."

Babasına şaşkınlıkla bakakaldı Hasret. "Doğru olmayan kısmı hangisi?"

"Senden ayrılmayı reddetseydi bile, ben sana böbreğimi verecektim."

"Blöf yaptığını mı söylüyorsun yani?"

Memduh Bey kızının yanına iyice yaklaştı. "Evet, ne olursa olsun ölmene izin vermezdim."

Yanağından bir damla yaş süzülürken, "Sana neden inanamıyorum baba?" diye fısıldadı.

"Hasret..."

"Canımı her seferinde yakacak bir şey bulurken, ölmeme izin vermeyeceğine nasıl inanabilirim?"

"Kızım..."

"Bana kızım deme!" diye haykırdı. "Bundan sonra senin bir kızın yok."

"Hasret," diyerek kızının eline uzandı Nisa Hanım. "Yapma böyle. Sakince oturup konuşalım bu konuyu."

"Ben söyleyeceğimi söyledim."

Memduh Bey maruz kaldığı bu muameleden hiç memnun kalmamıştı. Kaşlarını çatarken, "O adam hayatına girer girmez seni bize karşı doldurdu! Onu hayatında istememekte ne kadar haklı olduğumu nasıl olur da görmezsin," dedi.

"Onur bana hiçbir şey anlatmak istemedi. Sırf... sırf kendi öz babamın nasıl kötü bir adam olduğunu öğrenmeyeyim diye sessiz kalmaya çalıştı ama ben ona bu izni

vermedim! Onun hakkında kötü konuşmaya bu yüzden hiç hakkın yok senin."

"O adam uğruna, tekrar anne ve babandan vaz mı geçeceksin?"

Babasının soruyu sorarken ne kadar da soğuk durduğunu düşündü Hasret. Sesinde hiçbir duyguyu barındırmıyordu. "Annemi asla bırakmam," dedi. "Ama sen... baba seni görmeye artık katlanabileceğimi sanmıyorum."

Yumruklarını sıktı Memduh Bey. "Seni bu yaşa kadar ben getirdim! O herifle evlendikten sonra bile seni affedip, evlat diye bağrıma bastım. Okuman için tüm varımı yoğumu önüne serdim. Sayemde prensesler gibi lüks içinde yaşadın. Şu anda altındaki arabadan tut da, kaldığın eve kadar sahip olduğun her şeye benim sayemde sahipsin sen. Şimdi nasıl benimle böyle konuşabiliyorsun? Haddini bil, ben senin babanım!"

Gözlerindeki acı çeken ifadeye rağmen alayla gülümsemeyi başardı Hasret. "Senin için tek önemli olan ne kadar varlıklı olduğun ve herkesin sana ne kadar mecbur olduğunu görmek, öyle değil mi baba? Hiç gerçek sevgiyi tattın mı acaba? Tatmadığın için mi bize karşı bu kadar sevgisizsin?"

"Benim seni sevmediğimi nasıl söylersin?"

"Belki ben daha küçükken... senin sözünden çıkmazken, beni seviyordun ama büyüdükten sonra bu sevgin bitti. Bir gün olsun beni sevdiğini hissedemedim. Bir tek yaşamam için böbreğini bana verdiğinde, 'Babam beni aslında çok seviyor. Sadece göstermesini bilmiyor,' deyip sevindiğimi hatırlıyorum." Yanaklarından süzülen yaşları anında hızla sildi Hasret. "Ama böbreğini bile bana sırf kendi çıkarların için vermişsin. Şimdi sen söyle baba, beni sevdiğine nasıl inanırım?"

"Hasret," diyerek kızının kolunu tutmak istediğinde genç kız bir adım geri kaçtı.

"Dokunma bana!" Çantasını açarak arabanın anahtarlarını masaya fırlattı. "Bunlar arabanın anahtarları. Evdeki eşyalarını topladıktan sonra evin anahtarını da getirir anneme veririm."

"Kızım saçmalama!" dedi Nisa Hanım. Şahit oldukları zaten yorgun kalbini çok zorluyordu, bir de kızının aile bağlarını tümüyle kopardığını görmeyi kaldıramazdı.

"Bundan sonra senin hiçbir şeyini istemiyorum. Ne paranı ne de sevgini. Yeter ki artık karşıma çıkma, mutluluğumu benden almaya çalışma."

Memduh Bey sessiz kalmayı tercih ederken, Nisa Hanım gözyaşlarına boğuldu.

Babasına son bir kez daha baktı Hasret. Sonra arkasını dönüp odadan dışarı çıktı. Merdivenleri inerken elini ağzına bastırmış bir şekilde serbest kalmayı bekleyen hıçkırıklarını engellemeye çalışıyordu. İçeride dimdik ayakta durmayı başarmış olmasına rağmen, aslında içten içe paramparçaydı. Babasının gözlerinin içine bakarak konuşmakta gerçekten çok zorlanmıştı, ama başarmıştı öyle değil mi? Ona gerçek düşüncelerini söylemişti.

Peki o hâlde neden yüreği rahatlamamıştı? Omuzlarındaki yükler de hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Sonunda temiz havaya çıktığında gözlerini sımsıkı yumup içine derin nefesler çekip vermeye çalıştı. İçerideyken nefes almakta zorlandığını bile yeni fark ediyordu. Babasıyla olan hesaplaşması, Hasret'i düşündüğünden de fazla etkilemişti.

Bir arabanın fren sesini duyduğunda gözlerini açtı. Onur'un arabadan indiğini gördüğündeyse zar zor dindirebildiği yaşları yine sıraya dizildi. Onur'un gözlerinin içine kıyamazcasına bakması ise işleri daha da zorluyordu. Ve teselli etmeyi amaçlarcasına kollarını iki

yana açması, Hasret'in yüzüne bir an için buruk bir tebessümün yerleşmesine sebep oldu.

Düşünmeden, içinden geldiği gibi hızla Onur'a doğru koştu. Onun güçlü kollarının arasındaki daimi yerine yerleştiğinde dudaklarının arasından rahatladığını simgeleyen iç çekişi döküldü.

Hasret'in yaralarını sarmak istercesine kollarını bedenine sıkıca dolamıştı Onur. Onun göğsünde hâlâ gözyaşı döktüğünün farkındaydı. Ağlamasına katlanamıyordu ama ona 'ağlama' da demeyecekti. İçten içe kendisini bitirmesindense, şimdi ağlayıp rahatlamaya çalışması daha iyiydi.

Gözyaşları biraz hafiflediğinde başını kaldırıp sevdiği adamın gözlerinin içine baktı. "Artık hiçbir şeyim yok... senden başka," diye fısıldadı.

Onur iç rahatlatıcı bir gülümseme hediye etti genç kıza. Yanağındaki yaşları parmak uçlarıyla kurularken yumuşak bir sesle konuştu. "Hep yanında olacağım. Birlikte güzel bir hayat kurup, birçok şeye beraber sahip olacağımıza söz veriyorum."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Hasret ve başını tekrar Onur'un göğsüne bıraktı. Onunlayken hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Bundan sonra ailesi de, sevdiği de Onur'du.

Eve gelir gelmez Hasret kıyafetlerini bavullara yerleştirmeye başlamıştı. Babasının satın aldığı evde daha fazla kalamazdı ama beş parasızken gidebileceği bir yer de yoktu. Onur, kendi evinde kalmasını teklif etmişti ama onun yanında kalması da pek doğru olmazdı. Bu yüzden kısa süreliğine, en azından part-time bir iş bulana kadar yanında kalmayı kabul etmişti Hasret.

Dolabındaki son giysileri de valizine yerleştirdiği sırada, elinde bir kutuyla Onur yatak odasına girdi. Bu, genç adamın yazdığı mektupları sakladığı kutuydu. Elindeki kıyafeti bırakarak Onur'a doğru yürüdü Has-

ret. Onun elindeki kutuya uzandığında, "Ben... ben diğer mektupları da okumayı çok istiyorum," diye fısıldadı. "Okuyabilir miyim?"

Onun bu tatlı tereddüdüne gülümsedi Onur. Kutuyu zarif ellerin arasına teslim etti. "Bunu sormana gerek yok. Bana ait ne varsa hepsi senin bundan sonra. Hem ayrıca, artık senden gizlim saklım olmayacak."

O gün ilk kez göz bebeklerine kadar gülümsedi Hasret. Onur daha ne olduğunu bile anlamadan da uzanıp dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Hasret'in kendisinden fazla uzaklaşmasına izin vermeden elinin birini yumuşak saçların arasına daldırdı ve bu sefer dudaklarını genç kızın dudaklarıyla daha yakıcı bir öpücük için buluşturdu. Geri çekilir çekilmez ise, "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. Hasret'in gözlerini aralayıp her baktığında aklını başından alan yeşillerini ona sunduğunda gülümsedi. "Toplanmana daha çok var mı?"

"Hayır, son birkaç eşya kaldı."

Genç kızı serbest bırakarak tekrar valizinin başına geçmesini dudaklarına yerleştirdiği çarpık gülümsemesinin eşliğinde izledi ama Hasret'in eline aldığı elbiseyi görmesiyle, "Bu senin o partide giydiğin elbise değil miydi?" diye sormaktan da kendisini alıkoyamamıştı.

"Evet, o elbise."

Onur'un kaşları çatıldı. "Bence onu valize yerleştirmek yerine, çöpe atsan daha iyi."

Hasret şaşkınca, "O nedenmiş?" diye sordu.

"Çünkü seni bir daha bu elbisenin içerisinde görmek istemiyorum..." Sonra aklına güzel bir şey gelmişçesine sırıttı. "Aslında düşündüm de, bir tek benim yanımda, biz baş başayken giymene izin verebilirim sanırım."

Hasret gülümsedi. "Ne o? Kıskançlık başına mı vurdu?"

"Kıskanç bir adam olduğumu asla inkâr etmedim." Onur Hasret'in yanına yaklaştı. Kollarını genç kızın beline dolarken, çenesini de omzuna yaslamıştı. "Ayrıca, o gece bana söylediklerini de unutmuş değilim. Kendine olan özgüveninden bahsedip, erkeklerin sana bakarak sevap işlemelerinden ne kadar memnun olduğunu söylüyordun."

Onur'un birdenbire öfkelendiğini fark etmemek imkânsızdı. O gece sinirle saçmaladığı sözlerin onun tarafından ciddiye alınacağını hiç hesaba katmamıştı oysa Hasret. "Sadece senin karşında ürkek ve aciz bir kız gibi görünmek istemediğimden saçmalıyordum." Onur'un kolları arasında döndü ve onun yakışıklı yüzüne baktı. "Senden sonra kimse bana baksın istemedim."

"O gece birçok kişinin gözlerini senden alamadığına emin olabilirsin güzelim."

"O kişilerin arasında sen de var mıydın?" diyerek başım eğmiş ve tatlılıkla sormuştu Hasret.

"En baş hayranın bendim ve hâlâ da öyleyim." Hasret'in tatlı tatlı kirpiklerini kırpıştırması karşısında sert ifadesini daha fazla muhafaza edemezdi Onur. Bu kızı kendi canından bile çok seviyordu. "Bu elbiseyi bir daha giymeyeceğin konusunda çok ciddiyim."

"Peki, giymem." Onur'a bu elbiseye benzer birkaç elbisesi daha olduğundan bahsetmese iyi olurdu.

Elbise konusunda bir uzlaşmaya vardıktan sonra Hasret geri kalan eşyalarını da hızla topladı. Sonrasında hiç vakit kaybetmeden Onur'un evine gelmişlerdi. Şimdi de eşyalarını Onur'un çift kişilik yatak odasına yerleştirmeye çalışıyordu.

İster istemez şu anını evlendikleri günle kıyaslıyordu. O gün üç-beş parça eşyadan fazlası yoktu yanında. Hem yerleştirme işi bile kendisine verilmemiş, her şeyi Onur'un yengesi ve Meryem halletmişti.

Şimdiyse sahip olduklarıyla gelmişti Onur'a, ama bu seferde evli değillerdi. Bu evli olmama konusuna neden bu kadar taktığını bilmiyordu Hasret. Zamanında babasının onu alıp yurt dışına götürme tehlikesi olmasaydı, zaten erkenden evlenmezlerdi. Şimdi biraz sevgili olmayı öğrenme konusunda bir şansları vardı. Her şey zamanla olmalıydı. Önce sevgili, sonra nişanlı ve en sonunda da evli...

"Hasret," diyerek Onur'un odadan içeri girmesiyle düşüncelerin arasından sıyrıldı ve tüm dikkatini ona verdi. "Seni iki saatliğine yalnız bıraksam, olur mu? Galeriye gidip birkaç işle ilgilenmem gerekiyor."

"Elbette, sorun olmaz. Sen işinle ilgilen."

Hasret'in yüzünü ellerinin arasına alıp alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Elimden geldiğince kısa zamanda geri döneceğim."

"Seni bekliyor olacağım, şimdi ve daima."

Onur gittikten sonra bir süre daha yatakta boş bakışlarla oturmaya devam etti. Sonra aklına hâlâ okumadığı mektuplar geldi. Dün ve bugün kaldırabileceğinden çok ağır şeyler yaşamıştı, ama buna rağmen Onur'un kendisine yazdığı her bir satırı –ne kadar üzücü olursa olsun– okuma isteği çok fazlaydı.

Hiç vakit kaybetmeden komodinin üstündeki kutuyu alarak yatağın üstüne bıraktı. Mektupları sırasıyla okuyacaktı.

Evin kapısını çok sessiz bir şekilde açarak arkasından içeri giren kadına sessiz olmasını işaret etti. Ardından onu peşinde salona doğru sürükledi. Hasret'in salonda olmadığını fark etmesiyle gülümseyerek Meryem'e döndü ve çok kısık bir sesle, "Sen burada bekle, ben onu alıp geleceğim," diye fısıldadı.

Meryem mutlu bakışlarının eşliğinde, "Tamam," dedi ve salondaki tekli koltuğa geçip oturdu.

Onur, bu sürprizi Hasret için uzun bir zamandır planlıyordu. Onun Meryem'i ne kadar özlediğinden bahsettiği o gün, böyle bir buluşmaya vesile olmayı aklından geçirmişti ama ne yazık ki yaşanan olaylar bunu biraz geciktirmişti.

Genç kız okul ve dersleri ayarlamışken daha fazla can dostum dediği kızdan ayrı kalmaya dayanamamış ve bulduğu ilk uçakla İstanbul'a gelmişti. Onur ağabeyinin sözünü ettiği 'Sürpriz'i gerçekleştirmek için de ilk iş olarak geldiğini ona haber vermeyi uygun görmüştü.

Onur, sevdiği kızın bu sürprizle mutlu olacağına emindi. Sabah döktüğü yaşların ıslattığı yüzünü bu sefer gerçek bir gülümsemeyle güldürmeyi başarabilir ve biraz olsun acısına bir son verebilirdi.

Yatak odasından içeri girdiğinde Hasret'in gözyaşlarıyla bir mektup okuduğunu gördü. Bu kendisinin dayanamadığını hissettiği anlarda Hasret'e yazdığı mektuplardan sadece bir tanesiydi. Ve görünüşe göre kendisi gelmeden önce, küçük sevgilisi mektupların yarısından fazlasını okumuştu bile.

Hasret başını kaldırarak kapının eşiğinde duran adama baktı. O odaya girmeden evdeki varlığını hissetmişti. Hem ayrıca okuduğu her yürek burkan satır sayesinde onun varlığını iliklerine kadar daha çok içinde hissetmeye başlamıştı.

"Onur," diye fısıldadı küçük bir kız çocuğu gibi dudakları titrerken.

"Ah, Hasret... Hasret'im."

Genç adamın kendisine doğru yürüyüp hemen yanı başına oturmasıyla başını omzuna yasladı. "Bana 'Hasret'im' deme artık."

"Neden?" diye sordu Onur alacağı cevabı adı gibi çok iyi bilmesine rağmen.

"Sen bana 'Hasret'im' dedikçe sonunda yine birbirimize hasret kalıyoruz. Artık bunun olmasını istemiyorum."

"O zaman ne diyeyim? Senin bana aitliğini hangi kelimelerle ifade edeyim?" Hasret'in yüzüne düşen saçlarını özenle kulağının arkasına yerleştirdikten sonra yüzündeki yaşları parmak uçlarıyla kuruladı.

"Bilmem... Mesela 'her şeyim' diyebilirsin?"

Onur hâlinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Her şeyim olduğunu bilmeyen mi var?"

Onur'un bakışlarının güzelliğine dalıp gitmekten kendisini alamazken, "O zaman bana 'Hasret'im' yerine 'Her şeyim' de," diye fısıldadı.

"Hayır... Ben sana 'Nefesim' diyeceğim. Nasıl bir insan nefes almadan yaşayamazsa ben de bir kez daha sensiz kalırsam, yaşayamam."

Hasret mutlulukla gülümsedi bu sefer. "Ben seni çok seviyorum. Öyle çok ki, yıllar boyu yalnız kaldığını düşündükçe canım dayanılmaz şekilde acımaya başlıyor. Bilmiyordum Onur," diye fısıldadı. "Senin de en az benim kadar yandığını bilmiyordum. Keşke bilseydim... Neden bu kadar kördüm sanki? Neden senin sebepsiz yere çekip gitmeyeceğini göremedim?"

"Çünkü ben bunu görmene izin vermedim Hasret." Genç kızın alnına küçük bir öpücük bıraktı ardından. "Geçmişi değiştiremeyiz. Sensiz çok zor günler geçirdiğimi inkâr edemem, ama en azından yaşadığını bilerek avunabildim ben. O zamanlar önemli olan tek şey buydu çünkü."

Etraflarını sarmış olan duygusal havayı dağıtmak istercesine gülümsedi Hasret. Mektupları tekrar kutunun içinde topladıktan sonra, kutunun ağzını kapatıp komodinin üzerine bıraktı. Ardından Onur'a dönerek, "Aç mısın?" diye sordu. Sonra kendi kendisine kızmaya

başladı. "Benimki de soru, elbette açsın. Sabahtan beri bir şey yemedin."

"Pek aç değilim, ama sana göstermek istediğim bir şey var." Yataktan kalkarak elini Hasret'e uzattı. "Gel."

Onur'la birlikte odadan çıkarken merakla, "Ne göstereceksin?" diye sordu.

"Sürpriz."

Onur'un elinden tutmuş bir şekilde salondan içeri girdiğinde göreceği şeyin merakı sarmıştı tüm benliğini ama kesinlikle Meryem'i koltukta otururken bulacağı geçmemişti aklının ucundan. Adımları kendiliğinden yavaşlayıp, tamamen durduğunda, gözleri dolu dolu, "Meryem?" diye fısıldadı. Sanki onun bunca yıldan sonra tekrar karşısında durduğuna inanamıyor gibiydi.

Meryem'in de gözleri dolmuştu. Yavaşça koltuktan kalktığında gözyaşlarına rağmen kocaman gülümsedi. "Hasret... Seni çok iyi gördüm."

Daha fazla kendisini tutamadı Hasret. Onur'un elini bırakarak arkadaşına doğru ilerledi ve kollarını onun bedenine sıkıca doladı. Çok özlemişti arkadaşını, canını, her şeyden önce kardeşini... Ona sarılırken, bir yandan da, "Burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyordu.

"Seni yıllar sonra tekrar bulmuşken görmeden durabilir miydim hiç?"

Kendisini biraz geri çekip Meryem'in yüzüne dikkatlice baktı. "Birbirimize anlatacağımız çok şeyimiz var," diye gülümsedi.

"Zaten başlangıcı telefon görüşmelerimizde yapmıştık," dedi Meryem mutlulukla. Hasret'in yanağındaki yaşları kuruladı özenle. "Seni gerçekten çok özlemişim."

"Ben de seni. Bundan sonra ne dersem diyeyim sakın beni bırakma olur mu?"

"Deli misin? Gerekirse kuyruğun olur da seni yine bırakmam."

Bu söz üzerine neşeyle gülerlerken, Onur huzurlu bakışlarının eşliğinde takip ediyordu bu özel anı. Hasret'in mutlu olduğunu görmek kendisini iyi hissetmesi için yeterliydi.

Birkaç saat sonra ellerinde kahveleriyle yatakta oturmuş sohbet ediyorlardı. Onur, iki arkadaşın baş başa konuşmaya ihtiyaç duyacağını bildiğinden, geceyi dayısının evinde geçireceğini söyleyip gitmişti. Onun kadar anlayışlı birine âşık olduğu için kendini şanslı sayıyordu Hasret.

"Vay be," dedi Meryem düşünceli bir şekilde. "Memduh amcanın bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmezdim. Sen onun kızısın ya! Nasıl senin hayatını kurtarmak için böylesine acımasız bir şart öne sürer?"

"Bana blöf yaptığını söyledi ama ona inanmıyorum. Onur'la olduğumu görmektense sanırım ölmemi tercih eder o." Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak gözyaşlarını engellemeye çalıştı.

"Öyle söyleme... Bence gerçekten blöf yapmış olabilir, ama ne olursa olsun bunun şakası bile kötü."

"Neden böyle olmak zorunda Meryem? Ne zaman hem ailem hem de sevdiğim adam aynı anda yanımda olacak?"

Hasret'in yanağından süzülen yaşı eliyle kurularken gülümsedi Meryem. "Her şeyin bir zamanı var. Zamanla yaralar kapanır ve siz tekrar-..."

"Hayır," dedi kararlılıkla genç kız. "Babamı affedebileceğimi hiç sanmıyorum, hem o da zaten Onur'un yanında kalmaya devam ettiğim için benimle görüşmek istemez."

"Sana ne yapmış olursa olsun, babanı sevmekten vazgeçemezsin Hasret. Seni çok iyi tanıyorum ben."

Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen alayla gülümsedi genç kız. "Onu sevmeyi istemiyorum ama..."

"İstememenin bir önemi yok. O olmasaydı, sen de

olmazdın. Ne yaparsa yapsın, canını ne kadar yakarsa yaksın, içindeki küçük kız, onu hep sevecek."

Meryem'in haklı olduğunu biliyordu Hasret. Zaten babasına bu kadar kızmasının ve hatta hislerinin nefret düzeyine ulaşmasının başlıca sebebi ona duyduğu büyük sevgi değil miydi?

Babasına duyduğu öfkenin zamanla geçeceğini biliyordu bilmesine ama, ona olan kırgınlığı asla kendisini terk etmeyecekti. Onun gözündeki değerini sorgulamadığı tek bir an bile olmayacaktı. Bundan sonra hiçbir zaman baba-kız olarak yan yana gelemeyeceklerdi.

"Biraz da güzel şeylerden bahsedelim bence," diyerek arkadaşını karamsar düşüncelerin arasından çekip almaya çalıştı Meryem. "Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?" diye şaşkınlıkla sordu Meryem.

"Evlilik konusu geçmedi hiç aramızda. Sanırım ilk seferinde evlenmekte acele ettiğimiz için, bu sefer her şeyi ağırdan alıyor Onur. Çünkü hâlâ bir teklifte bulunmadı."

"Buna inanmam işte. Öyle nikâhsız biriyle aynı evde yaşayacak biri değildir Onur ağabey. Ne kadar belli etmese de âdetlerimize bağlıdır."

Hasret de Onur'un uzun süreli sevgili kalmayı istemeyeceğini düşünüyordu ama bugün yaşadıklarından sonra bu konuyu fazla düşünecek hâli de kalmamıştı. "Kısmet," dedi bu yüzden sadece.

"Ne o kızım? Görmeyeli iyice nineler gibi konuşur olmuşsun."

Arkadaşının attığı kahkaya eşlik etmekten kendisini alamadı Hasret. "Beş yılda çok fazla olgunlaştım tabii ya ne sandın?"

"Seni eski hâline geri döndürelim o zaman. Bunun zor olacağını düşünemiyorum ben."

Hasret gülümserken, "Biraz da sen anlatsana. Hayatında hiç kimse yok mu?" diye sordu.

"Hayır, yok. Kendimi tümüyle derslerime adadım. Gerçi peşimde koşan koşana ama hiçbirine yüz vermiyorum."

Meryem'in elini sallayarak havalı bir şekilde konuşması genç kızı güldürdü. "Vay kızım, sen ne yere bakan yürek yakanmışsın öyle?"

"Ama var ya, çok yakışıklı çocuklar var. Gerçi sana niye anlatıyorsam, senin gözünde Onur ağabeyden yakışıklı kimse olamaz eminim."

"Aynen öyle," dedi iç çekerek. "O benim için ilk ve tek. Ondan bir tane daha olamaz, olabilemez, olması talep dahi edilemez."

Meryem gülerek Hasret'in koluna hafif bir yumruk geçirdi. "Deli! Ya sensiz nasıl beş yıl durabildim çok merak ediyorum şu an."

"Ben de! Bundan sonra ayrılmak yok."

"Yok."

"Söz mü?"

Meryem iç çektikten sonra arkadaşına cevap verdi. "Söz... Hatta bu sefer görüşemeyeceğimizi söylesen bile benden kurtuluşun yok."

Hasret kendine engel olamayarak Meryem'e sıkıca sarıldı. Geçmişi değiştirmeleri mümkün değildi ama birlikteyken gelecek zamanı güzel kılmalarının mümkün olduğunu biliyordu.

Otuzuncu Bölüm

"Burada daha ne kadar kalacaksın Hasret?"

Koltuğa bacaklarını toplayarak otururken annesine şaşkınca bakıyordu Hasret. "Bu nasıl bir soru anne? Başka nereye gidebilirim ki?"

"Onur'u sevdiğini biliyorum, ama siz... siz evli değilsiniz. Onun evinde kalman uygun değil."

Bu sözlere kahkahalarla gülmemek için kendisini güç tuttu genç kız. "Ne zamandan beri bu kadar tutucusun? Hem Onur benim gönlümde hâlâ eşim. Onun yanında olmaktan memnunum."

"Kızım..."

"Başka gidecek bir yerim yok anne," dedi acı gerçeği dile getirerek. Aslında Hale'ye ya da Meryem'lere de gidebilirdi, ama onların evlerinde Onur'un yanında olduğu kadar rahat olamayacağını biliyordu. "Babam sağ olsun, bana sağladığı tüm imkânları elimden aldı."

Babasıyla yaptıkları tatsız konuşmanın üzerinden iki hafta gibi bir süre geçmişti. Bu süre zarfında annesiyle ara sıra görüşseler de, babasının sesini dahi duymamıştı Hasret. Duymayı da istemiyordu. Onu kolay kolay affedemeyecekti.

"Baban öyle demek istemedi..."

"Hâlâ nasıl o adamı savunabiliyorsun?" dedi hiddetle. "Onun yaptıklarını ne çabuk unuttun?"

"Unutmadım kızım.. ama babana inanıyorum ben. Ne olursa olsun, Onur ne karar verirse versin sana böbreğini verecekti."

"Bunu o söylüyor, ve biliyorsun ki birçok kez bize yalan söyleyen biri o!"

"Niye böyle söylüyorsun kızım?" diyerek iç çekti yaşlı kadın. "Bu durumda olmamıza ne kadar üzüldüğümü görmüyor musun? Ailemiz dağılmak üzere."

"Bizim ailemiz yıllar önce dağıldı zaten anne. Sadece bunu görmekte geç kalmışız."

"Bak ben babanı Onur konusunda ikna ederim. Bu saatten sonra size karşı çıkacak hâli yok. Barışın, sonra da Onur'la seni güzel bir düğünle evlendirelim..."

"Anne..."

"Ben ciddiyim Hasret!"

Annesinin durumun vehametini kavrayamamış olduğunu görebiliyordu Hasret. Nedense, baba-kızın barışacaklarına dair bir umut besliyordu hâlâ içinde. "Ben de ciddiyim anne. Bir daha onunla yan yana gelmeyi bile istemiyorum. Bunu kabul et artık ve benim yanımdayken bir daha asla bahsini bile açma. Ne yaptığını bilmek dahi istemiyorum. Lütfen bu isteğime saygı göster."

Nisa Hanım dolan gözlerini gizlemeyerek başını salladı. "Yine de... ileride her şeyin düzeleceğine inanmak istiyorum."

Aslında en az annesi kadar canı yanıyordu, ama zamanında kahramanı olan babasını bir daha asla affedemezdi. Olanları unutması bir ömür mümkün görünmüyordu.

Onur, akşam eve geldiğinde sevdiği kızın kurduğu sofraya oturmuştu. Yıllardır her işini kendisi görmeye alıştığından, iki haftadır Hasret'in yemeklerini tatmak gerçekten yüzünü gülümsetmeye yetiyordu.

Yemeğin sonunda Hasret'e doğru dönerek, "Seni götürmek istediğim bir yer var," dedi.

"Nereye gideceğiz?"

Sevdiğini burnunun ucundan öptü. "Sürpriz."

Birlikte evden çıktıklarında Hasret çok heyecanlıyken, Onur onun aksine oldukça keyifliydi. Onun aklından geçenleri bilmeyi çok isterdi genç kız, ama gidecekleri yere kadar sabretmesi gerektiğinin de farkındaydı.

Onur'un arabayı eski evinin olduğu mahalleye doğru sürmesiyle, heyecanı katlanarak arttı. "Eski... eski evine mi gidiyoruz?"

"Hayır," dedi Onur gülümseyerek ve sonra Hasret'e yan bir bakış attı. "Ayrıca orası sadece benim değil senin de evin. Bu nedenle 'evimiz' demeni tercih ederim."

Yaptıkları bir konuşmada o evin yıllardır boş olduğunu öğrenmişti Hasret. Boşanmadan sonra o evde kalamadığından bahsetmişti genç adam. Bu yüzden sürprizin o evden içeri tekrar el ele girmek olduğunu düşünmüştü.

Onur arabasını durdurduğunda, Hasret bakışlarını şaşkınca etrafında gezdirdi. Dudakları mutlulukla aralanırken, "Burası... burası Meryem'in abisinin düğünün yapıldığı yer değil mi?" diye sordu.

"Burası..." Sözlerinin devamını getirmeden önce Hasret'in kendisine doğru dönmesini bekledi. "...bizim tanıştığımız, yeşillerine ilk kez doya doya baktığım ve kokunu ilk kez yakından duyumsadığım yer."

Gözleri dolarken, bu kadar sulu göz olduğu için kendisine içten içe çok kızıyordu Hasret ama duyduğu mutluluk o kadar fazlaydı ki, mutluluktan da olsa ağlamaktan kendini bir türlü alıkoyamıyordu.

Arabadan inerek tıpkı o gece olduğu gibi ışıklarla renklendirilmiş boş alana doğru yürüdü. Onur'un hemen arkasında olduğunu biliyordu. "Hiç değişmemiş," diyerek Onur'a doğru döndü.

"Burası yıllardır boş. Ara sıra yine mahalle düğünlerinin vazgeçilmez mekânı olmaya devam ediyor."

Onur'un gülümsemesine eşlik ederken onun ceketinin cebinden kırmızı bir kutu çıkarmasıyla nefesini tuttu. "Onur?"

Onur utanmış gibi başını hafifçe eğdi. "Ben... ben pek süslü laflar bilmem Hasret. Yine de sana dünyadaki tüm güzel kelimeleri söylemek istiyorum ama sonra gözlerine bakıyor ve... ne söylersem söyleyeyim az kalacağını fark ediyorum."

Hasret gülümseyerek, "Romantik olmaya mı çalışıyorsun?" dedi. Aslında amacı yaşadığı duygu yoğunluğunu belli etmemekti. Çünkü duyduğu her söz kalbine işliyor, genç kızı soluksuz bırakıyordu.

Onur bakışlarını tekrar Hasret'in gözlerinin içine çevirdiğinde, az öncekine kıyasla şimdi daha ciddi görünüyordu. "İlk evliliğimizde hiçbir şey olması gerektiği gibi olmamıştı. Sana doğru dürüst bir evlilik teklifi bile edememiştim. Hadi onu geç, bir gelinlik bile giyememiştin. Düğünümüz olmamıştı. Birlikte yaşayacağımız evi yeni eşyalarla bile düzememiştik. Her şey çok aceleye gelmişti ama sen, bir gün olsun senden esirgenenler için beni suçlamadın. Güzel yüzünü sitemle asıp, üzülmeme sebep olmadın. Hasret, ben sana sahip olmakla ne kadar şanslı olduğumu hep çok iyi bildim. Sen bir adamın başına gelebilecek en güzel şeysin."

"Böyle konuşma ama," dedi yanaklarından süzülen yaşların eşliğinde genç kız. "Yoksa gözyaşlarımı hiç engelleyemem."

Hasret'in yanına daha çok yaklaşarak yanaklarındaki yaşları öperek kurulamaya çalıştı Onur. "Ağlamana dayanamıyorum, ama şu an mutluluktan ağladığını bildiğim için içim rahat," diye fısıldadı.

"Benim için her zaman sen önemli oldun Onur. Sana sahipken, sahip olamadıklarım için neden üzülecektim ki?"

Hasret'in alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra bir adım geriye çekildi genç adam. Sonra elindeki

kutunun kapağını açarak, zarif bir tek taş yüzüğü açığa çıkardı. Hasret tüm bu zaman diliminde nefes dahi almadan onu izlemişti.

"Bu sefer her şeyin bambaşka olmasını istiyorum," dedikten sonra Hasret'in gözlerine gülümseyerek baktı. "Sen, Hasret Durukan, benimle evlenmeyi ve hatta düğünümüzü ilk kez tanıştığımız bu yerde yapmayı, kabul eder misin?"

Dudaklarını elleriyle kapatıp, başını hızla sallamaya başladı Hasret. Gözlerinden yaşlar boşalırken gülümsüyordu. "Evet! Evlenirim!"

Yüzüğü kutudan çıkarıp Hasret'in parmağına yavaşça taktığında, yüreğinde tarifi hiçbir kelimeyle mümkün olmayan bir mutluluk duyuyordu Onur. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye titreyen sesiyle karşılık verdikten sonra, kollarını Onur'un boynuna dolayıp, dudaklarına doğru uzandı. Birbirlerine verdikleri öpücükler kısa ama etkileri bir o kadar büyüktü. Bacaklarının titrediğini hissettiğinde, başını Onur'un göğsüne bıraktı Hasret. "Ne zaman evleneceğiz peki?"

"En kısa zamanda." Hasret'in saçlarını okşarken gülümsüyordu Onur. "Öncelikle seni annenden istemeye geleceğiz."

Başını hızla kaldırdığında bakışlarına şaşkınlık hâkimdi. "Ne istemesi?"

"Kız istemesi," dedi gülerek genç adam. "Âdetlerimize göre seni ailenden 'Allah'ın emri, peygamberin kavliyle' istememiz gerekiyor."

"Aile?" Hasret'in yüzü bir an için gölgelendi. "Bir ailem yok artık benim."

"Var... Annen var, ben varım! Sonra gelecekte çocuklarımız da olacak. Ailemiz gün geçtikçe daha çok büyüyecek."

"Çocuklarımız?" Hasret az önce hüzünlenen kişi kendisi değilmiş gibi sırıtıyordu şimdi. "Kaç tane çocuğumuz olacak peki?"

"Bana kalsa, bir düzine isterim, ama sana kıyamam."

İçten bir kahkaha attı bu söz üzerine. "O zaman, sadece iki tane olsa yeter bence."

"Biz onu üç yapalım. Ailemiz çok kalabalık olmalı."

"Ailemiz..." dedi iç çekerek. Kalabalık bir aileye sahip olduklarını hayal etmesi bile güzeldi.

"Bu sefer her şeyin en güzeline sahip olacaksın. Bana, gelinlikler içerisinde geleceksin Hasret. O günü görmek benim en büyük arzum."

Sevdiği adamla güzel bir başlangıç yapmayı Hasret de çok istiyordu. Bu yüzden sadece başını salladı. O ne isterse olacaktı. Hasret'in tek isteği bir an önce tekrar Onur Akad'ın karısı Hasret Akad olarak anılmaktı.

Kız isteme merasimi çok geç kalınmadan gerçekleşmişti. Hasret, Meryem'in baba evinde Onur'un dayısı tarafından annesinden istenmişti. Nisa Hanım gözleri dolu dolu kızım sevdiği adama vermişti. O an aklından geçen, bu görevin gelinin babasına ait olduğu düşüncesiydi, bunu sanki herkes anlamış gibi ortama bir anda garip bir hüzün çökmüş, ama neyseki parmaklara takılan alyanslarla duygusal anlar yerini mutlu gülüşlere bırakmıştı.

Onur'un parmağında kendisine aitliğini simgeleyen alyansı görmek Hasret'i derin bir mutluluğa sürüklemişti. Ne de olsa ilk kez evlendiklerinde onun da parmağında bir yüzük taşımasını çok arzu etmişti.

Kız isteme merasiminin bir son bulmasıyla Onur'u bir köşeye çekerek merak ettiği soruyu sordu. "Bana aldığın ilk alyansı ne yaptın?"

"Sakladım," dedi gülümseyerek Onur. "Eski evimizde bir çekmecede duruyor."

"Onu ve annenin bilekliğini geri istiyorum." Hasret

gülümseyerek Onur'un alyanslı elini tuttu. "Hem ayrıca evlendikten sonra tekrar eski evimizde yaşamak da istiyorum."

"Orası yıkık dökük bir ev Hasret. Eskiden yaşadığın zorlukları tekrar yaşamanı istemiyorum."

"İçerisini en baştan dekore ederiz olmaz mı? İstediğimiz gibi döşeriz. Önceden yoktu ama şimdi böyle bir imkânımız var. Hem her şey bir anda olmak zorunda da değil."

Hasret'in heyecan içerisinde sıraladığı sözler genç adamı gülümsetti. "Tamam, sen nasıl istiyorsan öyle olsun ama o evin tadilatı uzun sürebilir ve ben seninle evlenmek için daha fazla beklemek istemiyorum. Bir ay içerisinde düğünümüz olacak. Evlendikten sonra evimiz hazır olana kadar da şu an kaldığımız evde yaşamaya devam edebiliriz."

"Bir ay mı?" diyerek gözlerini kocaman açtı Hasret. "Bu kadar çabuk mu?"

"Neresi çabuk? Bana kalsa hemen yarın evlenmek isterim."

Hasret gülerek başını iki yana salladı. "Ama güzel bir düğün yapabilmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Bir ay bunun için yeterli bir zaman dilimi bence. Yarından itibaren hazırlıklara başlayacağız."

"Peki, sen nasıl istersen. Şimdi söyle bakalım, sana özel yaptığım kahveyi beğendin mi?"

Hasret'in eline tutuşturduğu bol tuzlu kahveyi anımsamasıyla yüzü aynı ilk yudumu aldığı andaki gibi ekşi bir şey yemişçesine buruştu. Onun bu hâli genç kızı bir kez daha kahkahalarla güldürdü. "Bana kıyamazsın diyordum ama beni yanılttın."

"Bana kalsa yine kıymayacaktım ama Meryem ve kuzenin aklımı çeldiler. Hem sen de o kahveyi içerek bir kez daha bana olan aşkını kanıtlamış oldun işte, fena mı?"

"Kanıtlamaya ihtiyacım mı vardı?"

"Yoktu ama benim için o acı kahveyi içtiğini görmek güzeldi."

Bakışlarıyla etraflarını kontrol ettikten sonra tamamen yalnız olduklarına emin olunca, Hasret'in dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Senin elinden içtiğim zehir bile bana şerbet gibi gelir."

"Bir de ağzım iyi laf yapmaz dersin," diye kıkırdadı Hasret ve başını huzurla Onur'un göğsüne bıraktı. Onun kollarının arasında olmak yüreğindeki her türlü ağrıya iyi geliyordu. Babası yaşarken babasız kalmış olsa da, genç adamın aşkı sayesinde babasızlığı canını ilk günkü kadar çok yakmıyordu. Ara sıra olanları hatırladığında kalbinin sızlamasını engelleyemecekti belki ama, Onur yanında olduğu sürece, her yeni güne gözlerini mutlulukla açacağını biliyordu.

Sonraki haftalar düğün hazırlıklarıyla geçti ve kararlaştırdıkları üzere eski evlerinde tadilata başlandı. Her şey istedikleri gibi olduktan sonra tekrar orada yaşamaya başlayacaklardı, ama o güne kadar yine Onur'un bekâr evinde kalmaya devam edeceklerdi.

Hazırlıklar boyunca Hasret'in en büyük yardımcıları annesi, Meryem ve Onur'un yengesi Sevcan Hanım olmuştu. Onlar sayesinde içine en çok sinenleri alabilmiş, hatta hayalinden bile daha güzel bir kına gecesine sahip olmuştu.

Şimdiyse üstünde gelinlik, yanında damadıyla bir nikâh memurunun karşısında oturuyordu.

Bugün evleniyorlardı.

Yüzünün bir duvakla örtülü olmasından o anda çok memnundu Hasret. O kadar heyecanlıydı ki, insanların duyduğu heyecanı yüzüne bakıp anlamaları çok kolay olabilirdi çünkü. Hem bu sayede damatlığının içerisin-

de baş döndürücü görünen adamı da çaktırmadan seyredebiliyordu.

Bu günü gördüğüne hâlâ inanamıyordu.

Düğünleri ilk tanıştıkları yerde gerçekleşirken, bu mutlu anlara tüm mahalleli ve ayrıca gelin ve damadın yakınları eşlik ediyordu.

Her şey tıpkı filmlerde olduğu gibi çok güzeldi.

Nikâh memurunun yaptığı kısa konuşmadan sonra sorduğu soruya hiç tereddütsüz, 'Evet' cevabını verdi genç kız. Onur ise gür bir sesle Hasret'i sonsuza kadar karısı olarak kabul ettiğini duyurmaktan çekinmemişti.

Sonrasında atılan imzalarla sözlerini mühürlediler. Onur gelininin duvağını açıp dudaklarını alnına sıkıca bastırırken, Hasret gözlerini mutlulukla yummuştu. Onları uzaktan izleyenler için birlikte gerçekten mükemmel bir görüntü oluşturuyorlardı.

İlk danslarını 'Hoş Geldin,' şarkısı eşliğinde yapmak için kurulan piste el ele yürürlerken, Hasret etrafındaki insanlara mutlu gülümsemelerinden saçıyordu.

Kol ve sırt kısmı dantelli, aşağıya doğru iyice kabarıklaşan gelinliğiyle tıpkı bir peri kızını andırıyordu. Aslında bu daha çok Onur'un düşüncesiydi. Onu gelinlikler içerisinde ilk gördüğü an aklına gelen buydu. Hasret, Onur'un peri kızıydı. Bu sefer ilk seferin aksine masalları mutlu sonla bitecekti.

Hasret'i kollarının arasma çektiği an, gözlerini kapatarak şarkının sözlerini genç kızın kulağına fısıldamaya başladı Onur.

Hiç ummazdım oldu sonbaharda,
Hediye gibi geldin hoş geldin.
Seyirlik değil ömürlük olsun,
Dilerim bu defa bu son olsun.[2]

2 Sezen Aksu – Hoş Geldin

Yanağını kocasının omzuna yaslayıp huzurla gülümsedi Hasret. Şarkının sözleri zaten güzeldi, ama o sözleri sevdiği adamdan duymak daha da güzeldi.

Birbirlerine tıpkı birer sarmaşık gibi dolanmış ve ortamdan tümüyle soyutlanmış bir şekilde dans ediyorlardı. Etraftaki insanları tümüyle unutmuşlar, sadece kendi duygularına yoğunlaşmışlardı.

Ama bu güzel anın da bir sonu vardı. Şarkının bitmesiyle Hasret'in alnına küçük bir buse kondurdu Onur ve birlikte masalarına oturdular.

Düğün oldukça renkli geçiyordu. Hatta bir ara Onur, tıpkı tanıştıkları gecede olduğu gibi ortaya çıkıp hamandalı oynamıştı. Hasret onu gözünü bile kırpmadan izlerken, genç adamın da gözleri bir tek yeni gelinin üzerindeydi. Onun için oynadığı herkes tarafından anlaşılmıştı.

Saat gece yarısını bulduğunda davetlilerin çoğu iyi dileklerini dileyerek düğünden ayrılmaya başladı.

Böylelikle Onur ve Hasret için de artık gitme vakti gelmişti.

Öncelikle geceyi evlerinde geçirecek, ertesi sabah da şirin bir tatil köyünde birkaç günlüğüne balayı yapmak için yola çıkacaklardı. Bu birlikte ilk tatilleri olacağından dolayı fazlasıyla heyecanlıydı Hasret.

Evlerine geldiklerinde Onur daha apartmandan içeri adım atmadan Hasret'i kucağına aldı.

"Onur, ne yapıyorsun?" diye tatlılıkla sordu genç kız.

"Gelinimi eşikten içeriye kucağımda geçiriyorum."

"Tamam, geçirdin artık, indir beni. Senin için fazla ağırım."

O sırada gelen asansöre kucağında Hasret'le bindi Onur. "Yatak odamızdan içeri girene kadar seni kucağımda taşımaya devam edeceğim."

Bu duruma daha fazla karşı çıkmak yerine kollarını mutlulukla kocasının boynuna dolayıp, başını da omzu-

na bıraktı Hasret. Onun kokusunu içine derince çekerken gülümsüyordu.

Evden içeri adım atar atmaz, yönünü yatak odasına doğru çevirdi Onur. Genç kızı kucağından aşağı indirdikten sonra dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. Ardından eli ceketinin cebine gitti.

"Yüz görümlüğü olmadan olmaz," diye mırıldandıktan sonra Hasret için aldığı beşi bir yerdeyi cebinden çıkardı.

Gördüklerine inanamayan genç kız neşeli bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın?"

"Ben âdetlerime bağlı bir adamım. Hadi arkanı dön."

Kendisinden istenileni yaparken bile hâlâ gülümsüyordu Hasret.

"Evet, beşi bir yerdemiz de ait olduğu yere kavuştuğuna göre, artık bu gecenin anlam ve önemini konuşabiliriz."

Tekrar Onur'a doğru döndüğünde bir süre onun bakışlarının güzelliğine kapılıp gitti. Onunla tekrar evli olduklarına inanamaması hep bu bakışlar yüzündendi. Çünkü bu devirde Onur gibi aşkına ne olursa olsun sahip çıkan birini daha tanımamıştı.

Kocasının kravatının boyun bağını gevşetirken gülümsüyordu. "Bence konuşmak yerine bu gecenin anlam ve önemini bizzat gösterelim."

Hasret'in ara sıra ortaya çıkan bu cesur hâlleri Onur'u çok memnun ediyordu. Karışma saçlarındaki duvağı çıkarmasında yardımcı olurken, "Bence hiç vakit kaybetmeyelim," diye mırıldandı.

Sonrasında sırasıyla üstlerindeki her parçadan teker teker kurtuldular.

O gece sadece ten tene kavuşmadı.

Kalpler, hayaller ve hayatlar da birbirini buldu.

Geleceğe doğru ilk mutlu adımlar atıldı.

O gece, yıllar süren özlem, iki âşığın birbirine karışan soluklarında vuslata erdi.

Hasret, Onur'una, Onur da Hasret'ine sonsuza dek kavuştu.

Final

6 sene sonra...

Adımlarını yatak odasına doğru atarken elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Aslında neredeyse her sabah durum aynıydı. Bolca moral depolamasını sağlayan o tatlı sahneye şahit olmak için elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu.

Yatak odasma yaklaştığında, başını aralık kapıdan yavaşça içeri uzattı. Dört yaşındaki kızı, her sabah olduğu gibi bu sabah da babasının başındaydı.

"Babacııım, hadi uyan."

Küçük cadısı avuçlarıyla babasının yüzünü kavrarken çok tatlı görünüyordu.

"Baba ya ben acıktım."

Onur'un aslında çoktan uyanmış olduğuna emindi Hasret ama sırf kızı tarafından şımartılmak istediğinden yerinden kalkmıyordu. Küçük Bahar da onun uyuduğuna inandıkça, babasını daha çok öpüp koklamaktan geri durmuyordu.

Küçük dudaklarını babasının çenesine bastırdığında kıkırdadı. "Ya uf, sakalların batıyor ama! Seni anneme şikâyet edeceğim, beni traş olmadan öptün. Şimdi yanaklarım kızaracak."

Kahkahalarla gülmemek adına dişlerini dudaklarına geçirdi Hasret. Küçük civcivi bu kadar da yaramazdı işte.

"Babaaa... Küseceğim ama bak. Ne olur uyansan?"

"Uyanırsam ödülüm ne olacak?" diye gözlerini açmadan konuştu Onur.

Bahar heyecanla, "Ama zaten uyanıksın!" diye atıldı.

"Tekrar uyumam hiç zor değil. Şimdi söyle bakalım, gözlerimi açmanın karşılığında bana ne vereceksin?"

"Hımm," diyerek parmağı çenesinde düşünmeye başladı küçük kız. "Benim param yok ki, sana bir şey alamam ama seni kocamaaan öpebilirim."

Yanağını işaret ederek, "Bekliyorum," dedi genç adam.

Bahar babasının yanağına söylediği gibi kocaman bir öpücük kondurdu. Ardından geri çekilerek hevesle beklemeye başladı.

Onur küçük kızım fazla bekletmedi. Gülümseyerek gözlerini araladığında, prensesli pijamalarının içinde tıpkı bir lolipop şekerini andıran meleğine baktı. Ardından onu kollarının arasına çekip yanaklarım koklayarak öptü. "Günaydın Bahar'ım."

"Günaydın babacım."

Onları sarmaş dolaş bir hâlde gördüğü her an Hasret'in yüreği ısınıyor, gözleri akıtamadığı yaşlara ev sahipliği yapıyordu. Hayatının iki anlamı şu anda çok mutlu görünüyordu.

Kapıyı açıp yatak odasından içeri adımını attı. "Kıskanıyorum ama... Baba-kız yine bir olmuş beni dışlıyorsunuz."

Bahar başı babasının göğsündeyken kıkırdadı. Onur ise karısına sevgi dolu bakışlarla bakıyordu. "Göğsümün diğer tarafı boş."

Bu açık daveti reddetmeyerek yatağa uzandı. Başını

sevdiğinin göğsüne bırakırken, bakışları kendisiyle aynı göğsü paylaşan kızının üzerindeydi.

Bahar, çok güzel bir çocuktu.

Altın sarısı saçlarını babasından alırken, yemyeşil gözleri annesindendi. Ona bir bakan, bir kez daha dönüp bakmaktan kendisini alıkoyamıyordu. Hatta bu yüzden Sevcan yengeleri küçük kız için hocaya her türlü nazarı engellemesi için bir muska bile yazdırmıştı.

Hem güzel hem de tatlı dilliydi Bahar. Bu özelliğiyle büyük, küçük, herkesin gönlünde taht kurmayı kolaylıkla başarıyordu üstelik.

Onur onu hep 'Bahar'ım' diye severdi. Yaşadıkları kötü günlerden sonra hayatlarına katılan güzelliğe bundan daha uygun bir isim bulamamışlardı. Kış ertesi, hayatlarına 'Bahar' gelmişti.

"Ben sıkıldım," diye mızmızlandığında, anne ve babasını güldürmüştü Bahar.

"Çok bile dayandın sarı civciv." Kızının fındık burnunu acıtmamaya dikkat ederek sıktı Hasret. "Hadi kalk, yüzünü yıka ve masaya otur. Kahvaltı edeceğiz."

Bahar küçük adımlarıyla yanlarından ayrıldıktan sonra başım kaldırıp bakışlarını kocasının yakışıklı yüzüne çevirdi. Onur'un dudaklarına kondurduğu küçük öpücükle mutlulukla iç çekerken buldu sonra kendisini. "Günaydın nefesim."

"Günaydın evimin erkeği, çocuklarımın babası."

Gülerek elinin birini Hasret'in belirgin karnına götürdü. "Oğlumuz nasıl?"

"Bugün çok uslu."

Yataktan doğrulurken Hasret'in de beraberinde doğrulmasına sebep oldu. Karısı ikinci çocuklarına altı aylık hamileydi. Tıpkı ilk hamileliğinde olduğu gibi güzel yanakları toplanmış, güzelliğine güzellik eklenmişti. "Hadi, kahvaltımızı yapalım."

"Onur?"

Yataktan kalkacağı sırada Hasret'in çekinerek ismini söylemesi karşısında durakladı. "Söyle güzelim."

"Şey... bugün bana su böreği alır mısın?"

Başım gülerek iki yana salladı. "Bunu söylemekte mi bu kadar zorlandın?"

Hasret omzunu silkti. "Ne bileyim... Son zamanlarda aşermelerimle seni epey zorluyormuşum gibi hissediyorum."

Eliyle karısının karnını okşarken gözlerinden mutluluğu okunuyordu. "Sizin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Madem karımın ve oğlumun canı su böreği çekmiş, o zaman akşama bir tepsi su böreğini önünüzde bilin."

"Canımsın sen." Kollarını Onur'un boynuna dolayıp yanağına sulu bir öpücük kondurdu.

Kahvaltı masası her zaman olduğu gibi yine çok renkliydi. Bahar'ın neşesi âdeta bulaşıcıydı. Anne ve babasına ana okulunda yaşananları anlatırken oldukça keyifli görünüyordu.

"Baba, çıkmak ne demek?"

"Nasıl yani?" diye şaşkınca sordu Onur.

"Benim okulumda Batuhan diye bir çocuk var. Bana, 'Benimle çıkar mısın?' dedi ama ben ona benimle alay eder diye 'çıkmanın' ne demek olduğunu soramadım. Merdivene çıkmaktan mı bahsediyordu? Ama bizim ana okulunda öyle çıkılacak merdiven yok ki."

Bahar'ın masumca sorduğu bu soru genç çifti şoka uğrattı.

Onur sinirlenmemeye çalışarak, "Arkadaşına ne cevap verdin peki meleğim?" diye sordu.

"Hayır dedim," dediğinde Onur da Hasret de rahat birer nefes aldılar.

"Çıkmak ne demek peki?"

"Çıkmak... çıkmak, şey demek..." Onur yardım dilenircesine karısının gözlerinin içine baktı.

"Çıkmak, biriyle çok ama çok yakın arkadaş olmak demek bebeğim," dedi Hasret. Kızının aklını şimdiden 'sevgili' ve 'aşk' kavramlarıyla karıştırmak istememişti.

"Ama benim zaten çok yakın bir arkadaşım var. İsmi de Beyza. Hem Batuhan çok gıcık bir çocuk, sürekli kızların saçlarını çekiyor. Bir tek benim saçlarımı çekmiyor, çünkü çok güzellermiş."

Onur genzini temizleyerek suyundan bir yudum aldı. Daha bebek sayılabilecek ufaklıkların aşk meşk işleriyle ilgilendiklerine inanamıyordu! Elinden gelse küçük meleğini bir kozaya sarar, küçük büyük fark etmeksizin tüm erkeklerin bakışlarından onu korurdu. "Onunla arkadaş olmak istemiyorsan olmazsın Bahar'ım. Ve eğer senin de saçını çekecek olursa hemen gelip bana söylemelisin."

"Tamam," dedi ve tabağındaki salatalık dilimini ağzına attı Bahar.

Elindeki oyuncak bebeği sıkıntıyla yatağına bıraktı minik Bahar. Sabahtan beri bebekleriyle oynuyordu ama artık sıkılmıştı. Tek çocuk olmak gerçekten sıkıcıydı. Bu yüzden kardeşinin bir an önce doğmasını istiyordu. O doğunca, onunla birlikte daha başka oyunlar oynayabilirlerdi çünkü.

İçini çekerek yatağın kenarına tutunarak aşağı indi. Babasına gidip, parka gitmek istediğini söyleyecekti. Mahalledeki arkadaşlarıyla oynarsa canı sıkılmazdı ama onlar da hep top oynuyorlardı! Bir kez olsun saklambaç oynamaya yanaşmıyorlardı, bu yüzden onlara çok kızıyordu Bahar.

Ufak adımlarla salona yaklaştı. İçeri girmeden önce başını uzatarak anne ve babasına bakındı. Annesi yine babasının kucağına uzanmış uyurken, babası da açık televizyonun karşısında gözlerini dinlendiriyordu ama

aslında onun da uyuduğunu biliyordu Bahar. Sadece babası uykucu olduğunu kabul edemiyor ve hep sadece gözlerini dinlendirdiğinden bahsediyordu.

Off çekerek başını eğdi. Anne ve babası uyuduğuna göre şimdi onu kim parka götürecekti?

Acaba kendisi gidebilir miydi?

Aklına gelen bu düşünceyle kendi kendine kıkırdadı. Elbette gidebilirdi! Hem çok uzak da değildi. Annesiyle gittiklerinde hemen parka vardıklarını hatırlıyordu.

Acele adımlarla kapıya ulaştı ve önce ayakkabılarını giydi. Anne ve babası uyanmadan geri döneceğine emindi, bu yüzden onları hiç uyandırmaya gerek yoktu.

Kapıyı arkasında usulca kapattı ve hoplaya zıplaya yürümeye başladı.

Annesiyle parka giderlerken bir sokağa saptıklarını hatırlıyordu. Bu nedenle karşısına çıkan ilk sokağa girdi ve biraz daha yürümeye devam etti. Sonra bir başka sokağa doğru döndü. Buralarda bir yerde park vardı. Annesiyle giderlerken keşke adımlarını saysaydı, o zaman parkı bulması daha kolay olabilirdi.

Küçük adımlarla yorulana kadar yürümeye devam etti ama parkı bir türlü bulamayınca küçük yüreğinde büyük bir korku baş göstermeye başladı. Evine geri dönmek için arkasına doğru döndü ama tam olarak nereden geldiğini de anımsamıyordu.

Dudakları titrerken kaldırıma oturdu. Bakışlarını önce bir sokağa, sonra diğer sokağa çevirdi. Nereye gidecekti?

Boncuk gözlerinden yaşlar birbiri ardına akarken annesini ve babasını çok özlediğini düşündü. Eve gittiği zaman bir daha hiç sözlerinden çıkmayacağına dair kendisine söz verdi.

Peki eve gerçekten gidebilecek miydi?

"Neden ağlıyorsun küçük kız?"

Duyduğu sesle birlikte başını kaldırdı. Yanakların-

daki ıslaklığı ellerinin tersiyle sildi. "Ben... ben kayboldum."

"Gel, seni evine götüreyim."

Yaşlı adamın elini uzatmasıyla ne yapacağını bilememişti Bahar. Annesi ona hep yabancılarla konuşmaması gerektiğini öğütlerdi. Bu sefer onu dinlemeye karar verdi. "Gelmem!" dedi hırçınca ve kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı.

Yaşlı adam gülümsemekten kendisini alamadı. Küçük kızın yanına oturdu yavaşça. "Neden? Eve gitmek istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama seninle gelemem. Annem yabancılarla konuşma dedi."

"Ama ben götürmezsem evine nasıl gideceksin?"

Omzunu silkti. "Annem ve babam beni burada bulurlar. Onların gelmesini beklerim."

"Ama seni bulana kadar çok merak ederler."

"Bir de bana çok kızarlar değil mi?"

"Onlardan izinsiz evden çıktığın için kızarlar. Ben de olsam kızardım."

"Peki sen benim evimi nerden biliyorsun amca?"

"Ben de sizin evinize yakın bir yerde oturuyorum. Seni ara sıra annenle görmüştüm. O yüzden biliyorum."

Bahar başım eğerek bir süre ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra yeşil gözlerini tekrar yaşlı adamın gözleriyle buluşturdu. "Beni gerçekten evime götüreceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Sonunda adamın doğruyu söylediğine ikna olmuş bir şekilde ayağa kalktı. Küçük elini uzatırken, "Gidelim o zaman," dedi.

Yola çıktıklarında yaşlı adam elini tutmuş bir şekilde yürüyen güzellikten ayıramıyordu bakışlarını. "Tek başına nereye gidiyordun?"

"Parka," dedi Bahar. "Ama kayboldum."

"Bundan sonra bir daha tek başına hiçbir yere gitme tamam mı? Karşına her zaman iyi kişiler çıkmayabilir."

"Tamam." Küçük kız başını kaldırarak kurtarıcısına kocaman gülümsedi. "Senin çocuğun var mı amca?"

Yaşlı adam başını salladı. "Bir kızım var, hatta bir de torunum var."

"Aaa ne güzel. Torunun kaç yaşında?"

"Seninle yaşıt."

"Peki benim gibi parkta oynamayı seviyor mu?"

"Çok seviyor."

"O zaman onu parka sen götürüyorsundur değil mi?"

Yaşlı adam üzgünce içini çekti. "Hayır, ben götüremiyorum. Çünkü onu istediğim zaman göremiyorum."

Yaşlı adam için üzülmüştü Bahar. "Neden?"

"Sadece, ben iyi bir baba ve iyi bir dede olamadım."

"Biliyor musun amca, benim bir dedem yok ama bir tane anneannem var."

"Bir deden olsun ister miydin?"

"Hı hı," diyerek başını salladı. "Arkadaşım Ece'nin dedesi gibi tontiş bir dedem olsun isterdim."

"Tontiş değilim ama... istersen bana dede diyebilirsin?"

Bahar gözlerini kısarak eli çenesinde bir süre düşündü. "Dedem olmasan da sana dede diyebilir miyim yani?"

"Diyebilirsin."

"Ama dememeliyim, sonra annem kızabilir."

Evlerinin bulunduğu sokağa girdiklerini fark ettiğinde Bahar'ın yüzünde güller açtı. "Geldik!" diye şakıdığında eve doğru koşmaya çalıştı ama yaşlı adam elini bırakmadığından bu isteğini ne yazık ki gerçekleştirememişti.

"Bahar," diyerek küçük kızın boyunun hizasına gelmek için çömeldi yaşlı adam. Konuşurken kelimeler du-

daklarından çok zor dökülüyor gibiydi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim."

"Amca... gözlerin neden yaşlandı? Ağlayacak mısın yoksa?" diye şaşkınca sordu küçük kız.

"Kim demiş ağlayacağım diye? Gözüme toz kaçtı sadece."

Bahar'ın açıklamasını kabul edercesine başını sallaması üzerine, "Sen gitmeden sana bir kez olsun sarılabilir miyim? Kendi torunuma hiçbir zaman sarılamadım. Sana onun yerine sarılmama izin verir misin?" diye Sordu.

Karşısındaki adamın titreyen sesi ve yaşlı gözlerine bakarken üzülmüştü Bahar. Galiba torununu gerçekten çok özlüyordu. Küçük yüreğiyle onun bu mahsun hâline kıyamadı ve kollarını yaşlı adamın boynuna doladı. "Tamam, üzülme." Geri çekildiğinde yine kocaman gülümsüyordu Bahar. "Benim artık eve gitmem lazım. Sonra yine görüşelim olur mu amca?"

"Olur... Sen çok... çok tatlı bir kızsın. Seni çok sevdim ben."

"Ben de seni sevdim," diyerek adamın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Ardından evlerine doğru koşmaya başladı. Eve varır varmaz küçük yumruklarıyla kapıyı çaldı. Çok beklemesine gerek kalmadan kapı hızla açıldı ve gözleri yaşlı annesini gördü.

"Bahar?" diye rahatlama dolu bir sesle fısıldadı Hasret. Ardından eğilerek kızına sıkıca sarıldı. Kokusunu içine çeke çeke, yavrusunun yüzünü öpücüklere boğdu. "Neredeydin sen? Nasıl merak ettik seni biliyor musun?"

Uyandığında Bahar'ı odasında bulamayınca deliye dönmüştü Hasret. Kızının başına kötü bir şey gelmesinden deli gibi korkmuştu.

"Ben parka gitmek istemiştim sadece, ama kayboldum anne."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi Hasret. "Peki evi nasıl buldun?"

"O amca getirdi!" diyerek hızla arkasında bir noktayı gösterdi, ama orada kimseyi göremeyince yüzü düştü. "Gitmiş."

Kızının gösterdiği tarafa doğru baktı Hasret, ama kimse yoktu. "O amcayı görürsek hatırlat da teşekkür edelim bebeğim ama şimdi gel de babanı arayalım. O da seni çok merak etti ve aramaya çıktı."

Annesinin elinden tutup evlerinden içeri girdi Bahar. Aklında ise hâlâ kendisini evine kadar getiren yaşlı amcası vardı.

Oysa bıraktığı yerde bulamadığı kişi, onlardan sadece birkaç adım uzaklıktaki ağaçın arkasına saklanmış onları izliyordu.

Bu, orada onları gizlice izlediği ilk sefer de değildi. Bundan öncesinde de birkaç kez uzaktan da olsa hem kızını hem de torununu görmeye gelmişti.

Ve bir kez daha diğer seferlerde olduğu gibi eli boş dönmeye mahkûmdu. Yaptığı hataların bedelini bu şekilde ödüyordu.

Yanağından süzülen yaşları kuruladıktan sonra uzun bir süredir neşesi eksik olan evine doğru yola çıktı Memduh Bey. Arkasında yine yüreğini bırakarak...

- Son -